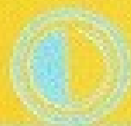
MICHAEL CRICHTON

CALOMNIA

EDITURA ELIT

MICHAEL CRICHTON

CALOMNIA

Un nou roman de Michael Crichton: „Disclosure" este titlul original și a devenit imediat film de succes după ce a fost luni de zile în fruntea topului literar al SUA.

Tehnologia supersofisticată a calculatoarelor, o agresivă-termen foarte blând-iubire, o intrigă perfectă, iată cartea care îl obligă pe cititor la o noapte albă.

EDITURA ELIT

LEI 6500

Michael Crichton

Calomni
a

Versiunea românească:
Constatin Dumitru-Palcus

Titlul original: Disclosure by Michael Crichton

Lui Douglas Crichton

Se consideră a fi ilegală folosirea de către patronat a următoarelor practici în domeniul angajărilor: (1) să nu angajeze, să refuze să angajeze, sau să concedieze vreo persoană, precum şi să exercite vreun alt gen de discriminare împotriva vreunei persoane în ceea ce priveşte salariul, termenii, condiţiile sau privilegiile legate de angajare, din considerente rasiale, religioase, de sex sau etnie; (2) să limiteze, să separe sau să clasifice angajările sau cererile de angajare în orice fel care ar priva sau ar tinde să priveze orice persoană de avantajele angajării, ori să-i afecteze negativ statutul de angajat, din cauza rasei, religiei, sexului sau etniei persoanei respective.

Legea Drepturilor Civile din 1964, Titlul VII

Puterea nu are gen.
Katharine Graham

LUNI

DE LA: DC/M
ARTHUR KAHN
TWINKLE/KUALA LUMPUR/MALAYSIA

CĂTRE: DC/S
TOM SANDERS
SEATTLE (ACASĂ)

TOM,

AVÂND ÎN VEDERE FUZIUNEA, M-AM GÂNDIT CĂ E MAI BINE SĂ-ŢI TRIMIT ASTA ACASĂ ŞI NU LA BIROU:

LINIILE DE PRODUCŢIE TWINKLE LUCREAZĂ LA 29% DIN CAPACITATE, ÎN POFIDA TUTUROR EFORTURILOR DEPUSE ÎN VEDEREA CREŞTERII. VERIFICĂRILE DIN SONDAJ LA UNITĂŢILE DE DISC ARATĂ CĂ TIMPII DE ACCES AVG SE SITUEAZĂ ÎN INTERVALUL 120-l40 MILISECUNDE, FĂRĂ INDICAREA CLARĂ A MOTIVULUI PENTRU CARE NU SUNTEM STABILI PE VALOAREA DIN SPECIFICAŢII. DE ASEMENEA, AVEM ÎN CONTINUARE ÎNTRERUPERI ÎN ALIMENTAREA CU CURENT A ECRANELOR, DATORATE, SE PARE, CONCEPŢIEI BALAMALELOR, ÎN CIUDA APLICĂRII SOLUŢIEI PROPUSE DE DC/S SĂPTĂMÂNA TRECUTĂ. NU CRED CĂ S-A REZOLVAT.

CUM MERGE FUZIUNEA? O SĂ FIM BOGAŢI ŞI CELEBRI?

FELICITĂRI ANTICIPATE PENTRU AVANSARE.

ARTHUR

Tom Sanders n-ar fi vrut deloc să întârzie la serviciu luni, 15 iunie. La ora 7:30 dimineaţa intră sub duş la locuinţa sa din Bainbridge Island. Ştia că trebuia să se bărbierească, să se îmbrace şi să plece din casă în zece minute, ca să prindă feribotul de 7:50 şi să ajungă la birou până la 8:30, ca să aibă timp să treacă în revistă, împreună cu Stephanie Kaplan problemele rămase nelămurite, înainte

de a se duce la întrunirea cu avocaţii de la *Conley-White.* Avea deja o zi de lucru încărcată, iar faxul pe care tocmai îl primise din Malaysia înrăutăţea şi mai mult situaţia.

Sanders era director de departament la *Digital Communication Technology* din Seattle. De o săptămână lucrurile se precipitaseră la serviciu, dat fiind că *DigiCom* urma să fie achiziţionată de către *Conley-White,* un concern editorial din New York. Fuziunea oferea companiei *Conley* posibilitatea achiziţionării de tehnologie esenţială în domeniul editării în secolul următor.

Dar aceste ultime veşti din Malaysia nu erau bune deloc, iar Arthur procedase bine că i le trimisese acasă. O să-i fie greu să le explice celor de la *Conley-White,* pentru că aceştia pur şi simplu nu...

— Tom! Unde eşti? Tom?

Susan, soţia lui, îl striga din dormitor. Îşi scoase capul de sub jetul de apă.

— Sunt sub duş! – ea îi mai spuse ceva, dar el n-o auzi, ieşi de sub duş şi-şi luă un prosop. Ce-ai zis?

— Te-am întrebat dacă poţi să le dai de mâncare copiilor. Soţia lui era avocat şi lucra patru zile pe săptămână la o firmă din centru. Îşi lua liber lunea, ca să petreacă mai mult timp cu copiii, dar nu era prea pricepută în organizarea treburilor casnice. În consecinţă, erau destul de frecvente situaţiile când, luni dimineaţa, avea loc câte o criză.

— Tom? Poţi să le dai să mănânce în locul meu?

— Nu pot, Sue, răspunse el cu glas tare, văzând că ceasul de pe marginea chiuvetei arăta 7:34. Deja am întârziat.

Dădu drumul apei să curgă şi-şi întinse spuma de bărbierit pe faţă. Era un bărbat chipeş, cu aerul distins al unui atlet. Îşi pipăi vânătaia de la şold, căpătată în timpul jocului de „mini-fotbal” de sâmbătă, desfăşurat între angajaţii companiei. Mark Lewyn îl trântise la pământ; Lewyn era un jucător rapid, dar neîndemânatic. Iar Sanders începuse să fie prea bătrân pentru jocul ăsta. Nu că şi-ar fi ieşit din formă – încă nu depăşise decât cu vreo trei

kilograme greutatea din studenţie – dar, în timp ce-şi trecea mâna prin părul umed, zări câteva şuviţe cărunte. Îşi spuse că sosise momentul să-şi recunoască vârsta şi să treacă la tenis.

Susan intră în încăpere, îmbrăcată tot în halatul de baie. Soţia lui era întotdeauna frumoasă dimineaţa, din clipa în care deschidea ochii. Avea genul acela de frumuseţe plină de prospeţime, căreia nu-i trebuia nici un fel de retuş cosmetic.

— Şi chiar nu poţi să le dai de mâncare? zise ea. Oho, frumoasă vânătaie! Arată foarte viril... – îl sărută pe obraz şi aşeză pe măsuţa de lângă chiuvetă o ceaşcă de cafea fierbinte, după care continuă: Trebuie să ajung cu Matthew la pediatru la opt şi un sfert, nici unul dintre ei n-a pus nimic în gură, iar eu nu m-am îmbrăcat. Te rog, nu poţi să-i hrăneşti tu? Te rog frumos.

Vrând să-l stârnească, îi ciufuli părul, iar halatul i se desfăcu. Nu se obosi să-l strângă la loc şi-i spuse surâzând:

— Îţi rămân datoare...

— Zău că nu pot, Sue, spuse el, sărutând-o pe frunte şi neştiind ce să facă mai întâi. Am o şedinţă la care nu pot să întârzii.

— Eh, nu-i nimic, spuse ea oftând şi plecă îmbufnată.

Sanders începu să se bărbierească. După o clipă, îşi auzi soţia care spuse:

— Gata, copii, pe cai! Eliza, pune-ţi pantofii.

Urmă văicăreala nemulţumită a Elizei, care avea patru ani şi nu-i plăcea să poarte pantofi. Sanders aproape terminase cu bărbieritul când auzi:

— Eliza, pune-ţi pantofii ăia şi coboară imediat cu frate-tău! Eliza replică ceva nedesluşit, după care Susan spuse: Eliza Ann, cu tine vorbesc!

Apoi începu să trântească sertarele dulapului cu haine din vestibul, iar copiii se puseră pe plâns. Eliza, pe care orice manifestare de încordare o supăra, veni în baie cu lacrimi în ochi şi cu faţa schimonosită.

— Tati…, bâigui ea printre suspine.

El îşi lăsă o mână în jos ca s-o îmbrăţişeze, continuând să se radă cu cealaltă.

— E destul de mare ca să se descurce! strigă Susan din vestibul.

— Mami, se vaită fetiţa, prinzându-se de piciorul lui Sanders.

— Eliza, te rog să-ncetezi!

Asta o făcu pe Eliza să plângă şi mai tare. Susan bătu nervoasă din picior. Sanders detesta să-şi vadă fata plângând.

— Bine, Sue, le dau eu să mănânce, – închise apa de la chiuvetă şi luă în braţe fetiţa. Haide, Lize, zise el, ştergându-i lacrimile. Hai să mănânci ceva.

Ieşind în vestibul, văzu că Susan părea uşurată.

— N-am nevoie decât de zece minute, atâta tot, zise ea. Consuela iar a întârziat. Nu ştiu ce se întâmplă cu ea.

Sanders nu-i răspunse. Matt, fiul lui în vârstă de nouă luni, stătea în fund în mijlocul vestibulului, lovindu-şi zornăitoarea de podea şi plângând. Sanders îl culese de pe jos cu mâna rămasă liberă.

— Hai, copii, spuse el. Să mergem să mâncăm.

Când îl ridică pe Matt, prosopul îi alunecă, iar Sanders îl prinse în ultima clipă. Eliza chicoti.

Cu gesturi stângace, îşi înfăşură din nou prosopul în jurul şoldurilor şi începu să coboare treptele. Susan strigă în urma lui:

— Nu uita să-i pui lui Matt vitamine lichide în fulgii de cereale. Cât încape într-o pipetă. Şi să nu-i mai dai fulgi de orez, că-i scuipă. Acum îi plac ăia de grâu.

Apoi, intră în baie şi trânti uşa în urma ei. Fetiţa se uită la el cu o privire serioasă.

— Tati, crezi că o să ai o zi grea?

— Mda, aşa s-ar părea.

În timp ce cobora scara ce ducea la parter, Tom îşi zise că avea să piardă feribotul şi să întârzie la prima şedinţă din ziua aceea. Nu foarte mult, doar câteva minute, dar asta însemna că nu va avea timp să mai facă recapitularea

cu Stephanie, înainte de începerea şedinţei. Dar poate că o s-o sune de pe vapor şi pe urmă...

O lăsă pe fetiţă pe un scaun, lângă masa de bucătărie, trase din colţ scăunelul pentru copii şi-l aşeză pe Matt în el.

— Ce vrei la micul dejun, Lize? Rice Krispies sau Chex?

— Chex.

Matt începu să lovească cu lingura în fotoliu. Sanders luă din bufet cutia de Chex şi un castron, apoi cutia cu fulgi de grâu şi un castron mai mic pentru Matt. Eliza îl urmări cu privirea, în timp ce deschidea frigiderul ca să ia laptele.

— Tati?

— Da.

— Vreau ca mami să fie fericită.

— Şi eu, scumpo.

Pregăti fulgii de grâu şi aşeză castronaşul în faţa lui Matt. Apoi puse castronul Elizei pe masă şi turnă din cutia de Chex, cu ochii la ea.

— Destul?

— Da.

Pe urmă îi turnă şi laptele.

— Nu, tati! zbieră fiica lui, izbucnind în lacrimi. Eu voiam să torn laptele!

— Iartă-mă, Lize...

— Varsă-l afară! Varsă laptele! – ţipă fetiţa cuprinsă-de isterie.

— Îmi pare rău, Lize, dar asta...

—Voiam să torn eu laptele! – coborând de pe scaun, fetiţa se trânti pe jos şi începu să bată cu picioarele de podea urlând: Varsă-l afară, varsă laptele afară!

Fiica lui făcea chestii de genul ăsta de câteva ori pe zi. Primise asigurări că nu era decât o fază trecătoare. Părinţilor li se recomandase să o trateze cu fermitate.

— Îmi pare rău, dar va trebui s-o mănânci aşa, Lize.

Sanders se aşeză lângă masă, ca să-l hrănească pe Matt. Bebeluşul îşi vârî o mână în castron şi se mânji cu pasta de cereale peste ochi, după care începu şi el să plângă. Sanders luă un prosop de vase ca să-l şteargă pe Matt. Ceasul din bucătărie arăta opt fără cinci. Se gândi să

sune la birou, ca să-i anunţe că avea să întârzie. Dar mai întâi trebuia s-o potolească pe Eliza, care continua să se zvârcolească pe podea, zbierând din cauza laptelui.

— Haide, Eliza, linişteşte-te.

Luă alt castron, în care turnă nişte fulgi de cereale şi-i dădu cutia de lapte ca să-şi pună singură.

— Uite, e bine aşa?

Fetiţa îşi încrucişă braţele pe piept şi replică îmbufnată:

— Nu-mi mai trebuie.

— Eliza, treci imediat şi toarnă-ţi laptele.

Copilul se grăbi să se caţere pe scaun.

— Bine, tati.

Sanders îşi reluă locul la masă, îl şterse pe Matt şi începu să-l hrănească. Imediat, bebeluşul încetă să plângă şi se puse pe mâncat zdravăn. Bietul copil era înfometat. Eliza se ridică în picioare pe scaun, săltă cutia de lapte şi reuşi să-l împrăştie pe toată masa.

— Aoleu! făcu fetiţa.

— Nu-i nimic.

Cu o mână, Tom şterse masa, folosindu-se de prosopul de vase, iar cu cealaltă continuă să-l hrănească pe Matt. Eliza trase cutia cu fulgi lângă castronul ei, îşi pironi privirea pe desenul lui Goofy de pe spate şi începu să mănânce. Alături de ea, Matt continua să înghită cu poftă. Preţ de o clipă, în bucătărie domni liniştea. Sanders aruncă o privire peste umăr: aproape opt. Trebuia să sune la birou. Îmbrăcată cu o pereche de blue-jeanşi şi un pulover bej, Susan îşi făcu apariţia, cu o mină relaxată.

— Îmi pare rău că am pierdut faza, spuse ea, sărutându-l pe obraz, mulţumesc că te-ai ocupat de copii.

— Mami, tu eşti fericită? întrebă Eliza.

— Da, iubito, răspunse Susan, privindu-şi cu un zâmbet fiica, după care se întoarse către Tom. Gata, de-acum mă ocup eu. Nu trebuie să întârzii tocmai astăzi, când e ziua cea mare, nu? Parcă urma să ţi se anunţe avansarea.

— Aşa sper.

— Să mă suni imediat ce afli.

— Nici o grijă.

Sanders se ridică, îşi strânse prosopul în jurul mijlocului şi urcă la etaj, să se îmbrace. Circulaţia în oraş era întotdeauna aglomerată înainte de feribotul de 8:20. Dacă voia să-l prindă, trebuia să se grăbească.

Parcă maşina la locul obişnuit, în spatele staţiei de benzină Shell a lui Ricky, după care străbătu grăbit pasajul acoperit până la feribot. Se urcă la bord cu câteva clipe înainte de ridicarea schelei de îmbarcare. Simţind trepidaţia motoarelor sub tălpi, intră pe uşa dublă ce dădea către puntea principală.

— Salut, Tom.

Privi peste umăr şi-l zări pe Dave Benedict, care se apropia de el. Benedict era avocat şi lucra la o firmă care se ocupa de o mulţime de firme din domeniul tehnologiei de vârf.

— Şi tu l-ai pierdut pe-ăla de opt fără zece?

— Da. Am avut o dimineaţă groaznică, răspunse Tom.

— Mie-mi spui? Aveam de gând să ajung la birou încă de acum o oră. Dar a început vacanţa, Jenny nu mai ştie ce să facă cu copiii până când încep taberele de vară.

— Îhî.

— La mine-acasă e o nebunie-ntreagă, zise Benedict, clătinând din cap.

Urmă o pauză. Sanders bănuia că el şi Benedict avuseseră o dimineaţă asemănătoare. Dar cei doi bărbaţi nu discutară mai departe. Sanders se întrebase, în repetate rânduri, cum se făcea că femeile vorbeau cu prietenele lor despre cele mai intime detalii ale căsniciilor lor, în vreme ce bărbaţii păstrau unii faţă de alţii o tăcere discretă.

— Mda, rosti în cele din urmă Benedict. Ce face Susan?

— Bine. Chiar grozav.

— Atunci de ce şchiopătezi? întrebă Benedict cu un rânjet.

— Am jucat fotbal cu colegii sâmbătă. Mi-am cam ieşit din formă.

— Aşa păţeşti când te joci cu copiii, zise Benedict, făcând aluzie la faptul că *DigiCom* era vestită pentru tinereţea angajaţilor săi.

— Hei, ia te rog, ripostă Sanders. Am şi marcat.

— Nu mai spune.

— Ba uite că-ţi spun. Am trecut ca trenul prin terenul de ţintă şi am culcat balonul la pământ. Punctul victoriei. După aia m-au făcut chisăliţă.

Se aşezară la coada care se formase la bufetul expres, pentru cafea.

— La drept vorbind, m-aş fi aşteptat să fii mult mai matinal, zise Benedict. Nu-i azi ziua cea mare pentru *DigiCom?*

Sanders îşi luă cafeaua şi începu să amestece zahărul cu linguriţa.

— Cum adică?

— Nu azi urmează să se anunţe fuziunea?

— Ce fuziune? întrebă Sanders, cu o voce fără inflexiuni.

Fuziunea era o operaţiune secretă; doar câţiva dintre directorii de la *DigiCom* ştiau câte ceva despre ea. Se uită la Benedict cu o privire lipsită de expresie.

— Ei haide, spuse Benedict. Am auzit că, în mare, aranjamentele s-au cam făcut. Şi astăzi Bob Garvin urmează să anunţe restructurarea, inclusiv o serie de avansări. Înţeleg că s-a hotărât să-i lase pe alţii, nu? întrebă el, sorbind din cafea.

— Om vedea, răspunse Sanders, ridicând din umeri.

Fireşte că Benedict încerca să-i stoarcă informaţii, dar, pe de altă parte, Susan colabora îndeaproape cu avocaţii de la firma lui, aşa că Sanders nu-şi putea permite să fie mojic. Era una dintre noile complicaţii ale relaţiilor profesionale, într-o perioadă când atât soţul, cât şi soţia, aveau nevoie de o slujbă. Cei doi bărbaţi ieşiră pe punte şi rămaseră lângă balustrada din babord, urmărind cu privirea casele din Bainbridge Island care se pierdeau în depărtare. Sanders arătă cu capul către casa de pe Wing Point, care, vreme de ani de zile, fusese reşedinţa de vară a lui Warren Magnuson, cât timp acesta deţinuse mandatul de senator.

— Am auzit că a fost vândută de curând, zise el.

— Zău? Şi cine a cumpărat-o?

— Vreun papiţoi din California.

Bainbridge dispăru treptat, undeva la pupa. Priviră în larg, spre apele cenuşii ale lui Sound, un braţ al Pacificului. Cafeaua aburea în lumina dimineţii.

— Crezi cumva că Garvin n-o să se dea la o parte? întrebă Benedict.

— Nimeni nu poate şti, spuse Sanders. Bob a construit compania pornind de la zero, acum cincisprezece ani. La început vindea modemuri ieftine din Coreea, într-o perioadă când nimeni nu ştia ce-i ăla un modem. Acum compania deţine trei clădiri în centrul oraşului şi unităţi mari în California, Texas, Irlanda şi Malaysia. Produce fax-modemuri de mărimea unei monede, comercializează software pentru faxuri şi pentru poşta electronică, a pătruns pe piaţa CD-ROM-urilor şi şi-a asigurat exclusivitatea asupra unor algoritmi care ar trebui să o situeze printre principalii furnizori de pe piaţa învăţământului în secolul următor. Bob a parcurs o cale destul de lungă dacă ne gândim că a început cu vânzarea a trei sute de modemuri primitive. Nu ştiu dacă mai poate să renunţe.

— Dar asta nu e o condiţie obligatorie a contractului de fuziune?

— Dacă ştii ceva despre o fuziune, Dave, atunci ar trebui să-mi povesteşti şi mie, spuse Sanders, zâmbind. Pentru că eu n-am auzit nimic.

La drept vorbind, Sanders nu cunoştea îndeaproape termenii apropiatei fuzionări. Activitatea lui se desfăşura în domeniul dezvoltării CD-ROM-urilor şi a bazelor de date electronice. Deşi acestea constituiau elemente vitale pentru viitorul companiei – erau principalul motiv pentru care *DigiCom* urma să fie achiziţionată de *Conley-White* – ele aveau, în principal, un caracter tehnic. Iar Sanders era director prin excelenţă. Nu i se aduceau la cunoştinţă deciziile luate la nivel înalt. Pentru Sanders, situaţia era întrucâtva ironică. În anii de început, când lucra în

California, fusese profund implicat în deciziile de conducere. Dar, de când venise la Seattle cu opt ani în urmă, ajunsese să fie chiar mai departe de centrele puterii. Benedict sorbi din cafea şi zise:

— Ei bine, am auzit că Bob o să se dea la o parte în mod cert şi că are de gând să promoveze o femeie în funcţia de preşedinte.

— Cine ţi-a spus chestia asta? întrebă Sanders.

— Păi, deja are o femeie contabil-şef, nu?

— Da, sigur, şi încă de mult.

Stephanie Kaplan era contabil-şef la *DigiCom,* dar lui Sanders i se părea foarte puţin probabil ca ea să conducă vreodată compania. Tăcută şi conştiincioasă, Kaplan era antipatizată de mulţi oameni din cadrul firmei, în ciuda competenţei sale. Nici Garvin n-o avea prea mult la suflet.

— Ei bine, zise Benedict, se zvoneşte că o să numească o femeie care să preia conducerea firmei în decurs de cinci ani.

— Şi în zvonul ăla se pomeneşte vreun nume?

Benedict clătină din cap.

— Credeam că ştii tu. În fond, e compania ta.

Pe punte, la lumina soarelui, Tom îşi scoase telefonul celular şi sună la serviciu. Îi răspunse Cindy Wolfe, secretara lui.

— Biroul domnului Sanders.

— Bună, eu sunt.

— Bună, Tom. Eşti pe feribot?

— Da. Ajung puţin înainte de nouă.

— În regulă, am să-i anunţ – avu o ezitare, iar lui Tom i se păru că-şi alege cuvintele cu grijă. Dimineaţa asta e cam agitată. Domnul Garvin a fost adineaori pe-aici şi te-a căutat.

— M-a căutat? se încruntă Sanders.

— Da, spuse Cindy, făcând o nouă pauză. Ăă, a părut oarecum surprins că încă nu sosiseşi.

— Ţi-a spus ce voia?

— Nu, dar a intrat pe rând în mai multe birouri de la etaj şi a stat de vorbă cu oamenii. Se pune ceva la cale, Tom.

— Ce?

— Nimeni nu-mi spune nimic.

— Şi Stephanie?

— A sunat şi i-am spus că n-ai ajuns încă.

— Altceva?

— Arthur Kahn a sunat de la Kuala Lumpur ca să-ntrebe dacă ai primit faxul de la el.

— L-am primit şi o să-l sun. Altceva?

— Nu, cam asta-i tot, Tom.

— Mulţumesc, Cindy.

Apăsă pe butonul END ca să întrerupă convorbirea. De lângă el, Benedict arătă spre aparatul din mâna lui Sanders.

— Chestiile astea sunt uluitoare. Pe zi ce trece se fac tot mai mici, nu-i aşa? Voi îl fabricaţi pe ăsta?

Sanders încuviinţă din cap.

— Fără el, aş fi pierdut. Mai ales în zilele astea. Cine mai poate ţine minte toate numerele? E mai mult decât un simplu telefon: e agenda mea telefonică. Uite, vezi? – începu să facă o demonstraţie a calităţilor dispozitivului. Are memorie pentru două sute de numere. Le stochezi în funcţie de primele trei litere ale numelui.

Sanders tastă K-A-H, solicitând numărul internaţional al lui Arthur Kahn din Malaysia. Apăsă pe SEND şi se auzi un şir lung de bip-uri electronice. Adăugând codul pentru zona geografică şi cel al ţării respective, obţinu un total de treisprezece semnale acustice.

— Dumnezeule, făcu Benedict. Unde ai sunat, pe Marte?

— Pe-aproape. În Malaysia. Avem o fabrică acolo.

Filiala *DigiCom* din Malaysia nu avea decât un an vechime şi producea noul model de player CD-ROM al companiei – nişte unităţi destul de asemănătoare cu aparatele pentru compact-discurile audio, dar destinate computerelor. Majoritatea specialiştilor din domeniu erau de părere că, în scurt timp, toate informaţiile aveau să devină digitale şi că mare parte din ele aveau să fie stocate pe aceste compact-discuri. Programe de computer, baze de

date, ba chiar şi cărţi sau reviste – totul urma să se găsească pe disc.

Motivul pentru care încă nu se întâmplase acest lucru îl constituia încetineala notorie a CD-ROM-urilor. Cei care le foloseau erau obligaţi să aştepte în faţa unor ecrane „moarte", în timp ce unităţile de disc zumzăiau şi păcăneau, deşi erau unii cărora nu le plăcea defel să aştepte. Într-o industrie în care te puteai bizui pe o dublare a vitezelor de lucru la fiecare optsprezece luni, CD-ROM-urile evoluaseră prea puţin în ultimii cinci ani. Tehnologia SpeedStar a firmei *DigiCom* aborda tocmai această problemă, cu o nouă generaţie de unităţi de disc, ce purta numele codificat Twinkle (de la *Twinkle, twinkle, little SpeedStar* – Clipeşte, clipeşte, steluţă, un refren la modă). Unităţile Twinkle erau de două ori mai rapide decât oricare alte dispozitive echivalente din lume. Twinkle era asamblat ca un player multimedia de dimensiuni reduse, de sine stătător, având un ecran propriu. Putea fi transportat cu uşurinţă, şi folosit în autobuz sau în tren. Ar fi trebuit să producă o adevărată revoluţie. Dar iată că uzina din Malaysia întâmpina dificultăţi în fabricarea noilor unităţi de disc rapide.

Benedict sorbi din cafea şi zise;

— E adevărat că eşti singurul director de departament, care nu e inginer?

— E-adevărat, surâse Sanders. Iniţial am lucrat în marketing.

— Nu-i cam neobişnuit? întrebă Benedict.

— Nu tocmai. La marketing, petreceam mare parte din timp încercând să înţelegem care trebuiau să fie caracteristicile noilor produse, dar cei mai mulţi dintre noi nu puteau să comunice cu inginerii. Eu puteam. Nu ştiu de ce. Nu am pregătire tehnică, dar mă înţeleg cu ei. Ştiu exact cât trebuie ca să nu mă ducă de nas. Aşa că n-a trecut mult şi am devenit omul de legătură cu inginerii. Acum opt ani, Garvin m-a întrebat dacă n-aş vrea să conduc unul din departamentele lui. Şi uite-aşa am ajuns aici.

Apelul ajunse la destinaţie. Sanders se uită la ceasul de la mână: la Kuala Lumpur era aproape miezul nopţii. Spera ca Arthur Kahn să nu se fi culcat încă. O clipă mai târziu se auzi un păcănit şi un glas mahmur răspunse:

— Ăă... alo.

— Arthur, sunt eu, Tom.

— A, Tom, ce bine că te-aud, răspunse Kahn, tuşind răguşit. Ai primit faxul meu?

— Da, l-am primit.

— Înseamnă că ai aflat. Nu-nţeleg ce se întâmplă. Toată ziua am petrecut-o la linia de asamblare. N-am avut încotro. Jafar a plecat.

Mahommed Jafar, un tânăr foarte capabil, era şef de producţie la întreprinderea din Malaysia.

— Jafar a plecat? De ce?

Se auzi un păcănit electrostatic.

— A fost blestemat.

— N-am înţeles.

— Jafar a fost blestemat de vărul lui, aşa că a plecat.

— Ce?!

— Asta e, dacă poţi să crezi. Zice că sora vărului lui din Johore a plătit un vrăjitor ca să-i facă farmece, aşa că a dat fuga la vracii din Orang Asli, ca să-l dezlege. Băştinaşii au un spital la Kuala Tingit, în junglă, la vreo trei ore de Kuala Lumpur. I s-a dus vestea. O mulţime de politicieni merg acolo când se îmbolnăvesc. Jafar a plecat pentru tratament.

— Cât timp o să dureze?

— Habar n-am. Ceilalţi muncitori mi-au zis că poate să ţină şi o săptămână.

— Şi cu linia de asamblare ce s-a întâmplat, Arthur?

— Nu ştiu, răspunse Kahn. Nu sunt sigur că e ceva cu linia. Dar aparatele rezultate sunt foarte lente. Când le scoatem din flux pentru verificările prin sondaj, obţinem în mod constant timpi de explorare mai mari decât cele o sută de milisecunde din specificaţii. Nu ştim de ce sunt lente şi nici de ce apar variaţiile astea. Dar inginerii de-aici bănuiesc că ar fi o problemă de compatibilitate cu cipul de

comandă, care poziţionează optica de separare şi software-ul unităţii de disc.

— Crezi că cipurile de comandă sunt defecte?

Cipurile de comandă erau fabricate în Singapore şi transportate peste graniţă la uzina din Malaysia.

— Nu ştiu. Ori astea sunt proaste, ori există o defecţiune la codul unităţii de disc.

— Şi fluctuaţiile de pe ecran?

Kahn îşi drese glasul.

— Cred că-i o problemă de proiectare, Tom. Pur şi simplu nu-l putem construi. Conectorii articulaţi care transmit curentul spre ecran sunt montaţi în carcasa de plastic. Ăştia ar trebui să menţină contactul electric oricum ai mişca ecranul. Numai că circuitul ba se-ntrerupe, ba se închide la loc. Cum mişti balamaua, cum te trezeşti că ecranul se luminează şi se stinge la întâmplare.

Sanders se încruntă, în timp ce asculta.

— Ăsta-i un model standard, Arthur. Fiecare prăpădit de laptop – calculator portabil – de pe lumea asta are acelaşi model de balama. În ultimii zece ani nu s-a schimbat nimic.

— Ştiu, răspunse Kahn. Dar al nostru nu funcţionează. Simt că-mi pierd minţile.

— Cred c-ar trebui să-mi trimiţi câteva unităţi aici.

— Le-am şi expediat cu un avion al companiei DHL. Ai să le primeşti azi, mai pe seară sau, cel mai târziu, mâine.

— În regulă, spuse Sanders şi întrebă după o pauză: Care-i pronosticul tău cel mai realist, Arthur?

— Despre întreaga poveste? Păi, în clipa de faţă nu realizăm cotele de producţie şi obţinem un produs cu treizeci până la cincizeci la sută mai lent decât se prevede în specificaţii. Aşa că veştile nu-s prea bune. Ăsta nu-i un player CD nemaipomenit, Tom. E doar ceva mai bun decât ceea ce au deja pe piaţă Sony şi Toshiba. Iar ei le fabrică pe-ale lor mult mai ieftin. Prin urmare, avem probleme serioase.

— E vorba de o săptămână, de o lună, sau de cât?

— O lună, în caz că n-avem nevoie de reproiectare. Dacă avem, hai să zicem patru luni. Dacă de vină e cipul, poate dura şi un an.

— Grozav, oftă Sanders.

— Asta-i situaţia. Chestia nu funcţionează, iar noi nu ştim de ce.

— Cui i-ai mai spus? întrebă Sanders.

— Nimănui. Eşti singurul care ştie, prietene.

— Mulţumesc mult.

Kahn tuşi din nou.

— Ai de gând să-ngropi toată povestea până după fuziune, sau nu?

— Nu ştiu. Nu sunt sigur c-am să pot.

— Ei bine, pot să-ţi spun că eu am să tac chitic. Oricine mă-ntreabă, nu ştiu, habar n-am. Şi nici măcar nu mint.

— Bine. Mulţumesc, Arthur, vorbim mai târziu.

Sanders întrerupse convorbirea. Fără doar şi poate, Twinkle constituia o problemă de politică pentru apropiata fuziune cu *Conley-White.* Sanders nu ştia foarte bine cum avea să se descurce, dar trebuia să se ocupe de ea cât mai curând. Sirena feribotului sună strident şi, drept înainte, Sanders văzu pilonii întunecaţi de la Colman Dick şi zgârie-norii din centrul oraşului Seattle.

DigiCom îşi avea sediul în trei clădiri diferite, amplasate în jurul istoricei Pioneer Square, din centrul oraşului Seattle. Pioneer Square avea, de fapt, o formă triunghiulară, cu un mic parc în centru, dominat de o pergolă din fier forjat, şi cu nişte ceasuri străvechi, montate în partea superioară. Piaţa este înconjurată de clădiri joase din cărămidă roşie, construite pe la începutul secolului, cu faţade sculptate şi date istorice, dăltuite în marmură. Aceste construcţii adăposteau arhitecţi la modă, firme de design grafic şi o mulţime de companii din domeniul tehnologiilor de vârf, printre care *Aldus, Advance Holographics* şi *DigiCom.* Iniţial, *DigiCom* se instalase în Hazzard Building, de pe latura sudică a pieţei. Odată cu dezvoltarea companiei, ea se extinsese, ocupând câteva etaje ale lui Western Building,

aflată chiar alături, iar mai târziu ocupase şi Gorham Tower, pe James Street. Dar birourile conducerii rămăseseră la cele trei etaje superioare ale lui Hazzard Building, care dădeau spre piaţă. Biroul lui Sanders se afla la etajul patru, chiar dacă ocupantul lui se aştepta ca, spre sfârşitul săptămânii, să mai urce un etaj. Ajunse la etajul patru la ora nouă şi imediat simţi că se întâmplase ceva. Pe holuri se auzea un zumzet general, iar aerul parcă fusese cuprins de o tensiune electrică. Angajaţii stăteau adunaţi lângă imprimantele cu laser sau şuşoteau în apropierea automatelor de cafea. La trecerea lui, îşi feriră privirile sau încetară discuţiile.

Aşa, deci, îşi zise în sinea lui. Era o situaţie delicată, întrucât, dat fiind că era şef de departament, nu se putea opri să întrebe pe nici unul din asistenţi ce se întâmplase. Îşi văzu de drum, înjurând în barbă şi supărat pe sine, fiindcă întârziase tocmai într-o zi atât de importantă. Prin pereţii de sticlă ai sălii de şedinţe de la etajul patru îl zări pe Mark Lewyn, un bărbat de treizeci şi trei de ani, şef al Departamentului de Proiectare a Produselor, care susţinea o expunere în faţa câtorva reprezentanţi de la *Conley-White.* Scena era de-a dreptul şocantă: Lewyn, tânăr, chipeş şi arogant, îmbrăcat în jeanşi negri şi un tricou negru cu mâneci scurte, marca Armani, păşind încoace şi-ncolo şi vorbind cu însufleţire reprezentanţilor firmei *Conley-White* care, în costumele lor albastre, stăteau ţepeni în faţa machetelor de pe masă, luând notiţe. Când îl zări pe Sanders, Lewyn îi făcu cu mâna şi se apropie de uşă sălii de şedinţe, scoţând numai capul.

— Salut, tipule, zise Lewyn.

— Bună, Mark. Uite...

— Am un singur lucru să-ţi spun, îl întrerupse Lewyn. Îi bag în mă-sa. Şi pe Garvin şi pe Phil, pe toţi. O bag în mă-sa de fuziune. Reorganizarea asta pute. În chestia asta sunt de partea ta, tipule.

— Ascultă, Mark, ai putea...

— Acum am o treabă aici, zise Lewyn, arătând cu capul spre oamenii de la Conley din încăpere. Dar am vrut să ştii

care-i părerea mea. Nu-i corect ce fac ăştia. Vorbim mai târziu, bine? Fruntea sus, tipule. Pregăteşte-ţi arcul şi săgeţile.

Apoi Lewyn se întoarse în sala de şedinţe, în timp ce reprezentanţii de la *Conley-White* se holbau cu toţii la Sanders prin peretele de sticlă. Acesta se îndreptă grăbit spre biroul lui, cuprins de un sentiment tot mai acut de nelinişte. Tendinţa lui Lewyn de a exagera era binecunoscută, dar chiar şi aşa... *Nu-i corect ce fac ăştia.* Nu era greu de dedus ce puteau să însemne aceste cuvinte. Sanders nu avea să fie avansat. Fu cuprins de o transpiraţie uşoară şi se simţi dintr-odată ameţit, pe când străbătea coridorul. Se opri o clipă, ca să se sprijine de perete. Îşi şterse fruntea cu mâna şi clipi din ochi cu repeziciune. Trase adânc aer în piept şi-şi scutură capul, vrând parcă să-şi alunge gândurile negre. *S-a zis cu avansarea mea. Dumnezeule!* Mai trase o dată aer în piept şi merse mai departe. În locul avansării la care se aşteptase, se părea că urma să se producă un soi de reorganizare, legată, după toate aparenţele, de fuziune. Departamentele tehnice trecuseră deja printr-o reorganizare importantă, în urmă cu nouă luni, prilej cu care fuseseră revizuite toate canalele ierarhice, lucru care-i scosese din minţi pe toţi cei ce lucrau la Seattle. Angajaţii nu mai ştiau cui să se adreseze pentru aprovizionarea cu hârtie de imprimantă sau pentru demagnetizarea unui monitor. Luni de zile se instalase un adevărat haos. Abia în ultimele săptămâni lucrurile se mai liniştiseră, ajungându-se la un stil de muncă acceptabil. Şi deodată... o nouă reorganizare? N-avea absolut nici o noimă.

Cu toate acestea, tocmai reorganizarea anterioară îl adusese pe Sanders în postura de a-şi asuma conducerea departamentelor tehnice. Cu acea ocazie, Grupul pentru Produse Avansate fusese strecurat în patru subdiviziuni: Proiectare Produse, Programare, Telecomunicaţii Informatice şi Fabricaţie, toate sub conducerea unui director general de departament, încă nenumit. Tom Sanders preluase neoficial această funcţie, în primul rând

deoarece, ca şef al fabricaţiei, era persoana cea mai implicată în coordonarea activităţii celorlalte secţii. În condiţiile unei noi reorganizări... cine ştie ce se putea întâmpla? Sanders putea fi retrogradat la simpla conducere a liniilor de producţie *DigiCom* de peste hotare. Sau, şi mai rău..., de câteva săptămâni circulau zvonuri insistente, conform cărora sediul central al companiei, din Cupertino, avea să preia în întregime controlul producţiei de la Seattle, încredinţându-l directorilor care se ocupau de fabricarea produselor individuale din California. Sanders nu luase în seamă aceste zvonuri, fiindcă nu prea aveau noimă. Directorii respectivi aveau destule belele cu promovarea produselor ca să-şi mai bată capul şi cu fabricarea lor. Dar iată că se vedea obligat să ia în considerare şi posibilitatea ca zvonurile să fie adevărate. Pentru că, în acest caz, nu era exclus ca Sanders să se confrunte cu o situaţie mai serioasă decât o retrogradare: putea să rămână fără serviciu. Dumnezeule: fără serviciu?

Se pomeni că se gândeşte la câteva din lucrurile spuse de Dave Benedict pe feribot, de dimineaţă. Benedict urmărea cu atenţie zvonurile şi părea că ştie o mulţime de chestii. Poate chiar mai multe decât spunea. *E-adevărat că eşti singurul director de departament care nu e inginer?* Şi pe urmă, pe un ton aproape caustic: *Nu-i cam neobişnuit?*

Dumnezeule, îşi zise în gând, după care începu din nou să asude. Se sili să inspire încă o dată profund. Ajunse la capătul coridorului de la etajul patru şi intră la el în birou, aşteptându-se s-o găsească acolo pe Stephanie Kaplan, contabila-şefă a companiei. Kaplan ar fi putut să-i spună ce se întâmpla. Numai că în birou nu-l aştepta nimeni. Se întoarse către secretara sa, Cindy Wolfe, care-şi făcea de lucru la fişetele cu dosare.

— Unde-i Stephanie?

— Nu vine.

— De ce?

— Întâlnirea de la nouă şi jumătate s-a anulat din cauza schimbărilor de personal, spuse Cindy.

— Ce schimbări? întrebă Sanders. Ce se-ntâmplă aici?

— A avut loc un soi de reorganizare, spuse Cindy, evitându-i privirea şi aţintindu-şi ochii pe agenda telefonică de pe birou. Tocmai au programat un prânz de lucru cu toţi şefii de departamente, la douăsprezece şi jumătate, în principala sală de şedinţe, iar Phil Blackburn trebuie să apară dintr-o clipă în alta, ca să stea de vorbă cu tine. Să vedem, ce-ar mai fi? În după-amiaza asta ni se trimit prin DHL unităţile de disc de la Kuala Lumpur. Gary Bosak vrea să te vadă la zece şi jumătate – Cindy continuă să parcurgă cu degetul însemnările din agendă, încheind pe acelaşi ton: Don Cherry a sunat de două ori în privinţa Coridorului şi tocmai ai primit un telefon urgent de la Eddie, din Austin.

— Sună-l, te rog, acum.

Eddie Larson era şeful de producţie de la fabrica din Austin, unde se realizau telefoanele celulare. Cindy stabili legătura şi, după o clipă, auzi vocea familiară vorbindu-i pe nas, aşa cum fac mai toţi texanii.

— Hai noroc, Tommy!

— Bună, Eddie. Ce s-a întâmplat?

— O mică problemă pe linie. Ai un minut liber?

— Da, sigur.

— E cazul să te felicit pentru noul post?

— Încă n-am auzit nimic, răspunse Sanders.

— Aha. Dar se face, au ba?

— N-am auzit nimic, Eddie.

— E-adevărat că vor să închidă fabrica din Austin?

Sanders fu atât de surprins, încât izbucni în râs.

— *Ce-ai spus?*

— Aşa se vorbeşte pe-aici, băiete. *Conley-White* ne cumpără compania şi pe urmă ne pune lacătul la uşă.

— Pe dracu, zise Sanders. Nimeni nu cumpără şi nimeni nu vinde nimic, Eddie. Linia din Austin e un etalon industrial. Şi e foarte profitabilă.

— Dac-ai şti ceva, mi-ai spune, nu-i aşa, Tommy?

— Da, ţi-aş spune. Dar nu-i decât un zvon, Eddie. Aşa că scoate-ţi-l din cap. Să te aud, care-i problema de pe linie?

— Rahaturi. Femeile de pe linia de producţie au cerut scoaterea afişelor sexy din vestiarul bărbaţilor. Cică se simt

jignite. După mine, e o aiureală, fiindcă femeile nu intră niciodată în vestiarul bărbaţilor, spuse Larson.

— Atunci de unde ştiu de afişe?

— Echipa de curăţenie în schimbul de noapte are şi femei în componenţă. Aşa se face că acum femeile de pe linie vor să dezlipim afişele.

Sanders oftă.

— Nu ne mai trebuie şi reclamaţii că suntem insensibili la problemele legate de sex. Dă jos afişele.

— Chiar dacă şi femeile au aşa ceva *la ele* în vestiar?

— Dă-le jos, Eddie.

— După mine, asta înseamnă să cedăm unor aiureli feministe.

Se auzi o bătaie în uşă. Sanders îşi întoarse privirea şi-l văzu pe Phil Blackburn, avocatul firmei.

— Eddie, trebuie să închid.

— Bine, zise Eddie. Dar să ştii...

— Eddie, scuză-mă, dar trebuie să te las.

— Sună-mă dacă are loc vreo schimbare.

Sanders întrerupse convorbirea, iar Blackburn înaintă în încăpere. Prima impresie pe care o avu Sanders fu aceea că avocatul zâmbea prea larg şi avea o atitudine exagerat de veselă. Era un semn de rău augur.

Philip Blackburn, principalul consilier juridic al firmei *DigiCom* era, la patruzeci şi şase de ani, un bărbat suplu, îmbrăcat într-un costum Hugo Boss, verde-închis. Ca şi Sanders, Blackburn lucra la *DigiCom* de peste un deceniu, ceea ce însemna că se număra printre „bătrânii" care „puseseră umărul de la început". Când Sanders îl întâlnise pentru prima dată, Blackburn era un tânăr avocat bărbos din Berkeley, fervent apărător al drepturilor civile. Numai că Blackburn abandonase de mult atitudinea protestatară în favoarea profiturilor, pe care le urmărea cu o insistenţă neobosită, având grijă totodată să pună accentul pe diversitate şi pe egalitatea şanselor, elemente noi ale corporaţiilor. Zelul cu care Blackburn adopta tendinţele cele mai noi ale modei vestimentare şi ale corectitudinii făcea

din „Exemplarul Phil" un subiect de zeflemea în anumite cercuri ale companiei. Aşa cum remarcase unul dintre directori, „degetul lui Phil era crăpat de cât şi l-a umezit şi l-a ţinut în bătaia vântului". Fusese primul care adoptase moda Birkenstocks, primul care purtase pantaloni evazaţi, primul care îşi răsese perciunii şi primul adept al diversităţii.

Multe dintre glumele făcute pe seama lui aveau ca origine afectarea de care dădea dovadă. Aferat, preocupat de aparenţe, Blackburn îşi controla în permanenţă înfăţişarea cu mâinile, pipăindu-şi părul, faţa, costumul, lăsând impresia că se dezmiardă sau că-şi netezeşte cutele de la costum. Acest lucru, precum şi nefericitul obicei de a-şi freca, pipăi şi scobi nasul constituiau sursa permanentă a unor ironii cărora nu le lipsea o nuanţă ostilă: Blackburn era privit cu suspiciune, drept un fel de lup moralist aflat în slujba conducerii.

Blackburn putea fi carismatic atunci când îşi susţinea discursurile, iar în particular ştia să creeze o impresie convingătoare de sinceritate intelectuală pentru perioade scurte de timp. Dar în cadrul companiei era considerat drept ceea ce era de fapt: „un ucigaş plătit", un om lipsit de convingeri proprii şi, în consecinţă, persoana ideală pentru a fi „călăul" aflat în slujba lui Garvin. În anii de început, Sanders şi Blackburn fuseseră prieteni apropiaţi. Nu numai că se maturizaseră odată cu compania, dar vieţile lor se împletiseră la nivel personal: în 1982, când trecuse prin experienţa dureroasă a divorţului, Blackburn locuise un timp în apartamentul de burlac al lui Sanders, din Sunnyvale. Câţiva ani mai târziu, Blackburn fusese cavaler de onoare la căsătoria lui Sanders cu o tânără avocată din Seattle, Susan Handler. Dar, când Blackburn se recăsătorise, în 1989, Sanders nu mai fusese invitat la nuntă, căci, la acea dată, relaţia lor devenise deja încordată. Unora dintre angajaţii companiei lucrul acesta li se păruse inevitabil: Blackburn făcea parte din cercul de maximă influenţă din Cupertino, din care Sanders, aflat acum la Seattle, fusese exclus. În plus, cei doi avuseseră

controverse aprinse în privinţa organizării liniilor de producţie din Irlanda şi Malaysia. Sanders avea sentimental că Blackburn ignora realităţile producţiei din celelalte ţări.

Tipică în acest sens fusese solicitarea lui Blackburn ca jumătate din muncitorii de la noua linie din Kuala Lumpur să fie femei, care să lucreze laolaltă cu bărbaţii. Directorii malaiezieni doriseră ca femeile să nu se amestece cu bărbaţii şi să li se permită să lucreze numai în anumite sectoare ale liniei, departe de aceştia. Phil se opusese cu vehemenţă, în timp ce Sanders îi spusese fără încetare:

— Phil, e o ţară musulmană.

— Mi se fâlfâie, replicase Phil de fiecare dată. *DigiCom* promovează egalitatea.

— Dar, Phil, e ţara lor, iar ei sunt musulmani.

— Ei şi? Fabrica e a noastră.

Divergenţele lor de opinie continuaseră mult timp după aceea. Guvernul malaysian nu era de acord cu angajarea unor supraveghetori dintre chinezii localnici, deşi aceştia erau cel mai bine pregătiţi. Guvernul promova, în schimb, politica de pregătire a malaiezienilor pentru activităţile de supraveghere. Sanders se împotrivise acestei politici făţiş discriminatorii, pentru că dorea să-i angajeze la fabrica lor pe supraveghetorii cei mai buni. Numai că Phil, oponent deschis al discriminării în America, consimţise imediat la politica discriminatorie a guvernului Malaysian, afirmând că *DigiCom* trebuie să îmbrăţişeze o perspectivă multiculturală reală. În ultima clipă, Sanders fusese nevoit să ia avionul până la Kuala Lumpur şi să aibă o întâlnire cu sultanii din Selangor şi Pahang, acceptându-le până la urmă solicitările. După aceea Phil anunţase că Sanders „se linguşise pe lângă extremişti". Aceasta fusese doar una dintre numeroasele controverse legate de modul în care Sanders coordona noua fabrică din Malaysia. De data asta Sanders şi Blackburn se salutară reciproc, cu prudenţa foştilor prieteni între care încetase de mult să mai existe altceva decât o cordialitate superficială. Sanders îi strânse mâna lui Blackburn imediat după ce acesta păşi în birou.

— Ce se-ntâmplă aici, Phil?

— O zi mare, spuse Blackburn, aşezându-se într-un fotoliu din faţa biroului lui Sanders. O mulţime de surprize. Nu ştiu ce-ai auzit tu.

— Am auzit că Garvin a luat o decizie în privinţa restructurării.

— Da, a luat. Mai multe decizii.

Urmă o pauză. Blackburn se foi în scaun, studiindu-şi mâinile.

— Ştiu că Bob voia să te informeze chiar el despre toate aceste probleme. A trecut pe-aici la prima oră, ca să stea de vorbă cu toată lumea din departament.

— N-am fost aici.

— Îhî.

— Am fost cu toţii un pic surprinşi că ai întârziat chiar astăzi.

Sanders lăsă să treacă remarca fără nici un comentariu. Îl privi ţintă pe Blackburn, aşteptând.

— În orice caz, Tom, chestia esenţială e următoarea: ca parte componentă a planului general de fuziune, Bob a decis să aducă la conducerea Grupului pentru Produse Avansate pe cineva din afara departamentului.

Aşadar, asta era. În sfârşit, se dădeau cărţile pe faţă. Sanders inspiră adânc şi avu senzaţia că nişte chingi îi strângeau pieptul. Avea tot trupul încordat, dar încercă să n-o arate.

— Ştiu că e un lucru oarecum şocant, zise Blackburn.

— Păi, ce să zic, spuse Sanders, ridicând din umeri. De fapt am auzit nişte zvonuri.

Chiar în timp ce vorbea, mintea i-o luase înainte. Era limpede că nu va avea loc nici o avansare, nici o creştere de salariu, şi că nu i se va oferi un nou prilej pentru…

— Mda. Ei bine, spuse Blackburn, dregându-şi glasul, Bob a hotărât ca Meredith Johnson să preia conducerea departamentului.

Sanders se încruntă şi zise:

— Meredith *Johnson?*

— Exact. Lucrează la biroul din Cupertino. Mi se pare că o cunoşti.

— O cunosc, dar…

Sanders se întrerupse şi clătină din cap, gândindu-se că măsura nu avea nici o logică, după care continuă:

— Meredith vine de la vânzări. A lucrat la serviciul comercial.

— Iniţial, da. Dar, după cum ştii, în ultimii doi ani s-a mutat la Operaţiuni.

— Chiar şi aşa, Phil. GPA e un departament tehnic.

— Nici tu nu ai pregătire tehnică şi te-ai descurcat excelent.

— Da, dar lucrez în domeniul ăsta de ani de zile, încă de când eram la marketing. În esenţă, GPA e format din echipe de programare şi linii de fabricaţie hardware: Cum o să conducă ea aşa ceva?

— Bob nici nu se aşteaptă să o conducă direct. Ea doar îi va conduce pe directorii de departamente, care i se vor subordona. Titulatura oficială a lui Meredith va fi de Vicepreşedinte cu probleme de Planificare şi Operaţiuni Avansate. În noua structură, asta va include întregul Departament GPA, Departamental de Marketing şi Departamentul TelCom.

— Dumnezeule! exclamă Sanders, rezemându-se de spătarul fotoliului. Păi asta înseamnă cam totul.

Blackburn încuviinţă, cu o mişcare lentă a capului. Sanders reflectă un timp asupra problemei, iar apoi zise:

— După cum s-ar părea, Meredith Johnson ar urma să conducă această companie.

— Eu n-aş merge chiar aşa de departe, spuse Blackburn. În această nouă schemă, ea n-o să aibă controlul direct asupra compartimentelor comercial, financiar sau de desfacere, dar cred că nu încape nici o îndoială, Bob a plasat-o în postura de succesoare directă, pentru momentul când va renunţa la postul de director general în următorii doi ani.

Blackburn se foi în scaun şi continuă:

— Dar asta ţine de viitor. În ce priveşte prezentul…

— Ia stai puţin. Zici că va avea în subordine patru directori de departament de la GPA? întrebă Sanders.

— Da.
— Şi care-or să fie acei directori? S-a hotărât?
— Păi..., începu Phil tuşind, trecându-şi mâna peste piept şi aranjându-şi batista din buzunarul de la piept. Bineînţeles, decizia propriu-zisă de numire a directorilor de departamente va fi luată de Meredith.
— Adică, s-ar putea să rămân fără serviciu.
— Ei, dă-o-ncolo, Tom, spuse Blackburn. Nici pomeneală de-aşa ceva. Bob vrea ca toţi cei ce lucrează în cadrul departamentelor să rămână. Inclusiv tu. I-ar displăcea tare mult să te piardă.
— Dar cea care va hotărî dacă rămân sau nu pe post va fi Meredith Johnson.
— Tehnic vorbind, spuse Blackburn, ridicându-şi mâinile, cam aşa stau lucrurile. Dar eu cred că e o chestiune pur formală.
Sanders nu vedea deloc lucrurile în aceeaşi lumină. Garvin ar fi putut cu uşurinţă să numească toţi directorii de departamente, simultan cu numirea lui Meredith Johnson ca şefă la GPA. Nu încăpea nici o îndoială că Garvin avea tot dreptul să încredinţeze compania unei femei oarecare de la comercial. Dar tot el putea foarte bine să se asigure că directorii de departamente rămâneau la locurile lor, fiind vorba de acei oameni care-l slujiseră pe el şi compania atât de bine.
— Dumnezeule, spuse Sanders. Lucrez la compania asta de doisprezece ani.
— Şi mă aştept să rămâi la noi încă mulţi alţii, rosti Blackburn cu blândeţe. Eu îţi spun că e spre binele tuturor ca echipele să rămână neschimbate. Fiindcă, aşa cum ţi-am spus, ea nu poate să le conducă direct.
— Îhî.
Blackburn trase de manşete şi-şi trecu mâna prin păr.
— Uite ce e, Tom. Ştiu că eşti dezamăgit că nu tu ai fost numit pe postul ăsta. Dar hai să nu facem armăsar din ţânţarul care este numirea de către Meredith a şefilor de departamente. Realist vorbind, ea n-o să facă nici o

schimbare. Situaţia ta e sigură – făcu o pauză şi adăugă: Ştii şi tu cum e Meredith, Tom.

— Am ştiut cândva, spuse Sanders, încuviinţând din cap. Ce naiba, doar am trăit cu ea un timp. Dar n-am mai văzut-o de câţiva ani.

Blackburn se arătă surprins.

— N-aţi mai păstrat legătura?

— Nu, la drept vorbind, n-am păstrat-o. La data când Meredith s-a alăturat companiei, eu mă aflam deja aici, la Seattle, iar ea a fost repartizată la Cupertino. Ne-am întâlnit o dată întâmplător, când am făcut un drum acolo. Ne-am salutat şi cam atât.

— Înseamnă că n-o cunoşti decât de pe vremuri, de acum şase-şapte ani, spuse Blackburn, ca şi cum dintr-odată totul căpătase un înţeles.

— Mai mult de-atât, spuse Sanders. M-am mutat la Seattle de opt ani. Aşa că trebuie să fie… Oricum, când eram împreună, ea lucra la Novell, în Mountain View. Vindea cartele Ethernet întreprinderilor mici pentru reţelele locale. Când a fost asta?

Deşi îşi amintea limpede relaţia cu Meredith Johnson, Sanders era nesigur în privinţa situării ei în timp. Căută să-şi aducă aminte un eveniment memorabil – o aniversare, o avansare, un schimb de locuinţă – care să fixeze data. În cele din urmă, rememora scena când urmăriseră împreună transmiterea la televizor a rezultatelor alegerilor: baloane înălţându-se către tavan, oameni ovaţionând. Îşi aminti că ea bea bere. Asta se-ntâmplase la începutul relaţiei lor.

— Doamne, Phil. Trebuie să fi trecut zece ani de atunci.

— Aşa mult? spuse Blackburn.

Când Sanders o întâlnise pentru prima oară, Meredith Johnson era una dintre miile de vânzătoare drăguţe ce lucrau la San Jose – tinere având puţin peste douăzeci de ani, abia ieşite din colegiu, care începeau efectuând aplicaţii demonstrative pe computer, în vreme ce un funcţionar experimentat stătea în preajma lor şi susţinea toate discuţiile cu clienţii. Până la urmă, multe dintre ele ajunseseră să înveţe destul ca să fie în stare să vândă

singure. Când se cunoscuseră, Meredith îşi însuşise un limbaj suficient ca să poată sporovăi despre inele simbolice şi matriţe lo Base T. Nu cunoştea lucrurile în profunzime. Dar nici n-avea nevoie de aşa ceva. Era frumoasă, sexy şi deşteaptă, posedând totodată o neobişnuită stăpânire de sine, care o ajuta să depăşească situaţiile jenante. În acele zile, Sanders o admirase. Dar niciodată nu-i trecuse prin cap că ar fi putut avea capacitatea să ocupe un post important în cadrul unei companii.

Blackburn ridică din umeri.

— În zece ani s-au întâmplat multe, Tom. Meredith nu mai e doar o funcţionară de la vânzări. Şi-a completat studiile, a obţinut o licenţă în administrarea afacerilor. A lucrat la Symantec, la *Conrad* şi pe urmă s-a transferat la noi. În ultimii doi ani a colaborat foarte strâns cu Garvin. Se poate spune că-i protejata lui. A fost încântat de rezultatele obţinute de ea într-o serie de proiecte.

— Iar acum e şefa mea..., rosti Sanders, clătinând din cap.

— Te încurcă în vreun fel povestea asta?

— Nu. Dar mi se pare caraghios: o fostă prietenă ajunge să-mi fie şefă.

— Nici nu ştii de unde sare iepurele, zise Blackburn, cu un zâmbet, dincolo de care Sanders simţi că-i urmăreşte îndeaproape reacţia. Pari uşor neliniştit în privinţa asta, Tom.

— Trebuie să mă obişnuiesc cu gândul.

— E vreo problemă? Faptul că te subordonezi unei femei?

— Nicidecum. Ştii că am avut-o şi pe Eileen şefă şi ne-am împăcat de minune. Nu despre asta-i vorba. Dar mi-e peste mână să mă gândesc la Meredith Johnson ca fiindu-mi şefă.

— Să ştii că e un manager energic şi bine pregătit, spuse Phil şi se ridică, netezindu-şi cravata. Cred că după ce-ai să te familiarizezi din nou cu ea, ai să fii impresionat. Trebuie să-i acorzi o şansă, Tom.

— Desigur.

— Sunt sigur că totul se va aranja. Şi priveşte spre viitor. În definitiv, cam într-un an ar trebui să fii un om bogat.

— Să înţeleg că nu s-a renunţat la separarea Departamentului GPA?

— De asta pot să te asigur.

Una din problemele îndelung dezbătute ale planului de fuziune era că, după ce *Conley-White* avea să cumpere compania *DigiCom,* Departamentul de Produse Avansate urma să devină o societate pe acţiuni independentă. Această măsură avea să aducă beneficii enorme pentru toţi angajaţii departamentului, pentru că tuturor li se oferea posibilitatea să cumpere opţiuni ieftine înainte ca acţiunile să fie vândute la bursă.

— Acum punem la punct ultimele detalii, spuse Blackburn. Dar mă aştept ca directorii de departamente ca tine să înceapă cu o investiţie de douăzeci de mii de acţiuni la douăzeci şi cinci de cenţi bucata, cu dreptul de a cumpăra alte cincizeci de mii de acţiuni în fiecare an, pe parcursul următorilor cinci.

— Şi separarea o să meargă înainte, chiar dacă Meredith va conduce departamentele?

— Te asigur. Separarea se va produce în decurs de optsprezece luni. Face parte oficial din planul de fuziune.

— Nu există nici o posibilitate ca ea să se răzgândească?

— Nici una, Tom, zise Blackburn zâmbind. Am să-ţi spun un mic secret. Iniţial, chiar Meredith a avut ideea acestei separări.

*

După ce ieşi din biroul lui Sanders, Blackburn străbătu o porţiune a holului, până la un birou în care nu se afla nimeni, de unde îl sună pe Garvin. Auzi răspunsul familiar, rostit pe un ton răstit:

— Garvin la telefon.

— Am vorbit cu Tom Sanders.

— Şi?

— Aş zice că a primit vestea bine. A fost dezamăgit, fireşte. Cred că auzise deja un zvon. Dar a primit-o bine.

— Şi în legătură cu noua structură? Cum a reacţionat?

— E îngrijorat. Şi-a exprimat nişte rezerve.

— De ce?

— Nu consideră că ea are pregătirea tehnică necesară pentru a conduce departamentul.

Garvin pufni dispreţuitor.

— Pregătire tehnică? Ăsta-i ultimul lucru de care-mi pasă. Nu asta contează aici.

— Fireşte că nu. Dar cred că am sesizat o oarecare nelinişte la nivel personal. Ştiţi, mai demult a fost ceva între ei.

— Da, spuse Garvin. Ştiu asta. Au păstrat legătura?

— El zice că au întrerupt-o de vreo câţiva ani.

— Resentimente?

— Nu mi s-a părut.

— Atunci de ce e îngrijorat?

— Cred că are nevoie de timp ca să se obişnuiască cu gândul.

— Las' că se obişnuieşte.

— Aşa zic şi eu.

— Să-mi dai de veste dacă auzi altceva, spuse Garvin şi închise telefonul.

Rămas singur în birou, Blackburn căzu pe gânduri. Discuţia cu Sanders îi provocase o vagă nelinişte. Se desfăşurase bine, şi totuşi... Era sigur că Sanders nu avea să întâmpine această reorganizare cu mâinile în sân. Se bucura de popularitate în cadrul departamentului din Seattle şi nu-i era greu să provoace necazuri. Sanders era prea independent, nu se număra printre jucătorii de echipă de care avea acum nevoie compania. Cu cât se gândea mai mult la asta. cu atât devenea mai sigur că Sanders avea să constituie o problemă.

Tom Sanders stătea la biroul lui, privind în gol, pierdut într-un noian de gânduri. Se străduia să împace amintirea unei vânzătoare tinere şi drăguţe din Silicon Valley cu

această imagine nouă a funcţionarei în stare să conducă mai multe departamente ale unei companii, efectuând totodată activităţile pregătitoare esenţiale pentru transformarea unui departament în societate pe acţiuni. Dar gândurile îi erau întruna întrerupte de imagini disparate din trecut: Meredith zâmbitoare, îmbrăcată într-una din cămăşile lui, fără nimic pe dedesubt. O valiză deschisă pe pat. Ciorapi de mătase şi un portjartier alb. Un castron cu floricele de porumb pe canapeaua albastră din camera de zi. Televizorul cu sonorul dat la minimum. Şi, din cine ştie ce motiv, imaginea unei flori, un iris purpuriu, în vitraliu. Era una din acele imagini tipice perioadei hippie pentru California de Nord, banalizate prin folosire excesivă. Sanders ştia de unde venea: se afla pe geamul uşii de la intrarea apartamentului în care locuise mai demult, în Sunnyvale. În zilele când o cunoscuse pe Meredith. Nu prea îşi dădea seama de ce trebuia să se gândească la asta acum, şi...

— Tom?

Îşi ridică privirea şi o zări pe Cindy, care stătea în uşă, părând preocupată.

— Tom, să-ţi aduc o cafea?

— Nu, mulţumesc.

— Don Cherry a sunat din nou, în timp ce erai cu Phil. Vrea să te duci să te uiţi la Coridor.

— Au probleme?

— Nu ştiu. Părea agitat. Vrei să-ţi fac legătura?

— Nu chiar acum. Am să mă duc jos să-l văd imediat.

Ea zăbovi în prag.

— Să-ţi aduc un corn? Ai luat micul dejun?

— Nu te deranja.

— Sigur?

— Zău, Cindy, mă simt excelent.

Cindy plecă. Tom se întoarse către monitorul său şi văzu clipind simbolul pentru poşta electronică. Dar gândul îi rămăsese la Meredith Johnson.

Vreme de şase luni, Sanders trăise cu ea oarecum cu intermitenţe. La început avuseseră o relaţie intensă. Cu

toate acestea, deşi îi veneau în continuare în minte imagini răzleţe şi vii, îşi dădu seama că, în general, amintirile din acea perioadă erau surprinzător de vagi. Chiar trăise împreună cu Meredith timp de şase luni? Când făcuseră cunoştinţă şi când se despărţiseră? Fu surprins cât de greu îi venea să-şi fixeze în minte desfăşurarea evenimentelor. Sperând să se lămurească, se gândi la alte aspecte ale vieţii sale: ce poziţie ocupa pe atunci la *DigiCom*? Mai lucra la marketing sau se transferase la departamentele tehnice? Nu era sigur. Trebuia să caute în fişiere.

Se gândi la Blackburn. Acesta îşi părăsise soţia şi se mutase la Sanders cam în perioada relaţiei cu Meredith. Sau poate că mai târziu, când lucrurile deja se înrăutăţiseră? Poate că Phil se mutase în apartamentul lui chiar în ajunul despărţirii de Meredith. Sanders nu era sigur. Cu cât se gândea mai mult, cu atât îşi dădea seama că nu era sigur de nimic din perioada aceea. Toate aceste evenimente se petrecuseră cu un deceniu în urmă, într-un alt oraş, într-o altă perioadă a vieţii, iar amintirile lui erau în neorânduială. Încă o dată, fu surprins de deruta căreia îi căzuse victimă. Apăsă pe butonul interfonului.

— Cindy? Aş vrea să-ţi pun o întrebare.

— Te rog, Tom.

— Suntem în a treia săptămână a lunii iunie. Ce făceai în a treia săptămână a lunii iunie, cu zece ani în urmă?

— E simplu: absolveam colegiul, răspunse secretara, fără urmă de ezitare şi aducându-şi aminte perfect.

— Bun, spuse el. Ce făceai tot în iunie, dar acum nouă ani?

— Acum nouă ani? rosti ea, cu o voce care deveni dintr-odată prudentă, mai puţin sigură. Păi... Ia să vedem, iunie zici?... Acum nouă ani?... Iunie... Ăă... Cred că eram cu prietenul meu în Europa.

— Cu prietenul tău de acum?

— Nu... Ăla era un jeg.

— Şi cât timp a durat?

— Păi, am stat cam o lună.

— Mă refeream la relaţie.

— Cu el? Ah, să vedem, ne-am despărţit..., păi trebuie să fi fost... ăă, decembrie... Cred c-a fost în decembrie, sau poate în ianuarie, după vacanţă... De ce?

— Încercam să deduc o chestie, spuse Sanders, simţindu-se deja uşurat când îi auzi nesiguranţa în glas, provocată de efortul de-a reconstitui trecutul. Apropo, pe ce perioadă se păstrează la noi înregistrările de birou? Corespondenţa şi notele telefonice?

— Trebuie să verific. Ştiu că la mine cele mai vechi sunt de trei ani.

— Dar cele de dinainte?

— De dinainte? Cât de dinainte?

— De-acum zece ani, spuse el.

— Adică de când lucrai la Cupertino. Oare-acolo chiar se păstrează chestiile de genul ăsta la arhivă, sau se aruncă?

— Nu ştiu.

— Vrei să verific?

— Nu acum, spuse el, întrerupând legătura şi nevrând ca Cindy să facă vreo anchetă la Cupertino chiar atunci. Poate mai târziu.

Sanders îşi masă ochii cu vârful degetelor. Gândurile îi alunecară iarăşi înapoi în timp. Văzu din nou floarea de vitraliu. Era supradimensionată, colorată aprins şi banală. Întotdeauna se simţise stingherit de banalitatea ei. În acele zile, locuia într-unui din acele ansambluri de apartamente de pe Merano Drive. Cele douăzeci de locuinţe îngrămădite în jurul unei piscine mici şi îngheţate. Toţi locatarii clădirii lucrau la o companie din domeniul tehnologiei de vârf. Nimeni nu ajungea să facă baie în piscină. Iar Sanders nu prea stătea pe acasă. Era perioada când zbura cu Garvin în Coreea de două ori pe lună şi când toţi călătoreau la clasa turist. Nu-şi puteau permite nici măcar compartimentul pentru oamenii de afaceri.

Îşi aminti, de asemenea, când venea acasă, sleit după orele lungi de zbor, şi cum primul lucru de care dădea cu ochii când ajungea în dreptul apartamentului era blestemata aia de floare de pe uşă. Cât despre Meredith, pe

vremea aceea se dădea în vânt după ciorapii albi de mătase, portjartierele albe, floricelele albe de pe cleme...

— Tom?

Îşi ridică privirea. Cindy apăruse iarăşi în uşă.

— Dacă vrei să-l vezi pe Don Cherry, ar fi bine să mergi acum, fiindcă la zece şi jumătate ai întâlnire cu Gary Bosak.

Sanders avu impresia că e tratat ca un infirm.

— Cindy, să ştii că n-am păţit nimic.

— Ştiu. Am vrut doar să-ţi aduc aminte.

— În regulă, mă duc chiar acum.

În timp ce cobora grăbit scările spre etajul trei, se simţi uşurat de diversiunea oferită de această vizită. Cindy procedase înţelept scoţându-l din birou. În plus, era curios să vadă ce mai făcuse echipa lui Cherry cu Coridorul. Coridorul era un lucru pe care toată lumea de la *DigiCom* îl cunoştea şi sub titulatura MIV: Mediu Informaţional Virtual. MIV constituia perechea lui Twinkle, al doilea element esenţial al viitorului informaticii digitale, în viziunea companiei *DigiCom.* În viitor, informaţia avea să fie stocată pe discuri, sau organizată în baze de date imense, la care beneficiarii puteau avea acces prin intermediul liniilor telefonice. Pentru moment, utilizatorii vedeau informaţiile afişate pe ecrane plane – fie ele de televizor sau de computer. Aceasta fusese modalitatea tradiţională de manipulare a informaţiilor vreme de trei decenii. Dar, în scurt timp, aveau să apară noi moduri de prezentare a informaţiei. Cele mai radicale, şi totodată cele mai interesante, erau mediile virtuale. Beneficiarii purtau ochelari speciali pentru a „vedea" nişte medii tridimensionale, realizate pe computer, care să-i facă să se simtă ca şi cum s-ar fi mişcat literalmente printr-o altă lume. Zeci de companii se angajaseră în cursa pentru realizarea unor medii virtuale. La *DigiCom,* MIV era unul din proiectele favorite ale lui Garvin, care investise în el o groază de bani. De doi ani, programatorii lui Cherry lucrau la proiect zi şi noapte. Dar până acum nu le adusese decât necazuri. Pe plăcuţa de pe uşă scria MIV, iar dedesubt: „Când nu ne-ajunge realitatea". Sanders introduse cartela

de identificare în fantă şi uşa se deschise cu un declic. Străbătu anticamera, auzind vreo cinci-şase glasuri care urlau din sala principală de echipamente. Încă din anticameră sesiză în aer un miros deosebit de greţos.

Intrând în sala principală, dădu peste o scenă de un haos desăvârşit. Ferestrele fuseseră larg deschise, în timp ce în încăpere plutea un miros astringent de lichid de curăţare. Părţile componente ale instalaţiei MIV zăceau împrăştiate peste tot, într-un vălmăşag de cabluri multicolore. Până şi platformele circulare negre, destinate simulării deplasării, fuseseră date la o parte, pentru curăţirea pe rând a rulmenţilor de cauciuc. Alte cabluri coborau din tavan la scannerele laser, care fuseseră demontate, cu plăcile de circuite la vedere. Toată lumea părea să vorbească în acelaşi timp. Iar în mijlocul încăperii, arătând ca un Buddha adolescent, într-un tricou de un albastru ţipător, pe care scria „Realitatea pute", se afla Don Cherry, şeful Programării. Cherry avea douăzeci şi doi de ani şi era recunoscut de toţi ca indispensabil şi totodată renumit prin impertinenţă. Când îl zări pe Sanders, strigă:

— Afară! Afară! 'Ţi-ai dracu' de directori! Afară!

— De ce? zise Sanders. Am crezut că vrei să mă vezi.

— Prea târziu! Ai ratat ocazia! Acum s-a terminat!

Preţ de o clipă, Sanders crezu că Cherry făcea aluzie la avansarea pe care nu o obţinuse. Dar Cherry era cel mai apolitic dintre şefii de departamente de la *DigiCom* şi arborase un rânjet voios, în timp ce se apropia de Sanders, păşind peste programatorii întinşi la pământ.

— Îmi pare rău, Tom. Ai ajuns prea târziu. Acum facem reglajele fine.

— Reglajele fine? Aici arată ca după o explozie nucleară. Şi ce-i cu mirosul ăsta îngrozitor?

— Ştiu, spuse Cherry, ridicându-şi mâinile exasperat. Îi rog pe băieţi să se spele în fiecare zi, dar ce să le faci? Sunt programatori. Nu-s mai breji ca nişte câini vagabonzi.

— Cindy mi-a zis că ai sunat de câteva ori.

— Aşa e. Pusesem în funcţiune Coridorul şi voiam să-l vezi şi tu. Dar poate că-i mai bine că nu l-ai văzut.

Sanders se uită înjur la echipamentul complex, împrăştiat peste tot.

— L-ai pus *în funcţiune*?

— Una-i una, alta-i alta. Acum facem reglajul fin, spuse Cherry, arătând cu capul către programatorii întinşi pe jos, care lucrau la platformele de deplasare. Am reuşit, în fine, să eliminăm defectul din bucla principală astă-noapte, pe la douăşpe. Viteza de reciclare s-a dublat. Sistemul merge acum ca fulgerul. Aşa că trebuie să reglăm platformele şi serverele, ca să adaptăm viteza de reacţie. E o problemă mecanică, preciza el cu dispreţ. Dar, oricum, o rezolvăm noi.

Programatorii se simţeau întotdeauna agasaţi când aveau de-a face cu probleme mecanice. Trăind aproape permanent în lumea abstractă a limbajelor de computer, aveau impresia că maşinăriile concrete erau cu mult sub nivelul lor.

— Şi în ce anume constă problema? întrebă Sanders.

— Păi, uite, asta-i ultima noastră realizare. Beneficiarul trebuie să poarte acest dispozitiv, zise el, arătând spre ceva ce semăna cu nişte ochelari de soare argintii cu ramă groasă. Şi să se urce pe platforma de deplasare de aici.

Platforma de deplasare era una din inovaţiile lui Cherry. De mărimea unei mici trambuline circulare, avea suprafaţa compusă din nişte sfere de cauciuc, strâns asamblate. Funcţiona ca bandă fără sfârşit multifuncţională. Păşind pe micile sfere, beneficiarul se putea deplasa în orice direcţie.

— De îndată ce-a ajuns pe platformă, spuse Cherry, beneficiarul se racordează la baza de date. Pe urmă, computerul, ăla de colo, – Cherry arătă spre o stivă de cutii din colţul încăperii – preia informaţia de la baza de date şi construieşte un mediu virtual, care e proiectat în acest dispozitiv-cască. Când mergi pe platformă, proiecţia se modifică, aşa că ai impresia că te plimbi de-a lungul unui coridor cu pereţii acoperiţi cu sertare de informaţii. Beneficiarul se poate opri oriunde, poate deschide cu mâna orice sertar cu fişiere şi poate frunzări filele cu informaţii. O simulare complet realistă.

— Câţi beneficiari?

— În acest moment, sistemul poate deservi cinci persoane simultan.

— Şi Coridorul cum arată? întrebă Sanders. Ca o cuşcă de sârmă?

În versiunile timpurii, Coridorul avea schiţat numai un contur scheletic, în linii albe şi negre. Cu cât avea mai puţine linii de trasat, cu atât computerul termina treaba mai rapid.

— Cuşcă de sârmă? pufni Cherry. Te rog frumos, am renunţat la asta de două săptămâni. Acum vorbim de suprafeţe tridimensionale, complet modelate în sistem color de 24 de biţi, cu hărţi de textură anti-alias. Reuşim să redăm suprafeţe curbe reale, nu poligoane. Totul arată în întregime real.

— Şi scannerele-laser pentru ce sunt? Credeam că poziţionarea se face prin infraroşu.

Căştile aveau montate deasupra senzori cu infraroşu, astfel încât sistemul putea detecta unde se uita beneficiarul şi ajusta imaginea proiectată în căşti, ca să corespundă direcţiei privirii.

— Tot aşa se face, spuse Cherry. Dar scannerele sunt pentru reprezentare fizică.

— Reprezentare fizică?

— Da. Acum, dacă mergi de-a lungul Coridorului împreună cu cineva şi te întorci spre el, îl poţi vedea. De ce? Pentru că scannerele captează o hartă de textură tridimensională în timp real: ele explorează aspectul fizic şi expresia, trasând apoi chipul virtual al persoanei virtuale ce se află lângă tine în camera virtuală. Fireşte, nu poţi vedea ochii respectivului, pentru că sunt acoperiţi de dispozitivul-cască pe care-l poartă. Dar sistemul generează o faţă din harta de textură stocată în memorie. Mişto, nu?

— Vrei să spui că îi poţi vedea pe ceilalţi beneficiari?

— Întocmai. Le vezi feţele, le vezi expresiile. Şi asta nu-i totul. Chiar dacă beneficiarii din sistem nu poartă căşti, tu poţi să-i vezi. Programul îi identifică pe ceilalţi beneficiari, le extrage fotografiile din dosarele personale şi astfel

reconstituie imagini fizice virtuale. Cam stângace, dar nu foarte rele – Cherry făcu un semn cu mâna prin aer şi adăugă: Şi mai avem ceva: am realizat un ajutor virtual.

— Ajutor virtual?

— Păi da, fiindcă beneficiarii au întotdeauna nevoie de ajutor de la reţea. Aşa că am creat un îngeraş care să te ajute. Pluteşte pe lângă tine şi-ţi răspunde la întrebări, spuse Cherry zâmbind. Ne gândiserăm să-i dăm înfăţişarea unui pitic albastru, dar n-am vrut să jigriim pe nimeni.

Sanders privi gânditor în jur. Cherry îi vorbea despre reuşitele sale, dar acolo se întâmpla şi altceva: era imposibil să nu sesizezi tensiunea, energia frenetică cu care munceau oamenii.

— Hei, Don! strigă unul dintre programatori. Cât trebuie să fie valoarea Z?

— Peste cinci, spuse Cherry.

— Am adus-o la patru şi trei.

— Nu merge. Ori o aduci peste cinci, ori eşti concediat – se întoarse către Sanders. Trebuie să-i mai şi încurajezi pe trupeţi.

Sanders se uită la Cherry.

— Bun, zise el după câteva clipe. Acum spune-mi care e, de fapt, problema?

— Nici una, spuse Cherry, săltând din umeri. Ţi-am spus: reglajul fin.

— Don...

Cherry oftă şi se hotărî să vorbească.

— Ei bine, când am ridicat viteza de reciclare, am dat peste cap modulul de construcţie. Ştii, încăperea e construită în timp real de către modul. Crescând viteza de revenire a semnalului de la senzori, trebuie să construim obiectele mult mai repede. Altfel, camera pare să rămână în urma ta. Ai impresia că eşti beat. Îţi mişti capul şi camera vine vâjâind din spate, încercând să te prindă din urmă.

— Şi?

— Şi îi face pe beneficiari să vomite.

— Grozav, oftă Sanders.

— A trebuit să dăm la o parte platformele, fiindcă Teddy a borât peste tot.

— Splendid, Don.

— Ei şi? Nu-i nici o problemă. Se curăţă, spuse Cherry, clătinând din cap. Deşi tare aş fi vrut ca Teddy să nu fi mâncat *huevos rancheros* la micul dejun. A fost o nenorocire. Toate lagărele s-au umplut de bucăţele de *tortilla.*

— Ştii, bine că avem de susţinut mâine o demonstraţie pentru tipii de la C-W.

— Nici o grijă. O să fim gata.

— Don, nu-i putem face să vomite pe şefii cei mari.

— Poţi să te bazezi pe mine, spuse Cherry. O să fim gata. Indiferent care sunt problemele acestei companii, Coridorul nu se numără printre ele.

— Promiţi?

— Garanţie, rosti Cherry.

Sanders se înapoie în birou pe la zece şi douăzeci şi începuse să aştepte, aşezat la masa de lucru, când îşi făcu apariţia Gary Bosak. Bosak era un bărbat înalt, până-n treizeci de ani, îmbrăcat în blugi, adidaşi şi un tricou pe care era imprimat „Terminator". Căra după el o servietă de piele, din cele folosite cu predilecţie de avocaţi.

— Arăţi cam palid, remarcă Bosak. Dar văd că toată lumea de pe-aici e palidă astăzi. Atmosfera e încordată ca dracu', ţi-ai dat seama?

— Am observat.

— Nici nu mă mir. Începem?

— Sigur.

— Cindy? Domnul Sanders o să fie ocupat câteva minute.

Bosak închise, iar apoi încuie uşa biroului. Fluierând voios, deconectă telefonul de birou al lui Sanders şi telefonul de lângă canapeaua din colţ. De acolo, se duse la fereastră şi trase storurile. Într-un colţ se afla un televizor mic, căruia îi dădu drumul. Scoase din servietă o cutiuţă din plastic şi acţiona un întrerupător lateral. Cutia începu să

licărească şi să emită un zgomot de fond, ca un sunet de tonalitate joasă. Bosak aşeză dispozitivul pe biroul lui Sanders, chiar în centru. Nu începea niciodată să furnizeze informaţii până când nu punea în funcţiune micul dispozitiv de bruiaj sonor, dat fiind că aproape tot ce avea de comunicat era legat de activităţi ilegale.

— Îţi aduc veşti bune, spuse Bosak. Băiatul de care m-ai întrebat e curat.

Scoase la iveală un dosar şi începu să-i întindă pe rând nişte pagini lui Sanders.

— Peter John Nealy, douăştrei de ani, angajat la *DigiCom* de şase luni. Lucrează în prezent ca programator la GPA. Aşa, să-ncepem. Situaţia şcolară din liceu şi colegiu... Dosarul de angajare de la Data General, ultimul loc de muncă. Totul în regulă. Acum, chestiile mai recente... Evaluarea făcută de TRW pentru acordarea de credite... Facturile de telefon de la domiciliu... Facturile de telefon pentru circuitul celular... Contul din bancă... Contul de economii... Situaţia cheltuielilor pe cărţi de credit VISA şi Master, în ultimele douăsprezece luni... Evidenţa deplasărilor... Mesaje prin poşta electronică în interiorul companiei şi în afară, prin Internet... Tichete de parcare... Uite şi o chestie elocventă... Ramada Inn din Sunnyvale, ultimele trei vizite, cheltuielile telefonice de acolo, numerele la care a sunat... Ultimele trei închirieri de maşini cu kilometrajul realizat... Telefonul celular din maşinile închiriate, numerele la care a sunat... Asta-i tot.

— Şi?

— Am verificat numerele la care a telefonat. Şi uite ce-am descoperit. O mulţime de apeluri la Seattle Silicon, dar Nealy are o prietenă acolo. E secretară, lucrează la desfacere, nici un conflict de interese. Îl mai sună, de asemenea, pe fratele lui, un programator la Boeing, care face procesare paralelă pentru proiectarea aripilor. Nici aici nu-i vorba de vreun conflict de interese. Celelalte convorbiri sunt cu furnizori şi distribuitori de coduri şi nici una din ele nu e suspectă. Nici un apel după orele de program. Nici un apel la vreo cabină telefonică. Nici un apel transcontinental.

Nimic suspect în configuraţia convorbirilor. Nici un transfer bancar inexplicabil, nici o achiziţie importantă şi neaşteptată. Nici un motiv să se creadă că ar avea de gând să se transfere. Eu aş zice că nu discută cu nimeni care să te intereseze.

— Bun, spuse Sanders, după care se uită la foile de hârtie şi avu o ezitare. Gary... O parte din chestiile astea provin de la noi, din companie. Unele din rapoartele astea...

— Da, şi?

— Cum le-ai obţinut?

Bosak rânji.

— Hei! Crede şi nu cerceta.

— Cum ai pus mâna pe dosarul de la Data General?

— Păi, nu pentru asta mă plăteşti? întrebă Bosak, clătinând din cap.

— Da, aşa e, dar...

— Uite ce e. Ai vrut verificarea unui angajat şi ai obţinut-o. Băiatul tău e curat. Lucrează numai pentru tine. Mai vrei să ştii şi altceva despre el?

— Nu, zise Sanders, clătinând din cap încă o dată.

— Perfect. Trebuie să mă duc să trag un pui de somn – Bosak îşi adună toate materialele şi le aşeză la loc în dosar. Apropo, o să te sune poliţistul care mă are în grijă pentru eliberarea condiţionată.

— Îhî.

— Pot să contez pe tine?

— Bineînţeles, Gary.

— I-am spus că îţi acord consultanţă în probleme de securitate a telecomunicaţiilor.

— Păi, asta şi faci.

Bosak întrerupse funcţionarea cutiuţei licăritoare, o puse în servietă şi reconectă telefoanele.

— Întotdeauna mi-a făcut plăcere să lucrez cu tine. Îţi las ţie factura, sau i-o dau lui Cindy?

— Las' c-o iau eu. La revedere, Gary.

— Oricând, Tom. Dacă mai ai nevoie de ceva, ştii unde mă găseşti.

Sanders se uită la factura emisă cu antetul firmei „RN Servicii Profesionale" din Bellevue, Washington. Denumirea era o glumă a lui Bosak: literele RN veneau de la „Rău Necesar". De regulă, companiile din domeniul tehnologiilor avansate angajau pentru verificările „de dosar" poliţişti pensionaţi sau detectivi particulari, dar uneori se foloseau şi de „piraţi ai computerelor" de genul lui Gary Bosak, care puteau pătrunde în băncile de date electronice, pentru a obţine informaţii referitoare la angajaţii suspecţi. Avantajul folosirii lui Bosak era că acesta putea lucra rapid, alcătuind adeseori un dosar în câteva ore, sau de pe o zi pe alta. Bineînţeles, metodele lui Bosak erau ilegale. Prin simpla lui angajare, Sanders încălcase vreo cinci-şase legi. Dar verificările de dosar ale angajaţilor ajunseseră să fie considerate o practică standard la firmele din domeniul tehnologiilor de vârf, unde un singur document sau plan de dezvoltare a unui produs putea să valoreze pentru concurenţă sute de mii de dolari.

Iar în cazul lui Pete Nealy, verificarea avea o importanţă deosebită. Nealy lucra la crearea unor noi algoritmi de compresie, pentru încărcarea şi descărcarea imaginilor video pe şi de pe discuri CD-ROM, cu sistem de lecturare laser. Munca lui avea o importanţă vitală pentru noua tehnologie Twinkle. Imaginile digitale de mare viteză, provenite de pe discuri, aveau să transforme o tehnologie leneşă şi să producă o revoluţie în domeniul învăţământului. Dar dacă algoritmii sistemului Twinkle ar fi încăput pe mâna vreunui concurent, atunci avantajul firmei *DigiCom* ar fi fost mult diminuat, iar asta ar fi însemnat...

Se auzi bâzâitul interfonului:

— Tom, e unsprezece, începe şedinţa GPA, spuse Cindy. Vrei să consulţi ordinea de zi până ajungi jos?

— Astăzi nu, spuse el. Cred că ştiu despre ce-o să se discute.

În sala de şedinţe de la etajul trei, întrunirea Grupului pentru Produse Avansate începuse deja. Era o şedinţă săptămânală, în care şefii de departamente se informau

reciproc asupra problemelor întâmpinate şi a ultimelor realizări. De regulă, şedinţa era condusă de Sanders. În jurul mesei se aflau: Don Cherry, şeful Programării, Mark Lewyn, temperamentalul şef al Proiectării de Produs, în costum Armani negru şi Mary Anne Hunter, şefa Telecomunicaţiilor Informatice. Micuţă şi emotivă, Hunter era îmbrăcată în bluză de trening, pantaloni scurţi şi colanţi de sport Nike; nu mânca niciodată de prânz, dar după fiecare şedinţă avea obiceiul să facă o alergare de opt kilometri. Lewyn tocmai se afla în toiul uneia din obişnuitele lui tirade furtunoase.

— E insultător pentru toţi cei care lucrăm în acest departament. Habar n-am de ce a obţinut ea postul ăsta. Nu ştiu ce pregătire poate să aibă pentru o astfel de funcţie şi...

Lewyn se întrerupse când Sanders pătrunse în încăpere. Urmă un moment jenant. Toţi tăceau, aruncându-i câte o privire şi uitându-se apoi în altă parte.

— Am presimţit că o să vorbiţi despre asta, spuse Sanders zâmbind.

Nimeni nu rupse tăcerea.

— Ei haide, spuse Tom, în timp ce se aşeza pe un scaun. Doar nu-i o ceremonie funerară.

Mark Lewyn îşi drese glasul.

— Îmi pare rău, Tom, dar mie mi se pare revoltător, rosti el.

— Toată lumea ştie că pe tine trebuia să te numească, adăugă Mary Anne Hunter.

— Suntem cu toţii şocaţi, Tom, completă Lewyn.

— Da, spuse Cherry, cu un rânjet. Ne-am străduit din răsputeri să te băgăm în cofă, dar n-am crezut niciodată că o să reuşim.

— Vă mulţumesc, rosti Sanders, dar e compania lui Garvin şi poate să facă ce vrea cu ea. De multe ori s-a văzut că a avut fler. În plus, sunt băiat mare şi nimeni nu mi-a promis niciodată nimic.

— Chiar nu le porţi ranchiună pe chestia asta? se interesă Lewyn.

— Nici pomeneală.

— Ai discutat cu Garvin?

— Cu Phil.

— Căcănarul ăla făţarnic, făcu Lewyn, clătinând din cap.

— Ia spune, interveni Cherry, Phil a pomenit ceva despre separare?

— Da, răspunse Sanders. Separarea se va produce. La optsprezece luni după fuziune, se va structura oferta publică iniţială, după care se va trece la vânzarea acţiunilor.

După expresiile celor adunaţi în jurul mesei, Sanders îşi dădu seama că se simţeau cu toţii uşuraţi. Vânzarea publică a acţiunilor însemna o grămadă de bani pentru toţi cei de faţă.

— Şi ce-a zis Phil despre domnişoara Johnson?

— Nu prea multe. Doar că Garvin e cel care a ales-o ca să conducă sectorul tehnic.

În acel moment, Stephanie Kaplan, contabila-şefă a firmei *DigiCom,* intră în încăpere. Înaltă, cu părul încărunţit prematur şi deosebit de tăcută, era cunoscută sub porecla de Misterioasa Stephanie sau Bombardierul Misterios, ultimul pseudonim având legătură cu obiceiul ei de-a anula pe tăcute proiecte pe care nu le găsea suficient de profitabile. Kaplan îşi avea sediul în Cupertino, dar în general lua parte, o dată pe lună, la şedinţele departamentului din Seattle. În ultima vreme participase mai des ca de obicei.

— Încercam să-l înveselim pe Tom, Stephanie, spuse Lewyn.

Kaplan luă loc şi-i adresă lui Sanders un zâmbet plin de înţelegere, fără să spună nimic. Lewyn continuă:

— Ai ştiut ceva despre numirea în funcţie a lui Meredith Johnson?

— Nu, răspunse Kaplan. A fost o surpriză pentru toată lumea. Şi nu toţi sunt mulţumiţi.

Pe urmă, ca şi cum ar fi vorbit prea mult, îşi deschise servieta şi-şi făcu de lucru printre hârtii. Ca de obicei, trecu imediat în planul secund, iar ceilalţi nu întârziară s-o ignore.

— Ei bine, spuse Cherry, aud că Garvin are o adevărată slăbiciune pentru ea. Johnson lucrează la companie de numai patru ani şi n-a prea strălucit. Dar Garvin a luat-o sub aripa lui. Cu doi ani în urmă, a început s-o salte rapid în ierarhie. Nu se ştie de ce, dar e de părere că Meredith Johnson e *grozavă.*

— Nu cumva Garvin o regulează? se interesă Lewyn.

— Nu, pur şi simplu îi place de ea.

— Trebuie să se reguleze ea cu cineva, nu se poate.

— Ia staţi o clipă, zise Mary Anne Hunter, îndreptându-se în scaun. Ce-i asta? Dacă Garvin ar fi adus pe nu ştiu ce tip de la Microsoft, nimeni n-ar mai fi zis că se regulează cu cineva.

Cherry râse.

— Depinde de cine era vorba.

— Vorbesc serios. De ce, atunci când o femeie e promovată în funcţie, înseamnă neapărat că se regulează cu cineva?

— Uite, spuse Lewyn, dac-ar fi adus-o pe Ellen Howard de la Microsoft, discuţia asta n-ar mai fi avut loc, pentru că ştim cu toţii că Ellen e foarte competentă. N-am fi prea încântaţi, dar am accepta-o. Numai că nimeni n-o *cunoaşte* pe această Meredith Johnson. Zău aşa, o cunoaşte careva dintre voi?

— Păi, la drept vorbind, spuse Sanders, eu o cunosc.

Nimeni nu zise nimic.

— Am fost prieteni, adăugă Sanders.

— Vasăzică, *tu* eşti ăla cu care se regulează, râse Cherry.

— Asta a fost cu ani în urmă, rosti Sanders, clătinând din cap.

— Şi cum e? întrebă Hunter.

— Da, zise Cherry, rânjind lasciv. Cum e?

— Ţine-ţi pliscul, Don.

— Haide, Mary Anne, descreţeşte-ţi fruntea.

— Când am cunoscut-o, lucra la Novell, spuse Sanders. Avea cam douăşcinci de ani. Isteaţă şi ambiţioasă.

— Isteaţă şi ambiţioasă, spuse Lewyn. Minunat. Lumea-i plină de tipi isteţi şi ambiţioşi. Întrebarea e: poate să conducă un departament tehnic? Sau ne pică pe cap încă un Freeling Gură de Şarpe?

Cu doi ani în urmă, Garvin îl instalase la conducerea departamentului pe Howard Freeling, un director venit de la desfacere. Se urmărea aducerea dezvoltării produsului în contact cu publicul într-o fază cât mai timpurie, în aşa fel încât să se realizeze produse noi, mai apropiate de cerinţele pieţei. Freeling înfiinţase nişte grupuri mixte de lucru, care-şi petreceau o mare parte din timp urmărindu-i pe clienţii potenţiali cum se jucau cu noile produse, din spatele unui geam cu vedere în sens unic. Dar Freeling era complet străin de chestiunile tehnice, aşa că, ori de câte ori era confruntat cu vreo problemă, se apuca să ţipe. Se comporta ca un turist ajuns într-o ţară a cărei limbă n-o cunoaşte, crezând că-i poate face pe localnici să-l înţeleagă dacă strigă la ei. Perioada de şefie a lui Freeling la GPA fusese un dezastru.

Programatorii îl dispreţuiau. Cei de la design se răzvrătiseră împotriva ideii lui de a realiza carcase strident colorate. Defecţiunile de fabricaţie de la filialele din Irlanda şi Texas nu puteau fi înlăturate. În cele din urmă, când linia de producţie din Cork îşi încetase activitatea timp de unsprezece zile, Freeling se deplasase la faţa locului şi începuse să zbiere. Directorii irlandezi demisionaseră cu toţii, iar Garvin îl concediase pe scandalagiu.

— Deci, asta avem? O nouă Gură de Şarpe?

Stephanie Kaplan îşi drese glasul:

— Eu cred că Garvin şi-a învăţat lecţia şi n-ar mai face a doua oară aceeaşi greşeală.

— Deci crezi că Meredith Johnson e potrivită pentru funcţia asta?

— N-aş putea spune exact, replică Stephanie, vorbind extrem de ponderat.

— Nu prea seamănă a aprobare, spuse Lewyn.

— Dar cred că se va descurca mai bine decât Freeling, completă Kaplan.

Lewyn pufni dispreţuitor.

— Ăsta-i un fel de concurs gen „Cine-i mai înalt decât Mickey Rooney". Poţi să câştigi şi dacă eşti foarte scund.

— Nu, spuse Kaplan. Sunt sigură că va fi mai bună.

— Din câte-am auzit, interveni Cherry, cel puţin e mai bine făcută.

— Misoginule, zise Mary Anne Hunter.

— N-am voie să spun că arată bine?

— Aici e vorba despre competenţă, nu despre cât de bine arată.

— Păi stai puţin, zise Cherry. Când veneam încoace, la şedinţă, am trecut pe lângă femeile de la bufet. Despre ce credeţi că vorbeau? Dacă Richard Gere are un fund mai grozav decât Mel Gibson. Vorbeau despre crăpătura dintre fese, cât e de lungă şi cât e de lată, chestii de genul ăsta. Nu-nţeleg de ce ele au voie să vorbească despre...

— Ne-ndepărtăm de la subiect, spuse Sanders.

— Indiferent ce spuneţi, băieţi, zise Hunter, adevărul e că această companie e dominată de bărbaţi. Cu excepţia lui Stephanie, aproape că nu mai există nici o femeie într-un post important de conducere. Mie mi se pare nemapomenit că Bob a numit o femeie la conducerea acestui departament şi, după părerea mea, ar trebui s-o sprijinim. Te iubim cu toţii, Tom, dar ştii ce vreau să spun, încheie ea, uitându-se la Sanders.

— Da, te iubim cu toţii, zise Cherry. Cel puţin, te-am iubit până când ne-am pricopsit cu noua şi simpatica noastră şefă.

— Am s-o sprijin pe Johnson... dacă e ceva de capul ei, zise Lewyn.

— Ba n-ai s-o faci, spuse Hunter. Ai s-o sabotezi. Ai să găseşti un pretext să te descotoroseşti de ea.

— Ia stai un pic...

— Ba nu stau deloc. În fond, despre ce-i vorba în discuţia asta? Despre faptul că toţi sunteţi sictiriţi fiindcă de-acum va trebui să daţi socoteală unei femei.

— Mary Anne...

— Aşa e.

— Eu cred că Tom e sictirit pentru că nu a primit el postul, zise Lewyn.

— Nu sunt sictirit, replică Sanders.

— Ei bine, eu sunt, zise Cherry, pentru că Meredith a fost prietena lui Tom, iar acum tipul are pile la noua şefă.

— S-ar putea, spuse Sanders, încruntându-se.

— Pe de altă parte, interveni Lewyn, s-ar putea să te urască. Toate fostele mele prietene mă urăsc.

— Pe bună dreptate, din câte-am auzit, spuse Cherry, râzând.

— Să revenim la ordinea de zi, vă rog, propuse Sanders.

— Ce ordine de zi?

— Twinkle.

Se auziră proteste de jur-împrejurul mesei.

— Iar?

— Fir-ar al dracului de Twinkle!

— Cât de rău stăm?

— Nici acum nu reuşesc să reducă timpul de acces şi nu pot să rezolve problema balamalei. Linia lucrează la 29% din capacitate.

— Ar face bine să ne trimită câteva unităţi aici, sugeră Lewyn.

— Cred c-o să le primim chiar azi.

— În regulă. Amânăm discuţia până atunci?

— N-am nimic împotrivă, spuse Sanders, uitându-se pe rând la cei de faţă. Mai are cineva vreo problemă? Mary Anne?

— Nu, stăm excelent. Ne aşteptăm ca noile prototipuri de telefoane de buzunar să iasă de pe liniile de testare în maximum două luni.

Telefoanele celulare din noua generaţie nu depăşeau cu mult dimensiunile unei cărţi de credit şi, în plus, se puteau plia după folosire.

— Cum stăm cu greutatea?

— Greutatea actuală e de o sută cinci grame. Nu-i grozav, dar e bine. Problema e la alimentare. Bateriile nu ţin decât 180 de minute pe emisie. Iar claviatura se

înţepeneşte când formezi numărul. Dar asta-i durerea de cap a lui Mark. Ne-ncadrăm în grafic.

— Bun, zise Sanders, întorcându-se către Cherry. Ce face Coridorul?

Cherry se rezemă de spătarul scaunului, radiind. Îşi încrucişă mâinile peste burtă.

— Sunt încântat să raportez că, de vreo jumătate de oră, Coridorul este fan-fu-tastic!

— Serios?

— Asta-i o veste grozavă.

— N-a mai vomitat nimeni?

— Te rog frumos, aia e istorie antică.

— O clipă. A vomitat cineva? întrebă Mark Lewyn.

— Zvonuri abjecte. Asta a fost pe vremuri. Noi vorbim de ce se-ntâmplă acum. Am eliminat ultima defecţiune în urmă cu o jumătate de oră şi am introdus toate funcţiile. Putem să luăm orice bază de date şi s-o convertim într-un mediu tridimensional, sistem color, 24 biţi, în care să te poţi deplasa în timp real. Te poţi plimba prin orice bază de date din lume.

— Şi e stabil?

— Ca o stâncă.

— Ai încercat cu beneficiari neavizaţi?

— Blindaj sută la sută.

— Deci, eşti gata pentru o demonstraţie în faţa celor de la *Conley?*

— O să-i spargem, zise Cherry. Ai dracului să fie dacă o să-şi creadă ochilor.

Ieşind din sala de şedinţe, Sanders dădu peste un grup de reprezentanţi de la *Conley-White,* conduşi într-o vizită de prezentare de către Bob Garvin. Robin T. Garvin arăta aşa cum şi-ar fi dorit să arate orice director general din paginile revistei *Fortune.* La cei cincizeci şi nouă de ani ai săi, era un bărbat chipeş cu o faţă colţuroasă şi un păr grizonat, ce arăta tot timpul ca răvăşit de vânt, de parcă abia se-ntorsese de la o partidă de pescuit în râurile repezi din Montana, sau de la o cursă de ambarcaţiuni cu pânze de pe

lângă San Juan. Pe vremuri, purtase şi el, ca toată lumea, blugi şi cămăşi denim la birou. Dar în anii din urmă prefera costumele Caraceni bleumarin. Era una din numeroasele schimbări pe care angajaţii companiei le observaseră de la moartea fiicei sale, survenită cu trei ani în urmă. Aspru şi grosolan în particular, Garvin era plin de farmec în public. Conducându-i pe cei de la *Conley-White,* el spuse:

— Aici, la etajul trei, avem departamentele tehnice şi laboratoarele pentru produse avansate. A, Tom. Ce bine că te văd. Vi-l prezint pe Tom Sanders, directorul Departamentului de Produse Avansate. Unul dintre tinerii strălucitori, fără de care compania noastră nu ar fi fost ceea ce este azi. Tom, te rog să faci cunoştinţă cu domnul Ed Nichols, contabilul-şef al firmei *Conley-White...*

Nichols, un bărbat uscăţiv, cu o faţă ca de şoim, în vârstă de şaizeci de ani, îşi ţinea capul lăsat spre spate, lăsând impresia că totul îl făcea să se dea înapoi, ca şi cum ar fi mirosit urât. Se uită la Sanders de sus, prin ochelarii semi-înrămaţi, privindu-l cu un aer vag dezaprobator, şi-i strânse mâna distant.

— Domnule Sanders, încântat.

— Asemenea, domnule Nichols.

— ... Şi cu John Conley, nepotul fondatorului şi vicepreşedinte al firmei...

Sanders se întoarse către un bărbat solid, cu alură atletică, aproape de treizeci de ani. Ochelari cu ramă subţire. Costum Armani. O strângere de mână fermă. Expresie serioasă. Lui Sanders îi lăsă impresia unui om prosper şi foarte hotărât.

— Salut, Tom.

— Salut, John.

— ... Şi Jim Daly, de la Goldman, Sachs...

Un bărbat pleşuv, slab, care semăna cu o barză şi avea un costum pepit. Daly părea rătăcit, derutat, şi-i strânse mâna făcând, în acelaşi timp, o mişcare scurtă din cap.

— ...şi, fireşte, Meredith Johnson, din Cupertino.

Era mai frumoasă decât îşi amintea. Şi, într-un fel subtil, diferită. Mai în vârstă, desigur, cu riduri fine pe la colţurile

ochilor şi pe frunte. Dar îşi ţinea spatele mai drept şi avea o energie şi o încredere în sine pe care le asocia cu puterea. Costum bleumarin, păr blond, ochi mari. Genele acelea incredibil de lungi. Uitase tot ce ştia despre ea.

— Bună, Tom, mă bucur că te văd din nou.

Un surâs cald. Parfum inconfundabil.

— Meredith, şi eu mă bucur.

Îi strânse scurt mâna, iar grupul trecu mai departe, avându-l în frunte pe Garvin.

— Chiar în faţă se află unitatea MIV. Veti avea ocazia să vedeţi această realizare în cursul zilei de mâine.

Mark Lewyn ieşi din sala de şedinţe şi spuse:

— Ai făcut cunoştinţă cu escrocii?

— Cred că da.

Lewyn privi în urma grupului.

— Greu de crezut că indivizii ăştia or să conducă efectiv compania. Le-am făcut o scurtă prezentare azi-diminează şi, dă-mi voie să-ţi spun, n-au priceput o iotă. E ceva de groază.

Când grupul ajunse la capătul culoarului, Meredith Johnson se uită peste umăr la Sanders. Articulă muteşte: „Am să te sun", iar apoi zâmbi radios şi plecă.

— Din câte văd, ai o pilă la conducerea superioară, Tom, spuse Lewyn, scoţând un oftat.

— Aşa o fi.

— Singurul lucru pe care aş vrea să-l ştiu e motivul pentru care Garvin o crede atât de grozavă.

— Ei bine, spuse Sanders, cert e că n-arată rău.

Lewyn se-ntoarse şi se pregăti să plece.

— O să vedem, zise el. O vă vedem.

La douăsprezece şi douăzeci, Sanders ieşi din biroul lui de la etajul patru şi porni spre scara ce cobora la sala principală de conferinţe, unde urma să se servească prânzul. Trecu pe lângă o infirmieră îmbrăcată într-o uniformă albă şi apretată. Aceasta căuta ceva în birourile care dădeau în coridor.

— Unde-o fi? Adineauri era aici, zise ea, clătinând din cap.

— Cine? se interesă Sanders.

— Profesorul, replică ea, suflându-şi o şuviţă de păr din ochi. Nu pot să-l las singur nici o clipă.

— Care profesor? întrebă Sanders.

Chiar în clipa aceea auzi nişte femei chicotind într-o cameră situată ceva mai departe şi ştiu răspunsul.

— Profesorul Dorfman?

— Da, profesorul Dorfman, zise infirmiera, încuviinţând cu un aer sumbru, după care se îndreptă către locul de unde se auzeau chicotelile.

Sanders se ţinu după ea. Max Dorfman era un consultant german în probleme de management, care ajunsese la o vârstă înaintată. Într-o anumită perioadă, ţinuse prelegeri şi cursuri la toate principalele facultăţi economice din America şi-şi câştigase reputaţia unui veritabil „guru" pentru companiile din domeniul tehnologiilor de vârf. În cea mai mare parte a deceniului nouă, făcuse parte din comitetul director de la *DigiCom,* împrumutând o parte din prestigiul său companiei lui Garvin, aflată în plină ascensiune şi considerată drept o parvenită în domeniu. Şi tot în acea perioadă, fusese un adevărat mentor pentru Sanders. De fapt, Dorfman îl convinsese să plece din Cupertino, cu opt ani în urmă, şi să accepte postul din Seattle.

— Nu ştiam că mai trăieşte, zise Sanders.

— Ba trăieşte şi încă cum, răspunse infirmiera.

— Cred că are nouăzeci de ani.

— După cum se poartă, nu-i dai o zi peste optzeci şi cinci.

În timp ce se apropiau de încăpere, Sanders o zări pe Mary Anne Hunter, care tocmai ieşea. Între timp se îmbrăcase cu o bluză şi o fustă şi avea pe faţă un zâmbet larg, de parcă tocmai se întâlnise cu amantul.

— Tom, nici prin cap nu-ţi trece cine se află aici.

— Max, zise el.

— Exact. Ah, Tom, ar trebui să-l vezi: a rămas absolut acelaşi.

— Nici nu mă-ndoiesc, spuse Sanders, simţind chiar şi din afara camerei mirosul de ţigară.

— Se poate, domnule profesor? spuse infirmiera pe un ton sever, după care intră hotărâtă în încăpere.

Sanders aruncă o privire înăuntru; era una din sălile de odihnă ale angajaţilor. Scaunul cu rotile al lui Max Dorfman fusese tras lângă o masă din mijlocul camerei. Bătrânul era înconjurat de câteva secretare drăguţe. Având în jurul lui atâtea femei care-i acordau o atenţie exagerată, Dorfman, cu chica lui de păr alb, zâmbea fericit, fumând o ţigară dintr-un portţigaret lung.

— Ce caută aici? întrebă Sanders.

— L-a adus Garvin, pentru consultanţă în problema fuziunii. N-ai de gând să-l saluţi? zise Hunter.

— La naiba, zise Sanders. Ştii cum e Max. Poate să te-aducă la nebunie.

Lui Dorfman îi plăcea să conteste punctele de vedere unanim acceptate, dar metoda pe care o aplica era indirectă. Felul lui ironic de-a vorbi era provocator şi zeflemitor în acelaşi timp. Se dădea în vând după contradicţii şi nu ezita să mintă. Dacă era prins cu vreo minciună, răspundea imediat: „Da, aşa este. Unde mi-o fi fost mintea?" După care reîncepea să vorbească în aceeaşi manieră eliptică, care te scotea din minţi. Niciodată nu spunea exact ce avea în minte. Îi lăsa pe ceilalţi să pună cap la cap elementele disparate. Apariţiile lui aiuritoare aveau darul să-i deruteze şi să-i epuizeze pe directori.

— Dar aţi fost buni prieteni, zise Hunter, uitându-se la el. Sunt sigură că i-ar face plăcere să-i dai bună-ziua.

— Acum e ocupat. Poate mai târziu, spuse Sanders uitându-se la ceas. Oricum, întârziem la masă.

Se întoarse şi porni de-a lungul holului. Hunter îl ajunse din urmă şi-i spuse, încruntându-se:

— Întotdeauna te-a călcat pe nervi, nu-i aşa?

— Pe toată lumea, nu numai pe mine. E chestia la care se pricepe cel mai bine.

Ea îl privi nedumerită şi păru că mai vrea să zică ceva, după care ridică din umeri.

— Pe mine nu mă deranjează.

— Pur şi simplu n-am chef de o conversaţie de genul ăla, zise Sanders. Poate mai târziu, dar nu în clipa asta.

Începură să coboare treptele ce duceau la parter.

Dată fiind funcţionalitatea spartană a firmelor *high-tech* moderne, *DigiCom* nu avea o sală de mese propriu-zisă. În schimb, prânzurile şi cinele se desfăşurau la restaurantele din zonă, cel mai adesea la *Il Terrazzo,* situat în apropiere. Dar necesitatea păstrării secretului în privinţa fuziunii îi obligase de data asta pe cei de la *DigiCom* să organizeze masa de prânz în marea sală de conferinţe cu lambriuri de lemn, de la parter. La douăsprezece şi jumătate, încăperea era deja aglomerată, dat fiind că principalii şefi ai secţiilor tehnice de la *DigiCom,* reprezentanţii companiei *Conley-White* şi bancherii de la *Goldman şi Sachs* se aflau cu toţii de faţă. Etosul egalitarist al companiei nu prevedea existenţa unor locuri dinainte desemnate, dar directorii principali de la *Conley-White* se adunară, până la urmă, în porţiunea de masă dinspre partea din faţă a încăperii, în jurul lui Garvin. Era acel capăt al mesei unde fusese concentrată puterea.

Sanders ocupă un loc în partea opusă şi fu surprins când Stephanie Kaplan se aşeză pe scaunul din dreapta lui. De regulă, Kaplan stătea mult mai aproape de Garvin; locul lui Sanders pe scara ierarhică era sensibil mai modest. La stânga lui Sanders se afla Bill Everts şeful compartimentului de Resurse Umane, un tip simpatic, dar cam şters.

În timp ce chelnerii în şacouri albe serveau masa, Sanders se lăsă antrenat într-o discuţie despre pescuitul în Insulele Orkney, pasiunea lui Everts. Ca de obicei, Kaplan rămase tăcută mai tot timpul, părând să se retragă sub un fel de carapace. Sanders începu să aibă impresia că o neglija. Spre sfârşitul mesei, se întoarse spre ea şi-i spuse:

— Stephanie, am observat că în ultimele luni ai venit mai des la Seattle. Din cauza fuziunii?

— Nu, zise ea zâmbind. Fiul meu e în anul întâi la universitate, aşa că-mi place să vin pentru că am ocazia să-l văd mai des.

— Şi ce studiază?

— Chimia. Vrea să se specializeze în chimia materialelor. S-ar părea că e un domeniu de viitor.

— Am auzit.

— Nu pricep nici jumătate din lucrurile despre care vorbeşte. Când copilul tău ajunge să ştie mai multe decât tine, începi să ai un sentiment ciudat.

El încuviinţă din cap, încercând să se gândească ce ar fi putut s-o mai întrebe. Nu era simplu: cu toate că, de ani de zile, participa la şedinţe alături de Kaplan, ştia prea puţine despre personalitatea ei. Era căsătorită cu un profesor de la Universitatea de Stat din San Jose, un bărbat rotofei şi jovial, cu mustaţă, care preda economia. Când apăreau împreună, el vorbea fără întrerupere, în vreme ce Stephanie rămânea tăcută. Înaltă, ciolănoasă şi stângace, părea o femeie resemnată cu lipsa ei de farmec social. Se spunea că era o foarte bună jucătoare de golf – sau, cel puţin, îndeajuns de bună ca Garvin să refuze să mai joace cu ea. Pe nimeni din cei care o cunoşteau nu surprinsese faptul că făcuse greşeala de a-l învinge de prea multe ori pe Garvin. Mucaliţii spuneau că nu ştia să piardă suficient de mult ca să poată fi promovată în funcţie. Lui Garvin nu-i era prea simpatică, dar nu i-ar fi trecut prin cap s-o lase să plece. Deşi era anostă, lipsită de umor şi neobosită, devotamentul ei faţă de companie devenise legendar; lucra până târziu în fiecare seară şi venea la birou în majoritatea weekendurilor. Când avusese un început de cancer, cu câţiva ani în urmă, refuzase să-şi ia măcar o zi liberă. Aparent, se vindecase de cancer: cel puţin Sanders nu mai auzise nimic despre asta. Dar episodul respectiv părea să fi sporit concentrarea neobosită a lui Kaplan asupra domeniului ei de activitate impersonal, alcătuit din cifre şi formulare de contabilitate, accentuându-i totodată înclinaţia naturală de a acţiona „din culise". Nu puţini erau directorii care veneau dimineaţa la lucru ca să constate că

unul din proiectele lor favorite fusese „ucis" de către Bombardierul Misterios, fără nici un indiciu care să le lămurească cum sau de ce se întâmplase acest lucru. Astfel, tendinţa ei de-a rămâne distantă la recepţii şi petreceri se dovedea a fi mai mult decât o reflectare a firii ei incomode; era, totodată, un fel de a aduce aminte puterea pe care o deţinea în sânul companiei şi felul cum se folosea de ea. În felul ei propriu, era o persoană misterioasă, şi potenţial periculoasă. Pe când Sanders se chinuia să găsească un subiect de conversaţie, Kaplan se aplecă spre el cu un aer conspirativ şi-i spuse cu glas scăzut:

— Tom, la şedinţa de azi-dimineaţă, zău că n-am putut să spun nimic. Dar sper că nu te afectează prea mult noua reorganizare.

Sanders îşi ascunse surprinderea. În doisprezece ani, Kaplan nu-i spusese niciodată nimic atât de direct legat de persoana lui. Se întrebă ce anume o determinase s-o facă de data asta. Adoptă instantaneu o atitudine precaută, neştiind cum să reacţioneze.

— Mă rog, a fost un şoc, zise el.

Ea îl privi fără să clipească.

— A fost un şoc pentru mulţi dintre noi, zise ea cu un glas domol. La Cupertino a fost scandal mare. Mulţi au pus la îndoială puterea de judecată a lui Garvin.

Sanders se încruntă. Niciodată Kaplan nu exprimase, fie şi indirect, o cât de mică opinie critică la adresa lui Garvin. Niciodată. Pe când de această dată... Oare îl punea la încercare? Nu răspunsese nimic, făcându-şi de lucru cu mâncarea.

— Îmi închipui că nu-ţi pică prea bine noua numire.

— Numai fiindcă a fost atât de neaşteptată. S-a produs ca din senin.

Kaplan îi aruncă o privire ciudată, de parcă răspunsul lui ar fi dezamăgit-o. Apoi încuviinţă din cap.

— Aşa se-ntâmplă mereu cu fuziunile, zise ea, pe un ton mai obişnuit şi mai puţin confidenţial. Lucram la *CompuSoft* când a fuzionat cu *Symantec* şi s-a întâmplat exact la fel:

anunţuri de ultim moment, permutări în organisme. Posturi promise, posturi pierdute. Toată lumea pe jăratec săptămâni în şir. Nu-i uşor să reuneşti două organizaţii – mai ales pe astea două. Există mari diferenţe de mentalitate între firme. Garvin trebuie să le armonizeze – arătă spre celălalt capăt al mesei, unde şedea Garvin. Uită-te la ei. Toţi oamenii de la *Conley* sunt îmbrăcaţi la costum. De la noi, nimeni nu poartă costum, cu excepţia avocaţilor.

— Sunt de pe Coasta de Est, remarcă Sanders.

— Nu-i vorba numai de asta. *Conley-White* vrea să se prezinte drept o companie cu preocupări diverse în domeniul comunicaţiilor, dar nu sunt chiar aşa grozavi. Principala lor afacere e legată de manuale. E o afacere profitabilă, dar trebuie să vinzi reprezentanţilor unor şcoli din Texas, Ohio sau Tennessee. Mulţi dintre aceştia sunt conservatori înrăiţi. În consecinţă, şi cei de la *Conley* devin conservatori, din instinct şi din experienţă. Îşi doresc această fuziune pentru că au nevoie să achiziţioneze o capacitate din domeniul tehnologiilor de vârf, ca să-şi facă intrarea în secolul următor. Dar nu se pot obişnui cu ideea unei companii foarte tinere, unde angajaţii lucrează în blugi şi tricouri şi îşi vorbesc pe numele mic. Sunt şocaţi. În plus, adăugă Kaplan, coborându-şi din nou vocea, există disensiuni interne la *Conley-White.* Garvin trebuie să aibă grijă şi de aspectul ăsta.

— Ce fel de disensiuni?

Ea arătă cu capul spre capătul mesei.

— Poate c-ai observat că directorul lor general nu-i aici. Şeful cel mare nu ne-a onorat cu prezenţa sa. Şi nici nu-şi va face apariţia până la sfârşitul săptămânii. Deocamdată nu şi-a trimis decât subalternii. Cel mai mare în funcţie e Ed Nichols, contabilul-şef.

Sanders îi aruncă o privire bărbatului bănuitor şi uscăţiv pe care-l cunoscuse rnai devreme. Kaplan spuse:

— Nichols nu vrea să cumpere această companie. E de părere că cerem un preţ prea mare faţă de puterea noastră scăzută. Anul trecut a încercat să încheie o alianţă strategică cu *Microsoft,* dar Gates i-a dat papucii. Pe urmă,

a vrut să cumpere *InterDisk,* dar nici asta n-a mers: prea multe probleme şi, în plus, *InterDisk* avea o publicitate proastă din cauza angajaţilor concediaţi. Aşa că au ajuns la noi. Dar lui Ed nu-i place deloc ce-a găsit aici.

— Se vede că n-arată mulţumit, zise Sanders.

— Motivul pricipal e că-l detestă pe tânărul Conley.

Lângă Nichols stătea John Conley, tânărul avocat cu ochelari, în vârstă de douăzeci şi ceva de ani. Evident mai tânăr decât toţi cei din jurul lui, Conley vorbea energic, împungând aerul cu furculiţa, în timp ce îi explica ceva lui Nichols.

— Ed Nichols crede despre Conley că e un căcănar.

— Dar Conley nu-i decât vicepreşedinte, spuse Sanders. Nu poate avea atât de multă putere.

— Nu uita că el e moştenitorul, îi aminti Kaplan, clătinând din cap.

— Ei şi? Ce-nseamnă asta? Că tabloul bunicului e atârnat pe unul din pereţii sălii de consiliu?

— Conley deţine patru procente din acţiunile *C-W* şi controlează alte douăzeci şi şase pe procente, încă deţinute de familie sau investite în firme controlate de familie. John Conley stăpâneşte cea mai mare parte din acţiunile *Conley-White* care oferă drept de vot.

— Şi vrea să facă afacerea?

— Da, zise Kaplan, încuviinţând din cap. Conley a fost cel care-a selectat compania noastră pentru achiziţie. Şi progresează rapid, cu ajutorul unor prieteni precum Jim Daly, de la *Goldman şi Sachs.* Daly e foarte deştept, dar, când e vorba de o fuziune, bancherii investitori îşi impun întotdeauna nişte onorarii substanţiale. Desigur, îşi vor da toată silinţa, de asta sunt convinsă. Dar ar fi foarte greu să-i mai dai la o parte din afacere acum.

— Aha.

— Aşa că Nichols simte că a pierdut controlul acestei achiziţii şi că e împins cu grabă într-o afacere mai scumpă decât merită. Nu pricepe de ce *C-W* trebuie să ne îmbogăţească pe toţi. Dac-ar putea, s-ar retrage din afacere fie şi numai ca să-i facă figura lui Conley.

— Dar Conley e cel ce conduce afacerea.

— Da. Iar Conley e de neînduplecat. Îi place se ţină mici discursuri despre conflictul dintre generaţii, despre iminenţa epocii digitale şi despre o viziune tinerească a viitorului. Asta-l scoate din minţi pe Nichols. Ed e convins că a reuşit să dubleze valoarea netă a companiei într-un deceniu, iar acum mucosul ăsta mic vine şi îi ţine predici.

— Şi Meredith cum se încadrează în schema asta?

— Meredith e potrivită, spuse Kaplan, după o ezitare.

— Adică?

— Vine din Est. A crescut în Connecticut şi şi-a făcut studiile la Vassar. Asta le place celor de la *Conley.* Îi face să se simtă în largul lor.

— Vrei să spui că numai de-asta? Pentru faptul că vorbeşte cu accentul potrivit?

— N-ai auzit-o de la mine, spuse Kaplan. Dar eu cred că, totodată, ceilalţi o consideră slabă din fire. Îşi închipuie că o vor putea manevra de îndată ce fuziunea se va încheia.

— Şi Garvin se împacă cu ideea asta?

Kaplan ridică din umeri.

— Bob e un tip realist, spuse ea. Are nevoie de capitalizare. A ridicat cu pricepere compania, dar, în faza următoare, va fi nevoie de o infuzie masivă de capital, când vom merge umăr la umăr cu *Sony* şi *Philips* în dezvoltarea produselor. Afacerea cu manualele a lui *Conley-White* e o vacă de muls. Bob se uită la ei şi vede unda verde, aşa că e dispus să facă ce vor, numai să le ia banii.

— Şi, fireşte, lui Bob îi place de Meredith.

— Da, asta aşa e. Îi place.

Sanders o mai lăsă un timp să-şi facă de lucru cu mâncarea din farfurie.

— Dar tu, Stephanie, ce părere ai?

— E capabilă, rosti Kaplan, ridicând din nou din umeri.

— Capabilă, dar slabă?

— Nu, zise Kaplan, clătinând din cap. Meredith are anumite aptitudini, nu asta-i problema. Dar sunt îngrijorată în privinţa experienţei sale. Nu-i atât de experimentată pe cât ar trebui. A fost numită în fruntea a patru unităţi

tehnice importante, de la care se aşteaptă o dezvoltare rapidă. Sper să nu fie depăşită de situaţie.

Se auzi clinchetul unui pahar lovit cu linguriţa, iar Garvin se ridică de la masă, păşind spre partea din faţă a încăperii.

— Ştiu că nu v-aţi terminat încă desertul, dar hai să începem, ca să putem termina pe la două, zise el. Aş vrea să vă reamintesc ultimul termen fixat. Presupunând că totul va continua conform planificării, ne propunem să anunţăm oficial fuziunea la o conferinţă de presă ce se va ţine aici, vineri la prânz. Iar acum, daţi-mi voie să vi-i prezint pe noii noştri asociaţi de la *Conley-White...*

În timp ce Garvin îi prezenta pe cei de la *Conley-White,* iar aceştia se ridicau pe rând în picioare, Kaplan se aplecă şi-i şopti lui Tom:

— Ăsta-i praf în ochi. Motivul real al dejunului e ştii tu cine.

— ... şi în sfârşit, rosti Garvin, daţi-mi voie să vă prezint o persoană pe care o cunoaşteţi mulţi, dar nu toţi, noul vicepreşedinte cu probleme de Planificare şi Operaţiuni Avansate, Meredith Johnson.

Se auziră câteva aplauze scurte şi răzleţe, în timp ce Johnson se ridică de la locul ei şi se duse la un podium dintr-un capăt al încăperii. În costumul bleumarin părea un model de corectitudine, dar era frapant de frumoasă. Ajunsă pe podium, îşi puse nişte ochelari cu ramă de baga şi reduse iluminatul sălii de conferinţe.

— Bob m-a rugat să analizez modul în care va funcţiona noua structură, începu ea, şi să vă spun ceva despre cum credem că se vor petrece lucrurile în lunile următoare – se aplecă spre măsuţa unde fusese pregătit un computer pentru prezentare. Acum, dacă reuşesc să fac chestia asta să funcţioneze... ia să vedem...

În sala întunecată, Don Cherry îi prinse privirea lui Sanders şi clătină încet din cap.

— A, bun, putem începe, zise Johnson de pe podium.

Ecranul din spatele ei se trezi la viaţă. O serie de imagini animate generate de computer începură să se

perinde pe ecran. Prima prezenta o inimă roşie, care se împărţi imediat în patru părţi.

— Inima companiei *DigiCom* a fost întotdeauna Grupul pentru Produse Avansate, care constă în patru departamente separate, după cum vedeţi aici. Dar, în condiţiile în care informaţiile de pe toată întinderea planetei vor deveni digitale, aceste departamente vor fuziona în mod inevitabil.

Pe ecran, părţile inimii se reuniră, iar întregul se transformă într-un glob rotitor, din care începură să se împrăştie diverse obiecte.

— Pentru clientul de mâine, înarmat cu telefon celular, fax-modem încorporat şi computere de buzunar sau agende electronice, va fi din ce în ce mai puţin relevant în ce punct de pe glob se află sau de unde provine informaţia. Este vorba de o adevărată globalizare a informaţiei şi asta presupune o gamă de produse noi, pentru principalele noastre pieţe din domeniile afacerilor şi învăţământului.

Globul se extinse şi se descompuse, transformându-se în săli de clasă pe toate continentele, cu elevi care stăteau cuminţi în bănci.

— În primul rând, învăţământul va deveni un element tot mai important al acestei companii, pe măsură ce tehnologia trece de la materialele imprimate la afişajele digitale şi la mediile virtuale. Acum, haideţi să analizăm exact ce înseamnă acest lucru şi unde cred eu că ne va duce.

Imediat după aceea, începu să le treacă în revistă pe toate: hipermedii, semnale video înglobate, sisteme de „authoring", structuri de lucru în grup, resurse universitare, acceptarea de către clienţi. Trecu mai departe la structurile de costuri: cheltuielile şi veniturile proiectate, legate de cercetare, obiective pe cinci ani, variabile internaţionale. Pe urmă, menţiona dificultăţile legate de produse: controlul calităţii, reacţiile beneficiarilor, cicluri de dezvoltare mai scurte.

Prezentarea lui Meredith era fără cusur, imaginile combinându-se şi perindându-se fluent pe suprafaţa

ecranului, iar vocea ei răsunând încrezătoare, fără ezitări şi fără pauze. Pe când îşi continua demonstraţia, în încăpere se lăsă liniştea şi se instală o atmosferă de respect deosebit.

— Deşi nu e momentul să intrăm în problemele tehnice, zise ea, aş dori să menţionez că noile unităţi CD cu timpi de acces sub o sută de milisecunde, combinate cu noii algoritmi de compresie, ar trebui să modifice standardul industriei de CD-uri şi s-o transforme într-un sistem video complet digitizat, cu rezoluţie de şaizeci de câmpuri pe secundă. Să nu uităm că avem de-a face cu procesoare RISC cu acces independent, combinate cu ecrane cu matrici active, în sistem color de 32 de biţi, şi imprimante portabile, cu rezoluţie de 1200 DPI, cu conectare în reţea prin semnal radio, atât în configuraţia LAN cât şi în WAN. Adăugaţi la asta o bază de date virtuală, generată autonom – mai ales când sunt instalaţi agenţii software ROM pentru definirea şi clasificarea obiectelor – şi cred că sunteţi de acord cu mine că avem în faţă perspectiva unui viitor extrem de interesant.

Sanders observă că Don Cherry rămăsese cu gura căscată. Se aplecă spre Kaplan şi zise:

— Se pare că nu vorbeşte gura fără ea.

— Da, zise Kaplan, încuviinţând din cap. E maestră în chestii de-astea. Şi-a început cariera cu astfel de demonstraţii. Impresia în ochii publicului a fost întotdeauna punctul ei forte.

Sanders se uită la Kaplan, dar aceasta îi evită privirea. Chiar în clipa aceea, discursul se încheie. Toată lumea aplaudă, în timp ce se aprindeau luminile şi Johnson se întorcea la locul ei. Întrunirea luă sfârşit, iar oamenii plecară la treburile lor. Părăsindu-l pe Garvin, Johnson se duse direct la Don Cherry şi-i adresă câteva cuvinte. Cherry zâmbi fermecat. Apoi Meredith străbătu încăperea, ca să-i spună două vorbe lui Mary Anne Hunter, după care îl aborda pe Mark Lewyn.

— E deşteaptă, spuse Kaplan, urmărind-o cu privirea. Intră în contact cu toţi şefii de departamente..., mai ales că nu le-a pomenit numele în luarea de cuvânt.

— Crezi că asta are vreo semnificaţie? se încruntă Sanders.

— Numai dacă are de gând să facă schimbări.

— Phil zicea că n-o să facă.

— Dar nu se ştie niciodată, nu? spuse Kaplan, ridicându-se în picioare şi lăsându-şi şerveţelul pe masă. Trebuie să plec..., dealtfel, se pare că eşti următorul pe listă.

Kaplan se îndepărtă discret, în momentul când Meredith veni lângă Sanders, cu zâmbetul pe buze.

— Voiam să-mi cer scuze, Tom, că nu v-am pomenit numele, ţie şi celorlalţi şefi de departamente, în prezentarea făcută. N-aş vrea să interpreteze nimeni greşit. Dar Bob m-a rugat să scurtez cât mai mult.

— Ei bine, răspunse Sanders, se pare că i-ai cucerit pe toţi. Reacţia a fost foarte favorabilă.

— Sper. Uite ce e, zise ea, prinzându-l cu mâna de braţ, mâine avem planificate o mulţime de şedinţe de analiză. I-am rugat pe toţi şefii de departament să stea de vorbă cu mine azi, dacă au timp. Mă-ntreb dac-ai putea să vii la mine la birou după orele de program, să bem un pahar. Am putea să discutăm unele probleme şi, eventual, să ne povestim ce-am mai făcut de când nu ne-am văzut.

— Sigur, spuse el.

Îi simţi căldura mâinii pe braţ, iar ea nu făcu nici un gest ca să şi-o retragă.

— Mi-au repartizat un birou la etajul cinci şi, cu puţin noroc, s-ar putea să-mi vină şi mobilierul azi, ceva mai târziu. La şase îţi convine?

— Perfect.

— Tot Chardonnay sec? întrebă ea cu un zâmbet.

Împotriva voinţei lui, Sanders se simţi flatat de faptul că îşi aducea aminte, motiv pentru care surâse la rându-i.

— Da, tot din ăla.

— Să văd dacă pot să fac rost de o sticlă. Şi-o să discutăm câteva probleme urgente, cum ar fi unitatea aia de o sută de milisecunde.

— În regulă. Că tot veni vorba...

— Ştiu. Ne descurcăm noi, zise ea pe un ton scăzut, în timp ce în spatele ei, reprezentanţii firmei *Conley-White* se apropiau tacticos. Hai să discutăm diseară.

— Bine.

— Pe curând, Tom.

— Pe curând.

După încheierea şedinţei, Mark Lewyn se apropie de el.

— Ei, ia s-auzim: ce ţi-a spus?

— Meredith?

— Nu. Misterioasa. Kaplan ţi-a ciripit la ureche pe toată durata mesei. Care-i treaba?

— Ştii şi tu cum e la masă: trăncăneală, spuse Sanders, ridicând din umeri.

— Nu ţine. Stephanie nu trăncăneşte. Nu ştie cum se face treaba asta. În plus, a vorbit cu tine mai mult decât am văzut-o vorbind în toţi anii ăştia.

Sanders fu surprins de neliniştea lui Lewyn.

— De fapt, zise el, am discutat mai mult despre fiul ei. E-n anul întâi la Universitate.

Dar Lewyn nu se lăsă dus. Se încruntă şi spuse:

— Pune la cale ceva, nu-i aşa? Nu discută niciodată fără un motiv anume. A fost vorba de mine? Ştiu că nu vede cu ochi buni echipa de la proiectare. Crede că suntem risipitori. I-am spus de mai multe ori că nu-i adevărat.

— Mark, numele tău nici n-a fost pomenit, te rog să mă crezi, spuse Sanders, după care întrebă, ca să schimbe subiectul: Ce părere ai despre Johnson? Mi s-a părut că prezentarea a fost destul de solidă.

— Da, ştie să facă impresie. Un singur lucru m-a cam sâcâit, rosti Lewyn, încruntat şi agitat. Nu s-a vânturat ideea că numirea ei a fost un element de ultimă oră, impus de şefii de la *Conley-White*?

— Aşa am auzit. De ce?

— Păi, prezentarea. Ca să alcătuieşti o prezentare atât de concludentă, îţi trebuie cel puţin două săptămâni, spuse Lewyn. La mine, îi pun pe proiectanţi la treabă cu o lună în avans şi abia după aceea facem reglajele de sincronizare. Pe urmă, să zicem o săptămână pentru revizuirea şi refacerea anumitor secvenţe şi încă o săptămână pentru transferul pe o unitate de disc. Şi ăsta-i doar grupul meu, de la mine din companie, în regim de urgenţă. Pentru un director executiv ar dura mai mult. Ăştia pasează problema unui adjunct, care se străduieşte să le facă treaba. Pe urmă, directorul vizionează materialul şi cere refacerea lui completă. Iar asta ia şi mai mult timp. Aşa că, dacă asta a fost prezentarea ei, aş zice că ştia deja de câtăva vreme de noul ei post. De câteva luni.

Sanders se încruntă, în timp ce Lewyn conchise:

— Ca de obicei, amărâţii din tranşee sunt ultimii care află. Mă întreb *ce altceva* nu mai ştim.

Sanders se întoarse la el în birou pe la două şi un sfert. Îi telefona soţiei ca să-i spună că, având o şedinţă la şase, urma să ajungă târziu acasă.

— Ce se-ntâmplă acolo? îl întrebă Susan. Am primit un telefon de la Adele Lewyn. Zice că Garvin îi învârte pe toţi şi că se fac schimbări mari în companie.

— Încă nu ştiu, zise el cu precauţie, căci Cindy tocmai intrase în încăpere.

— Mai e rost de avansare?

— În esenţă, spuse el, răspunsul e nu.

— Nu pot să cred, zise Susan. Tom, îmi pare rău. Eşti supărat?

— Da, aş zice că da.

— Nu poţi să vorbeşti?

— Întocmai.

— Bine. Îţi las nişte supă în cuptor. Vorbim când ajungi acasă.

Cindy aşeză un teanc de dosare pe biroul lui, iar când Sanders închise telefonul, îl întrebă:

— Ştia deja?

— Bănuia.

Cindy încuviinţă din cap.

— A sunat în timpul prânzului. Am simţit eu ceva. Bănuiesc că soţiile discută între ele.

— Toată lumea discută, de asta sunt sigur.

Cindy se îndreptă spre uşă şi se opri, interesându-se pe un ton precaut:

— Cum s-a desfăşurat întrunirea de la prânz?

— Meredith ne-a fost recomandată ca noua şefă a tuturor departamentelor tehnice. A susţinut o prezentare şi a zis că-i va menţine în posturi pe toţi şefii de departament, urmând ca aceştia să i se subordoneze direct.

— Asta înseamnă că la noi n-o să aibă loc nici o schimbare? Doar un nou strat aşternut deasupra?

— Deocamdată. Aşa mi s-a spus. De ce? Tu ce-ai auzit?

— Acelaşi lucru.

— Înseamnă că trebuie să fie adevărat, zâmbi el.

— În cazul ăsta, mai pot să-mi cumpăr apartamentul?

De câtăva vreme tot plănuia să-şi cumpere un apartament în Queen Anne's Hill, pentru ea şi fiica ei.

— Când trebuie să hotărăşti? întrebă Sanders.

— Mai am cincisprezece zile. La sfârşitul lunii.

— Atunci aşteaptă. Pentru mai multă siguranţă, nu de alta.

Ea încuviinţă din cap şi ieşi, revenind după o clipă.

— Era să uit. Au sunat de la biroul lui Mark Lewyn. Unităţile Twinkle tocmai au sosit din Kuala Lumpur. Proiectanţii lui le cercetează în momentul de faţă. Vrei să le vezi?

— Am şi plecat.

Grupul de Proiectare ocupa întreg etajul doi din Western Building. Ca întotdeauna, înăuntru haosul era la el acasă; toate telefoanele sunau, dar nici o secretară nu se afla în mica sală de aşteptare de lângă ascensoare, împodobită cu afişe decolorate de la o Expoziţie Bauhaus din Berlin, din 1929, şi de la un vechi film science-fiction, *Proiectul Forbin.* Doi vizitatori japonezi vorbeau repezit la o masă dintr-un

colţ, lângă un automat rablagit pentru Coca-Cola şi un altul pentru sandvişuri. Sanders îi salută cu o mişcare a capului, iar apoi folosi cartela magnetică pentru deschiderea uşii zăvorâte şi intră. Etajul era un uriaş spaţiu deschis, compartimentat în nişte unghiuri surprinzătoare, cu ajutorul unor pereţi orientaţi pieziş, şi vopsiţi, ca să dea impresia de piatră filoniană în culori pastel. Câteva fotolii şi mese din plasă de sârmă, cu un aspect deloc confortabil, stăteau împrăştiate prin locurile cele mai neobişnuite. Difuzoarele date la maximum transmiteau muzică rock-and-roll. Toată lumea era îmbrăcată lejer; cei mai mulţi dintre proiectanţi purtau tricouri şi pantaloni scurţi. Nu încăpea îndoială că era vorba de o „zonă destinată creaţiei".

Sanders să îndreptă spre „tărâmul spumei poliuretanice", mica expoziţie a proiectelor de produs realizate de membrii grupului. Acesta cuprindea modele miniaturale de unităţi CD-ROM şi de telefoane celulare. Echipele conduse de Lewyn aveau sarcina să creeze proiecte pentru viitor şi multe dintre ele păreau nefiresc de mici: un telefon celular cât un creion, un altul care arăta ca o versiune postmodernistă, în verde-pal şi gri, a unui aparat de recepţie purtat la mână de Dick Tracy, un pager de mărimea unei brichete şi un micro-CD player cu ecran rabatabil, pe care-l puteai ţine cu uşurinţă în palmă.

Deşi aceste dispozitive păreau scandalos de micuţe, Sanders se obişnuise de mult cu ideea că proiectele aveau un avans de timp de cel mult doi ani. Tot ce ţinea de hardware îşi reducea cu rapiditate dimensiunile. Lui Sanders îi venea greu să-şi amintească de faptul că, atunci când începuse să lucreze la *DigiCom*, un computer „portabil" era o cutie de mărimea unei valize, cântărind aproape paisprezece kilograme, iar telefoanele celulare nici nu apăruseră. Primele telefoane celulare fabricate de *DigiCom* erau nişte minunăţii de vreo şapte kilograme, pe care le puteai căra după tine cu ajutorul unei curele petrecute peste umăr. La acea dată, oamenii le priviseră ca pe un adevărat miracol. Iar acum clienţii se plângeau dacă telefoanele cântăreau mai mult de câteva zeci de grame.

Sanders trecu pe lângă o maşinărie uriaşă pentru tăierea spumei poliuretanice, cu nişte tuburi contorsionate şi câteva cuţite ascunse în spatele unor paravane din plexiglas, şi-l găsi pe Mark Lewyn şi pe colaboratorii săi aplecaţi deasupra celor trei unităţi CD-ROM de culoare bleumarin, sosite din Malaysia. Unul dintre aparate fusese deja desfăcut în bucăţi şi întins pe masă; sub luminile puternice ale lămpilor cu halogen, membrii echipei îi sondau circuitele interne cu nişte şurubelniţe minuscule, privind din când în când ecranele.

— Ce-aţi găsit? întrebă Sanders.

— Ah, la naiba, făcu Lewyn ridicându-şi mâinile, într-un gest de exasperare „artistică". Nu e bine, Tom. Nu e bine deloc.

— Vorbeşte ca să pot să te-nţeleg.

— În interiorul balamalei e o tijă metalică, spuse Lewyn, arătând spre masă. Clemele astea menţin contactul cu tija când se deschide cutia; aşa se asigură alimentarea ecranului.

— Da...

— Dar alimentarea e intermitentă. S-ar părea că tijele sunt prea scurte. Ar trebui să aibă cincizeci şi patru de milimetri. Astea par să aibă cincizeci şi doi, cincizeci şi trei de milimetri.

Lewyn avea un aer sumbru, întreaga sa atitudine sugerând nişte consecinţe inimaginabile. Vergelele erau cu un milimetru mai scurte şi din cauza asta urma să se producă un dezastru planetar. Sanders înţelese că va trebui să-l potolească pe Lewyn. O făcuse deja de multe ori până atunci.

— Putem repara chestia asta, Mark. Ar însemna să deschidem toate carcasele şi să înlocuim tijele, dar se poate face.

— A, bineînţeles, spuse Lewyn. Dar asta nu rezolvă problema clemelor. Proiectele noastre cer oţel inoxidabil de tip 16/10[1], care are proprietăţile necesare pentru ca

---

[1] Oţel inoxidabil austenitic, cu 16% crom şi 10% nichel (valori medii) (n.tr.)

clemele să rămână elastice şi să menţină contactul cu tija. Se pare că aceste cleme sunt făcute din altceva, poate din 16/2[2]. Sunt prea rigide. Aşa că, atunci când deschizi carcasa, clemele se îndoaie, dar nu revin la loc.

— Înseamnă că trebuie să schimbăm şi clemele. Putem face asta când înlocuim tijele.

— Din păcate, nu-i aşa simplu. Clemele sunt presate termic în carcasă.

— Fir-ar a dracului de treabă!

— Cu alte cuvinte, sunt parte integrantă din carcasă.

— Vrei să spui că va trebui să facem carcase noi numai fiindcă sunt proaste clemele?

— Întocmai.

— Până acum am făcut câteva mii, spuse Sanders, clătinând din cap. Cred că vreo patru mii.

— Ei, bine, trebuie să le facem din nou.

— Şi unitatea de disc propriu-zisă?

— E lentă, zise Lewyn. Nu încape nici o îndoială în privinţa asta. Dar nu ştiu precis de ce. S-ar putea să fie probleme cu alimentarea. Sau poate că-i de vină cipul de comandă.

— Dacă-i cipul de comandă...

— Suntem în rahat până-n gât. Dacă e o problemă de proiectare fundamentală, trebuie să ne întoarcem la planşete. Dacă e doar o problemă de fabricaţie, suntem nevoiţi să schimbăm liniile de producţie, poate chiar să refacem matriţele. Dar ar dura câteva luni, în oricare dintre situaţii.

— Când o să ştim?

— Le-am trimis un aparat şi o unitate de alimentare băieţilor de la Diagnosticare, zise Lewyn. Trebuie să primesc raportul până la cinci. Am să ţi-l expediez. Meredith a aflat despre povestea asta?

— Avem o întâlnire la şase.

— În regulă. Sună-mă, te rog, după ce vorbeşti cu ea.

— Sigur.

— Într-un fel, e bine că s-a întâmplat aşa, spuse Lewyn.

---

[2] Oţel inoxidabil feritic, cu 16% crom şi 4% nichel (n.tr.).

— Ce vrei să spui?

— Îi aruncăm în braţe din prima zi o problemă importantă. Să vedem cum se descurcă.

Sanders se întoarse ca să plece, iar Lewyn îl conduse spre ieşire.

— Apropo, spuse el. Eşti sau nu sictirit de faptul că n-ai primit postul ăsta?

— Dezamăgit, zise Sanders. Nu sictirit. N-ar avea nici un rost.

— Fiindcă, dacă vrei să ştii părerea mea, Garvin te-a lucrat. Ai muncit cu devotament, ai demonstrat că poţi să conduci departamentul, iar el numeşte pe altcineva.

— E compania lui, rosti Sanders, ridicând din umeri.

Lewyn îl cuprinse cu braţul pe după gât şi-l strânse bărbăteşte.

— Ştii, Tom, câteodată faptul că eşti atât de rezonabil îţi dăunează.

— Nu ştiam că a fi rezonabil e un defect.

— Să fii prea rezonabil e un defect, spuse Lewyn. Până la urmă, ajungi să fii călcat în picioare.

— Încerc să mă-mpac cu situaţia, spuse Sanders. Vreau să fiu aici când se vor vinde acţiuni pentru departamentul ăsta.

— Da, aşa e. Trebuie să rămâi.

Ajungând la ascensor, Lewyn întrebă:

— Crezi că a primit postul fiindcă e femeie?

— Cine ştie, răspunse Sanders, clătinând din cap.

— Bărbaţii au luat-o din nou în barbă, ascultă-mă pe mine. Câteodată mi se face greaţă de toată insistenţa asta cu care sunt promovate femeile, zise Lewyn. Ce să mai vorbim, uită-te la grupul ăsta de proiectare. Avem patruzeci la sută femei, stăm mai bine decât orice alt departament, dar mi se spune întruna: de ce nu aduci mai multe? Mai multe femei, mai multe...

— Mark, îl întrerupse Sanders, lumea s-a schimbat.

— Dar tot nu e mai bună, replică Lewyn. Toţi au de suferit. Uite, când am început să lucrez la *DigiCom*, nu se punea decât o singură întrebare: eşti bun? Dacă erai bun,

erai angajat. Dacă te descurcai, rămâneai. Nimic altceva. Acum, capacitatea e doar una dintre priorităţi. Se pune problema şi dacă ai sexul sau culoarea pielii corespunzătoare, care să completeze profilele de personal ale companiei. Iar dacă se dovedeşte că eşti incompetent, nu te putem concedia. Şi uite-aşa, nu trece mult şi-ncepem să obţinem rebuturi ca această unitate Twinkle. Pentru că nimeni nu mai are de dat socoteală. Nimeni nu mai e responsabil. Nu poţi să construieşti produse pe baza unei teorii. Pentru că produsul pe care-l faci e real. Şi dacă e prost, ai rămas cu el. Nimeni n-o să ţi-l cumpere.

Întorcându-se la el în birou, Sanders se folosi de cartela electronică de acces pentru a descuia uşa de la etajul patru. Îşi vârî apoi cartela în buzunarul pantalonilor şi o luă de-a lungul holului. Mergea grăbit, cu gândul la întrevederea cu Lewyn. Îl deranja în mod special unul din lucrurile spuse de acesta: că se lăsa călcat în picioare de către Garvin, că era prea pasiv, prea înţelegător. Dar Sanders nu vedea lucrurile la fel. Când spusese că întreaga companie era a lui Garvin, vorbise cât se poate de serios. Bob era şeful şi putea să facă ce voia. Sanders era dezamăgit că nu primise postul, dar nimeni nu i-l promisese. Niciodată. El şi alţi câţiva oameni de la departamentele din Seattle ajunseseră, în urmă cu câteva săptămâni, la concluzia că va primi postul. Dar Garvin nu pomenise nici o clipă lucrul ăsta. Nici Phil Blackburn. În consecinţă, Sanders simţea că n-are nici un motiv să se plângă. Dacă era dezamăgit, singurul vinovat era el însuşi. Comisese eroarea clasică de a-şi număra bobocii înainte de sosirea toamnei.

Cât despre faptul că era prea pasiv – ce se aştepta Lewyn să facă? Să se dea în spectacol? Să înceapă să urle şi să ţipe? Nu i-ar fi folosit la nimic. Fiindcă Meredith Johnson primise postul, indiferent dacă lui Sanders îi convenea sau nu. Să demisioneze? Asta chiar că nu i-ar fi folosit la nimic. Căci, dacă ar fi plecat, ar fi pierdut profiturile care însoţeau transferarea companiei în

domeniul public, iar asta ar fi fost o adevărată catastrofă. Aşa încât, la o analiză atentă, tot ce putea face era s-o accepte pe Meredith Johnson în noul post şi să-şi vadă de treabă. Dealtfel, bănuia că, dac-ar fi fost în locul lui, Lewyn, cu toată vorbăria lui agresivă, ar fi făcut exact acelaşi lucru: ar fi îndurat, cu rânjetul pe buze. Însă, cu cât se gândea mai mult, cu atât îşi dădea seama că problema mai gravă o constituia unitatea de disc Twinkle. Colegii lui Lewyn demontaseră în după-amiaza aceea trei aparate şi încă nu aveau habar de ce funcţiona defectuos. Descoperiseră nişte componente la balamale care nu se încadrau în specificaţii. Era un lucru uşor de urmărit, iar Sanders ştia că avea să afle în scurt timp de ce ajunseseră să folosească materiale neconforme. Dar adevărata problemă – viteza de lucru scăzută a unităţilor de disc – rămânea un mister faţă de care nu aveau nici un indiciu, iar asta însemna că el trebuia să...

— Tom? Vezi că ţi-a căzut cartela.

— Cum?

Ridică o privire absentă către un asistent care, încruntat, arăta cu degetul undeva, în spatele lui Sanders.

— Ţi-a căzut cartela.

— A, mulţumesc, spuse el, întorcându-se şi văzând cartela de acces, albă pe fondul cenuşiu al mochetei.

Se întoarse ca să-şi recupereze obiectul cu pricina. Se părea că era mai afectat decât îşi putuse da seama. Fără o cartelă de acces nu puteai intra nicăieri în clădirile *DigiCom*. Sanders se aplecă, o ridică şi o vârî în buzunar. În clipa aceea, simţi o a doua cartelă, aflată deja acolo. Încruntându-se, le scoase pe amândouă şi se uită la ele. Cartela de pe podea nu-i aparţinea, era a altcuiva. Se opri în loc preţ de o clipă, încercând să ghicească care din ele era a lui. Prin concepţie, cartelele de acces erau lipsite de trăsături dinstinctive: numai emblema albastră *DigiCom*, un număr de serie ştampilat şi o fâşie magnetică pe dos.

Ar fi trebuit să fie în stare să-şi amintească numărul de serie, dar nu reuşi. Se grăbi să se întoarcă în biroul lui, ca să verifice cu ajutorul computerului. Se uită la ceasul de

mână. Se făcuse patru, îi rămăseseră două ore până la întâlnirea cu Meredith Johnson. Mai avea o mulţime de lucruri de pregătit pentru întrevederea aceea. Mergea încruntat, cu privirea aţintită pe covor. Trebuia să aibă la el rapoartele de producţie şi, probabil, specificaţiile detaliilor de proiectare. Nu ştia sigur dacă ea le va înţelege, dar oricum trebuia să le aibă pregătite. Şi ce altceva? Nu voia să omită nimic pentru această primă întrevedere. Încă o dată, şirul gândurilor îi fu întrerupt de câteva imagini din trecut. O valiză deschisă. Un castron cu floricele de porumb. Fereastra din sticlă colorată.

— Aşa deci, spuse o voce familiară. Nu-ţi mai saluţi vechii prieteni.

Sanders îşi ridică privirea. Ajunsese în dreptul sălii de conferinţe cu pereţii din sticlă. Înăuntru văzu o siluetă solitară, ghemuită într-un fotoliu cu rotile, care privea panorama oraşului Seattle, cu spatele spre Sanders.

— Salut, Max, zise Sanders.

Max Dorfman continuă să se uite afară, pe fereastră.

— Salut, Thomas.

— De unde-ai ştiut că eu eram?

Dorfman pufni dispreţuitor.

— Probabil că e o vrăjitorie. Tu ce crezi? E sau nu vrăjitorie? întrebă sarcastic bătrânul, continuând pe acelaşi ton: Te văd, Thomas.

— Cum? Ai vreun ochi în ceafă?

—Nu, Thomas. Am o imagine în faţa ochilor. Te văd în geam, fireşte. Mergând cu capul în pământ, de parcă ai fi luat-o pe coajă.

Dorfman pufni din nou şi-şi întoarse scaunul cu rotile spre Sanders. Avea în ochi o privire ageră, arzătoare şi ironică.

— Ce bărbat promiţător erai! Iar acum, să-ţi laşi capul în jos în halul ăsta?

Sanders n-avea chef de discuţii de acest gen.

— Hai să spunem că n-a fost una din zilele mele cele mai bune, Max.

— Şi vrei ca toată lumea s-o ştie? Vrei compasiune?

— Nu, Max.

Îşi aminti cum ridiculiza Dorfman noţiunea de compasiune, spunând că un director care tânjeşte după compasiune nu e director. E un burete care absoarbe ceva inutil.

— Nu, Max, zise Sanders. Mă gândeam.

— Aha, te gândeai. O, îmi place să gândesc. E bine să gândeşti. Şi la ce te gândeai, Thomas, la vitraliul din apartamentul tău?

Spre necazul lui, Sanders se simţi surprins.

— Pe-asta de unde-o ştii?

— Poate că-i tot o vrăjitorie, zise Dorfman, cu un hohot de râs strident. Sau poate că citesc gândurile. Tu crezi că pot să citesc gândurile, Thomas? Eşti chiar atât de prost încât să crezi asta?

— Max, n-am chef de aşa ceva.

— Ei, atunci trebuie să mă opresc. Dacă n-ai chef, trebuie să mă opresc. Fac tot ce pot ca să te menajez, spuse el, plesnind iritat cu palma în braţul fotoliului cu rotile. Tu mi-ai spus, Thomas. De-aia am ştiut la ce te gândeai.

— Eu ţi-am spus? Când?

— Cam cu nouă sau zece ani în urmă.

— Şi ce ţi-am spus?

— A, nu mai ţii minte? Nu-i de mirare că ai probleme. Cred c-ar fi bine să te mai holbezi un timp la podea. S-ar putea să-ţi folosească. Da, aşa cred. Hai, Thomas, zgâieşte-te la podea.

— Max, pentru numele lui Dumnezeu!

— Ce, te irit? îl întrebă Dorfman cu un rânjet.

— Întotdeauna mă iriţi.

— Aha. Păi, atunci poate că mai există speranţă. Nu pentru tine, fireşte, pentru mine. Am îmbătrânit, Thomas. La vârsta mea, speranţa are un alt înţeles. N-ai putea să înţelegi. În zilele astea, nu pot nici măcar să mă deplasez de colo-colo singur. Trebuie să am pe cineva care să mă *împingă.* De preferinţă o femeie frumoasă, dar, prin definiţie, ăstora nu le place să facă aşa ceva. Aşa că iată-

mă aici, fără nici o femeie drăguţă care să mă împingă. *Spre deosebire de tine.*

— Max, ce părere ai, am putea să purtăm o conversaţie obişnuită? întrebă Sanders cu un oftat.

— Ce idee bună, zise Dorfman. Mi-ar plăcea tare mult. Dar ce-i aia o conversaţie obişnuită?

— Adică, putem vorbi ca nişte oameni normali?

— Dacă asta nu te va plictisi, Thomas, atunci da. Dar sunt îngrijorat. Ştii cât de mult se tem bătrânii să nu fie plictisitori.

— Max. Ce-ai vrut să spui când ai pomenit de vitraliu?

— M-am gândit la Meredith, fireşte. La cine altcineva?

— Ce-i cu Meredith?

— De unde să ştiu eu? spuse Dorfman iritat. Tot ce ştiu mi-ai spus tu. Şi tot ce mi-ai spus e că, pe atunci, călătoreai mult, în Coreea sau în Japonia, iar când te întorceai, Meredith...

— Tom, scuză-mă că te întrerup, zise Cindy, vârându-şi capul pe uşa sălii de conferinţe.

— A, nu-i nevoie să te scuzi, zise Max. Thomas, cine-i această făptură frumoasă?

— Sunt Cindy Wolfe, domnule profesor, răspunse ea. Lucrez pentru Tom.

— Ce bărbat norocos e Tom ăsta!

Cindy se întoarse către Sanders.

— Încă o dată, scuză-mă, Tom, dar unul dintre directorii de la *Conley-White* e la tine în birou şi m-am gândit că ai vrea să...

— Da, da, se grăbi să spună Dorfman. Trebuie să plece. *Conley-White*, pare a fi foarte important.

— Vin imediat, Cindy. Tocmai lămuream o problemă împreună cu Max.

— Nu, nu, Thomas, zise Dorfman. Nu discutam decât despre vremurile de altădată. Mai bine du-te.

— Max...

— Dacă vrei să mai discutăm, dacă crezi că e ceva important, fă-mi o vizită. Sunt la Four Seasons. Ştii hotelul. Are un foaier minunat, cu un tavan extrem de înalt. De-a

dreptul măreţ, mai ales pentru un bătrân. Aşa că du-te imediat, Thomas, spuse Dorfman, îngustându-şi ochii. Şi las-o pe frumoasa Cindy cu mine.

Sanders ezită.

— Păzeşte-te de el, îi zise Sanders lui Cindy, după o ezitare. E un moşneag depravat.

— Atât cât mai poate fi, chicoti Dorfman.

Sanders o luă de-a lungul holului, către biroul său. În timp ce pleca, îl auzi pe Dorfman spunând:

— Ei, şi-acum, frumoasă Cindy, te rog să mă duci în holul de la intrare, unde mă aşteaptă o maşină. Şi până ajungem acolo, dacă nu te deranjează să-i faci plăcere unui bătrân, aş avea câteva mici întrebări. În compania asta se întâmplă atât de multe lucruri interesante, iar secretarele ştiu întotdeauna totul, nu-i aşa?

În clipa când Sanders intră în birou, Jim Daly se ridică grăbit în picioare şi spuse:

— Domnule Sanders, mă bucur că aţi fost anunţat că vă aştept.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile, iar apoi Sanders îi făcu semn lui Daly să ia loc şi se aşeză la masa de lucru. De mai multe zile se aştepta la o vizită din partea lui Daly sau a altor bancheri investitori, aşa că nu era surprins. Membrii echipei de la Goldman şi Sachs vorbiseră personal cu oamenii din diferite departamente, discutând anumite aspecte ale fuziunii. De obicei, solicitau informaţii cu caracter general. Deşi tehnologia de vârf era un aspect esenţial al achiziţiei, nici unul dintre bancheri n-o înţelegea prea bine. Sanders se aştepta ca Daly să-l întrebe despre progresele înregistrate la unitatea de disc Twinkle şi, probabil, despre Coridor.

— Apreciez faptul că v-aţi găsit timp şi pentru mine, zise Daly, frecându-şi chelia cu palma.

Foarte înalt şi slab, bancherul părea şi mai înalt în poziţia pe care şi-o alesese şi în care nu i se vedeau decât coatele şi genunchii.

— Voiam să vă întreb nişte lucruri... ăă..., cu caracter neoficial.

— Vă rog, zise Sanders.

— E în legătură cu Meredith Johnson, continuă Daly, pe un ton de scuză. Dacă... ăă... n-aveţi nimic împotrivă, aş prefera ca, oricum, cele discutate să rămână între noi.

— În regulă, încuviinţă Sanders.

— Înţeleg că aţi fost implicat îndeaproape în dotarea fabricilor din Irlanda şi Malaysia. Şi că, la nivelul companiei, a existat o oarecare controversă legată de felul cum s-a realizat acest lucru.

— Mă rog, spuse Sanders, ridicând din umeri. Phil Blackburn şi cu mine n-am fost întotdeauna de acord.

— După mine, asta vă demonstrează bunul simţ, comentă Daly sec. Dar deduc că, în aceste dispute, dumneavoastră reprezentaţi experienţa şi pregătirea tehnică, în vreme ce ceilalţi din cadrul companiei reprezintă, să spunem, diferite alte preocupări. Vi se pare corectă aprecierea mea?

— Da, se poate spune şi-aşa.

„Oare unde o fi vrând să ajungă?" se întrebă Sanders.

— Ei bine, aş dori să-mi spuneţi părerea dumneavoastră tocmai în legătură cu aceste aspecte. De curând, Bob Garvin a numit-o pe domnişoara Johnson într-un post de mare răspundere, iar această măsură a fost aplaudată de mulţi dintre cei de la *Conley-White*. Şi, fără doar şi poate, ar fi nedrept să apreciem anticipat cum îşi va îndeplini dânsa noile însărcinări din cadrul companiei. Dar, din acelaşi, motiv, ar fi o neglijenţă din partea mea să nu mă interesez despre activitatea ei anterioară. Pricepeţi la ce mă refer?

— Nu tocmai, răspunse Sanders

— Mă întreb ce părere aveţi despre prestaţia din trecut a domnişoarei Johnson legată de operaţiunile tehnice ale companiei. Mai concret, implicarea ei în operaţiunile *DigiCom* din străinătate.

Sanders se încruntă, cu gândul la trecut.

— Nu am cunoştinţă de faptul că s-ar fi implicat prea mult, zise el. Acum doi ani, am avut un conflict de muncă în

Cork. Meredith a făcut parte din echipa care s-a deplasat în teritoriu pentru negocierea unei înţelegeri. A participat la acţiunile grupului de influenţă de la Washington, pentru tarifele vamale ale ecranelor de afişaj aplatizate. Şi mai ştiu că a condus Echipa de analiză a operaţiunilor la Cupertino, care a aprobat planurile pentru noua fabrică din Kuala Lumpur.

— Da, exact.

— Dar nu ştiu dacă implicarea ei a mers mai departe de atât.

— Aha, în regulă. Probabil că mi s-a dat o informaţie eronată, zise Daly, foindu-se în scaun.

— Dar ce aţi auzit?

— Fără a intra în amănunte, să spunem că s-a ridicat problema competenţei.

— Înţeleg, spuse Sanders.

Cine şi ce să-i fi spus lui Daly despre Meredith? În mod cert nici Garvin şi nici Blackburn. Kaplan? Imposibil de ştiut sigur. Dar Daly nu vorbea decât cu ocupanţii unor posturi importante.

— Mă întrebam, continuă Daly, dacă aveţi vreo părere despre competenţa ei tehnică. Rămâne între noi, fireşte.

În acel moment, monitorul computerului lui Sanders emise trei semnale sonore scurte, iar pe ecran apăru un mesaj:

UN MINUT PÂNĂ LA STABILIREA LEGĂTURII VIDEO: DC/M-DC/S

EXP: KAHN

DEST: T. SANDERS

— E ceva în neregulă? se interesă Daly

— Nu, răspunse Sanders. Se pare că urmează să primesc un mesaj video din Malaysia.

— Atunci am să fiu concis şi-am să vă las să vă vedeţi de treabă. Şi am să mă exprim mai direct. În cadrul departamentului dumneavoastră, există vreo temere legată de pregătirea lui Meredith Johnson pentru acest post?

Sanders ridică din umeri.

— E noua şefa. Ştiţi cum e într-o companie. Întotdeauna apar temeri când vine un şef nou.

— Sunteţi foarte diplomat. Voiam să spun, există semnale de neîncredere în privinţa competenţei sale? La urma-urmelor, e relativ tânără. Mutarea într-o zonă geografică nouă, dezrădăcinarea, apariţia unor feţe noi, a unui personal nou, a unor probleme noi. Şi-apoi, aici n-o să se mai afle atât de direct sub, să spunem, aripa lui Bob Garvin.

— Nu ştiu ce să zic, replică Sanders. Va trebui să aşteptăm şi să vedem.

— Înţeleg că au mai existat asemenea probleme în trecut, când cineva fără pregătire tehnică a condus departamentul… un bărbat pe care-l chema… ăă… Freeling Gură de Şarpe?

— Da, nu s-a descurcat.

— Şi există temeri similare legate de Johnson?

— Da, am auzit exprimându-se astfel de temeri, spuse Sanders.

— Dar măsurile fiscale? Planurile de reducere a costurilor? Reprezintă o problemă delicată, nu-i aşa?

Sanders se întrebă despre ce planuri de reducere a costurilor putea fi vorba. Monitorul piui din nou.

30 SECUNDE PÂNĂ LA STABILIREA LEGĂTURII VIDEO: DC/M-DC/S

— Iar vă atenţionează aparatul, spuse Daly, ridicându-se de pe scaun. V-am lăsat. Vă mulţumesc pentru timpul acordat, domnule Sanders.

— Pentru putin.

Îşi strânseră mâinile, iar Daly părăsi încăperea. Computerul emise trei semnale acustice în succesiune rapidă:

15 SECUNDE PÂNĂ LA STABILIREA LEGĂTURII VIDEO: DC/M-DC/S

Se postă în faţa monitorului şi aranjă lampa de birou, astfel ca lumina să-i cadă pe faţă. Pe ecran, numerele se succedeau în ordine inversă. Sanders se uită la ceas. Era ora cinci – ceea ce însemna că în Malaysia era opt. Probabil că Arthur făcuse apelul de la fabrică.

În centrul ecranului apăru un mic dreptunghi care crescu treptat în dimensiuni. Sanders văzu chipul lui Arthur şi, în spatele lui, linia de asamblare puternic luminată. Această instalaţie nou-nouţă era esenţa procesului de fabricaţie modem: curată şi liniştită, cu muncitorii în haine de stradă, aşezaţi pe ambele laturi ale unei benzi rulante de culoare verde. La frecare punct de lucru fusese prevăzut câte un banc de iluminat fluorescent, care strălucea puternic în obiectivul camerei video. Kahn tuşi şi-şi frecă bărbia.

— Salut, Tom. Ce mai faci?

Când vorbi, imaginea i se înceţoşa puţin, iar vocea înregistra o anume desincronizare. Reflexia semnalului pe satelit provoca o uşoară întârziere a transmisiei video, în vreme ce vocea se transmitea instantaneu. Desincronizarea era deconcertantă în primele secunde; ea conferea un caracter ireal întregului schimb de mesaje. Semăna cu încercarea de a vorbi cu cineva sub apă. Apoi însă totul intra în normal.

— Bine, Arthur, răspunse Sanders.

— Mă bucur. Îmi pare rău de noua organizare. Ştii care sunt sentimentele mele personale.

— Îţi mulţumesc, Arthur.

Se întrebă vag cum de aflase deja Khan din Malaysia. Dar, în orice companie, bârfele se propagă cu repeziciune.

— Mda, mă rog. În orice caz, Tom, eu sunt aici, în atelier, zise Kahn, arătând în spatele lui. Şi, după cum vezi, continuam să ne mişcăm foarte încet. Iar verificările intermediare prin sondaj dau aceleaşi rezultate. Ce zic proiectanţii? Au primit aparatele?

— Au sosit azi. Deocamdată n-am nici o veste. Încă mai lucrează la problema asta.

— Îhî. În regulă. Unităţile au ajuns la cei de la Diagnosticare? întrebă Kahn.

— Cred că da, nu de mult.

— Mda, bine. Fiindcă am primit de la Diagnosticare o cerere pentru încă zece unităţi ambalate în pungi de plastic sigilate termic. Au precizat că trebuie sigilate în interiorul fabricii. Imediat după ce ies de pe linie. Ştii ceva despre asta?

—- Nu, e prima oară când aud de aşa ceva. Stai să văd care-i treaba şi te sun mai târziu.

— N-ar fi rău, fiindcă trebuie să-ţi spun că mie mi se pare cam ciudat. Zece unităţi înseamnă o cantitate mare. Cei de la vamă o să-nceapă să pună întrebări dacă le trimitem pe toate deodată. Şi nu pricep ce-i cu sigilarea asta. Oricum le trimitem ambalate în plastic. Dar nu sigilate. De ce le vor sigilate, Tom?

Kahn părea îngrijorat.

— Nu ştiu, zise Sanders. Văd eu despre ce-i vorba. Tot ce pot să-ţi spun e că pe-aici e mare agitaţie pe chestia asta. Toată lumea vrea să ştie de ce naiba nu funcţionează aparatele.

— Păi şi noi vrem, zise Kahn. Crede-mă, chestia asta ne scoate din minţi.

— Când trimiţi unităţile?

— Păi, mai întâi trebuie să fac rost de maşina de sigilat. Sper să le pot expedia miercuri, ca să le aveţi joi.

— Prea târziu, spuse Sanders. Ar trebui să le trimiţi azi, cel mai târziu mâine. Vrei să te ajut să găseşti o maşină de sigilat? Cred că pot să obţin una de la Apple.

Compania Apple avea o fabrică în Kuala Lumpur.

— Nu-i nevoie. Dar ideea e bună. Am să sun acolo şi-am să-l rog pe Ron să-mi împrumute o maşină.

— Excelent. Acum, zi-mi despre Jafar.

— Să vezi drăcie, spuse Kahn. Tocmai am vorbit la spital şi s-ar părea că are crampe şi vomită. Nu poate să mănânce nimic. Medicii locali zic că n-au găsit nimic în afară de, cum ţi-am mai spus, farmece.

— Cred în farmece?

— Exact, spuse Kahn. Aici au şi legi împotriva vrăjitoriei. Poţi chiar să dai şi în judecată pe cineva pe chestia asta.

— Deci, nu ştii când o să se-ntoarcă?

— Nimeni nu poate să-mi spună. S-ar părea că-i grav bolnav.

— Bine, Arthur. Altceva?

— Nimic. Fac eu rost de maşina de sigilat. Şi anunţă-mă dacă afli ceva.

— Fii pe pace, spuse Sanders, după care transmisia se încheie.

Kahn apucă să-i facă semn cu mâna, iar imaginea dispăru de pe ecran.

TRANSMISIA SE PĂSTREAZĂ PE DISC SAU DAT?

Sanders tastă DAT şi informaţia se înregistră pe bandă digitală. Se ridică de la birou. Indiferent despre ce ar fi fost vorba în povestea asta, îşi spuse că trebuia să se informeze până la întâlnirea cu Meredith de la ora şase. Ieşi din birou şi se duse la Cindy, care stătea cu receptorul la ureche, râzând. Când îl zări pe Sanders, se opri din râs şi-i spuse interlocutorului:

— Ascultă, trebuie să te las.

— Am să te rog să-mi scoţi şi mie rapoartele de producţie de la Twinkle pe ultimele două luni, spuse Sanders. Sau, mai bine, scoate-le pe toate, de când a început linia să producă.

— Sigur că da.

— Şi sună-l, te rog, pe Don Cherry din partea mea. Trebuie să ştiu ce face grupul lui de Diagnosticare cu unităţile de disc.

Se întoarse în birou. Observă că, pe ecran, cursorul pentru poşta electronică clipea, aşa că apăsă pe tasta de citire. În timp ce aştepta, se uită la cele trei faxuri de pe masa de lucru. Două sosiseră din Irlanda şi conţineau rapoarte de producţie săptămânale, obişnuite. Al treilea era o cerere pentru repararea acoperişului la fabrica din Austin. Se împotmolise la Operaţiuni, în Cupertino, iar Eddie apela

la Sanders ca să încerce urgentarea problemei. Ecranul clipi. Sanders se uită la primul dintre mesajele primite prin poşta electronică.

DIN SENIN NE-AM POMENIT LA AUSTIN CU UN NUMĂRĂTOR DE BOABE DE LA OPERAŢIUNI. VERIFICĂ TOATE REGISTRELE, DE-I BAGĂ PE TOŢI ÎN SPERIEŢI. SE-AUDE CĂ MAI VIN ŞI ALŢII MÂINE. CONSECINŢA? ZVONURILE SE RĂSPÂNDESC CA FULGERUL, IAR PRODUCŢIA A SCĂZUT CA DRACU'. ZI-MI CE SĂ LE SPUN. E DE VÂNZARE COMPANIA ASTA, SAU NU?

EDDIE

Sanders nu stătu pe gânduri. Nu-i putea spune lui Eddie ce se întâmpla, aşa că-şi tastă rapid răspunsul:

NUMĂRĂTORII DE BOABE AU FOST ŞI ÎN IRLANDA, SĂPTĂMÂNA TRECUTĂ. GARVIN A ORDONAT O ANALIZĂ LA NIVELUL ÎNTREGII COMPANII ŞI ĂŞTIA VERIFICĂ TOT. SPUNE-LE TUTUROR SĂ-ŞI VADĂ DE TREABĂ.

TOM

Apăsă pe butonul pentru expedierea mesajului şi textul de pe ecran dispăru.

— M-ai chemat? zise Don Cherry, intrând în birou fără să bată la uşă, trântindu-se în fotoliu şi prinzându-şi mâinile la ceafa. Doamne, ce mai zi! Toată după-amiaza am stins incendii.

— Povesteşte-mi.

— Păi, mă pomenesc cu nişte flambusişti de la Conley care se apucă să-i întrebe pe băieţi care-i diferenţa dintre RAM[3] şi ROM[4]. Ca şi cum ăştia ar avea timp pentru aşa ceva. Nu trece mult şi unul dintre flambusişti aude „flash memory"[5] şi întreabă „Cât de des se aprinde?" Ca şi cum ar

---

[3] Random Acces Memory = memorie cu acces aleatoriu (n.tr.).

[4] Read Qnly Memory = memorie destinată exclusiv citirii (n.tr.).

[5] Memorie rapidă; joc de cuvinte bazat pe semnificaţiile multiple ale cuvântului *flash* (n.tr.).

fi fost vorba de vreo lumină stroboscopică sau mai ştiu eu ce. Iar băieţii trebuie să se ocupe de chestii din astea. Vreau să spun că avem de-a face cu nişte talente plătite scump. N-ar trebui să ţină cursuri de alfabetizare pentru avocaţi. N-ai putea să opreşti toată tărăşenia asta?

— Nimeni nu poate s-o oprească.

— Poate că o s-o oprească Meredith, zise Cherry, rânjind.

— Ea e şefa, răspunse Sanders, ridicând din umeri.

— Mda. Ia spune-mi... ce te frământă?

— Echipa ta de diagnosticare lucrează la unităţile Twinkle.

— Aşa este. Mai exact, lucrăm pe fărâmele rămase după ce artiştii cu mâini dibace ai lui Lewyn au smuls tot ce era de smuls din ele. De ce naiba au trecut mai întâi pe la proiectare? Niciodată, absolut niciodată să nu laşi un proiectant lângă un aparat electronic, Tom. Proiectanţilor n-ar trebui să li se permită decât să facă desene pe hârtie. Şi să nu primească decât câte o foaie pe rând.

— Ce-ai găsit în privinţa aparatelor? zise Sanders.

— Deocamdată, nimic, spuse Cherry. Dar avem nişte idei pe care le întoarcem pe toate feţele.

— De-aia i-ai cerut lui Arthur Kahn să-ţi trimită direct din fabrică zece aparate sigilate?

— Exact. Cum de te-ai prins?

— Kahn se minuna de chestia asta.

— Ei şi? făcu Cherry. Lasă-l să se minuneze. Nu-i strică. Îl împiedică să-şi facă bucurii singur.

— Şi eu aş vrea să ştiu de ce.

— Păi, uite ce e, zise Cherry. Poate că ideile noastre n-or să facă doi bani. Până acum, nu avem decât un circuit suspect. Asta-i tot ce ne-au lăsat bufonii lui Lewyn. Nici nu prea ai de la ce să porneşti.

— Cipul e prost?

— Nu, cipul n-are nimic.

— Atunci, ce-i suspect?

— Uite, zise Cherry. Avem şi-aşa o grămadă de zvonuri care circulă. Ce pot să spun e că lucrăm la problema asta şi că încă nu ştim. Asta-i tot. Mâine sau poimâine primim aparatele sigilate şi o să ne dăm seama în maximum o oră. E bine?

—Te gândeşti la o problemă majoră sau minoră? întrebă Sanders. Trebuie să ştiu, fiindcă la şedinţele de mâine o să se vorbească despre asta.

— Păi, deocamdată răspunsul e că nu ştim. Ar putea fi orice. Problema e în studiu.

— Arthur crede că s-ar putea să fie ceva grav.

— E posibil ca Arthur să aibă dreptate. Dar o vom rezolva. Asta-i tot ce pot să-ţi spun.

— Don...

— Înţeleg că vrei un răspuns, spuse Cherry. Dar mă crezi că n-am nici unul?

Sanders îl privi stăruitor, iar apoi spuse:

— Ai fi putut să dai un telefon. De ce-ai venit în persoană?

— Fiindcă tot m-ai întrebat, am o mică problemă. E delicată. Hărţuire sexuală.

— Iarăşi? S-ar zice că pe-aici pe la noi numai de-astea se întâmplă.

— La noi ca la toată lumea, zise Cherry. Aud că cei de la UniCom au chiar în clipa asta paisprezece procese pe rol. La Digital Graphics sunt şi mai multe, iar la MicroSym şi mai şi. Ăia de-acolo oricum sunt nişte porci. Dar vreau s-aud ce zici de chestia asta.

— Bine, dă-i drumul, spuse Sanders cu un oftat.

— E vorba de unul din grupurile mele de programare, care se ocupă de accesul de la distanţă în bazele de date. Membrii grupului sunt cam bătrâiori: între douăzeci şi cinci şi douăzeci şi nouă de ani. Şefa echipei de la fax-modem îi face avansuri unuia dintre băieţi, pe care i s-a pus pata. El o tot refuză. Astăzi, în parcare, ea îl invită din nou să ia masa împreună; el zice nu. Ea se urcă în maşină. Îi buşeşte maşina individului şi pleacă. Nimeni nu păţeşte nimic, iar el nu vrea să facă reclamaţie. Dar e-ngrijorat, crede că

lucrurile au cam depăşit măsura. Vine la mine să-mi ceară sfatul. Ce-ar trebui să fac?

Sanders se încruntă.

— Crezi că asta-i tot? Ea e supărată pe el numai fiindcă a refuzat-o? Sau tipul a făcut ceva care a provocat chestia asta?

— El zice că nu. E un tip destul de simpluţ, fără pretenţii prea mari.

— Şi femeia?

— Are temperament, nu-i vorbă. Câteodată mai urlă la oameni. A trebuit să-i atrag atenţia în privinţa asta.

— Ea ce zice despre incidentul din parcare?

— Nu ştiu. Tipul m-a rugat să nu vorbesc cu ea. Zice că se simte jenat şi nu vrea să înrăutăţească lucrurile.

Sanders ridică din umeri.

— Ce-ai putea să faci? Oamenii sunt supăraţi, dar nimeni nu vrea să vorbească... Nu ştiu, Don. Dacă o femeie i-a lovit maşina, părerea mea e că şi el trebuie să fi făcut ceva. Nu-i exclus să se fi culcat cu ea o dată şi pe urmă să nu mai fi vrut s-o vadă, iar acum tipa e şucărită. Cam asta-i bănuiala mea.

— Cam asta bănuiesc şi eu, spuse Cherry, dar poate că nu-i aşa.

— S-a stricat ceva la maşină?

— Nimic serios. Lampa de spate spartă. Tipul nu vrea ca lucrurile să se agraveze. Deci, ce fac, o las baltă?

— Dacă nu face reclamaţie scrisă, eu aş lăsa-o baltă.

— Să vorbesc cu ea neoficial?

— Mai bine nu. Dacă o acuzi de purtare necuviincioasă – chiar şi neoficial – dai de belea. Nimeni n-o să te sprijine. Fiindcă există probabilitatea ca tipul tău să fi făcut ceva care s-o fi provocat.

— Chiar dacă el zice că n-a făcut?

Sanders oftă.

— Don, ăştia zic întotdeauna că n-au făcut nimic. N-au auzit pe nici unul care să spună: „Da, dom'le, o merit." Nici în ruptul capului.

— Prin urmare, ce fac, o-ngrop?

— Trece la dosar că tipul ţi-a spus povestea, nu uita s-o caracterizezi drept „probabilă” şi uit-o.

Cherry încuviinţă din cap şi dădu să plece. Ajuns la uşă, se opri şi zise:

— Zi-mi şi mie o chestie. Cum se face că amândoi suntem convinşi că tipul ăsta trebuie să fi făcut ceva?

— Un simplu calcul al probabilităţilor, spuse Sanders. Iar acum du-te şi vezi ce-are blestemăţia aia de aparat, te rog.

*

La ora şase, Sanders îşi luă la revedere de la Cindy şi, cu dosarele Twinkle sub braţ, urcă la etajul cinci, unde se găsea biroul lui Meredith. Soarele se afla încă mult deasupra liniei orizontului, revărsându-şi lumina în interior, pe ferestre. Părea o după-amiază târzie şi nicidecum sfârşitul unei zile. Meredith fusese instalată în marele birou de pe colţ, unde-şi avusese sediul Ron Goldman. Avea şi o nouă secretară, despre care Sanders bănuia că-şi urmase şefa, venind din Cupertino.

— Sunt Tom Sanders, zise el. Sunt aşteptat de domnişoara Johnson.

— Iar eu sunt Betsy Ross[6] din Cupertino, domnule Sanders, zise ea, privindu-l şi adăugând: Să nu spuneţi nimic, vă rog.

— În regulă.

— Toată lumea găseşte ceva de spus despre drapel. Am ajuns să mi se facă rău când aud.

— S-a făcut

— De-o viaţă-ntreagă.

— În regulă, nici o problemă.

— Mă duc s-o anunţ pe domnişoara Johnson că aţi venit.

— Intră, Tom, ia loc.

Meredith Johnson, care vorbea la telefon, îi făcu semn cu mâna de la birou. Biroul ei avea vedere spre nord, către

---

[6] Betsy Griscom Ross (1752-l836), creatoarea primului drapel al Statelor Unite. (n.tr.).

centrul oraşului Seattle: Space Needle, zgârie-norii din Arly şi clădirea SODO. În lumina după-amiezii, oraşul arăta magnific.

— Termin imediat, zise ea, revenind la telefon. Da, Ed, chiar acum sunt cu Tom, o să discutăm toate problemele. Da, a adus documentaţia cu el.

Sanders ridică mapa ce conţinea informaţiile despre unitatea disc. Ea îi arătă servieta-diplomat, care stătea deschisă pc un colţ al biroului, şi-i făcu semn s-o pună înăuntru. Apoi reluă convorbirea telefonică.

— Da, Ed, cred că şedinţa de mâine o să se desfăşoare fără probleme şi e cert că nimeni n-are tendinţa de-a ascunde ceva... Nu, nu... Mă rog, dacă vrei, putem face asta mâine dimineaţă, la prima oră.

Sanders puse mapa în servieta lui Meredith, care tocmai spunea:

— Aşa e, Ed, ai dreptate. Absolut.

Se apropie de Tom şi se aşeză cu un şold pe marginea biroului, moment în care fusta bleumarin i se ridică pe coapsă. Nu purta ciorapi.

— Toată lumea e de acord că asta-i o problemă importantă, Ed. Sigur că da.

Îşi legănă piciorul, făcând ca pantoful cu toc înalt să-i atârne de vârful degetelor. Îi zâmbi, iar Sanders se simţi uşor stingherit şi se dădu puţin înapoi.

— Îţi promit, Ed. Da. Absolut.

Meredith puse receptorul în furca aparatului din spatele ei, întinzându-se pe deasupra biroului şi răsucindu-şi corpul, ca să i se vadă mai bine sânii pe sub bluza de mătase.

— Ei bine, pe asta am aranajat-o, spuse ea, îndreptându-şi corpul şi oftând. Cei de la Conley au auzit că avem necazuri cu Twinkle. Ed Nichols e agitat nevoie mare. De fapt, e a treia convorbire pe care am avut-o azi după-amiază despre Twinkle. Ai zice că toată compania se rezumă la chestia asta. Cum îţi place biroul?

— Destul de frumos, zise el. O vedere grozavă.

— Da, oraşul e frumos – se sprijini într-o mână şi-şi încrucişa picioarele, bagă de seamă că el observase şi

spuse: Vara prefer să nu port ciorapi. Îmi place să-mi las pielea să respire. Când e arşiţă afară, te simţi mult mai răcorit.

— De-acum până la sfârşitul verii, cam aşa o să fie, remarcă Sanders.

— Să-ţi spun drept, mi-e tare teamă din pricina vremii. Îţi dai seama, după California... rosti ea, aşezându-şi normal picioarele şi zâmbind. Dar ţie-ţi place aici, nu? Pari fericit.

— Da, zise el, ridicând din umeri. Cu ploaia te obişnuieşti – arătă spre servieta ei. Vrei să discutăm despre Twinkle?

— Absolut, spuse ea, dându-se jos de pe birou, apropiindu-se de el şi uitându-i-se drept în ochi. Dar sper că nu te superi dac-am să abuzez un pic de bunăvoinţa ta. Numai puţin, bine?

— Sigur.

— Toarnă tu nişte vin, spuse ea, dându-se la o parte.

— În regulă.

— Vezi dacă-i destul de rece.

El se duse la sticla aşezată pe măsuţa laterală.

— Mi-aduc aminte că întotdeauna ţi-a plăcut vinul rece, spuse ea.

— Aşa este, confirmă el, răsucind sticla în frapieră.

Între timp nu-i mai plăcea vinul rece, dar, pe atunci, aşa era.

— Ne-am distrat minunat în zilele alea.

— Da, ne-am distrat.

— Zău aşa, spuse ea. Câteodată mă gândesc că pe vremea aceea, când amândoi eram tineri şi ne străduiam să ne descurcăm, a fost mai bine ca oricând.

El ezită, neştiind cum să-i răspundă şi ce ton să adopte. Turnă vinul în pahare.

— Da, zise ea. A fost frumos. Mă gândesc adesea la vremurile alea.

„Eu, niciodată", îşi spuse Sanders.

— Dar tu, Tom? Te mai gândeşti la vremurile de demult?

— Desigur.

Traversă încăperea cu paharele de vin, îi dădu ei unul, iar apoi ciocniră.

— Sigur că mă gândesc. Noi, ăştia însuraţi, ne gândim mereu la vremurile de-altădată. Ştii că sunt căsătorit.

— Da, zise ea, încuviinţând din cap. Chiar foarte căsătorit, din câte-aud. Câţi copii, trei?

— Nu, doar doi, spuse el cu un zâmbet. Dar câteodată parc-ar fi trei.

— Soţia ta e avocat?

— Da.

Se simţea mai în siguranţă. Discuţia despre soţie şi copii îl făcuse să aibă sentimentul că era la adăpost.

— Nu ştiu cum se poate trăi căsătorit, zise Meredith, ridicând o mână. Am încercat şi eu. Patru luni mai am să-i plătesc ticălosului pensia de întreţinere şi-am scăpat.

— Cu cine te-ai măritat?

— Cu un contabil de la CoStar. Era simpatic. Amuzant. Dar s-a dovedit a fi un vânător de zestre clasic. Trei ani de zile l-am întreţinut. Şi, în plus, la pat nu era bun de nimic – dădu din mână, abandonând subiectul, iar apoi se uită la ceas. Ei, acum stai jos şi povesteşte-mi cât de rău merge treaba cu unitatea de disc Twinkle.

— Vrei să vezi dosarul? Ţi l-am pus în servietă.

— Nu, spuse ea, bătând cu palma locul de pe canapea de lângă ea. Vreau să-mi spui cu gura ta.

Sanders se aşeză lângă ea.

— Arăţi bine, Tom, rosti ea, lăsându-se pe spate, descălţându-şi pantofii şi mişcându-şi degetele de la picioare. Doamne, ce zi!

— Tensiune mare?

Ea gustă din vin şi-şi suflă o şuviţă de păr de pe faţă.

— Am o mulţime de chestii pe cap. Mă bucur că lucrăm împreună, Tom. Am sentimentul că eşti singurul prieten pe care pot conta în toată povestea asta.

— Mulţumesc. Am să-ncerc.

— Deci, cât de rău stăm?

— E greu de spus.

— Fă un efort – Sanders înţelese că singura soluţie era să-i înfăţişeze exact cum stăteau lucrurile.

— Am realizat nişte prototipuri foarte reuşite, dar unităţile care ies de pe linia din Kuala Lumpur nici nu se apropie de o sută de milisecunde.

— Ştim de ce? întrebă Meredith, oftând şi clătinând din cap.

— Deocamdată nu. Avem câteva idei în studiu.

— Linia aceea e inagurată recent, nu?

— Cu două luni în urmă.

Ea ridică din umeri.

— Înseamnă că avem probleme cu o linie de producţie nouă. Nu-i aşa de grav.

— Dar chestia e că tipii de la *Conley-White* cumpără compania asta pentru tehnologia pe care o are şi mai ales pentru unitatea CD-ROM. Aşa cum stau lucrurile azi, s-ar putea să nu fim în măsură să oferim ceea ce am promis.

— Şi vrei să le-o spui pe şleau?

— Mi-e teamă să nu se descopere la şedinţa de analiză.

— Poate o s-o descopere, poate nu, rosti ea, rezemându-se de canapea. Trebuie să stabilim exact ce nu merge. Tom, am văzut cu toţii probleme de producţie care la început păreau imense, pentru ca apoi să dispară peste noapte. S-ar putea să fie aşa şi de data asta. O să-i scuturăm niţel pe cei care lucrează la linia Twinkle. Am identificat nişte probleme într-o etapă timpurie. Nu-i mare scofală.

— Se poate, dar nu ştim sigur. În realitate, s-ar putea să fie o problemă cu cipurile de comandă, ceea ce ar însemna schimbarea furnizorului din Singapore. Sau e posibil să fie o problemă fundamentală. O problemă de proiectare, care să-şi aibă originea aici.

— Probabil, zise Meredith. Dar, cum ai spus şi tu, nu ştim sigur. Şi nu văd nici un motiv să-ncepem să facem speculaţii. Tocmai într-un moment hotărâtor ca ăsta.

— Ca să fiu cinstit...

— Nu e o problemă de cinste, spuse ea. E o problemă de strictă realitate. Hai să o discutăm, punct cu punct. Le-am spus că avem o unitate de disc Twinkle.

— Da.

— Că am construit un prototip şi că l-am testat în toate felurile posibile.

— Da.

— Şi că prototipul funcţionează trăsnet. E de două ori mai rapid decât cele mai avansate unităţi venite din Japonia.

— Da.

— Le-am mai spus că am lansat producţia unităţii de disc.

— Da.

— Păi atunci, conchise Meredith, le-am spus ce ştie cu siguranţă toată lumea în acest moment. Aş spune că am acţionat cu bună credinţă.

— Mă rog, aşa o fi, dar nu cred că putem...

— Tom, spuse Meredith, aşezându-şi mână pe braţul lui. Întotdeauna mi-a plăcut francheţea ta. Vreau să ştii cât de mult îţi apreciez pregătirea şi sinceritatea cu care abordezi problemele. Un motiv în plus să fiu convinsă că problema unităţii Twinkle se va rezolva. Ştim că, în esenţă, e vorba de un produs bun, care se comportă aşa cum afirmăm noi. Eu, personal, am încredere deplină în el şi în capacitatea ta de a-l face să funcţioneze conform planificării. Şi nu mi-e deloc greu să spun asta la şedinţa de mâine – se opri şi se uită la el cu atenţie. Dar ţie?

Se apropiase mult cu faţa de el şi-şi ţinea buzele întredeschise.

— Mie, ce?

— Ţi-e greu să spui asta la şedinţă?

Avea ochii de un albastru deschis, aproape cenuşiu. Tom îi uitase privirea, aşa cum uitase şi cât de lungi îi erau genele. Părul moale îi încadra faţa. Avea buze senzuale şi o expresie visătoare.

— Nu, zise el. Nu mi-e greu.

— Bun. Cel puţin asta am rezolvat-o, spuse ea zâmbind, după care întinse paharul. Vrei să faci din nou oficiul?

— Sigur.

Se ridică de pe canapea şi se duse la sticla cu vin. Ea îl urmări cu privirea.

— Mă bucur că arăţi la fel, Tom. Faci exerciţii fizice?

— De două ori pe săptămână. Dar tu?

— Întotdeauna ai avut un fund pe cinste. Rotund şi tare.

— Meredith..., rosti Sanders, întorcându-se spre ea.

— Scuză-mă, nu m-am putut abţine. Ne cunoaştem de-atâta timp, spuse ea, arătându-se apoi îngrijorată. Sper că nu te-am jignit.

— Nu.

— Nu-mi vine să cred că o s-ajungi vreodată pudic, Tom.

— Nu, nu.

— Tocmai tu, râse ea. Ţi-aminteşti noaptea când am rupt patul?

— Nu ştiu dacă l-am rupt cu adevărat, spuse el, turnând vin în pahare.

— Ba da, cum să nu. M-ai îndoit peste tăblia patului şi...

— Mi-amintesc...

— Şi mai întâi s-a rupt tăblia de la picioare, pe urmă s-a prăbuşit fundul patului..., dar n-ai vrut să ne oprim, aşa că ne-am mutat mai sus şi, când m-am apucat de tăblia de la capul patului, totul a...

— Mi-aduc aminte, zise el, vrând s-o întrerupă şi s-o facă să înceteze. Au fost nişte vremuri nemaipomenite. Uite, Meredith...

— Şi pe urmă, când a strigat femeia aia care stătea la parter? Ţii minte? Bătrâna lituaniană? Froia sa stie: a murit ţineva sau ţe?

— Da. Ascultă, să revenim la aparat...

— Văd că te stingheresc de-a binelea, rosti ea, luând paharul de vin. Nu cumva crezi că mă dau la tine?

— Nu, nu, nici pomeneală.

— Bun. Pentru că n-am avut nici o intenţie de genul ăsta. Serios.

Îi aruncă o privire amuzată, iar apoi îşi lăsă capul pe spate, punându-şi în valoare gâtul lung, şi sorbi din pahar.

— De fapt,... ah! Ah! făcu ea şi se crispa deodată.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă el, aplecându-se înainte, îngrijorat.

— Am un spasm la gât, uite-aici...

Cu ochii încă strânşi de durere, îi arătă un punct de pe umăr, aproape de gât.

— Şi ce să...

— Să freci un pic în punctul ăla... şi să-l masezi...

El puse jos paharul şi se conformă.

— Aici?

— Da, ah, mai tare... strânge...

Îi simţi muşchii umărului relaxându-se şi o auzi oftând. Meredith îşi mişcă încet capul într-o parte şi-n alta, iar pe urmă deschise ochii.

— Oh... E mult mai bine... Nu te opri.

Sanders continuă s-o maseze.

— Mulţumesc. Mi-a făcut bine. Am ceva la un nerv. Mă pişcă ce mă pişcă, dar când mă loveşte, parcă... – Meredith se întrerupse, mişcându-şi capul într-o parte şi-n alta, temătoare. Te-ai descurcat foarte bine. Ţin minte că te-ai priceput întotdeauna să-ţi foloseşti mâinile, Tom.

El continuă s-o maseze, deşi ar fi vrut să se oprească. Simţea că nu era bine ce făcea, că stătea prea aproape de ea şi că nu voia s-o atingă. Dar, în acelaşi timp, atingerea ei îi făcea bine, fapt care îi stârni curiozitatea.

— Ce mâini dibace ai, spuse ea. Doamne, când eram măritată, mă gândeam tot timpul la tine.

— Serios?

— Cum să nu. Ţi-am spus, nu era bun de nimic în pat. Detest bărbatul care nu ştie ce are de făcut, rosti ea, închizând ochii. La tine însă n-a fost niciodată cazul, nu?

Meredith oftă, relaxându-se şi mai mult, iar apoi păru că alunecă spre el, topindu-se la apropierea trupului şi mâinilor lui. Era o senzaţie inconfundabilă. Imediat Sanders o strânse prieteneşte de umăr, ca şi cum masajul ar fi luat

sfârşit, iar apoi îşi retrase mâinile. Ea deschise ochii şi-i zâmbi cu subînţeles.

— Uite ce e, Tom, nu trebuie să-ţi faci griji.

El se-ntoarse şi sorbi din paharul cu vin.

— Nu-mi fac.

— Mă refeream la unitatea de disc. Dacă se dovedeşte că avem într-adevăr probleme şi e nevoie de sprijinul conducerii superioare, îl vom obţine. Dar hai să nu ne pripim.

— În regulă. Mi se pare chiar mai înţelept, spuse el, simţind o uşurare tainică pentru faptul că discutau din nou despre unitatea de disc şi fiindcă se aflau pe teren sigur. Şi la cine ai apela? Direct la Garvin?

— Cred că da. Prefer canalele neoficiale, spuse ea, privindu-l. Te-ai schimbat, nu-i aşa?

— Nu..., sunt acelaşi.

— Mi se pare că te-ai schimbat, rosti ea, zâmbind. Înainte, n-ai fi încetat să mă masezi.

— Meredith, spuse el, acum e altfel. Tu eşti şefa departamentului, iar eu lucrez în subordinea ta.

— Hai că eşti caraghios.

— Dar aşa e.

— Suntem colegi, spuse ea, îmbufnându-se. Nimeni de pe-aici nu crede cu adevărat că-ţi sunt superioară. Mi s-a încredinţat o funcţie administrativă, atâta tot. Suntem colegi, Tom. Şi nu vreau decât să avem o relaţie deschisă şi prietenoasă.

— Şi eu.

— Bun. Mă bucur că suntem de acord.

Cu o mişcare rapidă, se aplecă înainte şi-l sărută uşor pe buze.

— Ei, a fost chiar aşa de îngrozitor?

— N-a fost îngrozitor deloc.

— Cine ştie? Poate că va trebui să mergem împreună în Malaysia, să vedem ce-i cu linia de asamblare. Au nişte plaje foarte drăguţe în Malaysia. Ai fost vreodată în Kuantan?

— Nu.

— Ţi-ar plăcea tare mult.

— Sunt sigur.

— Ţi-aş putea fi ghid. Zăbovim o zi-două în plus. Facem o haltă acolo, profităm de soare.

— Meredith...

— Nimeni n-o să ştie nimic, Tom.

— Sunt însurat.

— Dar eşti şi bărbat.

— Ce vrea să însemne asta?

— Haide, Tom, spuse ea cu o severitate prefăcută. Nu-mi cere să cred că n-ai avut niciodată o mică aventură extraconjugală. Ai uitat că te cunosc?

— M-ai cunoscut cu mult timp în urmă, Meredith.

— Oamenii nu se schimbă. Nu în felul ăsta.

— Mă rog, eu cred că se schimbă.

— Hai, las-o baltă. O să lucrăm împreună, aşa că nu văd ce ne-ar opri să ne simţim bine.

Lui Sanders nu-i plăcea felul cum evoluau lucrurile. Se simţea împins într-o postură jenantă. Avu sentimentul că era afectat şi puritan când spuse:

— Acum sunt însurat.

— A, păi nu mă interesează viaţa ta personală, răspunse Meredith pe un ton uşuratic. Nu sunt responsabilă decât pentru prestaţia ta din timpul orelor de program. Numai muncă, fără pic de distracţie, Tom? Asta poate să-ţi dăuneze. Trebuie să te mai şi distrezi, rosti ea, aplecându-se înainte. Hai, numai un pupic...

Chiar în clipa aceea se auzi bâzâitul interfonului.

— Meredith? zise vocea secretarei.

Ea îşi ridică privirea, agasată.

— Ţi-am spus, fără telefoane.

— Scuză-mă, Meredith, dar e domnul Garvin.

— Bine, acceptă ea, după care se ridică de pe canapea şi se duse la birou, ridicând tonul. Dar după asta, Betsy, nu mai primesc nici un telefon.

— Am înţeles, Meredith, voiam să te-ntreb dacă pot să plec şi eu peste zece minute? Trebuie să mă-ntâlnesc cu proprietarul noului apartament.

— Da. Mi-ai adus pacheţelul ăla?
— E la mine pe masă.
— Lasă-l aici şi pe urmă poţi să pleci.
— Mulţumesc, Meredith. Domnul Garvin e pe linia doi.
Meredith ridică receptorul şi-şi mai turnă nişte vin.
— Bună, Bob, spuse ea. Ce s-a-ntâmplat?
Se observă imediat tonul familiar şi destins din vocea ei. Vorbi cu Garvin, stând cu spatele la Sanders. Acesta rămase pe canapea, simţindu-se abandonat, ridicol de pasiv şi de inutil. Secretara intră, aducând un pacheţel într-o pungă de hârtie maro, pe care i-l dădu lui Meredith.
— Bineînţeles, Bob, spuse Meredith. Sunt întrutotul de acord. Sigur c-o să ne ocupăm de asta.
Aşteptând ca Meredith să-i permită să plece, secretara îi zâmbi lui Sanders. Acesta se simţi stingher pe canapea, aşa că se ridică, se duse lângă fereastră, îşi scoase din buzunar telefonul celular şi formă numărul lui Mark Lewyn. Oricum, îi promisese că avea să-l sune. Între timp, Meredith spuse:
— Te-ai gândit foarte bine, Bob. Cred că vom acţiona pornind de la ideea asta.
Sanders auzi semnalul de apel, iar apoi robotul telefonic, a cărui voce bărbătească rosti: „Lăsaţi mesajul dumneavoastră după semnalul sonor". Urmă un sunet strident.
— Mark, Tom Sanders la telefon. Am vorbit cu Meredith despre Twinkle. Părerea ei e că ne aflăm într-o etapă timpurie a producţiei şi că nu-i cazul să ne alarmăm. Ea îmbrăţişează punctul de vedere conform căruia nu putem afirma cu certitudine că ar exista probleme semnificative de semnalat şi că mâine, la şedinţa cu bancherii şi cu cei de la *Conley-White*, ar trebui să tratăm situaţia ca pe o procedură obişnuită...
Secretara părăsi încăperea, zâmbindu-i lui Sanders în timp ce trecu pe lângă el.
— ... iar dacă, mai târziu, vom avea probleme cu unitatea de disc şi va fi nevoie de intervenţia conducerii, ne vom ocupa la momentul respectiv. I-am transmis opiniile

tale, iar acum vorbeşte cu Bob, aşa că e de presupus că mâine la şedinţă vom adopta această poziţie...

Secretara ajunse la uşa biroului. Se opri o clipă, ca să răsucească încuieţoarea de la mânerul uşii, iar apoi ieşi, închizând uşa în urma ei.

Sanders se încruntă. Încuiase uşa când ieşise. Nu-l preocupa atât de mult faptul că secretara procedase aşa, ci impresia că fusese implicat într-un joc premeditat, în care toată lumea, în afară de el, ştia ce se întâmplă.

—... oricum, Mark, dacă apare vreo schimbare semnificativă în toate astea, iau legătura cu tine mâine dimineaţă înainte de şedinţă şi...

— Dă-l încolo de telefon, spuse Meredith, care apăruse pe neaşteptate foarte aproape de el, trăgându-i mâna în jos şi lipindu-şi trupul de al lui.

Buzele li se contopiră într-un sărut violent. El sesiză vag că, în timp ce se sărutau, telefonul îi scăpase din mână pe pervazul ferestrei, iar apoi ea se suci, îl smulse într-o parte şi se prăbuşiră amândoi pe canapea.

— Meredith, stai...

— O, Doamne, toată ziua te-am dorit, spuse ea cu înfocare.

Îl sărută din nou, urcându-se deasupra lui şi ridicându-şi un picior, ca să-l imobilizeze. Deşi se afla într-o poziţie incomodă, Sanders se pomeni că reacţionează favorabil la asaltul ei. Imediat îi trecu prin minte că s-ar putea să intre cineva în birou. Se văzu întins pe spate pe canapea, cu şefa lui, îmbrăcată în elegantul costum bleumarin, aproape călare pe el, dar neliniştea stârnită de ceea ce ar putea gândi persoana care i-ar vedea în postura asta îl înfierbântă şi mai mult. Meredith îi simţi reacţia, iar asta avu darul s-o aţâţe şi mai tare. Se dădu înapoi ca să-şi tragă sufletul.

— O, Doamne, ce bine e! Nu suport când nemernicul ăla pune mâna pe mine. Cu ochelarii ăia caraghioşi. Ah! Sunt atât de excitată, nu m-am mai regulat ca lumea...

Se aruncă iarăşi asupra lui, sărutându-l cu brutalitate. El îi simţi limba în gură şi îşi zise: „Fir-ar să fie, întrece măsura." Mirosul parfumului ei îi evocă imediat anumite

amintiri. Ea îşi schimbă poziţia, ca să poată ajunge cu mâna mai jos, şi gemu când îi simţi erecţia prin ţesătura pantalonilor. Bâjbâi cu degetele, căutând să-i desfacă fermoarul. Imagini contradictorii îi trecură prin minte lui Sanders: patima cu care o dorea pe Meredith, dragostea pentru soţie şi copii, amintiri din trecut, din perioada petrecută în apartamentul lui din Sunnyvale, patul rupt, imagini ale soţiei.

— Meredith...

— *Oooh.* Nu vorbi. Nu! Nu...

Gemea întretăiat, iar gura i se contracta ritmic, ca a unui peştişor de acvariu. El îşi aminti că aşa făcea când era excitată. Uitase între timp. Îi simţi răsuflarea fierbinte pe faţă, şi îi văzu obrajii îmbujoraţi. Ea îi deschise pantalonii şi-i cuprinse sexul cu mâna.

— Oh, Doamne, spuse ea, strângându-l şi lăsându-se în jos.

— Ascultă-mă, Meredith.

— Lasă-mă, te rog, spuse ea cu glas răguşit. Doar un minuţel.

Pe urmă îi cuprinse sexul cu gura. Întotdeauna fusese pricepută la aşa ceva. În minte îi năvăliră imagini din trecut. Cum îi plăcea s-o facă în locuri periculoase. În timp ce conducea maşina pe stradă. La toaleta pentru bărbaţi, în timpul vreunei conferinţe comerciale. Noaptea, pe plaja din Napoli. Natura impulsivă, tainică, fierbinţeala aceea misterioasă. Când făcuse cunoştinţă cu ea, directorul de la ConTech îi spusese: „E una din cele mai grozave sugative."

Simţind cum gura ei îi cuprindea sexul şi cum i se încordează spatele, în timp ce tensiunea nervoasă îi invada trupul, avu o senzaţie neliniştitoare, de plăcere combinată cu teamă. Atât de multe se întâmplaseră în timpul zilei, atât de multe schimbări, iar totul fusese atât de neaşteptat. Se simţi dominat, manipulat şi împins într-o situaţie riscantă. Stând întins pe spate, avu sentimentul că, într-un fel sau altul, consimţea la un joc pe care nu-l înţelegea pe deplin, care nu era întrutotul limpede. Mai târziu avea să dea de bucluc. Nu voia să meargă în Malaysia cu ea. Nu voia să

aibă o legătură amoroasă cu propria lui şefă. Nu voia nici măcar o aventură de o noapte. Pentru că întotdeauna oamenii aflau şi începeau să bârfească pe la colţuri, să schimbe priviri cu subînţeles pe holuri. Aşa se-ntâmpla întotdeauna. Uşi trântite, avocaţi specializaţi în divorţuri, copii rămaşi fără familie. Iar lui nu-i trebuia balamucul ăsta. Reuşise să-şi pună ordine în viaţa personală, să rezolve cam toate problemele. Avea obligaţii de respectat. Femeia care venise de undeva din trecutul lui nu înţelegea nimic din chestiile astea. Era liberă. El însă nu era. Îşi schimbă poziţia.

— Meredith...

— Doamne, ce gust bun ai.

— Meredith...

Ea întinse mâna şi-şi apăsă degetele pe buzele lui.

— Şşşt. Ştiu că-ţi place.

— Aşa e, îmi place, dar...

— Atunci, lasă-mă.

Continuând să-l sugă, îi descheie cămaşa şi îl ciupi de sfârcuri. El privi în jos şi o văzu călare peste picioarele lui, cu capul aplecat. Bluza i se desfăcuse, iar sânii îi atârnau liberi. Ea îi trase mâinile în jos, aşezându-i-le pe sâni. După atâţia ani, avea în continuare sâni perfecţi, cu sfârcurile tari la pipăit. Ea gemu şi-şi undui trupul, încercând să găsească o poziţie mai comodă. El îi simţi căldura corpului. Începu să audă un bâzâit în urechi, o roşeaţă ameţitoare îi invada obrajii, sunetele se estompară, camera păru că-şi pierde contururile şi nu mai rămase nimic în afară de femeia aceea, de trupul ei şi de dorinţa pe care o simţea pentru ea.

În clipa aceea fu cuprins de un acces de mânie, de un soi de furie masculină, provocată de faptul că se afla imobilizat pe canapea şi că ea îl domina, în vreme ce ar fi vrut să preia el controlul, să o posede. Se ridică în capul oaselor şi o apucă de păr, ridicându-i capul şi sucindu-şi totodată corpul. Meredith îl privi în ochi şi se lămuri.

— Da! spuse ea şi se dădu într-o parte, aşa încât el să poată trece deasupra ei.

Sanders îşi strecură mâna între picioarele femeii. Îi simţi căldura corpului şi pipăi dantela chiloţilor până la genunchi. Apoi mişcându-şi picioarele, Meredith se descotorosi de ei. Îi dezmierdă părul cu mâna şi-şi lipi buzele de urechea lui.

— Da, îi şopti ea cu o voce înflăcărată. Da!

Fusta albastră i se strânsese în jurul taliei. Sanders o sărută cu brutalitate, desfăcându-i larg bluza şi strivindu-i sânii cu pieptul lui gol. Simţi căldura ei în tot trupul. Îşi mişcă degetele, pipăindu-i labiile. Ea gemu, în timp ce se sărutau, dând din cap în semn de încuviinţare, după care degetele lui pătrunseră înăuntru.

Preţ de o clipă, Sanders fu surprins: Meredith nu se umezise prea tare. Abia pe urmă îşi aminti şi acest amănunt. Felul cum începea, cu vorbe înflăcărate şi cu trupul cuprins imediat de pasiune, în vreme ce partea ei intimă reacţiona mai lent, excitându-se doar în contact cu organul lui în erecţie. Întotdeauna se excita mai mult datorită dorinţei lui pentru ea şi ajungea la orgasm după el. Uneori asta se întâmpla după câteva secunde, dar alteori Sanders se chinuia să se abţină, în timp ce ea îşi legăna trupul în căutarea satisfacţiei, pierdută în propria ei lume tainică, în care el nu mai avea loc. De fiecare dată se simţea părăsit şi avea sentimentul că Meredith se folosea de el. Aceste amintiri îl făcură să se oprească, iar ea îi simţi ezitarea şi îl îmbrăţişa strâns, chinuindu-se să-i deschidă cureaua pantalonilor, gemând şi strecurându-şi limba în urechea lui.

Între timp, împotrivirea începuse să-şi facă din nou loc în sufletul lui, fierbinţeala mânioasă se estompa şi un gând neaşteptat îi fulgeră prin minte: Nu merită. Toate sentimentele i se schimbară iarăşi. Avu o senzaţie familiară. Să te întâlneşti cu o fostă iubită, să te laşi convins să rămâi la cină, apoi să reintri în vârtejul sentimentelor, să-i simţi din nou dorinţa şi, pe neaşteptate, în căldura momentului, în clipele acelea de pasiune carnală, să ţi se aducă aminte toate lucrurile care merseseră prost în relaţia respectivă, să simţi cum toate vechile conflicte, supărări şi iritări se ridică iarăşi la suprafaţă şi să-ţi doreşti să nu fi început nimic. Să

te gândeşti dintr-odată cum să scapi, cum să opreşti ceea ce începuse cândva. Numai că, de obicei, nu exista nici o cale de scăpare. Degetele lui rămăseseră între labiile femeii, iar ea îşi schimbă poziţia trupului, ca să-i înlesnească atingerea celor mai sensibile puncte. Era mai umedă şi buzele i se umflaseră. Îşi desfăcu şi mai mult picioarele. Respira cu mare greutate, mângâindu-l cu degetele.

— Oh, Doamne, ce mult îmi place să te mângâi, spuse ea.

De obicei, nu exista nici o cale de scăpare.

Trupul lui era încordat şi pregătit. Sfârcurile ei tari îi frecau pieptul, iar degetele lungi îl dezmierdau. Îi linse lobul urechii cu o mişcare rapidă a limbii şi, în clipa aceea, nu mai rămase decât dorinţa fierbinte şi mânioasă, intensificată de faptul că n-ar fi vrut să se afle acolo şi că avea impresia că ea îl manipulase ca să-l aducă în acest loc. Era hotărât să i-o tragă până-i ieşeau ochii din cap.

Ea sesiză schimbarea şi gemu. Încetă să-l mai sărute şi se întinse pe canapea, aşteptând. Se uită la el printre pleoapele întredeschise, dând din cap în semn de încuviinţare. Degetele lui continuau s-o pipăie, cu mişcări repezi şi repetate, făcând-o să suspine. Apoi se întoarse şi o lipi de canapea. Ea îşi trase fusta mai sus şi îşi desfăcu picioarele, în aşteptare. El se aplecă deasupra ei şi-i zări zâmbetul victorios, cu subînţeles. Citind în ochii ei sentimentul că, într-un fel, învinsese, combinat cu un soi de detaşare controlată, se înfurie şi simţi dorinţa s-o facă se simtă acelaşi lucru, s-o vadă că-şi pierde controlul aşa cum şi-l pierduse şi el, s-o facă să participe, să-i şteargă de pe chip detaşarea aceea ironică. Îi desfăcu labiile, dar n-o pătrunse. Se trase un pic înapoi, continuând s-o aţâţe cu degetele. Ea îşi arcui spinarea, aşteptându-l.

— Nu, nu... te rog...

El o privi, fără să facă vreo mişcare. Mânia i se risipi la fel de rapid cum îl cuprinsese şi mintea îi rătăci undeva departe, dominată de reticenţa iniţială. Într-un moment de claritate dureroasă, se văzu în mijlocul încăperii: un bărbat

de vârstă mijlocie, căsătorit, gâfâind cu pantalonii în vine, aplecat deasupra unei femei, pe o canapea de birou prea strâmtă. Ce dracu' făcea acolo? Se uită la faţa ei şi văzu cum fardul îi crăpase pe la colţurile ochilor şi în jurul gurii. Ea îşi pusese mâinile pe umerii lui şi-l trăgea mai aproape.

— Oh, te rog... Nu... Nu...

Deodată, ea îşi întoarse capul într-o parte şi tuşi. El simţi cum vraja se destramă brusc. Se trase înapoi cu răceală.

—Ai dreptate, spuse apoi, dându-se jos de pe canapea şi trăgându-şi pantalonii. Nu se cade s-o facem.

Ea se ridică în capul oaselor, nedumerită.

— Ce faci? Doar vrei la fel de mult ca mine. Ştii bine că vrei.

— Nu, spuse el. Nu trebuie să facem aşa ceva, Meredith.

Se încheie la curea şi se dădu înapoi. Meredith se holbă la el cu o uimire neîncrezătoare, ca şi cum ar fi fost trezită dintr-un somn adânc.

— Sper că nu vorbeşti serios...

— Nu-i o idee bună. Mi-e cam ruşine.

Deodată ochii lui Meredith se aprinseră de furie.

— Fir-ai al dracului de nenorocit!

Se dădu jos repede de pe canapea, se apropie de el şi începu să-l lovească puternic cu pumnii.

— Ticălosule! Puţoiule! Ticălos nenorocit ce eşti!

El se chinuia să se-ncheie la cămaşă, ferindu-se de loviturile ei.

— Eşti un rahat! Un ticălos!

El se întoarse într-o parte, iar ea îl ocoli ca să ajungă în faţa lui, apucându-i mâinile şi trăgând de cămaşă, vrând să-l împiedice să se-ncheie.

— Nu poţi! Nu poţi să-mi faci una ca asta!

Nasturii i se desfăcură. Ea îl zgârie, lăsându-i pe piept nişte dâre lungi şi roşii. El se întoarse din nou, evitând-o şi vrând doar să iasă cât mai repede de-acolo. Să se-mbrace şi să plece. Ea îl lovi în spate cu pumnii.

— Căcănarule, nu se poate să mă laşi aşa!

— Meredith, termină! S-a sfârşit, gata!

— Lua-te-ar dracu' să te ia!

Îl apucă de păr şi, trăgându-l în jos cu o forţă surprinzătoare, îl muşcă tare de ureche. El simţi o durere intensă şi usturătoare şi o îmbrânci cu brutalitate. Ea îşi pierdu echilibrul, se prăbuşi peste măsuţa de cafea şi rămase întinsă pe podea, gâfâind.

— Fir-ai al dracului de nenorocit!

— Meredith, lasă-mă-n pace. Nu-ţi cer altceva.

Se apucă din nou să-şi încheie nasturii. Singurul lucru la care se putea gândi era: *Ieşi de-aici.* Ia-ţi lucrurile şi pleacă. Dădu să-şi ia haina şi observă telefonul celular de pe pervaz. Ocoli canapeaua şi-şi recupera telefonul. Un pahar se sparse de fereastră, aproape de capul lui. Se uită spre mijlocul încăperii şi o văzu căutând un alt obiect cu care să arunce.

— Te omor! zise ea. A dracului să fiu dacă nu te omor!

— Ajunge, Meredith.

— Pe dracu' ghem!

Aruncă o mică pungă de hârtie spre el. Punga se lovi de geam şi căzu pe podea. Din ea ieşi o cutie cu prezervative.

— Mă duc acasă, spuse el, îndreptându-se spre uşă.

— Aşa să faci, rosti ea. Hai, du-te acasă la nevastă şi la nenorocita aia de familie.

În mintea lui Sanders răsună un semnal de alarmă, care îl făcu să ezite o clipă.

— Ei bine, da, spuse Meredith. Ştiu totul despre tine, căcănarule. Nevastă-ta nu te mai lasă, aşa că vii aici, îmi înşeli buna credinţă, mă pui pe jar şi pe urmă mă părăseşti ca un nenorocit violent şi bădăran. Crezi că te poţi purta aşa cu o femeie? Ticălosule! – el întinse mâna spre mânerul uşii.

— Dacă pleci şi mă laşi aşa, eşti un om mort! spuse Meredith.

Sanders se întoarse, o văzu rezemându-se nesigur de birou şi-şi spuse: „E beată."

— Noapte bună, Meredith, rosti el.

Răsuci mânerul, dar îşi aminti că uşa fusese încuiată. O descuie şi plecă, fără să se mai uite înapoi. În anticameră, o

femeie de serviciu tocmai golea coşurile de gunoi de lângă birourile secretarelor.

— A dracului să fiu dacă nu te omor pentru asta! strigă Meredith în urma lui.

Femeia de serviciu auzi şi se holbă la Sanders. El îşi feri privirea şi se duse drept la ascensor. Apăsă pe buton, dar după o clipă, se hotărî să coboare pe scări.

Sanders privea apusul soarelui, de pe puntea feribotului care se întorcea în Winslow. Era o seară liniştită, aproape fără nici o adiere de vânt, iar suprafaţa apei era întunecată şi nemişcată. Îşi întoarse privirea spre luminile oraşului şi încercă să cântărească cele întâmplate. De pe vas, se vedeau etajele superioare ale clădirilor companiei *DigiCom*, înălţându-se dincolo de linia orizontală şi cenuşie a viaductului de beton ce însoţea marginea apei. Încercă să distingă fereastra de la biroul lui Meredith, dar se afla deja prea departe.

Pe puntea feribotului care-l ducea acasă, la ai lui, şi la rutina zilnică, familiară, evenimentele din ora precedentă începuseră deja să capete un caracter ireal. Îi venea greu să creadă că se întâmplaseră aievea. Le analiză în gând, încercând să vadă unde greşise. Avea certitudinea că nu fusese decât vina lui, că o înşelase pe Meredith cine ştie cum. Căci, altfel, ea nu s-ar fi încumetat să dea buzna peste el. Probabil că întregul episod era jenant atât pentru el, cât şi pentru ea. Se simţea vinovat, nenorocit... şi profund neliniştit în privinţa viitorului. Ce-o să se întâmple acum? Ce-o să facă Meredith?

Parcă nu-i venea nici măcar să ghicească. În clipa aceea, îşi dădu seama că n-o cunoştea deloc. Cândva fuseseră amanţi, dar asta se întâmplase cu mult timp în urmă. Între timp, ea devenise o persoană diferită, cu responsabilităţi noi. Iar pentru el era o străină. Cu toată blândeţea serii, simţi cum îl cuprinde frigul. Se întoarse în interiorul feribotului. Se aşeză într-un separeu şi scoase telefonul, ca s-o sune pe Susan. Apăsă pe butoane, dar luminiţele aparatului rămaseră stinse.

Bateria se epuizase. Preţ de o clipă se simţi derutat. Bateria ar fi trebuit să ţină toată ziua, dar uite că se consumase.

Un sfârşit de zi cum nu se putea mai nimerit.

Însoţit de vibraţia motoarelor feribotului, se duse la toaletă şi se holbă la imaginea din oglindă. Avea părul răvăşit; i se vedea o urmă uşoară de ruj pe buze şi încă una pe gât; îi lipseau doi nasturi de la cămaşă şi avea hainele şifonate. Arăta de parcă tocmai îşi părăsise amanta în pat. Întoarse capul ca să-şi vadă urechea. O vânătaie micuţă marca locul unde-l muşcase Meredith. Se descheie la cămaşă şi se uită la zgârieturile roşii care-i brăzdau pieptul în şiruri paralele. Dumnezeule! Cum s-o-mpiedice pe Susan să vadă toate astea? Umezi nişte şerveţele de hârtie şi se curăţă de ruj. Îşi aranja părul cu degetele şi-şi încheie nasturii de la sacoul sport, ascunzând cât mai mult cămaşa. Apoi ieşi din baie, se aşeză pe o banchetă lângă fereastră şi rămase cu privirea în gol.

— Bună, Tom.

Se uită în sus şi-l văzu pe John Perry, vecinul lui din Bainbridge. Perry lucra ca avocat la *Marlin şi Howard*, una din firmele cele mai vechi din Seattle. Era unul din acei oameni animaţi de un entuziasm de nestăpânit, dar Sanders nu prea avea chef să vorbească cu el. Însă Perry se şi aşezase pe locul din faţa lui.

— Cum îţi merge? întrebă bine dispus.

— Destul de bine, răspunse Sanders.

— Am avut o zi *grozavă*!

— Mă bucur.

— De-a dreptul *grozavă*, spuse Perry. Am avut un proces şi pot să-ţi spun că i-am spart.

— Minunat, spuse Sanders.

Rămase cu privirea aţintită pe fereastră, sperând ca Perry să priceapă aluzia şi să-l lase în pace. Însă Perry vorbi în continuare.

— Da, a fost un proces al dracului de dificil, de la început până la sfârşit. Titlul VII, Curtea Federală. Clientul, o

femeie care a lucrat la *Micro Tech*, susţinea că n-a fost promovată în funcţie fiindcă era femeie. Ca să-ţi spun adevărul, prea multe argumente în favoarea ei nu erau. Fiindcă tipei îi cam plăcea să bea şi alte chestii de-astea. Erau destule probleme. Dar avem la noi la firmă o fătucă, Louise Fernandez, spaniolă, care e pur şi simplu mortală în cazurile de discriminare. Mortală. A convins juriul să-i dea clientei noastre o compensaţie de aproape o jumătate de milion. Fernandez asta e în stare să speculeze precedentele juridice cum n-ai mai văzut. A câştigat paisprezece din ultimele şaisprezece procese. Se poartă drăguţ şi rezervat şi, pe dinăuntru, e numai gheaţă. Îţi spun eu, câteodată femeile mă sperie al dracului de tare.

Sanders nu răspunse.

Acasă era linişte, căci copiii dormeau deja. Întotdeauna Susan îi trimitea la culcare devreme. Urcă la etaj. Soţia sa citea în pat, înconjurată de dosare şi acte juridice împrăştiate pe plapumă. Când îl văzu, se dădu jos şi veni să-l îmbrăţişeze. În mod involuntar, trupul lui se încordă.

— Îmi pare tare rău, Tom, spuse ea. Pentru azi-dimineaţă şi pentru ce s-a întâmplat la serviciu.

Îşi ridică faţa şi-l sărută uşor pe buze. Sanders se feri stingherit. Se temea ca ea să nu miroasă parfumul lui Meredith, sau...

— Eşti supărat pentru azi-dimineaţă? întrebă ea.

— Nu, răspunse el. Zău că nu sunt. Însă am avut o zi obositoare.

— Multe şedinţe legate de fuziune?

— Da. Şi-o să mai fie altele mâine. E o aiureală întreagă.

Susan încuviinţă din cap.

— N-are cum să fie altfel. Tocmai ai primit un telefon de la birou. De la o oarecare Meredith Johnson.

— Serios? spuse el, încercând să păstreze un ton indiferent.

— Îhî. Cu vreo zece minute în urmă, îl informă Susan, ducându-se din nou în pat. Cine-i tipa?

Susan devenea întotdeauna bănuitoare când pe Sanders îl sunau femeile de la serviciu.

— Noul vicepreşedinte. Au adus-o de curând de la Cupertino.

— M-a cam mirat... Vorbea de parcă m-ar fi cunoscut.

— Nu cred că v-aţi întâlnit, rosti Sanders, sperând că nu va mai trebui să spună şi altceva.

— Mă rog, zise ea, mi s-a părut foarte prietenoasă. Mi-a spus să-ţi transmit că totul e-n regulă pentru şedinţa de analiză de mâine dimineaţă, de la ora opt şi jumătate, şi c-o să vă vedeţi atunci.

— Bine. Perfect.

Se descălţă şi începu să se descheie la cămaşă, însă pe urmă se opri. Se aplecă şi-şi ridică pantofii de jos.

— Câţi ani are? întrebă Susan.

— Meredith? Nu ştiu. Treizeci şi cinci, cam aşa. De ce?

— Eram curioasă.

— Mă duc să fac un duş, zise el.

— Bine, acceptă Susan.

Îşi luă însemnările şi se aşeză mai bine în pat, aranjându-şi veioza. El dădu să plece.

— O cunoşti? întrebă Susan.

— Am cunoscut-o mai de mult. În Cupertino.

— Şi ce face aici?

— E noua mea şefă.

— Deci *ea* e.

— Mda, spuse el. Ea e.

— Cea care are relaţii bune cu Garvin?

— Da. Cine ţi-a spus? Adele?

Adele Lewyn, soţia lui Mark, era una dintre cele mai bune prietene ale lui Susan. Ea încuviinţă din cap.

— M-a căutat şi Mary Anne. Telefonul a sunat întruna.

— Cred şi eu.

— Garvin se culcă cu ea?

— Nimeni nu ştie, zise el. Părerea generală e că nu.

— Atunci de ce a adus-o pe ea în loc să-ţi dea postul ţie?

— Nu ştiu, Sue.

— N-ai vorbit cu Garvin?

— A trecut pe la mine la birou de dimineaţă, dar încă nu ajunsesem.

Ea încuviinţă din cap.

— Înseamnă că eşti supărat, spuse ea, dând din cap. Sau eşti, ca de obicei, omul înţelegător?

— Păi, ce pot să fac? zise el, ridicând din umeri.

— Să demisionezi, spuse ea.

— Nici vorbă.

— S-au şters cu tine pe pantofi. Nu crezi că trebuie să demisionezi?

— Cu situaţia economică de acum, nu-i momentul să-mi caut serviciu. Am patruzeci şi unu de ani. Nu mă simt în stare s-o iau iar de la zero. În plus, Phil susţine că, în decurs de un an, departamentul tehnic se va separa şi va intra în domeniul public. Chiar dacă nu-l conduc eu, tot aş fi printre acţionarii principali la noua companie.

— Şi ţi-a dat şi detalii?

El încuviinţă din cap.

— Fiecare dintre noi primeşte câte douăzeci de mii de acţiuni şi opţiuni pentru încă cincizeci de mii. După aceea, opţiuni pentru alte cincizeci de mii de acţiuni pentru fiecare an.

— La cât?

— De obicei, la douăzeci şi cinci de cenţi acţiunea.

— Iar oferta publică va fi la cât? La cinci dolari?

— Cel puţin. Piaţa ofertei publice iniţiale devine tot mai puternică. După aia, se zice că poate să urce la zece. Poate chiar la douăzeci, dacă prezentăm interes.

Urmă un scurt moment de linişte. Sanders ştia că Susan era pricepută la calcule matematice.

— Nu, spuse ea în final. Nu se poate să demisionezi.

Şi el făcuse socotelile de multe ori. În varianta cea mai modestă, ar fi putut obţine destul pe opţiunile lui ca să-şi plătească ipoteca de la casă într-o singură rată. Dar dacă valoarea acţiunilor creştea fulgerător, ar fi fost ceva realmente fantastic: ar fi câştigat între cinci şi paisprezece milioane de dolari. Iată de ce trecerea în domeniul public era visul tuturor celor care lucrau într-o companie tehnică.

— În ce mă priveşte, spuse el, n-au decât să-l aducă şi pe King-Kong la conducerea departamentului, tot mai stau cel puţin doi ani.

— Asta au făcut? L-au adus pe King-Kong?

— Nu ştiu, spuse el, ridicând din umeri.

— Te înţelegi bine cu ea?

— Nu sunt sigur, răspunse el, pe un ton evaziv. Mă duc să fac un duş.

— Bine, zise Susan.

El îi aruncă o privire şi văzu că începuse să-şi citească din nou însemnările. După duş, Sanders îşi conectă telefonul la aparatul pentru reîncărcarea bateriilor aflat pe chiuvetă şi îşi puse un tricou şi un şort. Se studie în oglindă; tricoul îi acoperea zgârieturile. Dar încă-l mai îngrijora mirosul parfumului lui Meredith. Se stropi pe obraji cu after-shave. Apoi intră în camera fiului său, ca să vadă ce face. Matthew sforăia zgomotos, cu degetul mare în gură. Dăduse pătura la o parte cu picioarele. Sanders îl înveli cu blândeţe şi-l sărută pe frunte. Pe urmă se duse în camera Elizei. La început nici n-o văzu. În ultima vreme, fiica lui luase obiceiul de-a se îngropa sub un morman de pături şi perne când dormea. Se apropie în vârful picioarelor şi zări o mânuţă întinzându-se şi fâcându-i semn.

— De ce nu dormi, Lize? şopti el.

— Am avut un vis, spuse ea, însă fără să pară înspăimântată.

Sanders se aşeză pe marginea patului şi o mângâie pe cap.

— Ce fel de vis?

— Despre bestie.

— Aha.

— Bestia era, de fapt, un prinţ, dar i-a făcut farmece o vrăjitoare.

— Aşa este…, zise el, mângâindu-i părul.

— L-a transformat într-o bestie hidoasă, continuă Eliza, citând din film aproape cuvânt cu cuvânt.

— Aşa este, spuse el.

— De ce?

— Nu ştiu, Lize. Aşa-i povestea.

— Pentru că n-a adăpostit-o de frigul amarnic? întrebă ea, folosind un nou citat. De ce n-a adăpostit-o, tăticule?

— Nu ştiu, zise el.

— Pentru că nu avea nici urmă de dragoste în inimă.

— Lize, e timpul să te culci.

— Mai întâi fă-mi rost de un vis, tăticule.

— Bine. Deasupra patului tău e un nor argintiu şi frumos şi...

— Visul ăsta nu e bun, tăticule, îl întrerupse Eliza, privindu-l încruntată.

— Bine. Ce fel de vis vrei?

— Cu Kermit.

— În regulă. Kermit stă chiar aici, lângă capul tău, şi-o să te păzească toată noaptea.

— Şi tu.

— Da. Şi eu.

O sărută pe frunte, iar fetiţa se întoarse pe o parte, cu faţa la perete. În timp ce părăsea încăperea, o auzi sugându-şi degetul mare cu putere. Se întoarse în dormitor şi dădu la o parte materialele soţiei, ca să se poată urca în pat.

— Mai era trează? întrebă Susan.

— Cred c-o să adoarmă. Voia un vis. Despre Kermit.

— Kermit e la mare modă acum, încuviinţă ea, dând din cap.

Nu comentă nimic despre tricoul lui. Sanders se strecură sub aşternut şi dintr-odată se simţi epuizat. Se întinse pe spate, cu capul pe pernă, şi închise ochii. O simţi pe Susan cum îşi adună hârtiile şi cum stinge lumina.

— Mmm, făcu ea. Miroşi frumos.

Se ghemui lângă el, lipindu-şi faţa de gâtul lui, şi-şi aruncă un picior peste unul din şolduri. Era uvertura ei invariabilă, care îl agasa întotdeauna. Se simţea ţintuit de piciorul ei greu, în timp ce ea îi mângâia obrazul.

— Ţi-ai dat cu after-shave pentru mine?

— Hai, Susan..., oftă el, exagerându-şi oboseala.

— Te întreb fiindcă şi-a făcut efectul, zise ea, chicotind.

Pe sub plapumă, îi puse mâna pe piept. O simţi cum alunecă în jos şi i se strecoară pe sub tricou. Avu un acces neaşteptat de mânie.

Ce se întâmpla cu ea? Niciodată n-avea pic de intuiţie în chestiile astea. Mereu îi făcea avansuri în cele mai nepotrivite momente şi locuri, îi prinse mâna.

— S-a-ntâmplat ceva?

— Sunt frânt, Sue.

— O zi proastă, hm? spuse ea cu compasiune, după care se opri.

— Da. Destul de proastă.

Se sprijini într-un cot şi se aplecă deasupra lui. Îi mângâie buza de jos cu degetul.

— Vrei să te înveselesc?

— Nu vreau.

— Nici măcar un pic?

El oftă din nou.

— Eşti sigur? întrebă ea, tachinându-l. Absolut sigur?

Pe urmă începu să se strecoare sub cuvertură. El îi opri capul cu mâinile.

— Susan, te rog. Haide.

Ea chicoti din nou şi-i spuse:

— E abia opt şi jumătate. Nu poţi să fii chiar atât de obosit.

— Ba sunt.

— Pariez că nu eşti.

— Susan, fir-ar să fie, n-am chef.

— Bine, bine, acceptă ea, îndepărtându-se de lângă el. Dar nu ştiu de ce ţi-ai mai dat cu after-shave dacă n-ai chef.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

— Şi-aşa, în ultimul timp nici n-am prea făcut dragoste.

— Asta pentru că tot timpul eşti plecată, spuse el, neputând să se controleze.

— Nu sunt „tot timpul plecată".

— Două nopţi pe săptămână nu eşti acasă.

— Asta nu-nseamnă „tot timpul plecată". Şi-apoi, aşa-i serviciul. Credeam c-ai să mă sprijini mai mult în privinţa asta.

— Te sprijin.

— Dacă te plângi, nu înseamnă că mă sprijini.

— Uite ce e, pentru numele lui Dumnezeu, spuse el. Vin acasă devreme ori de câte ori eşti plecată din oraş, le dau de mâncare copiilor, le rezolv pe toate ca să n-ai de ce să-ţi faci probleme...

— Uneori, spuse ea. Alteori rămâi până târziu la birou, iar copiii stau cu Consuela până li se urăşte...

— Ei bine, am şi eu serviciu...

— Aşa că slăbeşte-mă cu „le rezolv pe toate". Nici pe departe nu stai pe acasă cât mine. Eu sunt cea care are două servicii. Tu în cea mai mare parte a timpului faci exact ce ai chef, aşa cum fac toţi nenorociţii de bărbaţi de pe lumea asta.

— Susan...

— Doamne, Dumnezeule, vii şi tu din când în când acasă mai devreme şi faci pe martirul, spuse ea, ridicându-se în capul oaselor, după care îşi aprinse veioza de pe noptieră. Toate femeile pe care le cunosc muncesc mai greu decât orice bărbat.

— Susan, nu vreau să mă cert.

— Păi sigur, să fie numai din vina mea. Eu sunt cea cu probleme. Fir-aţi ai dracu' de bărbaţi!

Era obosit, dar mânia îl învioră pe neaşteptate. Se simţi dintr-odată puternic şi se dădu jos din pat, începând să se plimbe prin cameră.

— Ce importanţă are faptul că eşti bărbat sau femeie? Iar ai de gând să-mi spui cât eşti de oprimată'?

— Uite ce e, ripostă ea, aşezându-se mai drept. Femeile sunt oprimate. E o realitate.

— Zău? Şi, mă rog, în ce fel eşti tu oprimată? Niciodată nu speli rufe. Niciodată nu faci de mâncare. Niciodată nu ai de făcut curăţenie. Cineva le face pe toate în locul tău. Ai pe cineva care să-ţi ţină locul. Ai pe cineva care duce copiii la şcoală şi pe altcineva care-i aduce de acolo. Eşti asociată la o firmă de avocaţi, pentru numele lui Dumnezeu. Eşti la fel de oprimată ca Leona Helmsley.

Susan se holba uluită la soţul ei. Sanders ştia de ce: până atunci, ea îşi susţinuse de mai multe ori discursul cu oprimarea, iar el nu o contrazisese niciodată. Cu timpul, prin repetiţie, aceasta devenise o idee acceptată în căsnicia lor. Şi iată că Tom se hotărâse să-şi exprime dezacordul, modificând dintr-odată regulile.

— Nu-mi vine să cred. Am socotit că eşti altfel, spuse ea, aruncându-i printre pleoapele întredeschise o privire atotştiutoare. Asta pentru că o femeie ţi-a luat postul, nu?

— Unde vrei să ajungi acum, la bărbaţii cu personalitate fragilă?

— E-adevărat, nu-i aşa? Eşti ameninţat.

— Nu, nu-i adevărat deloc. Cine are personalitatea fragilă în casa asta? A ta e atât de fragilă, încât nu suporţi să fii respinsă în pat fără să sari la ceartă.

Cuvintele acestea avură darul s-o blocheze, fapt pe care Sanders îl observă de îndată: Susan rămăsese fără replică. Stătea uitându-se încruntată la el, cu faţa încordată.

— Dumnezeule, spuse el şi dădu să plece din încăpere.

— Tu ai provocat cearta asta, zise ea.

— Nu-i adevărat, răspunse Sanders, întorcându-se din drum.

— Ba da. Tu ai început, cu plecatul meu de acasă.

— Nu. Tu te plângeai de absenţa vieţii sexuale.

— Nu făceam decât să comentez.

— Uite ce păţeşti când te-nsori cu un avocat.

— Iar personalitatea ta chiar este fragilă.

— Susan, vrei să vorbim despre fragilitate? Vreau să-ţi spun că eşti atât de preocupată de tine însăţi, încât azi-dimineaţă ai făcut urât numai fiindcă voiai să arăţi bine la pediatru.

— Ei, asta era. În sfârşit. Încă eşti supărat pentru că te-am făcut să-ntârzii. Şi ce? Crezi că n-ai primit postul fiindcă ai întârziat?

— Nu, zise el, nu m-am...

— N-ai obţinut postul pentru că Garvin nu ţi l-a dat. N-ai fost destul de priceput la jocul ăsta şi a venit altcineva care

l-a jucat mai bine. Ăsta-i motivul. O femeie l-a jucat mai bine.

Tremurând de furie, incapabil să mai vorbească, Sanders se întoarse pe călcâie şi plecă din cameră.

— Aşa, du-te, pleacă de-aici. Aşa faci întotdeauna. Pleci. Să nu cumva să-ţi aperi punctul de vedere. Nu vrei să-l auzi, Tom, dar ăsta-i adevărul. Eşti singurul vinovat de faptul că n-ai obţinut postul.

Sanders trânti uşa.

*

Se aşeză pe un scaun din bucătărie, pe întuneric. Totul era liniştit în jurul lui; se auzea doar zumzetul frigiderului. Pe fereastra de la bucătărie se vedea luna ce răsărise deasupra golfului, strecurându-şi razele printre ramurile pâlcului de brazi. Se întrebă dacă Susan o să coboare la el, dar aceasta nu dădu nici un semn c-ar avea de gând să facă aşa ceva. Se ridică şi începu să umble prin încăpere. După un timp, îşi aduse aminte că nu mâncase. Deschise uşa frigiderului, mijindu-şi ochii din pricina luminii. Frigiderul era ticsit de alimente pentru copii, sucuri la cutie, vitamine pentru copii, sticle cu diverse preparate farmaceutice. Căută cu privirea nişte brânză sau măcar o bere. Nu găsi nimic, în afară de o cutie de Coca-Cola dietetică, din care bea de obicei Susan. Dumnezeule, îşi zise, nu mai e ca altădată, când frigiderul lui era plin cu alimente congelate, cartofi prăjiţi şi bere din belşug. Zilele de burlăcie.

Scoase cutia de Coca-Cola dietetică. Eliza începuse şi ea să bea tot aşa ceva. Îi spusese de zeci de ori lui Susan că nu-i plăcea tendinţa copiilor de a consuma băuturi dietetice. Aveau nevoie de alimente sănătoase, de hrană adevărată. Dar Susan era ocupată, iar Consuela indiferentă. Copiii mâncau tot felul de prostii. Nu era bine. El nu fusese crescut aşa. Nimic de mâncare. Nimic în propriul lui frigider, dar-ar dracii! Plin de speranţă, săltă capacul unui container de plastic şi găsi un sandviş cu unt de alune şi gelatină, care păstra într-o parte urmele dinţişorilor Elizei. Luă

sandvişul şi-l întoarse pe o parte, întrebându-se cât de vechi putea să fie. Nu văzu nici o urmă de mucegai.

Ce-o fi o fi, îşi zise şi mancă sandvişul Elizei, în picioare, în lumina de la frigiderul deschis. Tresări surprins când îşi zări imaginea reflectată în uşa cu geam a cuptorului. „Încă un membru privilegiat al patriahatului, cârmuindu-şi cu samavolnicie moşia." Doamne, îşi spuse, de unde-or fi scos femeile tâmpeniile astea? Termină sandvişul şi-şi scutură fărâmiturile de pe degete. Ceasul de perete arăta nouă şi un sfert. Susan se culcase devreme. Se părea că n-avea de gând să coboare ca să se împace. De obicei n-o făcea. Împăcarea cădea în sarcina lui. El era pacifistul. Deschise o cutie cu lapte şi bău din ea, după care o aşeză la loc pe grătarul frigiderului. Închise uşa şi rămase din nou în întuneric. Se duse la chiuvetă, se spălă pe mâini şi se şterse cu un prosop de vase. Supărarea îi mai trecuse după ce apucase să mănânce cât de cât. Se uită afară, pe fereastră, şi văzu printre copaci luminile unui feribot care se îndrepta spre vest, către Bremerton. Unul din lucrurile care-i plăceau la casa asta era relativa ei izolare. Avea înjur o întindere destul de mare de pământ. Copiii trebuie să crească într-un loc unde să poată să zburde în voie.

Se pomeni căscând. Era cert că Susan nu avea să coboare. Lucrurile trebuiau să mai aştepte până dimineaţă. Ştia cum avea să se întâmple: el se va trezi primul şi îi va pregăti o ceaşcă de cafea, pe care i-o va duce la pat. Apoi îi va spune că-i pare rău, iar ea îi va spune că şi ei. Se vor îmbrăţişa scurt, iar el se va duce să se-mbrace pentru serviciu. Şi cu asta, basta.

Urcă scara întunecoasă care ducea la etaj şi deschise uşa dormitorului. Auzi respiraţia ritmică şi liniştită a Susanei. Se strecură în pat şi se întoarse pe o parte. Apoi adormi.

MARŢI

În dimineaţa aceea ploua. Era un veritabil potop, care îşi abătea rafalele răpăitoare pe ferestrele feribotului. Stând la coadă la cafea, Sanders se gândea la ziua pe care-o avea în faţă. Cu coada ochiului îl zări apropiindu-se pe Dave Benedict şi se întoarse grăbit într-o parte, dar era deja prea târziu. Benedict îi făcu semn cu mâna:

— Salut, bătrâne.

Sanders n-avea chef să vorbească despre *DigiCom* în dimineaţa aceea. În ultima clipă, îl salvă un apel telefonic: aparatul din buzunar începu să sune. Se întoarse într-o parte ca să răspundă.

— Să fii iubit, Tommy, băiatule, îi spuse Eddie Larson din Austin.

— Ce e, Eddie?

— Mai ţii minte numărătorul de boabe trimis de la Cupertino? Ei bine, acum avem opt din ăştia pe-aici. O firmă de contabilitate independentă din Dallas, *Jenkins şi McKay*. Au luat la controlat toate registrele, ca un roi de libărci. Şi vreau să spun că verifică totul: recepţii, încasări, active şi pasive, evidenţele la zi, *totul*. Urmează să verifice anii trecuţi, până în optzeci şi nouă.

— Zău? Răscolesc chiar totul?

— Pe bune. Fetele nici nu mai au unde să stea ca să răspundă la telefon. Plus că tot ce e mai vechi de nouăş'unu e la arhivă, în oraş. Aici le avem pe microfilm, dar ăştia zic că vor documentele originale. Vin să vadă nenorocitele alea de acte. Şi toţi se uită chiorâş, se poartă ca nişte paranoici şi ne tot spun ce trebuie să facem. Ne tratează de parc-am fi nişte hoţi care încearcă să-i tragă pe sfoară. E insultător.

— Ei bine, spuse Sanders, suportaţi şi voi. Trebuie să faceţi ce vi se cere.

— Singurul lucru care mă deranjează cu adevărat, zise Eddie, e că-n după-amiaza asta or să mai vină încă şapte.

Pentru că se face şi un inventar complet al fabricii. Totul, de la mobilierul din birouri până la aparatele de aer condiţionat şi matriţele de presare la cald de pe linie. Acum a venit unul care trece pe la fiecare punct de lucru de pe linie şi-ntreabă: „Cum se numeşte chestia asta? Cum se scrie? Cine-o fabrică? Ce număr de model are? Din ce an? Unde-i numărul de serie?" Dacă vrei să-ţi spun părerea mea, am putea bine mersi să închidem linia pentru restul zilei.

Sanders se încruntă.

— Zici că fac *inventarul*?

— Păi, ei aşa-l numesc. Dar e mai al dracului decât orice inventar de care am auzit. Tipii ăştia au lucrat la *Texas Instruments* sau într-un loc de genul ăsta şi trebuie să recunosc o chestie: îşi cunosc meseria. Azi-dimineaţă, unul din tipii de la *Jenkins* a venit să mă întrebe ce fel de sticlă avem la luminatoarele din tavan. Am zis: „Ce fel de sticlă?" Am crezut că face mişto. El zice: „Da, e Coming doi-patru-şapte, sau doi-patru-şapte per nouă?" sau alte blestemăţii de genul ăsta. Cică sunt diferite tipuri de sticlă UV, pentru că ultravioletele pot să afecteze cipurile pe linia de producţie. Eu n-am auzit niciodată că ultravioletele pot să afecteze cipurile. „Păi da", zice tipul ăsta. „E o problemă serioasă, dacă aveţi ZIA peste două sute patruzeci." ZIA cică înseamnă zilele însorite dintr-un an. Tu ai auzit de aşa ceva?

Sanders nu mai asculta cu atenţie. Se gândea ce semnificaţie putea avea faptul că cineva – Garvin sau cei de la *Conley-White* – ceruse un inventar al fabricii. În mod obişnuit, faci aşa ceva numai dacă ai de gând să vinzi o unitate de producţie. Atunci eşti nevoit s-o faci, ca să-ţi poţi calcula valorile scriptice din momentul transferului de active, şi...

— Tom, mai eşti acolo?

— Sunt.

— Aşa că i-am zis tipului că n-am auzit de aşa ceva. Despre ultraviolete şi cipuri. Şi că am tot pus la cipuri în telefoane de ani de zile şi n-am avut probleme. Şi pe urmă tipul zice, „A, păi nu e evorba de montarea cipurilor.

Ultravioletele le afectează dacă le *fabricaţi*." Şi-i zic, noi nu facem de-astea pe aici. Iar el zice: „Ştiu." Aşa că vin şi-ntreb: ce dracu-l doare pe ăsta de sticla pe care o avem? Tommy, băiatule, mă auzi? Care-i povestea? Până la sfârşitul zilei o să avem cinşpe inşi care-o să ne ia la puricat. Să nu-mi zici că asta-i *rutină*.

— Nu, Eddie, nu pare-a fi rutină.

— S-ar părea că au de gând să vândă fabrica unora care fabrică cipuri, aia e. Şi ăia nu suntem noi.

— De acord. Aşa mi se pare şi mie.

— Drace, făcu Eddie. Dacă ţin eu minte bine, mi-ai zis că asta n-are să se-ntâmple. Tom, pe-aici oamenii au început să-şi facă griji. Iar eu mă număr printre ei.

— Te înţeleg.

— Adică, oamenii vin şi mă-ntreabă. Unii abia şi-au cumpărat o casă, alţii au nevestele gravide, aşteaptă să li se nască un copil, şi vor să ştie. Ce să le spun?

— Eddie, nu am nici o informaţie.

— Păi cum se poate, Tom, doar eşti şeful departamentului.

— Ştiu. Stai să verific la Cork, să văd ce au făcut acolo contabilii. Săptămâna trecută au fost la ei.

— Am vorbit deja cu Colin acum o oră. Cei de la Operaţiuni au trimis doi oameni. Pentru o zi. Foarte amabili. Nimic din ce se-ntâmplă pe aici.

— Fără inventar?

— Fără inventar.

— Bine, zise Sanders cu un oftat. Lasă-mă să mă informez.

— Tommy, băiatule, trebuie să ţi-o spun pe şleau. Mă-ngrijorează că nu ştii deja.

— Şi pe mine, replică Sanders. Şi pe mine.

Sanders întrerupse convorbirea şi apăsă pe tastele K, A şi P, pentru Stephanie Kaplan. Ea ştia precis ce se întâmpla la Austin, iar Sanders credea că ar fi fost dispusă să-i spună. Dar secretara îl informă că doamna Kaplan era plecată din birou pentru tot restul dimineţii. O sună pe Mary Anne, dar şi ea plecase. Apoi formă numărul de la hotelul

Four Seasons şi îl ceru pe Max Dorfman. Centralista îi spuse că numerele domnului Dorfman erau ocupate. Îşi propuse în gând să nu uite să se-ntâlnească în cursul zilei cu Max Dorfman. Pentru că, dacă Eddie avea dreptate, atunci Sanders fusese scos din circuit. Şi asta nu era bine. Între timp, putea să discute închiderea fabricii cu Meredith, la sfârşitul şedinţei de dimineaţă cu *Conley-White*. Deocamdată, mai mult de atât nu putea face. Perspectiva de a vorbi cu ea îl nelinişte. Dar, într-un fel sau altul, trebuia s-o facă. Nu prea mai avea de ales.

Când ajunse în sala de şedinţe de la etajul patru, nu găsi pe nimeni. La capătul îndepărtat al încăperii, pe un afişier, se vedea o secţiune dintr-o unitate de disc Twinkle şi un grafic al liniei de asamblare din Malaysia. Zări câteva însemnări făcute pe unele bloc-notesuri şi serviete deschise. *Şedinţa începuse deja*. Sanders se simţi cuprins de panică şi de transpiraţie. Pe la celălalt capăt al încăperii intră o secretară, care începu să aşeze pe masă pahare şi carafe cu apă.

— Unde e toată lumea? întrebă el.

— A, au plecat acum un sfert de oră, zise femeia.

— Acum un sfert de oră? Şi când au început?

— Şedinţa s-a deschis la opt.

— La opt? făcu Sanders. Parcă trebuia să-nceapă la opt şi jumătate.

— Nu, a început la opt.

Dar-ar dracii!

— Şi unde sunt acum?

— Meredith i-a dus pe toţi jos la MIV, pentru o demonstraţie în zona Coridorului.

*

Intrând la MIV, primul lucru pe care-l auzi Sanders fu râsul. Când pătrunse în sala echipamentelor, văzu că echipa lui Don Cherry îi urcase pe instalaţie pe doi dintre şefii de la *Conley-White*. John Conley, tânărul avocat, şi Jim Daly, bancherul investitor, îşi puseseră amândoi căştile şi păşeau pe platformele rulante. Cei doi bărbaţi zâmbeau cu

gura până la urechi. Toţi cei aflaţi în încăpere râdeau, inclusiv Ed Nichols, contabilul şef cu mutră acră de la *Conley-White*, aflat lângă monitorul care prezenta o imagine a coridorului virtual văzut de beneficiari. Nichols avea pe frunte nişte urme roşii de la purtatul căştilor. Se uită la Sanders când se apropie şi zise:

— E *fantastic*.

— Da, e spectaculos, răspunse Sanders.

— De-a dreptul fantastic. Când or să vadă asta, cei de la New York or să renunţe la toate criticile. Tocmai voiam să-l întreb pe Don dacă poate să-l aplice la baza noastră de date.

— Nici o problemă, spuse Cherry. Nu trebuie decât să ne daţi „cârligele" de programare de la baza dumneavoastră de date şi vă racordăm imediat. Ne ia cam o oră.

Nichols arătă spre cască.

— Şi putem avea la New York şi una din drăciile astea?

— Simplu, zise Cherry. O putem expedia chiar azi, mai târziu. O să ajungă acolo pe joi. Am să trimit şi pe unul din oamenii noştri să v-o instaleze.

— Asta o să aibă un succes comercial grozav, spuse Nichols. Pur şi simplu grozav.

Îşi scoase ochelarii semi-înrămaţi. Era un model complicat de ochelari, care-şi puteau reduce foarte mult dimensiunile prin pliere. Nichols îi desfăcu grijuliu şi şi-i puse pe nas. Pe platformă, John Conley râdea.

— Îngeraş, spuse el. Cum deschid sertarul ăsta?

Apoi îşi ţinu capul drept, ascultând.

— Vorbeşte cu îngerul ajutător, spuse Cherry. Îl aude prin intermediul căştilor.

— Şi ce-i spune îngerul? întrebă Nichols.

— Asta rămâne între el şi înger, spuse râzând Cherry.

Pe platformă, Conley ascultă, încuviinţând din cap, iar apoi întinse mâna înainte. Îşi strânse degetele, ca şi cum ar fi apucat ceva, iar pe urmă trase spre el, cu gesturile cuiva care deschide un sertar cu dosare. Pe monitor, Sanders văzu un sertar virtual cu dosare, culisând din peretele

coridorului. În sertar se zăreau mai multe dosare aranjate ordonat.

— Mamă! exclamă Conley. E uluitor. Îngeraş, pot să văd un dosar?... Aha. Bun.

Întinse mâna şi atinse cu degetul una din etichetele dosarelor. Imediat dosarul ţâşni din sertar şi se deschise, părând că atârnă în aer.

— Uneori trebuie să forţăm metafora fizică, explică Cherry. Pentru că beneficiarii nu au decât o mână. Şi nu poţi să deschizi un dosar obişnuit cu o singură mână.

Aflat pe platformă, Conley îşi mişcă mâna prin aer în nişte arcuiri scurte, mimând întoarcerea paginilor cu mâna. Pe monitor, Sanders văzu că John Conley se uita, de fapt, la un şir de formulare contabile.

— Hei, spuse Conley. Ar trebui să fiţi ceva mai prudenţi. Am aici toate înregistrările voastre financiare.

— Ia să văd şi eu, spuse Daly, întorcându-se pe platformă ca să arunce o privire.

— N-aveţi decât să vă uitaţi, spuse râzând Cherry. Profitaţi cât puteţi. În sistemul final, vom încorpora elemente de protecţie pentru controlul accesului. Dar, deocamdată, ocolim întregul sistem. Aţi observat că unele numere sunt roşii? Asta înseamnă că au şi alte detalii puse deoparte. Atingeţi unul din ele.

Conley atinse un număr roşu. Numărul trecu rapid într-un plan apropiat, creând un nou plan de informaţie, care plutea în aer, deasupra celorlalte documente.

— Măiculiţă!

— Un soi de hipertext, spuse Cherry, ridicând din umeri. Destul de elegant, dacă-mi e permisă o asemenea lipsă de modestie.

Conley şi Daly chicoteau, împungând rapid cu degetul numerele de pe bilanţurile contabile şi făcând să iasă la iveală zeci de alte situaţii detaliate, care acum atârnau în aer în jurul lor.

— Hei, cum ne descotorosim de tot vălmăşagul ăsta?

— Puteţi să găsiţi situaţia de la care aţi pornit?

— E ascunsă undeva în spatele celorlalte.

— Aplecaţi-vă şi uitaţi-vă. Vedeţi dacă puteţi s-o găsiţi.

Conley se îndoi din mijloc şi păru să se uite sub un anumit obiect. Întinse mâna şi ciupi aerul cu degetele.

— Am găsit-o.

— Bun, acum probabil că vedeţi o săgeată verde în colţul din dreapta. Puneţi degetul pe ea.

Conley o atinse cu degetul. Toate hârtiile se retraseră în bilanţul iniţial.

— Extraordinar!

— Vreau şi eu să încerc o dată, ceru Daly.

— Ba nu. Lasă-mă pe mine.

— Ba nu, eu.

— Ba eu!

Râdeau ca nişte copii încântaţi. Blackburn îşi făcu apariţia chiar în clipa aceea.

— Ştiu cât e de plăcut pentru toată lumea, îi spuse el lui Nichols, dar rămânem în urmă cu programul şi poate c-ar trebui să ne-ntoarcem în sala de şedinţe.

— Bine, spuse Nichols, fără nici o tragere de inimă, întorcându-se spre Cherry. Eşti sigur că poţi să ne trimiţi o chestie din asta?

— Fără doar şi poate, spuse Cherry. Contaţi pe mine.

În timp ce se întorceau spre sala de şedinţe, reprezentanţii firmei *Conley-White* se aflau într-o stare de spirit euforică; vorbeau cu repeziciune şi râdeau, la gândul experienţei proaspăt trăite. Cei de la *DigiCom* îi însoţeau tăcuţi, nevrând să le strice buna dispoziţie. În acel moment, Sanders se pomeni lângă el cu Mark Lewyn, care-i şopti:

— Hei, de ce nu m-ai sunat aseară?

— Te-am sunat, replică Sanders.

— Când am ajuns acasă, n-am găsit nici un mesaj, spuse Lewyn, clătinând din cap.

— Mi-a răspuns robotul, pe la şase şi un sfert.

— N-am primit nici un mesaj, spuse Lewyn. Şi pe urmă, când am ajuns aici de dimineaţă, tu nu veniseşi – îşi coborî glasul. Doamne, ce-ncurcătură! A trebuit să intru la şedinţa

despre Twinkle fără să am habar de felul cum abordăm problema.

— Îmi pare rău, spuse Sanders. Nu ştiu ce s-a întâmplat.

— Din fericire, Meredith a preluat conducerea discuţiei, zise Lewyn. Altfel eram în rahat până-n gât. De fapt, aş... Las' c-o lămurim mai târziu, încheie el, observând că Meredith rămăsese în urmă ca să discute cu Sanders şi îndepărtându-se de ei.

— Unde dracu' ai fost? întrebă Johnson.

— Am crezut că şedinţa începe la opt şi jumătate.

— Te-am sunat acasă aseară tocmai fiindcă a fost pusă la opt. Vor să prindă avionul de Austin de după-amiază, aşa că am decalat totul.

— Eu am înţeles altceva.

— Am vorbit cu nevastă-ta. Nu ţi-a spus?

— Am crezut că-ncepe la opt şi jumătate.

Johnson clătină din cap, vrând să dea de înţeles că abandonează subiectul.

— În tot cazul, zise ea, la şedinţa de la opt a trebuit să aleg o altă abordare pentru Twinkle şi e foarte important să ne punem întrucâtva de acord, în lumina...

— Meredith?

Aflat în fruntea grupului, Garvin se uită în urmă, în direcţia ei.

— Meredith, John vrea să te-ntrebe ceva.

— Vin imediat, spuse ea.

Aruncându-i o ultimă privire mânioasă lui Sanders, se grăbi să ajungă în faţă.

La întoarcerea în sala de şedinţe, starea de spirit era destinsă. Oamenii încă mai glumeau între ei, în timp ce-şi ocupau locurile. Ed Nichols începu şedinţa, întorcându-se către Sanders.

— Meredith ne-a pus la curent cu problema unităţii de disc Twinkle. Acum că sunteţi aici, am dori să aflăm şi care este punctul dumneavoastră de vedere.

A trebuit să aleg o altă abordare a problemei Twinkle, spusese Meredith. Sanders ezită.

— Punctul meu de vedere?

— Da, zise Nichols. Răspundeţi de Twinkle, nu-i aşa?

Sanders se uită la feţele din jurul mesei, întoarse întrebător către el. O privi şi pe Johnson, dar aceasta îşi deschisese servieta şi căuta ceva printre hârtii, scoţând până la urmă mai multe plicuri voluminoase.

— Ei bine, începu Sanders, am construit câteva prototipuri şi le-am testat cu meticulozitate. Nu-ncape nici o îndoială că prototipurile s-au comportat fără cusur. Sunt cele mai bune unităţi de disc din lume.

— Asta am înţeles, spuse Nichols. Dar acum aţi trecut la producţie, aşa e?

— Întocmai.

— Cred că ne-ar interesa mai mult aprecierea dumneavoastră în privinţa producţiei.

Sanders şovăi. Oare ce le spusese Meredith? La celălalt capăt al mesei, Meredith Johnson îşi închise servieta, îşi împreună mâinile sub bărbie şi-l privi stăruitor. Nu i se putea citi nimic pe faţă. *Oare ce le spusese*?

— Domnule Sanders?

— Păi, începu Sanders, am abordat situaţia la modul general, ocupându-ne de probleme pe măsura apariţiei lor. Pentru noi, e o experienţă relativ obişnuită a unei trepte de început. Ne aflăm încă într-o fază timpurie.

— Scuzaţi-mă, interveni Nichols. Am înţeles că ati trecut la producţie de două luni.

— Da, e-adevărat.

— Nu mi se pare că două luni ar însemna „o fază timpurie".

— Păi...

— Aveţi cicluri de producţie care nu depăşesc nouă luni, corect?

— Da, nouă până la optsprezece luni.

— Însemnă că, după două luni, ar trebui să produceţi din plin. Cum apreciaţi asta, în calitate de principal responsabil?

— Păi, aş zice că amploarea problemelor nu depăşeşte ceea ce întâlnim în general într-o astfel de etapă.

— E interesant că vă aud vorbind astfel, zise Nichols, fiindcă tot azi, dar mai devreme, Meredith ne-a dat de înţeles că, de fapt, problemele sunt destul de serioase. Ne-a spus chiar că s-ar putea să fiţi nevoiţi să vă întoarceţi la planşeta de proiectare.

Hait, am zbârcit-o! Ce partitură să interpreteze acum? Apucase să le spună că problemele n-ar fi atât de grave. Nu mai putea da înapoi. Trase aer în piept şi continuă:

— Sper că nu i-am transmis o impresie eronată lui Meredith. Fiindcă, în ce mă priveşte, am deplină încredere în capacitatea noastră de a fabrica unitatea de disc Twinkle.

— Nu mă-ndoiesc că aveţi, spuse Nichols. Dar ne aşteptăm la o puternică concurenţă din partea celor de la *Sony* şi *Philips* şi nu sunt sigur că simpla exprimare a încrederii dumneavoastră e suficientă. Câte dintre aparatele ieşite de pe linie se încadrează în specificaţii?

— Nu am asemenea informaţii.

— Măcar aproximativ.

— N-aş vrea să mă aventurez, fără nişte cifre precise.

— Şi sunt aceste cifre precise disponibile?

— Da. Numai că nu le am la mine.

Nichols se încruntă. Expresia lui spunea: de ce nu le ai, când ştiai că despre asta se va discuta la şedinţă? Conley îşi drese glasul şi interveni:

— Meredith a indicat că linia lucrează la douăzeci şi nouă la sută din capacitate şi că doar cinci la sută dintre aparate îndeplinesc cerinţele specificate. Sunteţi de aceeaşi părere?

— Da, se poate spune că aşa stau lucrurile.

Urmă un scurt moment de linişte. Brusc, Nichols se aplecă în faţă şi zise:

— Mă tem că am nevoie de puţin ajutor aici. Ţinând cont de cifrele astea, pe ce vă bazaţi încrederea în unitatea de disc Twinkle?

— Motivul e că toate astea nu reprezintă o necunoscută pentru noi, replică Sanders. Ne-am mai confruntat cu

probleme de producţie care păreau insurmontabile şi care s-au rezolvat rapid.

— Înţeleg. Deci, credeţi că experienţa dumneavoastră trecută se va adeveri şi aici.

— Da, aşa cred.

Nichols se rezemă de spătar şi-şi încrucişa braţele la piept. Părea extrem de nemulţumit. Jim Daly, uscăţivul bancher investitor, se aplecă la rându-i înainte şi spuse:

— Tom, te rugăm să nu ne înţelegi greşit. Nu încercăm să te punem într-o situaţie neplăcută. De mai mult timp am identificat câteva motive pentru achiziţionarea acestei companii, independent de orice problemă specifică legată de Twinkle. Aşa încât nu cred că Twinkle este azi o chestiune decisivă. Nu vrem decât să ştim exact cum stăm. Şi te-am ruga să fii cât mai sincer cu putinţă.

— Ei bine, probleme *există,* spuse Sanders. Suntem în plin proces de evaluare a lor. Avem deja câteva idei. Dar unele dintre probleme ne-ar putea readuce la proiectare.

— Daţi-ne cazul cel mai defavorabil, spuse Daly.

— Cel mai defavorabil? Oprim linia, refacem carcasele şi, probabil, cipurile de comandă, şi pe urmă reluăm producţia.

— Asta ar însemna o întârziere de...

Nouă până la douăsprezece luni, aprecie Sanders în gând, după care spuse cu voce tare:

— Maximum şase luni.

— Dumnezeule, şopti cineva.

— Johnson a sugerat că întârzierea maximă ar fi de şase săptămâni, comentă Daly.

— Sper să aibă dreptate. Dar mi-aţi cerut cazul cel mai defavorabil.

— Chiar credeţi că va dura şase luni?

— Aţi cerut cazul cel mai defavorabil, deşi cred că e vorba de un lucru improbabil.

— Dar posibil?

— Da, posibil.

Nichols se aplecă iarăşi înainte şi oftă din greu.

— Să vedem dac-am înţeles corect. Dacă *există* probleme de proiectare la unitatea de disc, ele au apărut sub conducerea dumneavoastră, corect?

— Da, aşa este.

Nichols clătină din cap.

— Păi, după ce ne-aţi adus în încurcătura asta, chiar credeţi că sunteţi cel mai potrivit ca s-o descurcaţi?

Sanders îşi înăbuşi un val de mânie.

— Da, aşa cred, spuse el. De fapt, cred că nimeni n-ar putea s-o facă mai bine decât mine. Cum vă spuneam, ne-am mai confruntat cu astfel de situaţii şi înainte. Şi ne-am descurcat. Sunt apropiat de toţi oamenii implicaţi. Şi sunt sigur că vom putea rezolva tot ce avem de rezolvat.

Se întrebă cum ar putea să le explice acestor indivizi îmbrăcaţi în costume întregul proces concret de fabricare a unui produs.

— Când lucrezi în cicluri, continuă el, uneori nu-i atât de grav faptul că revii la planşetă. Nimănui nu-i place s-o facă, dar pot apărea şi avantaje. Mai demult, realizam o generaţie completă de produse noi cam o dată pe an. Acum, facem din ce în ce mai des modificări treptate în cadrul generaţiilor. Dacă va trebui să refacem cipurile, s-ar putea să fim în stare să încorporăm codificat şi algoritmii de compresie video, care n-au fost disponibili când am început. Asta va ameliora perceperea de către beneficiar a sporirii vitezei de lucru, faţă de simpla încadrare în specificaţia unităţii de disc. Când vom relua producţia, nu vom mai fabrica un aparat de o sută de milisecunde, ci unul de optzeci de milisecunde.

— Dar, interveni Nichols, între timp nu veţi fi reuşit să pătrundeţi pe piaţă.

— Aveţi dreptate.

— Nu vă veţi fi stabilit marca de fabricaţie şi nici fracţiunea de piaţă pentru fluxul de produse. Nu vă veţi fi organizat reţelele de distribuţie, nici birourile de conducere operativă şi nici companiile de publicitate, pentru că nu veţi avea linia de producţie cu care să susţineţi toate astea. S-ar

putea să aveţi un aparat mai bun, dar necunoscut. Ar însemna s-o luaţi de la zero.

— Tot ce spuneţi e adevărat. Dar piaţa reacţionează rapid.

— Ca şi concurenţa, dealtfel. Unde se va afla *Sony* în momentul când veţi pătrunde pe piaţă? Nu vor ajunge şi ei tot la optzeci de milisecunde?

— Nu ştiu, spuse Sanders.

— Aş fi vrut ca starea de lucruri referitoare la problema asta să-mi dea mai multă încredere, oftă Nichols. Ca să nu mai pomenim de competenţa personalului însărcinat s-o rezolve.

Meredith interveni pentru prima oară în discuţie.

— S-ar putea ca aici să fie şi un pic vina mea, spuse ea. Tom, când am discutat despre Twinkle, am înţeles de la tine că problemele ar fi destul de serioase.

— Da, aşa şi sunt.

— Ei bine, nu cred că trebuie să ascundem nimic.

— Dar nici nu ascund, se grăbi el să răspundă.

Vorbele îi ieşiră pe gură aproape înainte să-şi dea seama. Îşi auzi vocea, încordată şi ascuţită.

— Nu, nu, zise Meredith liniştitor. N-am vrut să sugerez aşa ceva. Atâta doar că, pentru unii dintre noi, problemele astea tehnice sunt mai greu de priceput. Dacă se poate, aşteptăm de la tine să ne traduci, în limbajul unui nespecialist, exact ce se întâmplă şi în ce situaţie ne aflăm.

— M-am străduit s-o fac, spuse el.

Ştia că vorbise pe un ton defensiv, dar nu se putuse abţine.

— Da, Tom, ştiu că te-ai străduit, spuse Meredith, cu o voce la fel de liniştitoare. Dar, de exemplu, în situaţia în care capetele cu laser pentru citire-înregistrare sunt desincronizate faţă de submulţimea *m* a instrucţiunilor venite de la cipul de comandă, ce consecinţă are asta pentru noi, la nivel de timp?

Nu făcea decât să-şi dea importanţă, demonstrându-şi uşurinţa cu care-şi însuşise argoul tehnic, dar, chiar şi aşa, vorbele ei îl descumpăniră. Şi asta deoarece capetele cu

laser erau numai pentru citire, nu şi pentru înregistrare, şi nu aveau nici o legătură cu submulţimea m a cipului de comandă. Toate elementele de control al poziţiei proveneau din submulţimea x. Iar submulţimea x era o licenţă de cod introdusă de *Sony* şi folosită de toate companiile producătoare de unităţi de disc. Ca să răspundă fără a o pune într-o postură jenantă, se văzu nevoit să treacă pragul fanteziei, unde nimic din ce spunea n-avea legătură cu realitatea.

— Într-adevăr, Meredith, ai atins un aspect interesant. Dar cred că submulţimea *m* ar trebui să fie o problemă relativ simplă, dacă şi capetele laser se încadrează intoleranţe. Probabil că remedierea o să dureze trei-patru zile.

Se uită rapid la Cherry şi Lewyn, singurii dintre cei de faţă care puteau să ştie că spusese nişte aiureli. Amândoi însă ascultau atent, încuviinţând din cap cu înţelepciune. Cherry chiar îşi scarpină bărbia. Johnson întrebă:

— Şi anticipezi vreo problemă cu semnalele de urmărire asincrone de la conectorul principal?

Meredith încurcase borcanele şi de data asta. Semnalele de urmărire veneau de la sursa de alimentare şi erau reglate de cipul de comandă. Nici nu exista un conector principal în unităţile de disc. Numai că Sanders intrase în joc, aşa că răspunse la repezeală:

— Fără doar şi poate, Meredith, e un aspect de luat în considerare şi va trebui să-l verificăm în detaliu. S-ar putea să constatăm că semnalele asincrone sunt defazate, dar nimic mai mult.

— Şi o defazare e uşor de remediat?

— Da, cred că da.

Nichols îşi drese glasul.

— Am impresia că e vorba de o problemă tehnică internă, spuse el. Poate că ar trebui să trecem la alte chestiuni. Ce urmează în program?

— Am prevăzut o demonstraţie pentru compresia video, într-o sală din apropiere, spuse Garvin.

— Excelent. Hai s-o facem.

Scaunele fură trase cu zgomot înapoi şi se ridicară cu toţii de la masă, îndreptându-se spre ieşire. Meredith zăbovi cu aranjatul dosarelor. Sanders rămase şi el în urmă pentru o clipă.

După ce văzu că erau singuri, Sanders o întrebă:

— Ce dracu' a fost toată povestea aia?

— Ce anume?

— Toată trăncăneala aia pretenţioasă despre cipuri de comandă şi capete de citire. Nici nu ştiai despre ce vorbeşti.

— Ba ştiam, replică ea supărată. Reparam încurcătura pe care-ai făcut-o.

Se aplecă deasupra mesei şi-l privi înfuriată.

— Uite ce e, Tom. Am hotărât să ţin cont de sfatul tău de aseară şi să spun adevărul despre unitatea de disc. Azi-dimineaţă le-am comunicat că problemele sunt grave, că le cunoşti foarte bine şi că le vei spune şi lor în ce constau. Ţi-am pregătit terenul ca să le poţi aduce la cunoştinţă ce mi-ai zis că ai vrea să le împărtăşeşti. Şi când colo, tu vii şi anunţi că nu există probleme importante.

— Dar aseară parcă ne-nţeleseserăm că...

— Oamenii ăştia nu sunt nişte proşti, iar noi n-o să fim în stare să-i păcălim, spuse ea, închizându-şi servieta cu un zgomot sec. Eu am fost de bună credinţă şi am raportat ce mi-ai adus la cunoştinţă. Ca pe urmă tu să spui că nu ştiu despre ce vorbesc.

El îşi muşcă buza, încercând să-şi stăpânească mânia.

— Nu ştiu ce crezi că se petrece aici, zise ea. Ăstora nu le pasă de detaliile tehnice. N-ar fi în stare să deosebească un cap de unitate de disc de un penis artificial. Ei nu urmăresc decât să vadă dacă există un şef şi dacă are cine să rezolve problemele. Vor să primească asigurări, iar tu numai asta nu le-ai oferit. Aşa că a trebuit să intervin şi să salvez situaţia, îndrugând prostiile alea tehniciste. Am fost nevoită să fac curat după tine. M-am străduit cât am putut. Dar hai să nu ocolim adevărul, Tom: astăzi n-ai inspirat încredere. Câtuşi de puţin.

— Dar-ar dracii! făcu el. Tu nu vorbeşti decât de aparenţe. Aparenţe birocratice într-o şedinţă de birocraţi. Dar până la urmă cineva trebuie să producă efectiv blestematul ăla de aparat...

— Aş zice...

— Iar eu am condus departamentul ăsta opt ani, şi încă al naibii de bine...

— Meredith, zise Garvin. care între timp îşi vârâse capul pe uşa întredeschisă.

Amândoi se opriră din vorbit.

— Aşteptăm, Meredith, spuse Garvin, iar apoi se întoarse şi se uită cu răceală la Sanders.

Ea îşi ridică servieta şi părăsi grăbită încăperea.

Sanders coborî imediat la biroul lui Blackburn.

— Trebuie să-l văd pe Phil, spuse el.

— E cam ocupat astăzi, răspunse cu un oftat Sandra, secretara lui.

— Trebuie să-l văd acum.

— Stai să verific, Tom, acceptă ea, apăsând pe butonul telefonului de interior. Phil? Te caută Tom Sanders.

După ce ascultă o clipă, Sandra zise:

— Te-a poftit înăuntru.

Sanders intră în biroul lui Blackburn şi închise uşa. Blackburn se ridică de la masa de lucru şi îşi mângâie pieptul cu mâinile.

— Tom, mă bucur că ai venit, îşi strânseră mâinile în grabă.

— Nu mă-nţeleg cu Meredith, spuse Sanders fără nici un fel de introducere, dovadă a faptului că încă nu-i trecuse supărarea de la întâlnirea cu ea.

— Da, ştiu.

— Nu cred că pot să lucrez cu ea.

— Ştiu. Mi-a spus deja, rosti Blackburn, încuviinţând din cap.

— Zău? Ce ţi-a spus?

— Despre întâlnirea de aseară, Tom.

Sanders se încruntă. Nu-şi putea imagina că Meredith discutase despre întâlnirea aceea.

— De aseară?

— Mi-a spus că ai hărţuit-o sexual.

— Ce-am făcut?

— Haide, Tom, nu te-aprinde. Meredith m-a asigurat că nu are de gând să facă reclamaţie. Putem s-o rezolvăm liniştit, în familie. Ar fi cel mai bine pentru toată lumea. De fapt, tocmai cercetam organigramele şi...

— Ia stai putin, îl întrerupse Sanders. A zis că eu am hărţuit-o pe ea?

Blackburn se holbă la el.

— Tom. Suntem prieteni de-atâta timp. Te asigur, nu-i cazul să facem din asta o problemă. Nu trebuie să se afle în afara companiei. Nu e nevoie ca soţia ta să afle. Cum spuneam, putem s-o rezolvăm în linişte, spre mulţumirea tuturor celor implicaţi.

— Stai puţin, nu-i adevărat...

—Tom, nu-ţi cer decât un minut, te rog. Lucrul cel mai important acum este ca voi doi să fiţi separaţi. Astfel ca tu să nu-i mai fii subordonat. Cred că pentru tine ar fi ideală o promovare pe orizontală.

— O promovare pe orizontală?

— Da. Postul de vicepreşedinte tehnic la departamentul de aparate celulare din Austin e liber. Vreau să te transfer acolo. Ai să pleci cu vechimea, salariul şi celelalte beneficii neschimbate. Totul rămâne la fel, numai că vei lucra la Austin şi nu vei mai fi nevoit să te afli în contact direct cu ea. Cum ti se pare?

— Austin?

— Da.

— Celulare?

— Da. Clima acolo e frumoasă, condiţiile de lucru atrăgătoare..., oraş universitar... Ai şansa să-ţi scapi familia de vremea asta ploioasă...

— Dar Conley o să vândă fabrica de la Austin.

Blackburn se aşeză la masa de lucru.

— Nu pot să-mi închipui unde-ai auzit una ca asta, Tom, spuse el calm. E totalmente neadevărat.

— Eşti sigur?

— Absolut. Crede-mă, vânzarea fabricii din Austin e ultimul lucru pe care l-ar face. Păi, n-ar avea absolut nici o noimă.

— Atunci de ce inventariază fabrica?

— Sunt sigur că se abordează întreaga operaţiune cu mare băgare de seamă. Să-ţi spun care-i treaba, Tom. Cei de la Conley erau îngrijoraţi în privinţa disponibilitătilor financiare ulterioare achiziţiei şi, după cum ştii, fabrica din Austin e foarte profitabilă. Noi le-am oferit cifrele. Acum le verifică. Vor să se asigure că sunt reale. Dar nici pomeneală s-o vândă. Producţia de celulare nu poate decât să crească, Tom, ştii asta. Şi tocmai de aceea, cred că postul de vicepreşedinte la Austin e un prilej deosebit de favorabil pentru cariera ta, la dare ar trebui să te gândeşti.

— Dar ar însemna să plec din Departamentul pentru Produse Avansate, nu?

— Păi, da. Toată chestia e să te scot din departamentul ăsta.

— Şi nici nu voi face parte din noua companie când se va separa.

— E-adevărat.

— E complet inacceptabil, decretă Sanders, începând să se plimbe încoace şi-ncolo prin birou.

— Hai să nu ne pripim, zise Blackburn. Să luăm în calcul toate implicaţiile.

— Phil, nu ştiu ce ţi-a spus ea, dar..., începu Sanders.

— Mi-a spus întreaga poveste...

— Dar cred că ar trebui să ştii...

— Iar eu vreau ca tu să ştii, Tom, că nu am nici o opinie despre ceea ce s-o fi întâmplat. Nici nu mă interesează, nici nu-i treaba mea. Încerc doar să rezolv o problemă dificilă pentru companie.

— Phil, asculfă-mă. N-am făcut aşa ceva.

— Înţeleg că, probabil, asta-i impresia ta, dar...

— Nu eu am hărţuit-o pe ea, ci ea pe mine.

— Sunt sigur că e posibil ca în clipa aceea aşa să ţi se fi părut, dar...

— Phil, ascultă ce-ţi spun. N-a mai lipsit decât să mă violeze. Phil, ea m-a hărţuit pe mine.

Blackburn oftă şi se rezemă de spătarul scaunului, după care bătu cu creionul într-un colţ al biroului.

— Trebuie să ţi-o spun deschis, Tom. Mie asta mi se pare greu de crezut.

— Aşa s-a întâmplat.

— Meredith e o femeie frumoasă, Tom. O femeie plină de vitalitate, senzuală. Mi se pare firesc pentru un bărbat să-şi piardă... controlul.

— Phil, tot nu m-asculţi. Ea m-a hărţuit.

Blackburn ridică din umeri neajutorat.

— Te ascult, Tom. Numai că... Îmi vine greu să-mi închipui una ca asta.

— Ei bine, a făcut-o. Vrei să auzi ce s-a întâmplat cu adevărat aseară?

— Mă rog, spuse Blackburn, foindu-se în scaun. Bineînţeles că vreau să-ţi ascult versiunea. Dar adevărul e, Tom, că Meredith Johnson are relaţii foarte sus-puse în compania asta. A impresionat favorabil o mulţime de oameni extrem de importanţi.

— Te referi la Garvin.

— Nu numai la el. Meredith şi-a construit o zonă de sprijin în mai multe locuri.

— *Conley-White?*

— Da, şi acolo, spuse Blackburn, încuviinţând din cap.

— Nu vrei să auzi şi varianta, mea?

— Bineînţeles că vreau, spuse Blackburn, trecându-şi mâna prin păr. Fără doar şi poate că vreau. Şi mai vreau să fiu întrutotul corect. Dar încerc totodată să-ţi spun că, orice-ar fi, va trebui să facem nişte transferuri aici. Iar Meredith are aliaţi importanţi.

— Deci, nu contează ce spun eu.

Blackburn se încruntă, urmărindu-i plimbarea agitată.

— Înţeleg că eşti supărat. Văd asta. Şi eşti o persoană apreciată în cadrul companiei. Dar lucrul pe care vreau să-l fac, Tom, e să te conving să priveşti cum stau lucrurile.

— Care lucruri? întrebă Sanders.

— A existat vreun martor la cele întâmplate aseară? întrebă Blackburn cu un oftat.

— Nu.

— Deci, cuvântul tău împotriva cuvântului ei.

— Aşa s-ar părea.

— Cu alte cuvinte, un război al nervilor.

— Ei şi? Ăsta nu-i un motiv să se presupună că ea are dreptate şi eu nu.

— Bineînţeles că nu, zise Blackburn. Dar priveşte cum stau lucrurile. E destul de, cum să spun, improbabil ca un bărbat să susţină că a fost hărţuit sexual de către o femeie. Nu cred că a mai existat vreun caz în compania asta. Nu-nseamnă că nu se poate întâmpla. Dar înseamnă că va fi foarte dificil pentru tine…, chiar dacă Meredith n-ar fi avut relaţiile pe care le are. Pur şi simplu nu vreau să te văd că ai de tras ponoase grele în toată povestea asta, încheie Blackburn, după un moment de ezitare.

— Am deja de tras şi aşa.

— Îţi repet, e vorba de nişte sentimente şi de declaraţiile contradictorii. Şi, din păcate, Tom, nu există un martor, rosti Blackburn, frecându-şi nasul, şi aranjându-şi gulerul sacoului.

— Dacă mă transferi de la GPA, îmi dai o lovitură. Pentru că n-am să mai fiu acţionar la noua companie. Compania pentru care am lucrat doisprezece ani.

— Ăsta-i un punct de vedere juridic interesant, spuse Blackburn.

— Nu vorbesc despre puncte de vedere juridice. Vorbesc despre...

— Uite, Tom. Lasă-mă să discut cu Garvin. Între timp, cred c-ar fi mai bine să mergi şi să te gândeşti la oferta pentru Austin. Fă-ţi toate socotelile. Fiindcă nimeni nu câştigă într-un război al nervilor. S-ar putea să-i faci rău şi

lui Meredith, dar până la urmă tot tu o să ai de suferit cel mai mult. Asta mă preocupă acum, ca prieten ce-ţi sunt.

— Dacă mi-ai fi prieten...

— Îţi sunt prieten, spuse Blackburn, ridicându-se de pe scaun. Indiferent dacă în momentul de faţă o ştii sau nu. Doar nu vrei ca povestea asta să se lăfăie în paginile ziarelor. Soţia ta nu trebuie să audă povestea asta, şi nici copiii. Nu-ţi trebuie să ajungi subiect de bârfa în Bainbridge pentru tot restul verii. Nu ţi-ar face bine deloc.

— Înţeleg, dar...

— Dar trebuie să privim realitatea în faţă, Tom, spuse Blackburn. Compania este confruntată cu declaraţii contradictorii. Ce s-a-ntâmplat s-a întâmplat. Trebuie să trecem mai departe de punctul ăsta. Şi nu-ţi spun decât atât: aş dori să rezolv lucrurile rapid. Aşa că reflectează, te rog. Şi caută-mă după aceea.

După plecarea lui Sanders, Blackburn îl sună pe Garvin.

— Tocmai am vorbit cu el, îl informă avocatul.

— Şi?

— Zice că a fost invers. Că ea l-a hărţuit pe el.

— Doamne, ce încurcătură! exclamă Garvin.

— Da, dar pe de altă parte, era de aşteptat din partea lui, spuse Blackburn. E o reacţie normală în cazuri dintr-astea. Întotdeauna bărbaţii neagă.

— Mda, mă rog. E o chestie periculoasă, Phil.

— Înţeleg.

— Nu vreau ca toată povestea să se răsfrângă asupra noastră.

— Nu, nu.

— Cel mai important lucru este s-o rezolvăm.

— Am înţeles, Bob.

— I-ai făcut oferta cu postul din Austin?

— Da. Se gândeşte la ea.

— O s-o accepte?

— După părerea mea, nu.

— Ai insistat?

— Păi, am încercat să-i dau de înţeles că n-o vom sacrifica pe Meredith în chestia asta şi că o vom sprijini.

— Ceea ce o să şi facem, fir-ar să fie, zise Garvin.

— Părerea mea e că a înţeles foarte bine. Să vedem ce-o să spună când o să vină să ne dea răspunsul.

— Cred că n-o să se ajungă la proces, ce zici?

— E prea deştept pentru asta.

— Să sperăm, spuse Garvin iritat şi închise telefonul.

Cântăreşte cum stau lucrurile. Sanders stătea rezemat de o coloană din Pioneer Park şi se uita neatent la burniţa uşoară. Retrăia în gând întrevederea cu Blackburn. Acesta nici măcar nu fusese dispus să-i asculte versiunea. Nu-l lăsase să i-o spună. Ştia deja ce se întâmplase. *E o femeie foarte senzuală. E firesc pentru un bărbat să-şi piardă controlul.* Asta ar fi urmat să creadă oricine de la *DigiCom.* Fiecare angajat al firmei ar fi îmbrăţişat acest punct de vedere cu privire la cele întâmplate. Avocatul declarase că i se părea greu de crezut că Sanders fusese hărţuit. Şi celorlalţi li se va părea la fel. Blackburn îi spusese că nu avea importanţă ce se întâmplase. Acelaşi Blackburn adăugase că Johnson avea relaţii solide şi că nimeni nu avea să creadă că un bărbat fusese hărţuit de o femeie.

Cântăreşte cum stau lucrurile. I se cerea să plece din Seattle, să părăsească GPA. Nici o opţiune, nici o recompensă consistentă. Nici o răsplată pentru cei doisprezece ani de muncă. Toate astea se risipiseră ca un fum. Austin. O căldură ca-n cuptor, aer uscat şi totul de la capăt. Susan n-ar accepta nici în ruptul capului. Avea o carieră reuşită în Seattle şi trudise mulţi ani ca să şi-o realizeze. Abia terminaseră de aranjat casa. Copiii se simţeau bine în oraşul acesta. Ar fi suficient să sugereze ideea unei mutări şi Susan ar deveni suspicioasă. Ar vrea să ştie adevăratul motiv. Şi, mai devreme sau mai târziu, l-ar afla. Acceptând transferul, n-ar face decât să-şi confirme vinovăţia faţă de soţia sa. Oricum ar fi analizat situaţia şi oricum ar fi încercat să pună lucrurile cap la cap, Sanders tot nu reuşea să întrezărească nimic bun. Era la ananghie.

Iţi sunt prieten, Tom. Indiferent dacă în momentul de faţă o ştii sau nu. Îşi aminti de întâmplarea de la nuntă, când Blackburn, pe atunci cavaler de onoare, spusese că voia să cufunde inelul lui Susan în ulei de măsline, fiindcă îi intra foarte greu pe deget. Blackburn părea cuprins de panică la ideea că o mică parte a ceremoniei nu s-ar fi desfăşurat corespunzător. Ăsta era Phil: întotdeauna preocupat de aparenţe.

Soţia ta nu trebuie să audă povestea asta. Numai că Phil îl trăgea în piept, avându-l în spatele lui pe Garvin. Amândoi îl trăgeau în piept. Sanders muncise din greu atâţia ani pentru companie, iar acum pe ei îi durea în cot. Fără nici o ezitare, îi luau partea lui Meredith. Fără măcar să vrea să audă versiunea lui asupra celor întâmplate. Încet-încet, pe când stătea în ploaie, starea de şoc începu să i se atenueze. Şi, odată cu ea, sentimentul de loialitate. Simţi că devine mânios. Îşi scoase telefonul din buzunar şi făcu un apel.

— Biroul domnului Perry.

— Tom Sanders la telefon.

— Regret, dar domnul Perry e la tribunal. Să-i transmit ceva?

— Poate mă ajuţi chiar dumneata. Mi-a spus nu de mult că aveţi o femeie care se ocupă de cazurile de hărţuire sexuală.

— Avem mai mulţi avocaţi care fac asta, domnule Sanders.

— A pomenit ceva despre faptul că ar fi spaniolă.

Încerca să-şi aducă aminte ce altceva îi mai spusese Perry despre ea. Parcă zisese că se poartă drăguţ şi rezervat. Nu-şi mai amintea cu certitudine.

— Cred că e vorba de domnişoara Fernandez.

— N-ai putea să-mi faci legătura cu ea? întrebă Sanders.

Biroul lui Louise Fernandez era mic, iar pe masa ei de lucru se găseau teancuri înalte, dar ordonate, de acte şi documente juridice şi, într-un colţ, un terminal de computer. Se ridică în picioare la intrarea lui pe uşă.

— Probabil că eşti domnul Sanders.

Era o femeie înaltă, trecută de treizeci de ani, cu părul blond şi drept şi o faţă frumoasă, cu trăsături acviline. Îmbrăcată într-un costum crem, avea un stil direct, reflectat şi în fermitatea cu care-i strânse mâna lui Sanders.

— Mă numesc Louise Fernandez. Cu ce pot să te ajut?

Nu semăna deloc cu fiinţa pe care se aşteptase s-o întâlnească. Nu se purta câtuşi de puţin drăguţ şi rezervat. Şi, în mod cert, nu era spaniolă. Fu atât de surprins încât, fără să se gândească, zise:

— Nu eşti cum mă...

— Cum te aşteptai? întrebă ea, ridicând o sprânceană. Tatăl meu e cubanez. Am plecat de-acolo când eram copil. Te rog să iei loc, domnule Sanders.

Se întoarse şi se duse să se aşeze la masa de lucru. Sanders şezu pe scaun, cu un sentiment de jenă.

— În orice caz, îţi mulţumesc că m-ai primit atât de repede.

— Pentru puţin. Eşti prieten cu John Perry?

— Da. Mi-a spus că eşti... ăă, specializată în astfel de cazuri.

— Mă ocup de legislaţia muncii, în principal de procese legate de anulări de contract constructive sau de cele care cad sub incidenţa Titlului VII.

— Înţeleg.

Se simţea caraghios fiindcă ajunsese acolo. Fusese luat prin surprindere de stilul ei energic şi de înfăţişarea elegantă. La drept vorbind, îi aducea foarte mult aminte de Meredith. Era sigur că nu va manifesta nici un fel de înţelegere pentru cazul lui. Fernandez îşi puse nişte ochelari cu ramă de baga şi îl privi cercetător.

— Ai mâncat? Dacă vrei, pot să pun să ţi se-aducă un sandviş.

— Nu mi-e foame, mulţumesc.

Ea dădu spre marginea biroului un sandviş pe jumătate mâncat.

— Mă tem că peste o oră trebuie să intru într-un proces. Câteodată lucrurile se precipită, spuse apoi, luând un bloc-

notes cu file galbene şi aşezându-l în faţa ei, cu gesturi iuţi şi tranşante.

Sanders o cercetă din priviri, sigur că nu nimerise la persoana potrivită. N-ar fi trebuit în nici un caz să vină aici. Săvârşise o greşeală. Privi în jurul lui prin încăpere. Zări un teanc ordonat de grafice pregătite pentru o înfăţişare la tribunal. Fernandez îşi ridică privirea de pe bloc-notes, gata să înceapă să-şi noteze. Ţinea în mână un stilou scump.

— Vrei să-mi descrii situaţia?

— Ăă... Nu ştiu cu ce să-ncep.

— Păi, să zicem, cu numele complet, adresa şi vârsta.

— Thomas Robert Sanders, spuse el, dictându-i apoi şi adresa.

— Vârsta?

— Patruzeci şi unu de ani.

— Ocupaţia?

— Director de departament la *Digital Comunications*. Grupul pentru Produse Avansate.

— De când lucrezi la această firmă?

— De doisprezece ani.

— Aha. Şi în funcţia actuală?

— De opt ani.

— De ce te afli aici, domnule Sanders?

— Am fost agresat sexual.

— Aha, făcu avocata, fără să manifeste nici un fel de surpriză şi având o expresie complet neutră. Vrei să-mi relatezi împrejurările?

— Şefa mea... ăă, s-a dat la mine, ca să zic aşa.

— Cum o cheamă pe şefa dumitale?

— Meredith Johnson.

— E femeie sau bărbat?

— Femeie.

— Aha, repetă avocata, la fel de detaşată, continuând să facă însemnări cu stiloul a cărui peniţă scârţâia pe hârtie. Şi când s-a întâmplat acest lucru?

— Aseară?

— Descrie-mi împrejurările exacte.

Sanders se hotărî să nu pomenească nimic despre fuziune.

— A fost numită de curând şefa mea şi aveam de trecut în revistă mai multe probleme. M-a întrebat dacă ne putem întâlni la sfârşitul programului.

— Ea a solicitat întrevederea?

— Da.

— Şi unde a avut loc întâlnirea?

— În biroul ei. La ora şase.

— A mai fost cineva de faţă?

— Nu. Secretara ei a intrat pentru puţin timp, pe la începutul întâlnirii, iar apoi a plecat. Înainte de-a se fi întâmplat ceva.

— Am înţeles. Mai departe?

— Un timp, am discutat despre diverse probleme de serviciu şi am băut nişte vin. Şi, pe urmă, deodată, s-a repezit la mine. Stăteam liniştit lângă fereastră iar ea, pe neaşteptate, a început să mă sărute. Nu după mult timp, ne-am pomenit pe canapea. Pe urmă, a început să... ăă... (Sanders avu o ezitare). Cât de multe amănunte doreşti?

— Deocamdată, numai o descriere generală, spuse ea şi muşcă din sandviş. Ziceai că v-aţi sărutat.

— Da.

— Şi că ea a iniţiat asta?

— Da.

— Ce reacţie ai avut la gestul ei?

— M-am simţit stingherit. Sunt însurat.

— Aha. Care a fost atmosfera generală a întâlnirii, înainte de acest sărut?

— Ca la o întâlnire de serviciu obişnuită. Discutam despre chestiuni profesionale. Dar, în tot acest timp, ea a făcut, cum să spun, remarci sugestive.

— Cum ar fi?

— A, păi, despre cât de bine arăt. Cât de în formă sunt. Cât se bucură că mă vede.

— Cât se bucură că te vede? repetă Fernandez, cu o privire nedumerită.

— Da. Ne cunoşteam dinainte.

— Aţi avut o relaţie anterioară?

— Da.

— Când?

— Acum zece ani.

— Erai însurat pe atunci?

— Nu.

— La acea dată, lucraţi amândoi la aceeaşi firmă?

— Nu. Eu lucram tot la *DigiCom*, dar ea era angajată la altă companie.

— Şi cât timp a durat relaţia asta?

— Cam şase luni.

— Aţi mai păstrat legătura?

— Nu. Nu tocmai.

— Absolut nici un contact?

— O dată.

— Intim?

— Nu. Doar ne-am salutat pe hol, la serviciu.

— Înţeleg. În ultimii opt ani, ai fost vreodată la ea acasă?

— Nu.

— Aţi luat masa împreună, aţi băut vreun pahar după orele de program?

— Nu. La drept vorbind, nu am mai văzut-o deloc. Înainte de-a se angaja la compania noastră, lucra la Cupertino, la Operaţiuni. Eu eram la Seattle, la Produse Avansate. Nu ne-am prea lovit unul de altul.

— Deci, în acest timp nu ţi-a fost şefă?

— Nu.

— Fă-mi o descriere a domnişoarei Johnson. Câţi ani are?

— Treizeci şi cinci.

— Ai caracteriza-o drept o femeie atrăgătoare?

— Da.

— Foarte atrăgătoare?

— A câştigat un concurs de frumuseţe în adolescenţă.

— Deci, poţi să spui că este foarte atrăgătoare, conchise Fernandez, în timp ce stiloul scârţâia pe hârtia bloc-notesului.

— Da.

— Dar ceilalţi bărbaţi…, ai putea afirma că o consideră foarte atrăgătoare?

— Da.

— Ce atitudine are cu privire la problemele sexuale? Face glume? Glume legate de sex, insinuări, comentarii obscene?

— Nu, niciodată.

— Se foloseşte de limbajul gesturilor? Are o atitudine frivolă? Are obiceiul să pună mâna pe oameni?

— N-aş putea spune. În mod cert, e conştientă de faptul că arată bine şi se poate folosi de asta. Dar atitudinea e... mai degrabă rece. E genul lui Grace Kelly.

— Se spune că Grace Kelly a fost foarte activă din punct de vedere sexual, că a avut legături amoroase cu majoritatea bărbaţilor importanţi din anturajul ei.

— N-am de unde să ştiu.

— Aha! Dar domnişoara Johnson a avut astfel de legături în cadrul companiei?

— N-am de unde să ştiu. N-am auzit nimic.

Fernandez începu o pagină nouă.

— In regulă. Şi cât timp ţi-a fost şefă? Sau, mai bine-zis, de când îţi e şefă?

— De o zi.

Pentru prima oară, Fernandez se arătă surprinsă. Îi aruncă o privire lui Sanders şi muşcă încă o dată din sandviş.

— De o zi?

— Da. Ieri a fost prima zi a noii formule organizatorice a companiei. Abia fusese numită.

— Deci, în seara zilei în care a fost numită, se întâlneşte cu dumneata.

— Da.

— În regulă. Mi-ai spus. că stăteai pe canapea şi că ea te săruta. Ce s-a mai întâmplat pe urmă?

— Mi-a desfăcut fer…, de fapt, înainte de toate, a început să mă mângâie.

— În zona genitală?

— Da. Şi să mă sărute, rosti Sanders, pomenindu-se că transpiră şi ştergându-şi fruntea cu dosul palmei.

— Înţeleg că îţi vine greu, spuse Fernandez. Am să-ncerc s-o scurtez cât mai mult posibil. Şi pe urmă?

— Pe urmă, mi-a desfăcut fermoarul de la pantaloni şi a început să mă mângâie cu mâna.

— Aveai penisul expus?

— Da.

— Cine l-a scos afară?

— Ea.

— Deci, ţi-a scos penisul din pantaloni şi a început să-l frece cu mâna, corect?

Îl privi cercetător pe deasupra ochelarilor şi, preţ de o clipă, el îşi întoarse privirea, stânjenit. Dar când se uită din nou la ea, observă că nu era deloc încurcată, că atitudinea ei era mai mult decât clinică, mai mult decât profesională..., că vădea o totală stăpânire de sine şi o detaşare deplină.

— Da, spuse el. Aşa s-a întâmplat.

— Şi care a fost reacţia dumitale?

— Păi, făcu el, ridicând din umeri stânjenit, a avut efect.

— Ai fost excitat sexual?

— Da.

— I-ai spus ceva?

— Ce să-i spun?

— Te-am întrebat numai dacă i-ai spus ceva.

— Ce să-i fi spus? Nu ştiu.

— N-ai spus chiar nimic?

— Parcă am spus, nu ştiu. Mă simţeam foarte jenat.

— Ţii minte ce i-ai spus?

— Cred că am repetat de vreo câteva ori „Meredith", încercând s-o fac să se oprească, dar ea mă tot întrerupea, sau mă săruta.

— Ai mai spus şi altceva în afară de „Meredith"?

— Nu-mi amintesc.

— Ce reacţie ai avut la ce ţi-a făcut ea?

— M-am simţit foarte jenat.

— De ce?

— Mi-era teamă să mă încurc cu ea, pentru că acum îmi e şefă, iar eu sunt căsătorit şi nu vreau să-mi complic viaţa. Ştii cum e, o aventură la serviciu...

— De ce nu? întrebă Fernandez.

Întrebarea îl prinse nepregătit.

— De ce *nu* ce?

— Da, răspunse ea, privindu-l ţintă şi cântărindu-l cu detaşare. În definitiv, erai singur cu o femeie frumoasă. De ce să nu ai o aventură?

— Dumnezeule!

— E o întrebare pe care mulţi oameni şi-ar pune-o.

— Sunt căsătorit.

— Ei şi? De când e lumea, oamenii căsătoriţi şi-au permis câte-o aventură sau chiar mai multe.

— Păi, în primul rând pentru că nevastă-mea e avocat şi e foarte suspicioasă.

— O cunosc?

— O cheamă Susan Handler. Lucrează la Lyman King.

Fernandez încuviinţă din cap.

— Am auzit de ea. Deci, te-ai temut că o să afle soţia.

— Sigur. Dacă ai o aventură la birou, află toată lumea. E imposibil să păstrezi secretul.

— Aşadar, erai îngrijorat că are să se afle toată povestea.

— Da. Dar nu ăsta a fost motivul principal.

— Dar care?

— Mi-e şefă. Nu mi-a plăcut poziţia în care mă aflam. Putea, ştii doar..., mă rog, avea dreptul să mă concedieze. Dacă voia. Aşa că mi s-a părut că mă obligă să-i fac această plăcere. M-am simţit foarte neplăcut.

— I-ai spus-o?

— Am încercat.

— În ce mod?

— Păi, am încercat pur şi simplu.

— I-ai dat cumva de înţeles că avansurile ei nu erau binevenite?

— Până la urmă, da.

— Cum aşa?

— Ei bine, în cele din urmă, am continuat acest... preludiu, sau cum vrei să-i zici, iar când a rămas fără chiloţi, a...

— Iartă-mă. Cum a ajuns să rămână fără chiloţi?

— I-am dat jos.

— Ţi-a cerut ea aşa ceva?

— Nu. Dar, la un moment dat, mă cam încinsesem şi eram pornit s-o fac, sau cel puţin mă gândeam s-o fac.

— Te gândeai să ai un contact sexual?

Vocea îi devenise din nou rece. Stiloul scârţâia.

— Da.

— Ai participat de bunăvoie?

— Pentru câtăva vreme, da.

— În ce fel ai fost participant de bună voie? întrebă ea. Mai exact, ai început să-i atingi corpul, sânii sau organele genitale fără încurajarea ei?

— Nu ştiu. După cum se purta, încuraja cam totul.

— Întrebarea mea e: ai acţionat de bunăvoie? Ai făcut-o din proprie iniţiativă? Sau, de exemplu, ţi-a luat mâna şi ţi-a pus-o pe...

— Nu, am acţionat din proprie iniţiativă.

— Şi reţinerile anterioare?

— Mă aprinsesem. Eram excitat. În momentul acela nu-mi mai păsa.

— În regulă, continuă.

— Sunt foarte sincer cu dumneata, spuse Sanders, ştergându-şi fruntea de sudoare.

— Exact aşa şi trebuie să fii. E cel mai bun lucru posibil. Te rog, continuă.

— Ea stătea întinsă pe canapea, cu fusta ridicată, şi voia s-o penetrez, să..., începuse să geamă într-un anume fel, zicând mereu „Nu, nu", şi dintr-odată am avut din nou sentimental că nu voiam s-o fac şi i-am spus: „Aşa e, hai să n-o facem". Pe urmă ne-am ridicat de pe canapea şi-am început să mă îmbrac.

— Te-ai desprins singur din îmbrăţişare?

— Da.

— Fiindcă ea a spus „nu"?

— Nu, ăsta a fost doar pretextul. Pentru că în acel moment mă simţeam neliniştit.

— Aha! Deci, te-ai ridicat de pe canapea şi ai început să te îmbraci...

— Da.

— Ai spus ceva în clipa aceea? Ca să te explici?

— Da. I-am spus că nu cred că-i o idee prea bună, că mă face să mă simt prost.

— Şi ea cum a reacţionat?

— S-a supărat foarte tare. A început să arunce cu fel de fel de lucruri în mine. După aceea a început să mă lovească, şi să mă zgârie.

— Ţi-au rămas urme?

— Da.

— Unde sunt?

— Pe gât şi pe piept.

— Au fost fotografiate până acum?

— Nu.

— Bun. Când te-a zgâriat, cum ai reacţionat?

— Nu-ncercam decât să mă îmbrac şi să plec de acolo.

— N-ai reacţionat direct la atacul ei?

— Mă rog, la un moment dat am îmbrâncit-o, ca să scap. Ea s-a împiedicat de o masă şi a căzut pe podea.

— Din câte îmi spui, s-ar părea că ai acţionat în legitimă apărare când ai îmbrâncit-o.

— Aşa a fost. Îmi smulgea nasturii de la cămaşă. Trebuia să ajung acasă şi nu voiam ca nevastă-mea să-mi vadă nasturii rupţi, aşa că am îmbrâncit-o.

— Ai făcut în vreun moment un gest care să nu fie în legitimă apărare?

— Nu.

— N-ai lovit-o nici măcar o dată?

— Nu.

— Eşti sigur?

— Da.

— În regulă. Ce s-a întâmplat pe urmă?

— A aruncat cu un pahar după mine. Dar eram deja, de bine-de rău, îmbrăcat. M-am dus să-mi iau telefonul de pe pervazul ferestrei şi pe urmă am...

— Iartă-mă. Ţi-ai luat telefonul? Ce fel de telefon?

— Aveam la mine un telefon celular – scoase aparatul din buzunar şi i-l arătă. Toţi avem la noi aşa ceva, chiar firma noastră le fabrică. Mă folosisem de el ca să sun pe cineva de la ea din birou, când a început să mă sărute.

— Erai în mijlocul unei convorbiri când a început să te sărute?

— Da.

— Cu cine vorbeai?

— Cu un robot telefonic.

— Înţeleg, spuse Fernandez, fără să-şi ascundă dezamăgirea. Continuă, te rog.

— M-am dus să-mi iau telefonul şi să plec dracului de acolo. A-nceput să urle că nu se poate să-i fac una ca asta, că o să mă omoare.

— Şi în ce fel ai reacţionat?

— În nici un fel. Pur şi simplu am plecat.

— Asta se-ntâmpla la ce oră?

— Pe la şapte fără un sfert.

— Te-a văzut cineva plecând?

— Femeia de serviciu.

— Ştii cumva cum o cheamă?

— Nu.

— Ai mai văzut-o şi înainte?

— Nu.

— Crezi că lucrează la compania dumitale?

— Era îmbrăcată în uniforma firmei care ne trimite oameni pentru curăţenia în birouri.

— Aha! Şi pe urmă?

— M-am dus acasă, răspunse Sanders, ridicând din umeri.

— I-ai spus soţiei ce s-a întâmplat?

— Nu.

— Dar altcuiva?

— Nu.

— De ce?

— Cred că din cauză că eram şocat.

Ea se opri şi-şi revăzu însemnările.

— Bun. Prin urmare, susţii că ai fost hărţuit sexual. Mi-ai descris o introducere foarte directă făcută de această femeie. Având în vedere că-ţi este şefă, aş înclina să cred că erai conştient de riscul pe care ţi-l asumai refuzând-o.

— Mă rog, eram îngrijorat. Dar, în fond, n-am dreptul s-o refuz? Nu despre asta e vorba?

— Sigur că ai dreptul să o refuzi. Nu fac decât să te întreb despre starea de spirit în care te găseai.

— Eram foarte supărat.

— Şi totuşi, n-ai vrut să povesteşti nimănui ce s-a întâmplat? N-ai vrut să împărtăşeşti această experienţă supărătoare unui coleg? Unui prieten? Unui membru al familiei, unui frate, de exemplu? Chiar nimănui?

— Nu. Nici nu mi-a trecut prin cap. Nu ştiam cum să fac faţă... cred că eram într-o stare de şoc. Nu voiam decât să-mi alung gândul acela din minte şi să mă conving că nu se întâmplase nimic.

— Ai făcut vreo însemnare?

— Nu.

— Bun. Mi-ai spus că nu i-ai relatat nimic soţiei. Ai putea spune că i-ai ascuns acest lucru?

El ezită, iar apoi răspunse:

— Da.

— Ţi se-ntâmplă des să-i ascunzi anumite lucruri?

— Nu. Dar, în situaţia asta, fiind vorba de o veche prietenă, m-am gândit că n-o să fie înţelegătoare. N-am vrut să am discuţii cu ea pe o asemenea temă.

— Ai mai avut şi alte aventuri?

— Asta n-a fost o aventură.

— Am pus o întrebare generală legată de relaţia conjugală.

— Nu, n-am mai avut alte aventuri.

— În regulă. Te sfătuiesc să-i spui imediat soţiei. Fă o dezvăluire completă a faptelor. Pentru că îţi garantez că va afla, dacă n-a şi aflat deja. Oricât de greu ţi-ar veni să-i

spui, cea mai bună şansă ca să-ţi păstrezi liniştea familiei este să fii absolut sincer cu ea.

— Am înţeles.

— Să revenim la seara trecută. Ce s-a întâmplat pe urmă?

— Meredith Johnson a sunat acasă şi a vorbit cu soţia mea.

Fernandez ridică din sprâncene.

— Înţeleg. Te-ai aşteptat la aşa ceva?

— Doamne fereşte! M-a speriat de moarte. Dar se pare că a vorbit prietenos şi n-a sunat decât pentru a anunţa că şedinţa de dimineaţă fusese reprogramată pentru opt şi jumătate. În cursul zilei de azi.

— Înţeleg.

— Dar, când am ajuns azi la serviciu, am aflat că şedinţa fusese, de fapt, programată pentru ora opt.

— Deci ai întârziat, te-ai aflat într-o postură jenantă şi-aşa mai departe.

— Da.

— Şi crezi că a fost o lucrătură?

— Da.

Fernandez se uită la ceas.

— Mă tem că mi se termină timpul disponibil. Dacă poţi, pune-mă la curent cu ce s-a întâmplat azi. Dar repede.

Fără să amintească de *Conley-White*, Sanders descrise pe scurt şedinţa de dimineaţă şi umilinţa care urmase. Cearta cu Meredith. Discuţia cu Phil Blackburn. Oferta unui transfer pe orizontală. Faptul că transferul urma să-l priveze de beneficiile unei posibile separări de compania pilot. Decizia lui de a apela la un consult de specialitate. Fernandez puse câteva întrebări şi scrise neîntrerupt. În cele din urmă, dădu deoparte bloc-notesul.

— În regulă. Cred că am destule elemente ca să înţeleg situaţia. Te simţi minimalizat şi ignorat. Şi îţi pui întrebarea dacă e, într-adevăr, vorba de un caz de hărţuire.

— Da, spuse el, încuviinţând din cap.

— Ei bine, poate fi vorba. Decizia trebuie să o ia un juriu şi nu ştim ce s-ar întâmpla dacă am merge la proces. Dar,

având în vedere ce mi-ai spus aici, sunt nevoită să te avertizez că nu ai un caz prea solid.

— Dumnezeule! rosti Sanders consternat.

— Nu eu fac legile. Însă îţi vorbesc cu sinceritate, ca să poţi lua o decizie în cunoştinţă de cauză. Situaţia dumitale nu e strălucită, domnule Sanders – Fernandez îşi trase scaunul înapoi şi începu să-şi îndese hârtiile în servietă. Mai am cinci minute, aşa că dă-mi voie să-ţi spun pe scurt ce este, de fapt, hărţuirea sexuală din punctul de vedere al legii, pentru că mulţi clienţi nu sunt lămuriţi în privinţa asta. Titlul VII al Legii Drepturilor Civile din 1964 a stabilit ca ilegală discriminarea bazată pe sex la locul de muncă, dar, la modul practic, ceea ce denumim hărţuire sexuală nu a fost definit vreme îndelungată. De pe la mijlocul deceniului al nouălea, Comisia pentru Egalitatea Şanselor de angajare a stabilit, sub incidenţa Titlului VII, nişte linii directoare pentru definirea hărţuirii sexuale. În ultimii câţiva ani, jurisprudenţa a clarificat aceste linii directoare, aşa încât definiţiile sunt destul de explicite. În conformitate cu legea, pentru ca o reclamaţie să se poată încadra la capitolul hărţuire sexuală, comportamentul trebuie să conţină trei elemente. Mai întâi, trebuie să fie de natură sexuală. Înseamnă că, de exemplu, rostirea unei glume îndrăzneţe sau obscene nu intră în categoria hărţuire sexuală, deşi cel care o ascultă ar putea s-o considere jignitoare. Acţiunea trebuie să fie de natură sexuală. În cazul dumitale, nu încape nici un dubiu în privinţa elementului sexual foarte clar, din ceea ce mi-ai spus.

— În regulă.

— În al doilea rând, comportamentul trebuie să fie impus. Tribunalele fac distincţie între un comportament voluntar şi unul impus. De exemplu, o persoană poate întreţine cu superiorul ei o relaţie sexuală, şi este vorba, evident, de o acţiune voluntară – nimeni nu stă cu pistolul la tâmpla persoanei cu pricina. Dar tribunalele înţeleg şi situaţia în care angajatul poate avea impresia că nu are încotro şi că trebuie să se supună, iar în acest caz, angajarea în relaţia sexuală nu s-a făcut de bunăvoie – a

fost impusă. Pentru a determina dacă, într-adevăr, comportamentul este impus, tribunalele cercetează comportamentul colateral în termeni largi. Face cumva angajatul glume de natură sexuală la serviciu, indicând astfel că glumele de acelaşi gen venite din partea celorlalţi sunt binevenite? Stă în obiceiul angajatului să participe la bârfe sau tachinări cu caracter sexual, împreună cu colegii de serviciu? Dacă angajatul s-a implicat într-o legătură amoroasă propriu-zisă, i-a permis superiorului să-l viziteze acasă, i-a făcut vizite superiorului la spital, s-a întâlnit cu el în momente când nu era neapărat nevoie s-o facă, sau au fost antrenaţi amândoi în alte acţiuni care ar sugera că au participat activ şi de bunăvoie la acea relaţie? În plus, tribunalele caută să vadă dacă angajatul i-a spus vreodată şefului că respectivul comportament nu este binevenit, dacă s-a mai plâns şi altcuiva în legătură cu relaţia, sau dacă a întreprins vreo acţiune pentru evitarea situaţiei neplăcute. Astfel de considerente devin şi mai semnificative când angajatul ocupă un post mai important şi se presupune că se bucură de mai multă libertate de acţiune.

— Dar eu n-am spus nimănui.

— Nu, nici măcar ei. Cel puţin, nu explicit, din câte-mi dau seama.

— N-am avut impresia că aş putea.

— Te înţeleg. Dar, în cazul dumitale, asta constituie o problemă. Mai departe, al treilea element legat de hărţuirea sexuală este discriminarea bazată pe sex. Cel mai frecvent, e vorba de un fel de târg: obţinerea de favoruri sexuale în schimbul menţinerii în serviciu sau al unei promovări. Ameninţarea în acest sens poate fi exprimată explicit sau implicit. Mi se pare că ai spus că, din câte ai înţeles, domnişoarei Johnson îi stătea în putere să te concedieze.

— Da.

— Cum ai ajuns la această concluzie?

— Mi-a spus Phil Blackburn.

— Explicit?

— Da.

— Dar domnişoara Johnson? A făcut vreo ofertă legată de sex? A făcut vreo referire la puterea ei de a te concedia, în cursul acelei seri?

— Nu tocmai, dar simţeam că era ca şi cum mi-ar fi putut-o spune în orice clipă; plutea în aer.

— De unde ştii?

— A afirmat lucruri de genul „Dacă tot o să lucrăm împreună, am putea foarte bine să ne şi distrăm puţin". A mai zis şi că vrea să avem o aventură în timpul deplasărilor în interes de serviciu pe care le-am fi făcut împreună în Malaysia, şi aşa mai departe.

— Şi ai interpretat această afirmaţie ca pe o ameninţare implicită la adresa postului?

— Mesajul pe care l-am desprins era că, dacă voiam să mă înţeleg cu ea, era bine să-i fac pe plac.

— Şi n-ai vrut s-o faci?

— Nu.

— I-ai declarat-o şi ei?

— I-am spus că sunt însurat şi că lucrurile s-au schimbat între noi.

— Ei bine, în majoritatea cazurilor, numai acest schimb de replici ar fi fost suficient pentru consolidarea cazului. Dac-ar fi existat martori.

— Numai că n-au fost.

— Aşa e. În sfârşit, mai există un ultim considerent, pe care-l denumin mediu de lucru ostil. În mod obişnuit, acesta este invocat atunci când un individ este agresat în cadrul unei succesiuni de incidente care, în sine, pot să nu aibă un caracter sexual, dar care, prin cumulare, pot să echivaleze cu o hărţuire practicată asupra unei persoane de sex opus. Însă nu cred că poţi să invoci un mediu de lucru ostil pe baza acestui incident unic.

— Înţeleg.

— Din păcate, incidentul pe care l-ai descris este foarte clar definit. Dacă ar fi fost, am fi putut apela la dovezile complementare ale agresiunii. De exemplu, dacă ai fi fost concediat.

— Cred că, de fapt, chiar am fost concediat, spuse Sanders. Pentru că sunt scos în afara departamentului şi nu voi putea participa la separarea de compania pilot.

— Înţeleg. Numai că oferta companiei de a te transfera pe orizontală poate complica lucrurile. Deoarece compania poate argumenta – cu mult succes, cred – că nu-ţi datorează nimic mai mult decât un transfer pe orizontală. Că nu ţi-a promis niciodată oul de aur al separării. Că respectiva separare are un caracter de perspectivă doar, fiind programată cândva, în viitor, fiind însă posibil să nu aibă loc niciodată. Că firma nu este obligată să-ţi ofere compensaţii pentru speranţele nutrite – pentru o vagă eventualitate, care s-ar putea să nu se materializeze. Prin urmare, compania va susţine că un transfer pe orizontală este cât se poate de acceptabil şi că, refuzându-l, eşti nerezonabil. Că, de fapt, demisionezi şi nu eşti concediat. Iar asta va arunca pisica înapoi în curtea dumitale.

— E ridicol.

— La drept vorbind, nu. Să presupunem, de exemplu, că afli că suferi de cancer într-o fază finală şi că urmează să mori peste şase luni. Ar fi obligată compania să plătească drepturile rezultate din separarea rudelor care îţi supravieţuiesc? Evident că nu. Dacă lucrezi în companie în momentul separării, participi. Dacă nu, nu. Obligaţiile companiei nu se extind mai mult de atât.

— Înţeleg că aş putea la fel de bine să am cancer.

— Nu, vreau să spun că eşti supărat, consideri că firma îţi datorează ceva, iar tribunalul nu va fi de acord. Din experienţa mea, acuzaţiile de agresiune sexuală au adeseori un astfel de caracter. Oamenii vin aici simţindu-se supăraţi şi nedreptăţiţi şi îşi închipuie că au nişte drepturi pe care pur şi simplu nu le au.

Oftând, Sanders întrebă:

— Dac-aş fi fost femeie, situaţia ar fi fost alta?

— În esenţă, nu. Chiar şi în situaţiile cele mai clar definite – în situaţiile cele mai scandaloase, de natură extremă – agresiune sexuală este, de obicei, greu de dovedit. Majoritatea cazurilor seamănă cu al dumitale: în

spatele uşilor închise, fără nici un martor. E vorba de cuvântul unei persoane, confruntat cu al celeilalte. Într-o astfel de împrejurare, când nu există dovezi coroborante limpezi, de multe ori precumpănesc prejudecăţile împotriva bărbaţilor.

— Aha!

— Chiar şi aşa, un sfert din toate cazurile de agresiune sexuală sunt reclamate de către bărbaţi. Cel mai des sunt reclamaţi şefii de sex bărbătesc, dar, într-un caz din cinci, pârâta este o femeie. Iar numărul lor este în continuă creştere, dat fiind că tot mai multe femei ocupă posturi de conducere.

— N-am ştiut.

— Nu prea se discută despre asta, spuse ea, privindu-l atent pe deasupra ochelarilor. Dar se întâmplă. Şi, din punctul meu de vedere, e de aşteptat.

— De ce spui asta?

— Agresiunea este legată de putere – de exercitarea abuzivă a puterii de către un superior asupra unui subaltern. Ştiu că e la modă punctul de vedere conform căruia femeile sunt fundamental diferite de bărbaţi, ele nefiind în stare să hărţuiască un angajat. Dar, datorită meseriei pe care-o practic, am văzut de toate. Am văzut şi am auzit tot ce se poate imagina şi multe altele, pe care nu le-ai crede chiar dacă ţi le-aş spune. Asta îmi dă o altă perspectivă. Personal, nu am de-a face prea mult cu teoria. Trebuie să lucrez cu faptele. Şi, bazându-mă pe fapte, nu văd cine ştie ce deosebire între bărbaţi şi femei. Aproape nimic care să poată fi luat în seamă.

— În cazul ăsta, crezi ce ţi-am povestit?

— Nu se pune problema dacă te cred sau nu. Se pune problema dacă, realist vorbind, ai argumente care să te susţină; dacă ştii ce ar trebui să faci într-o asemenea situaţie. Pot să-ţi spun că nimic din cele relatate nu reprezintă ceva nou pentru mine. Şi să ştii că nu eşti primul bărbat pe care sunt solicitată să-l reprezint.

— Ce mă sfătuieşti să fac?

— Nu pot să te sfătuiesc, rosti Fernandez pe un ton categoric. Decizia pe care o ai de luat e mult prea dificilă, continuă ea, apăsând pe butonul interfonului. Bob, spune-le lui Fichard şi Eileen să aducă maşina. Ne-ntâlnim în faţa clădirii – se întoarse către Sanders, şi continuă: Dă-mi voie să-ţi fac un rezumat al problemelor. Unu: afirmi că ai ajuns într-o situaţie intimă cu o femeie mai tânără şi foarte atrăgătoare, dar că ai refuzat-o. În absenţa martorilor sau a unor dovezi coroborante, nu vei reuşi să te faci crezut uşor în faţa unui juriu. Doi: intentezi proces, compania te va concedia. Te aşteaptă trei ani până la pronunţarea unei sentinţe. Trebuie să te gândeşti cum îţi vei câştiga existenţa în acest timp, cum îţi vei plăti ratele la casă şi celelalte cheltuieli. S-ar putea să accept ca onorariul meu să fie plătit ca procentaj din suma obţinută drept daune, dar tot va trebui să achiţi toate cheltuielile directe din timpul procesului. Asta ar însemna un minimum de o sută de mii de dolari. Nu ştiu dacă vei fi dispus să-ţi ipotechezi casa ca să faci rost de bani. Dar problema trebuie rezolvată. Trei: un proces la tribunal va aduce toată povestea în atenţia opiniei publice. Ani de zile, până la începerea procesului, ziarele şi buletinele de ştiri se vor ocupa de ea. Nici n-am cuvinte să-ţi descriu cât de distructivă poate fi o astfel de experienţă – pentru dumneata, pentru soţie şi pentru copii. Multe familii nu rezistă intacte perioadei de dinaintea pronunţării sentinţei. Apar divorţuri, sinucideri, îmbolnăviri. Este foarte greu. Patru: din cauza ofertei de transfer pe orizontală, nu e limpede ce putem cere ca daune. Compania va susţinte că nu ai dreptate, iar noi va trebui să-i contrazicem Dar, chiar şi după o eventuală victorie ulterioară, s-ar putea să te alegi numai cu vreo două sute de mii de dolari, după plata cheltuielilor şi a onorariilor, şi cu trei ani de viaţă irosiţi. Şi, bineînţeles, compania poate face recurs, întârziind şi mai mult plata. Cinci: dacă intentezi proces, nu vei mai lucra niciodată în această industrie. Ştiu că nu ar trebui să se întâmple aşa, dar practic nu vei mai fi niciodată angajat într-un alt serviciu. Aşa se petrec lucrurile. Şi nici măcar nu

ai cincizeci şi cinci de ani, ci doar patruzeci şi unu. Nu ştiu dacă vrei să iei o astfel de hotărâre, în acest moment al vieţii.

— Dumnezeule! spuse Sanders şi se prăbuşi în fotoliu.

— Îmi pare rău, dar astea sunt elementele procesului.

— Dar e atât de nedrept.

— Din nefericire, justiţia nu are nimic de-a face cu dreptatea, spuse ea, în timp ce-şi îmbrăca pardesiul. E numai un prilej de confruntare şi de luare a unei hotărâri – îşi închise servieta cu un pocnet sec şi întinse mâna. Îmi pare rău, domnule Sanders. Aş fi vrut să fie altfel. Dacă mai ai şi alte întrebări, te rog să nu ai nici o reţinere şi să-mi telefonezi.

Plecă grăbită din birou, lăsându-l aşezat pe scaun. După o clipă, intră secretara.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Nu, spuse Sanders, clătinând din cap cu încetineală. Nu, tocmai plecam.

În maşină, în drum spre tribunal, Louise Fernandez relată povestea lui Sanders celor doi avocaţi mai tineri care călătoreau cu ea. Unul dintre ei, o femeie, rosti pe un ton sceptic:

— Să nu-mi spui că-l crezi.

— Cine ştie? zise Fernandez. S-a întâmplat în spatele uşilor închise. N-ai de unde să ştii.

Tânăra avocată clătină din cap.

— Pur şi simplu nu-mi vine să cred că o femeie s-ar putea comporta în felul ăsta. Atât de agresiv, vreau să spun.

— De ce nu? întrebă Fernandez. Să presupunem că n-ar fi vorba de agresiune. Să zicem că ar fi vorba de o promisiune implicită între un bărbat şi o femeie. Bărbatul susţine că, în spatele uşilor închise, i s-a promis o primă substanţială, dar femeia neagă. Ai fi în stare să presupui că bărbatul minte numai fiindcă o femeie n-ar putea să procedeze astfel?

— Nu, în privinţa asta nu.

— În acea situaţie, ai crede că orice este posibil.

— Dar ăsta nu e un contract, replică tânăra. E vorba de comportament sexual.

— Deci tu crezi că femeile sunt imprevizibile în aranjamentele contractuale, dar stereotipe în cele de natură sexuală?

— Nu ştiu dacă e bine zis *stereotip.*

— Păi, adineauri ai spus că nu poţi să crezi că o femeie se poate comporta agresiv în materie de sex. Ăsta nu-i un stereotip?

— Nu, replică tânăra. Nu-i un stereotip, fiindcă-i vorba de ceva adevărat. În materie de sex, femeile sunt diferite de bărbaţi.

— Iar negrii simt altfel ritmul muzicii, spuse Fernandez. Asiaticii muncesc până le vine rău. Iar spaniolii nu se înfruntă...

— Dar e cu totul altceva. Vreau să spun că s-au făcut studii în acest sens. Bărbaţii şi femeile nici măcar nu vorbesc între ei la fel.

— A, te referi la studiile care demonstrează că femeile sunt mai puţin pricepute când e vorba de afaceri sau de gândirea strategică?

— Nu. Studiile alea sunt eronate.

— Înţeleg. Studiile alea sunt eronate. Dar studiile despre deosebirile sexuale sunt corecte?

— Păi, sigur că da. Pentru că sexul e un lucru fundamental. E vorba de un impuls atavic.

— Nu pricep de ce. E folosit în tot soiul de scopuri. Ca modalitate de înrudire, de împăcare sau de provocare, ca ofertă, ca armă, ca ameninţare. Date fiind modurile cum este folosit, sexul poate fi destul de complicat. Nu te-ai convins de adevărul acestui lucru?

Tânăra îşi încrucişa braţele pe piept.

— Nu sunt de acord.

Tânărul bărbat interveni pentru prima oară în discuţie:

— Deci, ce i-ai spus individului? Să nu intenteze proces?

— Nu. Dar i-am arătat ce probleme o să aibă.

— Ce crezi că ar trebui să facă?

— Nu ştiu, răspunse Fernandez. Dar ştiu ce ar fi trebuit să facă.

— Ce?

— E foarte urât ce spun acum, rosti ea, dar, în lumea de azi, fără nici un martor şi singur în birou cu şefa lui, probabil că făcea mai bine dacă tăcea din gură şi o regula. Pentru că în clipa asta amărâtul nu mai are nici un fel de opţiune. Dacă nu bagă de seamă, s-a zis cu el.

Sanders cobora încet dealul către Pioneer Square. Ploaia încetase, dar după-amiaza rămăsese umedă şi cenuşie. Panta acoperită de pavajul ud de sub tălpi era înclinată destul de mult. În jurul lui, vârfurile zgârie-norilor se făceau nevăzute în ceaţa răcoroasă, coborâtă deasupra oraşului. Nu ştia sigur ce se aşteptase să audă de la Louise Fernandez, dar, în mod cert, nu o descriere detailată a posibilităţii de a fi concediat, de a-şi ipoteca locuinţa şi de a nu-şi mai găsi de lucru niciodată. Sanders se simţea copleşit de cotitura neaşteptată pe care o luase viaţa lui, şi abia acum pricepea caracterul precar al propriei existenţe. Cu două zile în urmă, era un funcţionar superior, ferm instalat, cu o poziţie stabilă şi un viitor promiţător. La ora asta, îl aşteptau dezonoarea, umilinţa şi pierderea serviciului. Sentimentul de siguranţă îi dispăruse cu desăvârşire.

Se gândi la toate întrebările pe care i le pusese Fernandez – întrebări care până atunci nici nu-i trecuseră vreodată prin minte. De ce nu spusese nimănui? De ce nu-şi făcuse însemnări? De ce nu-i declarase explicit lui Meredith că avansurile ei nu erau binevenite? Fernandez funcţiona într-o lume de reguli şi de implicaţii pe care el nu le înţelegea şi la care nu se gândise niciodată. Iar acum, acele implicaţii se dovedeau a fi de o importanţă vitală. *Situaţia dumitale nu e strălucită, domnule Sanders.* Şi totuşi... cum ar fi putut să împiedice aşa ceva? Ce ar fi trebuit să facă în schimb? Reflectă la posibilităţile pe care le avea la îndemână.

Ce s-ar fi întâmplat dacă l-ar fi sunat pe Blackburn imediat după întâlnirea cu Meredith şi i-ar fi spus amănunţit

că Meredith îl agresase? Ar fi putut suna de pe feribot, depunându-şi astfel reclamaţia înaintea ei. Ar fi avut vreo importanţă? Ce ar fi făcut Blackburn? Clătină neîncrezător din cap. I se părea improbabil să existe vreun lucru, cât de mic, care să fi avut importanţă. Pentru că, până la urmă şi spre deosebire de Sanders, Meredith era inclusă în cercurile puterii din cadrul companiei. În calitatea ei de membru al conducerii companiei, avea putere şi aliaţi. Asta era morala – morala definitivă a acestei situaţii. Sanders nu conta. Nu era decât un tehnocrat oarecare. O rotiţă în angrenajul corporaţiei. Sarcina lui era să se înţeleagă bine cu noul ei şef; era o sarcină pe care nu şi-o îndeplinise. Orice ar fi făcut, nu ar fi fost considerată decât o văicăreală, sau, şi mai rău, că e o încercare de trădare a şefului. Un reclamagiu de profesie. Nimănui nu-i place genul ăsta de oameni. Şi atunci, ce-ar fi putut să facă? În timp ce se gândea la asta, îşi dădu seama că n-ar fi putut să-l sune pe Blackburn după întâlnire, pentru că telefonul celular se oprise, având bateriile de alimentare epuizate. În minte îi răsări, pe neaşteptate, imaginea unui automobil..., *un bărbat şi o femeie într-o maşină, mergând la o petrecere.* Cineva îi spusese ceva odată..., o poveste despre nişte oameni într-o maşină. Îl sâcâia acest lapsus. Nu-şi putea aminti despre ce era vorba.

Existau nenumărate motive pentru care s-ar fi putut opri telefonul. Explicaţia cea mai plauzibilă avea în vedere sursa de tip nicad. Noile telefoane foloseau baterii reîncărcabile cu nichel-cadium şi, dacă nu se descărcau complet în intervalul dintre utilizări, bateriile îşi reveneau singure, dar pentru durate de funcţionare tot mai scurte. Niciodată nu ştiai când puteai să rămâi cu ochii-n soare. Sanders fusese nevoit să arunce câteva baterii înainte, pentru că avuseseră o durată scurtă.

Îşi scoase telefonul din buzunar şi îl porni. Luminiţa de semnalizare se aprinse cu promptitudine. Bateria se comporta excelent. Dar era ceva... *Ăia se deplasau cu maşina*. Ceva la care nu se gândise. *Mergeau la o petrecere.* Se încruntă. Nu-şi putea aminti. Era un lucru

care stătea pitit undeva, într-un ungher al memoriei, prea slab ca să poată fi recuperat. Dar asta-l puse pe gânduri: ce altceva îi mai scăpa? Pentru că, pe măsură ce reflecta la situaţie în ansamblul ei, începea să aibă sentimentul sâcâitor că exista ceva peste care trecuse cu vederea. Şi avea impresia că şi Fernandez trecuse cu vederea acel lucru. Ceva nu apăruse în întrebările pe care i le pusese. Ceva pe care toată lumea îi considera de la sine înţeles, cu toate că...

Meredith. Ceva despre Meredith.

Ea îl acuzase de agresiune. A doua zi de dimineaţă, se dusese la Blackburn şi îl acuzase. Ce motiv avusese s-o facă? Fără îndoială că se simţise vinovată de cele întâmplate în cursul întrevederii. Şi probabil că se temuse că Sanders avea s-o acuze, aşa că se gândise să i-o ia înainte. În această lumină, acuzaţia ei căpăta sens. Dar, dacă Meredith dispunea într-adevăr de putere, nu avea nici o noimă să ridice o problemă de natură sexuală. Putea la fel de simplu să se ducă la Blackburn şi să-i spună: „Uite ce e, nu merge treaba cu Tom. Nu pot să lucrez cu el. Trebuie să facem o schimbare." Şi Blackburn ar fi făcut-o.

În loc de asta, îl acuzase de agresiune. Ăsta era un aspect care probabil că o stingherise. Fiindcă agresiunea implica o ştirbire a autorităţii. Altfel spus, nu fusese în stare să ţină sub control un subaltern în cursul unei întrevederi. Dar, chiar dacă s-ar fi întâmplat ceva neplăcut, un şef nu ar fi pomenit niciodată despre un asemenea lucru.

Agresiunea este legată de putere. Era cu totul altceva să fii o secretară neînsemnată, mângâiată de un director atotputernic. Dar, în cazul ăsta, Meredith era şefa. Ea avea toată puterea în mână. De ce să-l acuze pe Sanders de agresiune sexuală? Căci, orice s-ar spune, subalternii nu-şi agresează şefii. Aşa ceva pur şi simplu nu există. Ar trebui să fii nebun ca să-ţi agresezi şeful.

Agresiunea este legată de putere – de exercitarea abuzivă a puterii de către un superior asupra unui subaltern.

Dacă reclama agresarea sexuală, Meredith admitea, într-un fel neobişnuit, că i se subordona lui Sanders, lucru pe care nu l-ar fi făcut nici în ruptul capului. Dimpotrivă, Meredith fusese proaspăt numită în post şi era dornică să dovedească deplina stăpânire a situaţiei. Aşa încât acuzaţia ei nu avea nici o noimă – dacă nu cumva o folosea ca pe o modalitate convenabilă pentru a-l distruge.

Agresiunea sexuală avea avantajul că era o acuzaţie de pe urma căreia îţi reveneai cu greu. Erai presupus vinovat până când ţi se dovedea nevinovăţia – iar acest lucru se demonstra cu dificultate. Oricât de neîntemeiată ar fi fost acuzaţia, ea putea să defăimeze pe oricine. Din această perspectivă, acuzaţia de agresiune era foarte gravă. Cea mai gravă dintre toate acuzaţiile pe care i le-ar fi putut aduce. Dar, pe de altă parte, tot ea spusese că nu avea de gând să înainteze o reclamaţie. Iar întrebarea era... De ce nu? Sanders se opri din mers. *Asta era. M-a asigurat că nu are de gând să facă reclamaţie.* De ce nu avea de gând Meredith să facă reclamaţie? În clipa când Blackburn îi spusese lucrul ăsta, lui Sanders nu-i trecuse prin cap să se întrebe de ce. Nici Louise Fernandez nu pusese vreo întrebare în acest sens. Dar adevărul era că refuzul lui Meredith de-a înainta o reclamaţie nu avea absolut nici o noimă. Apucase deja să-l acuze. De ce să nu facă şi pasul următor? De ce să nu meargă până la capăt?

Poate că o convinsese Blackburn să n-o facă. Pe Blackburn îl preocupau întotdeauna aparenţele. Dar Sanders nu credea că asta era explicaţia. Pentru că şi o acuzaţie dificilă putea fi rezolvată în linişte, în interiorul companiei. Iar de pe poziţia lui Meredith, acuzaţia oficială avea avantaje reale. Sanders se bucura de popularitate la *DigiCom.* Lucra în cadrul companiei de mult timp. Dacă scopul ei fusese să se descotorosească de el şi să-l exileze în Texas, de ce să nu lase acuzaţia să circule prin „telefonul fără fir" al companiei, înăbuşind astfel inevitabilele şuşoteli pe la colţuri? De ce să nu-i dea un caracter oficial? Cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea că nu exista decât o singură explicaţie: Meredith nu făcea reclamaţie pentru că

nu putea. Şi nu putea pentru că avea o altă problemă. Un alt motiv. Se mai întâmpla şi altceva.

Putem s-o rezolvăm liniştit. Treptat, Sanders începu să vadă totul într-o lumină nouă. În cursul întâlnirii de dimineaţă, Blackburn nici nu-l ignorase, nici nu-l minimalizase. Câtuşi de puţin: dăduse din colţ în colţ. Blackburn fusese speriat. *Putem s-o rezolvăm liniştit. E cel mai bine pentru toată lumea.*

Ce voise să spună cu „cel mai bine pentru toată lumea"? Ce problemă putea să aibă? Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât era mai convins că nu putea exista decât un singur motiv pentru care să nu înainteze reclamaţia împotriva lui. Îşi scoase telefonul, sună la United Airlines şi rezervă trei bilete dus-întors pentru Phoenix. Apoi îşi sună soţia.

— Ticălos nenorocit ce eşti, spuse Susan.

Stăteau la o masă, într-un colţ a localului *Il Terrazzo*. Se făcuse ora două, iar restaurantul era aproape părăsit. Susan îl ascultase timp de o jumătate de oră, fără să-l întrerupă sau să comenteze. El îi relatase tot ce se întâmplase în timpul întâlnirii cu Meredith şi în cursul dimineţii. Şedinţa cu cei de la *Conley-White*, convorbirea cu Phil şi întrevederea cu Fernandez. Terminase ce avusese de spus, iar Susan îl ţintuia cu privirea.

— Zău că aş putea ajunge să te dispreţuiesc, ştii? Ticălosule, de ce nu mi-ai spus că e fosta ta prietenă?

— Nu ştiu, răspunse el. N-am vrut să despic firul în patru.

— N-ai vrut să despici firul în patru? Adică Adele şi Mary Anne discută cu mine la telefon toată ziua şi ştiu, iar eu nu? E umilitor, Tom.

— Păi, ştiam că în ultima vreme ai avut mai multe necazuri şi...

— Termină cu prostiile, Tom, îl întrerupse ea. Asta n-are nici o legătură cu mine. Nu mi-ai spus pentru că n-ai vrut.

— Susan, asta nu-i...

— Ba este, Tom. Aseară te-am întrebat de ea. Puteai să-mi spui, dacă voiai. Dar n-ai făcut-o, rosti Susan, clătinând din cap. Ticălosule. Nu-mi vine să cred cât de josnic poţi să fii. Acum chiar c-ai reuşit să distrugi totul. Îţi dai seama în ce hal am ajuns?

— Da, spuse el, lăsând capul în jos.

— Nu face pe pocăitul cu mine, jigodie ce eşti.

— Îmi pare rău, spuse el.

— Îţi pare rău? Să te duci la dracu', cu părerea ta de rău cu tot! Doamne-Dumnezeule, nu-mi vine să cred. Ce lichea. Ţi-ai petrecut noaptea cu afurisita aia de *amantă*.

— Nu mi-am petrecut noaptea şi nu mi-e amantă.

— Cum adică? Doar a fost amorul tău nebun.

— N-a fost „amorul meu nebun".

— Zău? Atunci de ce te-ai codit să-mi spui? întrebă Susan, clătinând din cap. Răspunde-mi la o singură întrebare: ai regulat-o sau nu?

— Nu.

Ea îl privi cu multă luare-aminte, mestecându-şi cafeaua cu linguriţa.

— Îmi spui adevărul?

— Da.

— N-ai uitat nimic? Nimic jenant, trecut cu vederea?

— Nu. Nimic.

— Atunci de ce te acuză?

— Ce vrei să spui?

— Trebuie să existe un motiv ca să te acuze. Trebuie să fi făcut ceva.

— Ei bine, nu m-am culcat cu ea. Am refuzat-o.

— Da, mă rog, rosti ea, privindu-l încruntată. Să ştii, Tom, că treaba asta nu te priveşte numai pe tine, ci pe toată familia ta: şi pe mine, şi pe copii.

— Îmi dau seama.

— De ce nu mi-ai spus? Dacă mi-ai fi spus azi-noapte, te-aş fi putut ajuta.

— Atunci, ajută-mă acum.

— Păi, acum nu mai putem face mare lucru, spuse ea cu un sarcasm usturător. Mai ales după ce s-a dus la Blackburn şi a formulat prima acuzaţia. Acum eşti terminat.

— Nu-s chiar aşa de sigur.

— Crede-mă, nu poţi să faci nici o mişcare. Dacă-i dai în judecată, cel puţin trei ani o să trăieşti ca-n iad, iar eu nu cred că poţi să câştigi. Eşti un bărbat care acuză o femeie de agresiune sexuală. O să ţi se râdă în nas la tribunal.

— Se poate.

— Îţi spun eu c-aşa o să se-ntâmple. Deci, nu poţi să-i dai în judecată. Şi-atunci, ce faci? Te muţi la Austin. Dumnezeule!

— Mă tot gândesc, zise Sanders. M-a acuzat de agresiune sexuală, dar n-a depus nici o reclamaţie. Aşa că mă tot întreb de ce n-o face?

— Dar cui îi pasă? spuse Susan, dând iritată din mână. Pot să fie un milion de motive. Politică birocratică. O fi convins-o Phil să n-o facă. Sau Garvin. Nu contează de ce. Tom, priveşte adevărul în faţă: *Nu ai ce să faci*. Nu *mai* ai, pentru c-ai fost tâmpit.

— Susan, vrei să te potoleşti?

— Du-te dracului, Tom. Eşti necinstit şi iresponsabil.

— Susan...

— Suntem căsătoriţi de cinci ani. Nu meritam aşa ceva.

— Te rog să te linişteşti, ca să pot să-ţi spun ceva: cred că totuşi mi-a rămas o mutare de făcut.

— Nu, Tom, nu ţi-a rămas.

— Ba cred că da. Fiindcă e o situaţie foarte periculoasă. Periculoasă pentru toată lumea.

— Asta ce vrea să însemne?

— Hai să presupunem că Louise Fernandez mi-a spus adevărul despre proces.

— Fii sigur că ţi-a spus. E un avocat bun.

— Dar a privit situaţia de pe poziţia reclamantului, nu a companiei.

— Păi, da, doar eşti reclamant.

— Ba nu sunt, zise el. Sunt doar un reclamant *potenţial*.

Urmă un moment de tăcere. Susan îl privi fix. Ochii ei îi cercetau faţa. Se încruntă. El o urmări, în timp ce asambla în gând fragmentele jocului de puzzle.

— Glumeşti.

— Nu.

— Nu mai eşti întreg la minte.

— Nu. Uite cum stau lucrurile. *DigiCom* e în toiul tratativelor pentru o fuziune cu o companie foarte conservatoare de pe Coasta de Est. O companie care deja s-a retras de la tratativele cu altă firmă, pentru că unul dintre angajaţii acesteia a avut un pic de publicitate negativă în presă. Se zice că respectivul ar fi folosit un limbaj mai dur, când a concediat o secretară angajată temporar, iar asta i-a făcut pe cei de la *Conley-White* să se retragă. Sunt foarte sensibili în privinţa publicităţii. Ceea ce înseamnă că ultimul lucru pe care oricine de la *DigiCom* şi l-ar dori ar fi un proces de agresiune sexuală împotriva noului vicepreşedinte.

— Tom, îţi dai seama ce vorbeşti?

— Da.

— Dacă faci aşa ceva, ăştia or să-şi iasă din minţi. Or să-ncerce să te distrugă.

— Ştiu.

— Ai vorbit cu Max? Poate că n-ar strica.

— Dă-l dracu' şi pe Max. E un boşorog nebun.

— Eu l-aş întreba. Fiindcă la lucruri de astea nu te pricepi, Tom. N-ai fost niciodată un lider sindical care luptă împotriva conducerii. Nu ştiu dacă ai să poţi ieşi cu bine dintr-o asemenea poveste.

— Cred c-am să pot.

— O să fie o chestie murdară. Într-o zi-două, ai să-ţi doreşti să fi acceptat postul din Austin.

— Să-l ia dracu' şi pe ăla.

— O să fie rău de tot, Tom. O să rămâi fără prieteni.

— Fac ceva pe ei.

— Se vede treaba că eşti pregătit.

— Sunt, spuse Sanders, uitându-se la ceas. Susan, vreau să-i iei pe copii şi să stai la mama câteva zile – mama

ei locuia în Phoenix. Dacă te duci acum acasă şi faci bagajul, poţi să prinzi cursa de opt, de pe aeroportul Sea-Tac. V-am rezervat trei locuri.

Ea se holbă la el, de parc-ar fi văzut un străin.

— Chiar ai de gând s-o faci..., spuse ea încet.

— Exact.

— Sfinte Sisoe!

Se apleacă să-şi ridice geanta de pe podea, iar apoi îşi scoase agenda.

— Nu vreau să fiţi amestecaţi, nici tu şi nici copiii, zise el.

— Stai puţin, să văd cum fac, spuse ea, urmărind cu degetul punctele din program. Da, pot să reprogramez asta... şi... invitaţia la conferinţă... Da – îşi ridică privirea. Pot să plec pentru câteva zile. Trebuie s-o iau mai repede din loc, să fac bagajele, încheie ea, uitându-se la ceas.

El se ridică şi o conduse până la ieşirea din restaurant. Afară ploua, iar lumina de pe stradă era cenuşie şi posomorâtă. Ea îşi ridică ochii spre el şi-l sărută pe obraz.

— Succes, Tom. Ai grijă.

Sanders sesiză că soţia lui era înspăimântată, fapt care avu darul să-l sperie şi pe el.

— O să fie bine.

— Te iubesc, spuse Susan.

Apoi se îndreptă şi porni grăbită prin ploaie. Sanders aşteptă să vadă dacă se mai uită o dată în urmă, dar ea nu se întoarse.

În timp ce făcea cale-ntoarsă spre biroul lui, Sanders îşi dădu seama cât de singur rămăsese. Susan urma să plece împreună cu copiii. Crezuse că se va simţi uşurat, liber să acţioneze fără reţineri, dar acum, avea sentimental că fusese părăsit şi că intrase într-o situaţie primejdioasă. Cuprins de frig, îşi vârî mâinile în buzunarele pardesiului. Nu se descurcase strălucit în timpul prânzului cu Susan. Iar ea avea să plece, meditând la răspunsurile lui. *De ce nu mi-ai spus?* La întrebarea aceea se bâlbâise. Nu fusese în stare să descrie sentimentele contradictorii care-l frământaseră

noaptea trecută. Senzaţia de murdărie, vinovăţia şi sentimentul că, într-un fel sau altul, greşise, chiar dacă lucrurile stăteau, de fapt, altfel. *Ai fi putut să-mi spui.*

Îşi spuse că nu greşise cu nimic. Atunci, de ce nu-i spusese? La asta nu avea răspuns. Trecu pe lângă o galerie de grafică, iar apoi pe lângă un magazin cu obiecte de uz casnic, care etala în vitrină diverse obiecte din porţelan alb.

Nu mi-ai spus pentru că n-ai vrut. Dar asta n-avea nici o logică. De ce să nu fi vrut să-i spună? Încă o dată, o serie de imagini din trecut îi întrerupseră şirul gândurilor: portjartierul alb..., un castron cu floricele de porumb..., floarea în vitraliul de pe uşa apartamentului. *Termină cu prostiile, Tom. Asta n-are nici o* legătură *cu mine.*

Sânge în chiuveta albă din baie, iar Meredith râzând... De ce râdea oare? Nu putea să-şi amintească, era doar o imagine izolată. O stewardesă care-i aşeza în faţă o tavă cu mâncare, în avion. O valiză pe pat. Televizorul cu sonorul oprit. Floarea în vitraliu, în culori stridente, portocaliu şi roşu-închis.

Ai vorbit cu Max? Aici a avut dreptate, îşi zise. Era bine să stea de vorbă cu Max. Chiar asta o să şi facă, imediat după ce o să-i transmită vestea cea rea lui Blackburn.

Sanders ajunsese la el în birou la două şi jumătate. Spre surprinderea lui, Blackburn stătea la masa de lucru şi vorbea la telefon. Când îl zări, puse receptorul în furcă, părând uşor vinovat.

— A, Tom. Mă bucur că te-ai întors, spuse el, ocolind masa de lucru a lui Sanders. Ce-ai hotărât?

— Am analizat situaţia cu mare grijă, răspunse Sanders, închinzând uşa dinspre hol.

— Şi?

— Am hotărât s-o angajez pe Louise Fernandez, de la *Marlin şi Howard,* ca să mă reprezinte.

— Să te reprezinte? întrebă Blackburn, părând nedumerit.

— Da. Pentru eventualitatea în care va fi necesar să intentez proces.

— Proces? zise Blackburn. Şi pe ce motiv vrei să intentezi proces, Tom?

— Agresiune sexuală, Titlul VII.

— Vai de mine, Tom, spuse Blackburn, făcând o mutră tristă. Ar fi un lucru necugetat. Chiar foarte necugetat. Te sfătuiesc să mai reflectezi.

— Am reflectat toată ziua. Dar adevărul e că Meredith Johnson m-a agresat şi mi-a făcut avansuri, iar eu am refuzat-o. Acum se simte umilită şi vrea să se răzbune pe mine. Sunt pregătit să mă judec, dacă se ajunge la asta.

— Tom...

— Asta este, Phil. Uite ce-o să se întâmple dacă o să mă transferi din departament.

Blackburn îşi ridică mâinile, cu un gest de exasperare.

— Şi ce-ai vrea să facem? S-o transferăm pe Meredith?

— Da, spuse Sanders. Sau s-o concediaţi. De obicei, aşa se procedează cu un şef care-şi agresează subalternii.

— Dar uiţi un lucru: şi ea te-a acuzat de acelaşi lucru.

— Minte, rosti Sanders.

— Dar nu există martori, Tom. Nici o dovadă, de nici o parte. Şi tu şi ea sunteţi oameni de încredere, angajaţii noştri. Cum crezi că am putea să hotărâm pe cine să credem?

— Asta-i problema ta, Phil. Din punctul meu de vedere, sunt nevinovat şi gata să mă judec.

Blackburn rămase în mijlocul încăperii, cu o figură încruntată.

— Louise Fernandez e un avocat inteligent. Nu pot să cred că ea ţi-a recomandat să procedezi astfel.

— Nu, e decizia mea.

— Atunci e o decizie extrem de necugetată, spuse Blackburn. Pui compania într-o postură foarte dificilă.

— Compania mă pune pe mine într-o postură dificilă.

— Nu ştiu ce să spun, zise Phil. Sper că asta nu ne va obliga să-ţi anulăm contractul de muncă.

Sanders îl privi fix, înfruntându-i privirea calm.

— Şi eu sper. Pentru că nu sunt convins că aţi luat plângerea mea în serios. Astăzi am să mă duc la Bill Everts

de la Personal, şi-am să completez o acuzaţie oficială de agresiune sexuală. După care o s-o rog pe Louise să întocmească actele necesare pentru seizarea Comisiei pentru Drepturile Omului din statul nostru.

— Dumnezeule!

— Mâine dimineaţă, la prima oră, Louise o să înainteze actele.

— Nu văd ce ce atâta grabă.

— Nu-i nici o grabă. E doar o înaintare de documente, pentru înregistrarea reclamaţiei. Sunt nevoit s-o fac.

— Dar e ceva foarte grav, Tom.

— Ştiu, Phil.

— Aş vrea să-ţi cer un serviciu, Tom, ca prieten.

— Ce anume?

— Mai amână reclamaţia oficială. Cel puţin înregistrarea la CDO. Dă-ne posibilitatea să facem o anchetă internă, înainte de-a ieşi cu ea din cadrul companiei.

— Bine, dar voi nu faceţi nici o anchetă internă, Phil.

— Ba da, facem.

— Azi-dimineaţă nici n-ai vrut să asculţi relatarea mea asupra întâmplării. Mi-ai spus că nu contează.

— Nu-i adevărat, replică Blackburn. M-ai înţeles întrutotul greşit. Cum să nu conteze? Îţi garantez că îţi vom asculta relatarea în cadrul anchetei.

— Nu ştiu, Phil, zise Sanders. Nu văd cum poate compania să fie neutră în această chestiune. Mi se pare că toate s-au strâns împotriva mea. Toată lumea o crede pe Meredith, nu pe mine.

— Te asigur că nu aşa stau lucrurile.

— Mie aşa mi se pare. Mi-ai spus azi-dimineaţă ce relaţii solide şi câţi aliaţi are Meredith. Ai spus-o de câteva ori.

— Ancheta noastră va fi minuţioasă şi imparţială. Dar, în orice caz, mi se pare rezonabil să-ţi cer să aştepţi rezultatul ei, înainte de-a apela la o agenţie statală.

— Şi cam cât timp ar trebui să aştept?

— Treizeci de zile.

Sanders izbucni în râs.

— Bine, dar ăsta-i termenul standard într-o anchetă legată de agresiunea sexuală, insistă Blackburn.

— Dacă aţi vrea, aţi putea s-o faceţi şi într-o zi.

— Dar ştii prea bine, Tom, că în momentul ăsta suntem destul de aglomeraţi şi că avem o grămadă de şedinţe legate de fuziune.

— Asta-i problema voastră, Phil. Eu am altă problemă. Am fost tratat incorect de către şeful meu şi consider că, în calitate de angajat într-un post de răspundere şi având vechimea pe care o am, pot să cer să-mi văd reclamaţia rezolvată cu promptitudine.

Blackburn oftă.

— În regulă. Am să revin cu un răspuns, zise el, după care ieşi grăbit din încăpere.

Sanders se prăbuşi în fotoliu şi privi în gol. Intrase în horă.

Un sfert de oră mai târziu, Blackburn se întâlni cu Garvin în sala de şedinţe de la etajul cinci. Mai erau de faţă Stephanie Kaplan şi Bill Everts, şeful departamentului Personal de la *DigiCom*. Blackburn deschise şedinţa, spunând:

— Tom Sanders şi-a angajat un avocat din afară şi ameninţă cu darea în judecată a lui Meredith Johnson.

— Fir-ar să fie! exclamă Garvin.

— Susţine că a fost agresat sexual.

— Ticălosul! izbucni Garvin, izbind cu vârful pantofului în piciorul mesei.

— Care-i varianta lui? spuse Kaplan.

— Nu am deocamdată toate detaliile, răspunse Blackburn. Dar, în esenţă, susţine că aseară Meredith i-a făcut propuneri de natură. sexuală, la ea în birou, că el a refuzat-o şi că acum Meredith se răzbună.

Garvin oftă îndelung.

— Fir-ar a dracu' de treabă! Exact ce nu voiam să se-ntâmple. Asta ar putea să-nsemne un dezastru.

— Ştiu, Bob.

— E adevărat ce spune Sanders? întrebă Stephanie Kaplan.

— Dar cine poate să ştie în situaţiile astea? zise Garvin. De fiecare dată asta-i întrebarea. Te-a căutat în legătură cu problema asta? întrebă el, întorcându-se spre Everts.

— Nu, încă nu. Dar îmi închipui c-o să mă caute.

— Trebuie s-o rezolvăm în cadrul companiei, spuse Garvin. E un lucru esenţial.

— Mă străduiesc, spuse Blackburn. Dar Sanders mi-a zis că mâine înaintează actele la CDO.

— Asta înseamnă o înregistrare publică?

— Da.

— În cât timp devine publică?

— Probabil că în patruzeci şi opt de ore. Depinde cât de repede întocmesc cei de la CDO documentaţia.

— Dumnezeule! spuse Garvin. Patruzeci şi opt de ore? Da' ce-a păţit omul ăsta? Chiar nu-şi dă seama ce face?

— Cred că-şi dă seama, răspunse Blackburn. Cred că ştie exact ce face.

— Şantaj?

— Mă rog, presiuni.

— Ai discutat cu Meredith? întrebă Garvin.

— De azi-dimineaţă, nu.

— Cineva trebuie să stea de vorbă cu ea. O s-o fac chiar eu. Dar cum să-l oprim pe Sanders?

— L-am rugat să amâne înregistrarea la CDO, timp de treizeci de zile, până după ancheta noastră, spuse Blackburn. A refuzat şi mi-a zis că ar trebui să fim în stare să desfăşurăm ancheta într-o zi.

— Ei bine, aici are dreptate, spuse Garvin. Din tot soiul de motive, trebuie să facem nenorocita asta de anchetă într-o zi.

— Bob, nu ştiu dacă e posibil, spuse Blackburn. Riscăm un tărăboi mare de tot. Legea impune corporaţiilor să desfăşoare o anchetă minuţioasă şi imparţială. Nu putem lăsa impresia că ne-am grăbit sau...

— Ei, fir-ar să fie, ia mai slăbeşte-mă cu văicărelile astea avocăţeşti! Despre ce e vorba? De doi oameni,

corect? Fără nici un martor, nu? Deci, sunt numai două persoane. Cât durează să le pui întrebări?

— Păi, s-ar putea să nu fie aşa de simplu, zise Blackburn, cu o privire semnificativă.

— Îţi spun eu ce e simplu, zise Garvin. Uite ce e simplu: *Conley-White* e o companie obsedată de imaginea publică. Ei vând cărţi unor directori de şcoli care cred în Arca lui Noe. Vând reviste pentru copii. Au o companie de vitamine. Mai au una care comercializează alimente pentru sugari. Rainbow Mush, sau ceva de genul ăsta. Iar acum *Conley-White* cumpără compania noastră şi, în toiul tratativelor, o directoare cu o poziţie foarte înaltă, cea care în doi ani ar urma să preia funcţia de director-general, este acuzată că a cerut unui bărbat însurat favoruri sexuale. Ştii ce-or să facă dacă află de tărăşenia asta? Or să spele putina, aia or să facă. Ştiţi bine că Nichols abia aşteaptă să găsească un pretext ca să se eschiveze de la chestia astă. Iar asta-i vine ca o mănuşă.

— Dar Sanders ne-a pus deja imparţialitatea la îndoială, obiectă Blackburn. Şi nu sunt sigur câţi oameni ştiu despre... ăă... situaţiile anterioare când ni s-a pus la îndoială...

— Destul de puţini, zise Kaplan. Parcă s-a discutat problema asta la o şedinţă cu cadrele de conducere, nu?

— Verificaţi procesele verbale, spuse Garvin. Mi se pare că nu avem nici un fel de probleme legale cu cadrele actuale de conducere din cadrul companiei, aşa e?

— Da, spuse Blackburn. Moralitatea actualelor cadre de conducere nu poate fi pusă la îndoială, oamenii nu pot fi destituiţi pe baza unor astfel de acuzaţii.

— Iar, în ultimul an n-am pierdut nici unul dintre aceste cadre, nu? Nimeni nu s-a pensionat sau transferat.

— Nu.

— Ei, atunci l-am spart, spuse Garvin, întorcându-se spre Everts. Bill, vreau să verifici dosarele din anii trecuţi şi să te uiţi atent la Sanders. Despică firul în patru, caută nod în papură. Dă-mi de veste dacă găseşti ceva.

— În regulă, zise Everts. Dar cred că e curat.

— Bun, zise Garvin, să zicem că aşa e. Hai să vedem ce ne costă să-i închidem pliscul. Ce vrea de fapt?

— Cred că vrea să i se dea postul înapoi, spuse Blackburn.

— Asta nu se poate.

— Păi, tocmai asta-i problema, zise Blackburn.

Garvin pufni dispreţuitor.

— Presupunând că se va ajunge, totuşi, la proces, care ne sunt punctele slabe?

— Pornind de la ce s-a întâmplat în acel birou, nu cred că Sanders are prea multe argumente în favoarea lui. Cel mai important punct vulnerabil, în ce ne priveşte, ar putea să pornească de la orice nerespectare a procedurilor legale în desfăşurarea unei anchete riguroase. Dacă nu suntem atenţi, Sanders ar putea câştiga numai pe chestia asta. E punctul meu de vedere.

— Deci, trebuie să fim atenţi. Foarte bine.

— Acum, domnilor, spuse Blackburn, mă văd obligat să fac un apel la prudenţă. Extrema delicateţe a acestei situaţii sugerează că trebuie să fim atenţi la detalii. Aşa cum a spus Pascal, „Dumnezeu se află în detalii". Iar în acest caz, echilibrul instabil al pretenţiilor legale legitime mă sileşte să recunosc că nu-mi este tocmai limpede care sunt cele mai bune...

— Phil, îl întrerupse Garvin, termină cu trăncăneala.

— Mies, zise Kaplan.

— Ce? făcu Blackburn.

— Mies van der Rohe a spus „Dumnezeu se află în detalii".

— Cui dracu-i pasă? zise Garvin, lovind cu pumnul în masă. Chestia e că Sanders nu are şanse să câştige, numai că acum ne-a prins de boaşe. Şi o ştie şi el.

Blackburn se strâmbă.

— Eu n-aş fi formulat-o aşa, dar…

— Dar asta-i situaţia, fir-ar să fie!

— Da.

— Să ştiţi că Tom e deştept, spuse Kaplan. Puţin cam naiv, dar deştept.

— Foarte deştept, spuse Garvin. Nu uitaţi că eu l-am pregătit. L-am învăţat tot ce ştie. O să ne pună probleme mari – se întoarse către Blackburn. Treci la esenţă. Care-i problema? Imparţialitatea, corect?

— Da...

— Iar noi vrem să-l transferăm de-aici.

— Exact.

— O să accepte o mediere?

— Nu ştiu. Mă-ndoiesc.

— De ce?

— De obicei, nu folosim medierea decât pentru negocierea drepturilor de lichidare pentru angajaţii care pleacă de la noi.

— Şi?

— Păi, cred că tot aşa o să pună şi el problema.

— Oricum, hai să-ncercăm. Spune-i că nu e o măsură obligatorie şi vezi dacă acceptă. Dă-i trei nume din care să aleagă unul. Meditaţi mâine. E nevoie să vorbesc eu cu el?

— Probabil. Să vorbesc eu mai întâi, şi, dacă e nevoie...

— S-a făcut.

— Desigur, spuse Kaplan, dacă recurgem la un mediator extern, introducem un element imprevizibil.

— Vrei să spui că mediatorul ar putea decide împotriva noastră? Îmi asum riscul ăsta, spuse Garvin. Important e să rezolvăm treaba. Fără zarvă... şi rapid. Nu vreau ca Ed Nichols să-mi pună beţe în roate. Avem o conferinţă de presă programată pentru vineri la prânz. Vreau ca până atunci litigiul să fie stins şi rezolvat, şi tot vineri, vreau ca Meredith Johnson să fie anunţată ca şefă de departament. A înţeles toată lumea ce are de făcut?

Ceilalţi răspunseră afirmativ.

— Atunci, la treabă, spuse Garvin şi părăsi încăperea.

Blackburn se grăbi să iasă în urma lui.

Pe coridor, Garvin îi spuse lui Blackburn:

— Doamne, ce încurcătură. Trebuie să-ţi spun că sunt foarte nemulţumit.

— Ştiu, spuse mâhnit Blackburn, clătinând din cap cu tristeţe.

— În chestia asta ai călcat în străchini urât de tot, Phil. Ai fi putut s-o rezolvi mai bine. Mult mai bine.

— Cum? Ce puteam să fac? Sanders zice că ea l-a înghesuit, Bob. E o chestie serioasă.

— Meredith Johnson are o importanţă vitală pentru succesul acestei fuziuni, spuse Garvin pe un ton fără inflexiuni.

— Da, Bob, sigur că da.

— Trebuie să o păstrăm.

— Da, Bob. Dar amândoi ştim că în trecut a...

— A dovedit că este o persoană cu talente manageriale de excepţie, spuse Garvin, întrerupându-l. N-am să permit ca aceste acuzaţii ridicole să-i pună în primejdie cariera.

Blackburn era conştient de sprijinul neabătut al lui Garvin pentru Meredith. De ani de zile, acesta avea o slăbiciune pentru Johnson. Ori de câte ori se formulau critici la adresa ei, Garvin făcea ce făcea şi schimba subiectul discuţiei, trecând la altceva. Nu era chip să te-nţelegi cu el. Numai că, de data asta, Blackburn simţea că era dator să încerce.

— Bob, Meredith e om ca toţi oamenii. Ştim că are şi ea anumite neajunsuri.

— Da, sigur că da. Are tinereţe. Entuziasm. Cinste. Refuzul de a se lăsa antrenată în birocraţie. Şi, fireşte, e femeie. Să fii femeie e un neajuns serios.

— Dar, Bob...

— Nu mai suport chestiile astea, spuse Garvin. Nu avem suficiente femei în posturi înalte de conducere. Nimeni nu are. America marilor corporaţii e o încăpere rezervată bărbaţilor. Şi, ori de câte ori discut de promovarea vreunei femei, imediat apare cineva care zice „Dar, Bob". O dau dracului de treabă, Phil! Trebuie să spargem gheaţa şi aici.

Blackburn oftă. Garvin schimbase din nou subiectul.

— Bob, nimeni nu se opune...

— Ba da, se opune. Tu te opui, Phil. Îmi tot aduci aşa-zise argumente ca să-mi dovedeşti că Meredith n-ar fi

potrivită. Iar eu îţi spun că, dacă aş fi numit altă femeie, s-ar fi ivit alte argumente împotriva ei. Şi dă-mi voie să-ţi declar că m-am săturat.

— O avem pe Stephanie, zise Blackburn. O avem pe Mary Anne.

— Simbolice, spuse Garvin, dând din mână a lehamite. Sigur, contabilul-şef poate să fie femeie. Nişte directoraşi mărunţi pot să fie şi ei femei. Dă-le şi lor un os de ros. Dar asta nu schimbă realitatea. Trebuie să recunoşti că o femeie tânără, inteligentă şi capabilă, care vrea să-şi facă o carieră în lumea afacerilor, e ţinută în loc de o sută de mici motive, chipurile întemeiate, care arată de ce n-ar trebui promovată şi de ce n-ar trebui să ocupe un post important în structura puterii. Dar la urma-urmei, asta e doar o prejudecată, de care trebuie să ne debarasăm. Se cuvine să le oferim acestor tinere inteligente un prilej rezonabil de afirmare.

— Ei bine, Bob, cred că ar fi prudent din partea ta să afli şi punctul de vedere al lui Meredith în privinţa asta.

— Am s-o fac. Am să aflu ce dracu' s-a întâmplat. Ştiu că o să-mi spună. Dar problema tot trebuie rezolvată.

— Da, Bob, trebuie.

— Şi vreau să-ţi fie clar. Aştept să faci tot ceea ce e necesar ca s-o rezolvi.

— Am înţeles, Bob.

— Tot ce e necesar, preciza Garvin. Fă presiuni asupra lui Sanders. Fii sigur că le simte. Scutură-l bine, Phil.

— În regulă, Bob.

— Eu mă ocup de Meredith, tu ai grijă de Sanders. Vreau să-l scuturi până dă în primire, lua-l-ar dracu' să-l ia!

— Bob!

Meredith Johnson stătea lângă una din mesele centrale din mijlocul laboratorului Grupului de Proiectare, cercetând împreună cu Mark Lewyn părţile dezasamblate ale unei unităţi de disc Twinkle. Când îl zări pe Garvin aşteptând într-un colţ, îi ieşi în întâmpinare.

— Nici nu pot să-ţi spun cât de rău îmi pare pentru chestia asta cu Sanders.

— Că veni vorba, avem nişte probleme, spuse Garvin.

— M-am tot gândit la ce s-a întâmplat. M-am întrebat ce aş fi putut să fac. S-a supărat şi şi-a pierdut controlul. A băut prea mult şi s-a comportat groaznic. Nu-i vorbă, i se-ntâmplă oricui să treacă prin chestii din astea, dar... Oricum, îmi pare rău, încheie ea, ridicând din umeri.

— Se pare că are de gând să înainteze oficial o acuzaţie de agresiune sexuală.

— Asta-i regretabil, spuse ea. Dar aş zice că face parte din tactica obişnuită: încearcă să mă umilească, să mă discrediteze în faţa oamenilor din departament.

— N-am să-ngădui să se-ntâmple aşa ceva.

— L-a ofensat numirea mea în post şi nu s-a putut obişnui cu gândul că îi voi fi şefă. A simţit că trebuia să încerce să mă pună la punct. Unii bărbaţi aşa sunt, rosti Meredith, clătinând din cap cu tristeţe. Deşi se face atâta gargară pe tema noii sensibilităţi masculine, mă tem că puţini bărbaţi îţi seamănă. Bob.

— Ce mă-ngrijorează acum, Meredith, e că acţiunea lui ar putea influenţa fuziunea.

— Nu văd care-i problema, zise ea. Cred că putem păstra situaţia sub control.

— Problema apare dacă Sanders depune plângerea la Comisia pentru Drepturile Omului.

— Vrea să apeleze la un organism *din afară?*

— Da, întocmai.

Meredith rămase cu privirea în gol. Pentru prima oară, păru să-şi piardă stăpânirea de sine. Îşi muşcă buza.

— Asta ar putea fi foarte jenant.

— Mai încape vorbă? L-am trimis pe Phil la el, să-l întrebe dacă acceptă o mediere. Cu o persoană experimentată din exterior. Cineva ca judecătorul Murphy, de exemplu. Am să-ncerc să aranjez pentru mâine.

— Excelent, spuse Meredith. Pot să-mi fac loc în program vreo două ore, mâine. Dar nu ştiu ce ne putem aştepta să iasă din asta. N-o să recunoască nimic din ce s-a

întâmplat, sunt sigură. Şi nu există nici o dovadă, nici un martor.

— Voiam să-mi relatezi cu exactitate ce s-a întâmplat aseară.

— Of, Bob, oftă ea. De fiecare dată când mă gândesc, îmi fac reproşuri.

— N-ar trebui.

— Ştiu, dar mi le fac. Dacă secretarea mea n-ar fi plecat să-şi închirieze apartamentul, aş fi putut s-o chem şi nu s-ar mai fi întâmplat nimic.

— Cred că ar fi bine să-mi povesteşti, Meredith.

— Sigur, Bob, cum să nu.

Se apropie de el şi-i vorbi cu glas scăzut, neîntrerupt, timp de câteva minute. Garvin rămase lângă ea şi clătină din cap mânios, în timp ce asculta.

Don Cherry îşi întinse picioarele încălţate în pantofi de sport Nike pe biroul lui Lewyn.

— Zău? Deci, Garvin a intrat în laborator. Şi pe urmă?

— Garvin stătea acolo, într-un colţ, mişcându-se de pe un picior pe altul, cum face de obicei, şi aşteptând să fie băgat în seamă. Nu vine el la tine, aşteaptă să-l observi. Eu tocmai discutam cu Meredith despre aparatul Twinkle, pe care-l desfăcusem pe toată masa, şi-i arătam ce găsisem în neregulă la capetele laser...

— Pricepe chestiile astea?

— Mda, aşa lasă impresia. Nu e ca Sanders, dar merge. Învaţă repede.

— Şi are un parfum mai bun ca al lui Sanders, zise Cherry.

— Da, îmi place parfumul ei, zise Lewyn. Oricum...

— Parfumul lui Sanders lasă mult de dorit.

— Mda. Oricum, nu trece mult şi Garvin oboseşte să se legene şi tuşeşte discret. Meredith îl observă şi face „Ah", cu un mic tremur în glas, ştii doar cum trage aer în piept, scurt şi brusc.

— Aha! făcu Cherry. Deci, e vorba de coţăială sau nu?

— Păi, ar cam fi, zise Lewyn. Ea se duce alergând în întâmpinarea lui, el o aşteaptă cu braţele deschise şi,

crede-mă, seamănă cu reclama aia în care doi îndrăgostiţi aleargă unul spre celălalt cu încetinitorul.

— Aha! exclamă Cherry. Nevasta lui Garvin o să se supere rău.

— Asta e. Când, în sfârşit, sunt împreună, unul lângă celălalt, treaba se schimbă niţel. Stau de vorbă, iar ea începe să murmure drăgăstos şi să bată din pleoape ca s-o vadă Garvin. El însă e un tip dur, care nu se lasă înduplecat. Şi totuşi, manevrele îşi fac efectul pe nesimţite.

— Pentru că e teribil de atrăgătoare, de-aia, zise Cherry. Recunoaşte şi tu, tipa are o carcasă excelent modelată, cu o formă şi un finisaj calitatea-ntâi.

— Dar chestia e că nu mai seamănă deloc cu imaginea a doi îndrăgostiţi. Mă holbez la ei, încercând să nu mă vadă nimeni, şi îmi dau seama că nu se comportă ca doi îndrăgostiţi. E vorba de altceva, Don. Aproape că sunt ca tatăl şi fiica.

— Ei şi? Poţi să-ţi regulezi şi fiica, nu? Milioane de indivizi o fac.

— Nu, ştii ce cred eu? Cred că Bob se regăseşte în ea. Vede ceva care-i aminteşte de el însuşi când era mai tânăr. Un fel de energie, sau mai ştiu eu ce. Şi, ascultă la mine, Don, ea joacă pe cartea asta. Îşi încrucişează Garvin braţele, şi le-ncrucişează şi ea. Se reazemă el de perete, se reazemă şi ea. Îl copiază întrutotul. Şi, dacă te uiţi de la distanţă, bagă de seamă: seamănă cu el, Don.

— Nu...

— Da. Gândeşte-te la chestia asta.

— Ar trebui să te uiţi de la o distanţă foarte mare, zise Cherry, dându-şi jos picioarele de pe masă şi ridicându-se să plece. Deci, care-i treaba? Nepotism mascat?

— Nu ştiu. Dar Meredith are un soi de relaţie cu el. Şi nu e o relaţie pur profesională.

— Să fii tu sănătos, nimic nu e pur profesional. Chestia asta am învăţat-o de mult.

Louise Fernandez intră la ea în birou şi-şi lăsă servieta pe podea. Frunzări un teanc de mesaje telefonice care-i fuseseră copiate şi se-ntoarse către Sanders.

— Ce s-a întâmplat? Am primit trei telefoane de la Phil Blackburn în după-amiaza asta.

— Asta pentru că i-am spus că te-am angajat ca avocat şi că sunt pregătit să ajung la judecată. Şi... ăă... i-am dat de înţeles că mâine dimineaţă ar urma să înaintezi plângere la CDO.

— Mi-ar fi imposibil s-o înregistrez mâine, spuse ea. Şi, în orice caz, n-aş recomanda acum o astfel de acţiune. Domnule Sanders, să ştii că iau foarte în serios afirmaţiile false. Te-aş ruga să nu-mi mai atribui în mod nefondat alte acţiuni.

— Îmi cer scuze. Dar lucrurile se petrec foarte repede.

— Asta ca să ne fie clar. Nu-mi place şi, dacă se mai întâmplă o dată, îţi cauţi un alt avocat – iarăşi acea răceală, apărută pe neaşteptate. Bun. Deci i-ai spus lui Blackburn. Cum a reacţionat?

— M-a întrebat dacă accept o mediere.

— Absolut exclus, zise Fernandez.

— De ce?

— Pentru că, invariabil, medierea se face în avantajul companiei.

— A zis că o să aibă un caracter neobligatoriu.

— Chiar şi-aşa. Pentru ei, are valoare de expunere liberă a faptelor. N-are nici un rost să le facem un astfel de cadou.

— Şi a mai spus că poţi fi de faţă.

— Bineînţeles că pot fi de faţă, domnule Sanders. Nu mi se face nici o concesie. Trebuie să ai un avocat care să participe la toate etapele negocierii, altfel medierea e lipsită de valabilitate.

— Astea sunt cele trei nume de posibili mediatori, propuse de el.

Sanders îi înmâna lista, iar ea cercetă hârtia câteva clipe.

— Suspecţii obişnuiţi. Unul dintre ei e mai bun decât ceilalţi doi. Dar tot nu...

— Vrea ca medierea să aibă loc mâine.

— Mâine? făcu Fernandez, holbându-se la el şi rezemându-se de spătarul scaunului. Domnule Sanders, sunt întrutotul de acord cu o rezolvare rapidă, dar aşa ceva e ridicol. Nu putem să fim gata până mâine. Şi, cum am mai spus, nu-ţi recomand să accepţi medierea, indiferent de împrejurări. Ai omis să-mi spui ceva?

— Da, zise el,

— S-auzim.

Sanders ezită.

— Orice comunicare pe care mi-o vei face rămâne confidenţială, fiind apărată de regula secretului profesional, îl îndemnă ea.

— În regulă. *DigiCom* e pe punctul de-a fi achiziţionată de către o companie new-yorkeză, care se numeşte *Conley-White*.

— Deci, zvonurile sunt adevărate.

— Da. Vor să anunţe fuziunea la o conferinţă de presă programată vineri. Tot atunci au de gând să o anunţe şi pe Meredith Johnson ca noua vicepreşedintă a companiei.

— Înţeleg, spuse ea. De aici şi graba lui Phil.

— Da.

— Iar reclamaţia dumitale prezintă pentru el un pericol imediat şi serios.

— Să spunem că survine într-un moment foarte delicat, rosti Sanders, încuviinţând din cap.

Ea rămase tăcută un timp, privindu-l cercetător pe deasupra ochelarilor de vedere.

— Domnule Sanders, te-am judecat greşit. Am avut impresia că eşti un om timid.

— Ei mă forţează să procedez astfel.

— Oare? făcu ea, după care îl cântări din priviri şi apăsă pe butonul interfonului. Bob, adu-mi te rog calendarul de lucru. Trebuie să limpezesc nişte treburi. Şi roagă-i pe Herb şi pe Alan să vină şi ei. Spune-le să lase deoparte totul. Avem ceva mult mai important – împinse hârtiile într-o parte. Sunt disponibili toţi mediatorii de pe lista asta?

— Presupun că da.

— Am s-o solicit pe Barbara Murphy. Doamna judecător Murphy. N-o să-ţi placă de ea, dar o să facă treabă mai bună decât ceilalţi. Am să-ncerc să împing şedinţa pentru după-amiază. Avem nevoie de timp. Dacă nu, măcar spre sfârşitul dimineţii. Îţi dai seama de riscul pe care ţi-l asumi? Presupun că da. Să ştii că te-ai hotărât să intri într-un joc foarte periculos – apăsă pe butonul interfonului. Bob? Anulează întâlnirea cu Roger Rosenberg. Şi pe cea cu Ellen, de la şase. Adu-mi aminte să-l sun pe bărbatu-meu, ca să-i spun că nu ajung diseară la cină. Nici dumneata, adăugă ea, uitându-se la Sanders. E nevoie să suni acasă?

— Soţia şi copiii pleacă din oraş în seara asta.

— I-ai spus totul? întrebă ea, ridicând din sprâncene.

— Da.

— Eşti hotărât de-a binelea.

— Da, sunt.

— Bun, aşa şi trebuie. Să fim cinstiţi, domnule Sanders. Treaba în care te-ai angajat nu este o procedură întrutotul legală. În esenţă, te foloseşti de nişte pârghii de presiune.

— Exact.

— De acum şi până vineri o să te afli într-o poziţie din care o să poţi exercita o presiune considerabilă asupra companiei unde eşti angajat.

— Aşa este.

— Dar şi ei asupra dumitale, domnule Sanders. Şi ei asupra dumitale.

Se afla într-o sală de şedinţe, având în faţa lui cinci oameni care luau notiţe. La stânga şi la dreapta Louisei Fernandez stăteau doi avocaţi tineri: o femeie pe care o chema Eileen şi un bărbat pe nume Richard. Mai erau de faţă doi anchetatori, Alan şi Herb: unul înalt şi chipeş, celălalt durduliu, cu faţa ciupită de vărsat şi cu un aparat foto atârnat pe după gât. Fernandez îl puse pe Sanders să-şi spună din nou povestea, cu cât mai multe detalii. Îl opri des, ca să pună întrebări, notându-şi reperele temporale, numele şi alte amănunte specifice. Cei doi avocaţi nu scoaseră nici un cuvânt, deşi lui Sanders i se părea destul

de limpede că tânăra femeie nu-l vedea cu ochi buni. Cei doi anchetatori rămaseră şi ei tăcuţi, cu excepţia anumitor momente. După ce Sanders pomeni de secretara lui Meredith, Alan, bărbatul cel chipeş, i se adresă direct:

— Vreţi să repetaţi cum o cheamă?

— Betsy Ross. Ca pe femeia cu drapelul.

— Lucrează la etajul cinci?

— Da.

— La ce oră pleacă acasă?

— Aseară a plecat la şase şi un sfert.

— S-ar putea să mă-ntâlnesc cu ea din întâmplare. Pot să urc până la etajul cinci?

— Nu. Toţi vizitatorii sunt opriţi la biroul de recepţie din holul de la parter.

— Şi dacă am de livrat un colet? L-ar primi Betsy direct?

— Nu. Pachetele se duc la recepţia centrală.

— În regulă. Dar florile? Sunt livrate direct?

— Da, cred că da. Adică nişte flori pentru Meredith?

— Da, zise Alan.

— Cred că le puteţi livra personal.

— Excelent, spuse Alan şi-şi notă ceva în carnet.

A doua oară îl opriră când pomeni de femeia de serviciu, pe care o văzuse la plecarea din biroul lui Meredith.

— *DigiCom* se foloseşte de un serviciu special pentru curăţenie?

— Da. AMS – American Management Services. Au sediul pe...

— Îl cunoaştem. Pe Boyle. La ce oră intră în clădire echipele de curăţenie?

— De regulă, înjur de şapte.

— Şi femeiea asta pe care n-aţi recunoscut-o... Descrieţi-o.

— Înjur de patruzeci de ani. De culoare. Foarte suplă, păr cărunt, uşor ondulat.

— Înaltă? Scundă? Cum arăta?

— Potrivită, spuse el, ridicând din umeri.

— Asta nu ne-ajută prea mult, zise Herb. Nu ne mai puteţi spune şi altceva?

Sanders ezită, gândindu-se atent.

— Nu. De fapt, n-am văzut-o prea bine.

— Închide ochii, îi zise Fernandez.

Sanders se conformă.

— Acum inspiră adânc şi întoarce-te în trecut. Este ieri seară. Ai fost în biroul lui Meredith, uşa a fost închisă timp de aproape o oră, ai trecut prin toată acea experienţă cu ea, iar acum pleci din încăpere, ieşi pe uşă... Cum se deschide uşa, înăuntru sau în afară?

— Înăuntru.

— Deci, tragi de uşă ca s-o deschizi..., ieşi din birou... Repede sau încet?

— Repede.

— Şi ajungi în anticameră... Ce vezi acolo?

Trece de uşă. În anticameră, ascensoarele – chiar în faţa lui. Se simte zdruncinat, cu ţinuta în dezordine; speră să nu-l vadă nimeni. Se uită în dreapta, spre biroul lui Betsy Ross: curat, fără nimic pe el, cu scaunul tras la margine. Un bloc-notes. Computerul acoperit cu o husă de plastic. Veioza de birou încă aprinsă. Ochii i se mută spre stânga: vede o femeie de serviciu lângă biroul celeilalte secretare. Femeia ridică un coş de gunoi şi îl goleşte într-un sac de plastic atârnat la un capăt al căruciorului mare şi cenuşiu de lângă ea. Se opreşte cu coşul pe jumătate ridicat şi se holbează la el curioasă. El se întreabă de cât timp se află acolo şi ce auzise dinăuntrul încăperii. Pe cărucior, un mic aparat de radio transmite muzică. „A dracului să fiu dacă nu te omor pentru asta!" strigă Meredith în urma lui.

Femeia de serviciu aude. El îşi fereşte privirea jenat şi se grăbeşte spre lift. Simte ceva vecin cu panica. Apasă pe buton.

— Ai văzut-o? întrebă Fernandez.

—-Da. Dar s-a întâmplat atât de repede... Şi n-am vrut să mă uit la ea, zise Sanders, clătinând din cap.

— Unde ai ajuns? La lift?

— Da.

— O vezi pe femeiea de serviciu?

— Nu. N-am vrut să mă mai uit la ea.

— Bine. Să ne-ntoarcem. Nu, nu, ţine ochii închişi. O s-o facem din nou. Inspiră adânc şi expiră lung, încet... Bun... De data asta vei vedea totul cu încetinitorul, ca la film. Acum... ieşi pe uşă... şi spune-mi când o vezi pentru prima oară.

Iese pe uşă. Totul se derulează lent. Capul i se mişcă delicat în sus şi-n jos, cu fiecare pas. Biroul din dreapta, ordonat, cu veioza aprinsă. La stânga, celălalt birou, cu femeia de serviciu ridicând...

— O văd.

— Bun, acum fă un stop-cadru pe ce vezi. Ca într-o fotografie.

— În regulă.

— Uită-te la ea. Poţi să te uiţi.

Stă cu coşul de gunoi în mână. Se holbează la el, cu o expresie prietenoasă. Are în jur de patruzeci de ani. Părul scurt, ondulat. Uniformă albastră, ca o cameristă de hotel. Un lanţ de argint la gât... nu, de el atârnă nişte ochelari.

— Are nişte ochelari, atârnaţi la gât cu un lanţ metalic.

— Bun. Nu da zor. Nu-i nici o grabă. Uită-te la ea din cap până-n picioare.

Uniformă. Un tub de spray prins la talie. Fustă albastră, lungă până la genunchi. Pantofi albi. Ca o infirmieră. Nu. Tenişi. Nu. Mai groşi... adidaşi. Tălpi groase. Şireturi de culoare închisă. Ceva în legătură cu şireturile.

— Poartă un fel de... adidaşi. Adidaşi mici şi vechi.

— Bun.

— Şireturile... au ceva ciudat.

— Poţi să-ţi dai seama ce e ciudat?

— Nu. Sunt închişi la culoare. Ceva ciudat... Nu-mi dau seama.

— În regulă. Deschide ochii.

Se uită la cei cinci oameni din faţa lui. Se întorsese în încăpere.

— Stranie experienţă, rosti după câteva clipe.

— Dac-am fi avut timp, spuse Fernandez, aş fi adus un hipnotizator profesionist ca să te treacă prin toate evenimentele de aseară. Am constata că poate fi foarte util.

Dar nu avem timp. Băieţi, e ora cinci. Cred c-ar fi bine s-o luaţi din loc.

Cei doi anchetatori îşi adunară hârtiile şi plecară.

— Unde au plecat?

— Dacă am fi intentat acţiunea judecătorească, spuse Fernandez, am fi avut dreptul să luăm depoziţii de la martorii potenţiali..., să interogăm persoane din cadrul companiei, care ar putea deţine informaţii legate de caz. În împrejurările actuale, nu avem dreptul să interogăm pe nimeni, deoarece eşti angajat într-o mediere cu caracter personal. Dar, dacă vreuna din secretarele de la *DigiCom* acceptă să bea un păhărel după program cu un comisionar chipeş, şi dacă discuţia dintre ei se transferă, ca din întâmplare, într-o bârfă despre contactele sexuale la locul de muncă, ei bine, ce să-i faci, aşa-i firea omenească.

— Putem să ne folosim de astfel de informaţii?

Fernandez zâmbi.

—- Să mai vedem ce aflăm, spuse ea. Acum, aş vrea să mai examinăm o dată câteva puncte din povestea dumitale, în special din momentul în care te-ai hotărât să nu ai un contact sexual cu domnişoara Johnson.

— Iar?

— Da. Dar mai întâi o să am de făcut câteva lucruri. Trebuie să-l sun pe Phil Blackburn, ca să aranjăm şedinţele de mâine. Şi mai am şi altceva de stabilit. Hai să ne despărţim şi să ne reîntâlnim peste două ore. Până atunci, ai timp să-ţi faci curăţenie la birou?

— Nu, răspunse el.

— Ar fi bine să te duci chiar acum. Trebuie să scapi de tot ce are caracter personal sau incriminator. De acum înainte, trebuie să te aştepţi să ţi se scotocească prin sertare, şi să ţi se umble în dosare, să ţi se citească pe ascuns corespondenţa, să ţi se asculte mesajele telefonice. Fiecare aspect al vieţii dumitale a devenit public.

— Am înţeles.

— Prin urmare, fă ordine în birou şi în dosare, îndepărtează tot ce are caracter personal.

— În regulă.

— Dacă ai parole de acces pentru computerul de la birou, schimbă-le. Tot ce are caracter personal în fişierele de date electronice trebuie îndepărtate.

— Se face.

— Nu te mulţumi să le scoţi de acolo. Fă tot ce trebuie ca să le ştergi, astfel încât să nu mai poată fi recuperate.

— Bine.

— N-ar fi rău să faci la fel şi acasă. Cu sertarele, dosarele şi computerul.

— Bun, zise el, întrebându-se în gând: acasă? Chiar ar fi în stare să pătrundă şi la el în locuinţă?

— Dacă ai materiale cu caracter deosebit, pe care vrei să le păstrezi, adu-le aici, la Richard, spuse ea, arătând spre tânărul avocat. El o să le ducă la un seif, unde vor fi depuse pe numele dumitale. Nu-mi spune. Nu vreau să ştiu nimic despre asta.

— În regulă.

— Acum, problema telefonului. Din clipa asta, dacă ai de dat telefoane cu caracter secret, nu trebuie să foloseşti telefonul de la birou, telefonul celular sau telefonul de acasă. Foloseşte un telefon public, dar fără cartele magnetice. Fă rost de un fişic de fise.

— Chiar crezi că e nevoie de asta?

— Ştiu că e nevoie. Altceva. Există ceva în comportamentul dumitale, din trecut, despre care compania ar putea să spună că nu e în regulă?

Se uită la el cercetător, pe deasupra ochelarilor.

— Nu cred, zise Sanders, ridicând din umeri.

— Absolut nimic? Ai exagerat cumva când ţi-ai descris pregătirea şi experienţa pe cererea de angajare? Ai concediat pe neaşteptate vreun subaltern? Ţi s-au pus întrebări în privinţa propriului comportament sau a propriilor decizii? Ai fost vreodată subiectul unei anchete interne a companiei? Şi, chiar dacă n-ai fost, ai făcut vreodată, în cunoştinţă de cauză, ceva necuvenit, oricât de mărunt sau neînsemnat în aparenţă?

— Doamne, spuse el. Au trecut doisprezece ani.

— În timp ce faci curăţenie, gândeşte-te şi la asta. Trebuie să ştiu tot ce ar putea să scoată la iveală compania despre dumneata. Pentru că, dacă vor putea, o vor face.

— Bine.

— Şi încă ceva. Am dedus din ce mi-ai relatat că nimeni din companie nu e prea lămurit de ce Johnson s-a bucurat de o ascensiune atât de rapidă în ierarhie.

— Aşa este.

— Află motivul.

— N-o să fie uşor, spuse Sanders. Toată lumea vorbeşte despre asta, dar nimeni nu pare să ştie.

— Numai că, pentru toţi ceilalţi, ăsta e un simplu subiect de bârfă. Pentru dumneata e ceva vital. Trebuie să ştim care sunt relaţiile ei şi cum a ajuns să le aibă. Dacă aflăm asta, poate că avem o şansă să ieşim cu bine din toată tevatura. Dacă nu, domnule Sanders, probabil că or să ne sfâşie-n bucăţi.

Sanders se întoarse la *DigiCom* la ora şase. Cindy îşi făcea curăţenie pe birou şi se pregătea să plece.

— Vreun telefon? întrebă el când intră.

— Numai unul, spuse ea cu o voce tensionată.

— Cine-a fost?

— John Levin. A zis că-i ceva important.

Levin era directorul executiv al unui furnizor de unităţi de hard disc. Indiferent ce voia Levin, putea să mai aştepte. Sanders se uită la Cindy. Părea încordată, gata-gata să izbucnească în plâns.

— S-a-ntâmplat ceva?

— Nu, a fost o zi grea.

Cindy îşi însoţi replica cu un săltat din umeri: un gest de indiferenţă studiată.

— Ceva demn de aflat?

— Nu, a fost linişte. N-au mai existat alte telefoane pentru tine, spuse Cindy, şovăind. Tom, vreau să ştii că nu cred ce se vorbeşte.

— Ce se vorbeşte? întrebă el.

— Despre Meredith Johnson.

— Ce-i cu ea?

— Că ai agresat-o sexual.

După ce lăsă să-i scape aceste cuvinte, Cindy aşteptă. Ochii ei îi cercetau faţa. Pe chipul ei se putea citi nesiguranţa. La rândul lui, Sanders se simţea stingherit, văzând că femeia aceea, alături de care lucrase atâţia ani, devenise atât de nesigură în legătură cu el.

— Nu-i adevărat, Cindy, spuse el pe un ton ferm.

— În regulă. Nici n-am crezut c-ar fi. Numai că toată lumea...

— Nu-i nici un pic de adevăr în chestia asta.

— Bine, în regulă, spuse ea, încuviinţând din cap, punând carnetul de note telefonice în sertar şi părând nerăbdătoare să plece. Vrei să mai rămân?

— Nu.

— Noapte bună, Tom.

— Noapte bună, Cindy.

Intră la el în birou şi închise uşa. Se aşeză la masa de lucru şi se uită la ea atent preţ de o clipă. Nimic nu părea să fi fost atins. Porni monitorul şi începu să caute prin sertare, frunzărind hârtiile şi încercând să se hotărască ce să ia de acolo. Aruncă o privire spre monitor şi văzu cum clipeşte semnalul pentru poşta electronică. Cu un gest leneş, apăsă pe tasta de acces.

NUMĂRUL DE MESAJE PERSONALE: 3. DORIŢI SĂ LE CITIŢI ACUM?

Apăsă pe tasta de confirmare. O clipă mai târziu, apăru primul mesaj.

APARATELE TWINKLE SIGILATE AU FOST EXPEDIATE AZI PRIN DHL. AR TREBUI SĂ LE PRIMIŢI MÂINE. SPER SĂ GĂSIŢI CEVA... JAFAR E TOT GRAV BOLNAV. MI S-A SPUS CĂ S-AR PUTEA SĂ MOARĂ.

ARTHUR KAHN

Apăsă pe tastă şi un alt mesaj apăru pe ecran.

PUŢOII CONTINUĂ SĂ FOJGĂIE PE-AICI. CEVA NOUTĂŢI?
EDDIE

Numai la Eddie nu-i stătea gândul. Apăsă din nou pe tastă, făcând să apară cel de-al treilea mesaj.

CRED CĂ NU AI CITIT NUMERELE MAI VECHI DIN *COMLINE*. ÎNCEPÂND CU PATRU ANI ÎN URMĂ.
UN PRIETEN

Sanders se holbă la ecran. *ComLine* era gazeta internă a companiei *DigiCom* – o apariţie lunară, cu opt pagini pline de relatări neprotocolare despre angajări, avansări, naşteri de copii, programul de vară pentru echipa de softball şi alte chestii de genul ăsta. Sanders nu-i acordase niciodată atenţie şi nu-şi putea imagina de ce-ar face-o acum. Şi cine era acest „un prieten"? Apăsă pe butonul de RĂSPUNS de pe ecran.

IMPOSIBIL DE TRIMIS RĂSPUNSUL – ADRESA EXPEDITORULUI NU ESTE DISPONIBILĂ.

Apăsă pe butonul INFO EXP. Acesta ar fi trebuit să-i ofere numele şi adresa persoanei care expediase mesajul prin poşta electronică. În loc de asta, ecranul se umplu de rânduri dese de caractere:
DE LA UU5.PSI.COM: UWA.PCM.COM.EDU: CHARON MAR IUN 16
04:43:31 INDIRECT DE LA DCCSYS
RECEPŢIE: DE LA UUPSI5 PRIN DCCSYS.DCC.COM ID AA02599;
MAR, 16 IUN 4:42:19 PST %
RECEPŢIE: DE LA UWA.PCM.COM.EDU PRIN UU5.PSI.COM (5.65B/4.0.07179I-PSI/PSINET)
ID AA28153; MAR, 16 IUN 04:24:58 – 0500
RECEPŢIE: DE LA RIVERSTYX.PCM.COM.EDU PRIN UWA.PCM.COM.EDU
(4.1/SMI-4.1)

ID AA 15969; MAR, 16 IUN 04:24:56 PST RECEPŢIE: PRIN RIVERSTYX. PCM.COM. EDU (920330. SGI/5.6)
ID AA00448; MAR, 16 IUN 04:24:56 – 0500
DATA: MAR, 16 IUN 04:24:56 – 0500
DE LA: CHARON@UWA.PCM.COM.EDU (UNPRIETEN)
MESAJ-ID:
9212220924.AA90448@RIVERSTYX.PCM.COM.EDU
CĂTRE: TSANDERS@DCC.COM

Sanders se holbă la ecran. Mesajul nu-i fusese nicidecum expediat din interiorul companiei. Avea în faţa ochilor un traseu *Internet. Internet* este cea mai extinsă reţea mondială de computere, care făcea legătura între universităţi, corporaţii, agenţii guvernamentale şi beneficiari particulari. Sanders nu cunoştea prea multe despre *Internet,* dar, după toate aparenţele, mesajul primit de la „un prieten" cu numele de reţea CHARON, venise de la UWA.PCM.COM.EDU. Cine ştie ce mai era şi asta. Probabil că un soi de instituţie educaţională. Apăsă pe butonul PRINT SCREEN, propunându-şi să-i dea această problemă spre rezolvare lui Bosak. Oricum, tot trebuia să stea de vorbă cu el. Ieşi pe coridor şi luă foaia de hârtie tipărită de imprimantă. Reveni apoi în birou şi privi ţintă ecranul. Decise să încerce să-i răspundă acestei persoane.

DE LA:TSANDERS@DCC.COM
CĂTRE: CHARON@UWA.PCM.COM.EDU
ORICE AJUTOR E FOARTE BINEVENIT
SANDERS

Apăsă pe butonul de expediere. Apoi şterse mesajul iniţial, cât şi răspunsul său.

REGRET, NU PUTEŢI ŞTERGE ACEST MESAJ.

Uneori poşta electronică era protejată împotriva ştergerii accidentale.

Tastă: MESAJ NEPROTEJAT.

MESAJUL ESTE NEPROTEJAT.

Tastă: ŞTERGE MESAJUL.

REGRET, NU PUTEŢI ŞTERGE ACEST MESAJ.

Ce dracu' mai e şi asta? îşi zise. Era posibil ca sistemul să fi rămas blocat. Probabil că de vină era adresa Internet-ului. Hotărî să şteargă mesajul din sistem la nivelul de control.

Tastă: SISTEM.

CE NIVEL?

SYSOP.

REGRET, PRIVILEGIILE DUMNEAVOASTRĂ NU INCLUD CONTROLUL SYSOP.

— Fir-ar să fie! făcu Sanders.

Intraseră în sistem şi-i anulaseră privilegiile. Nu-i venea să creadă.

Tastă: PREZINTĂ PRIVILEGIILE.

SANDERS, THOMAS L.

NIVEL ANTERIOR: 5(SYSOP)

MODIFICARE NIVEL: MAR IUN 16 4:50 PM PST

NIVEL CURENT: O(INTRARE)

FĂRĂ ALTE MODIFICĂRI

Aşadar, i-o făcuseră: îi blocaseră accesul la sistem. Nivelul zero era nivelul atribuit secretarelor companiei. Sanders se prăbuşi în fotoliu. Se simţea de parcă ar fi fost concediat. Pentru prima oară, începu să-şi dea seama cam cum aveau să se desfăşoare lucrurile. Era limpede că nu avea timp de pierdut. Deschise sertarul biroului şi văzu imediat că pixurile şi stilourile fuseseră aranjate ordonat. Cineva trecuse deja pe-acolo. Trase sertarul cu dosare de mai jos. Mai rămăseseră vreo cinci-şase, restul dispăruseră. Îi scotociseră deja prin birou. Se ridică iute şi se duse la fişetele pentru dosare din spatele biroului lui Cindy. Erau încuiate, dar ştia că secretara lui ţinea cheia la ea în birou. O găsi şi deschise la dosarele din anul curent. Fişetul era gol. Nu mai rămăsese nici un dosar. Luaseră totul. Deschise fişetul pentru anul anterior: gol. Anul de dinaintea acestuia: gol şi el. Toate fişetele fuseseră golite. Dumnezeule, îşi zise

Sanders. Normal că Cindy se purtase atât de rece. Probabil că aduseseră o trupă-ntreagă de muncitori cu cărucioare, care căraseră toată după-amiaza. Sanders încuie la loc fişetele, puse cheia în sertarul lui Cindy, ieşi din birou şi coborî scările.

Oficiul de presă se afla la etajul trei. La ora aceea, înăuntru rămăsese o singură secretară, care tocmai avea de gând să închidă.

— A, domnule Sanders. Chiar mă pregăteam să plec.

— Nu-i nevoie să rămâi. Voiam numai să verific nişte chestii. Unde ţineţi numerele mai vechi ale revistei ComLine?

— Sunt toate pe raftul de colo, zise ea, arătând spre un şir de teancuri. Căutaţi ceva anume?

— Nu. Poţi să te duci acasă.

Secretara păru că şovăie, dar până la urmă îşi luă geanta şi părăsi încăperea. Sanders se apropie de raft. Numerele publicaţiei fuseseră aranjate în teancuri, pe câte şase luni. Pentru mai multă siguranţă, începu de la al zecelea teanc în ordine inversă, respectiv din urmă cu cinci ani.

Începu să frunzărească paginile, trecând rapid cu privirea peste detalii nesfârşite, privind rezultatele diferitelor competiţii sportive, şi comunicatele de presă asupra cifrelor de producţie. După câteva minute, constată că îi venea greu să se concentreze. Şi, bineînţeles, nu ştia ce anume căuta, deşi presupunea că era ceva legat de Meredith Johnson.

Parcurse astfel două teancuri până găsi primul articol.

NUMIREA UNUI NOU ADJUNCT LA MARKETING

Cupertino, 10 mai: Preşedintele DigiCom, Bob Garvin, a anunţat astăzi numirea domnişoarei Meredith Johnson în postul de director adjunct al Departamentului de Marketing şi Promovare pentru Telecomunicaţii, care va fi subordonată direct domnului Howard Gottfried. Domnişoara

Johnson, în vârstă de 30 de ani, a venit la noi din postul de vicepreşedinte cu probleme de marketing, de la Conrad Computer Systems din Sunnyvale. Anterior ea a ocupat o funcţie administrativă importantă la Novell Network Division din Mountain View.

Absolventă a Colegiului Vaasar şi a Facultăţii de Ştiinţe Economice din Stanford, domnişoara Johnson s-a căsătorit de curând cu Gary Henley, funcţionar executiv la compartimentul de marketing al firmei CoStar. Felicitări! Ca nou-sosită la DigiCom, domnişoara Johnson...

Sări peste restul articolului, plin de vorbărie publicitară. Fotografia însoţitoare era tipică pentru un absolvent al unei facultăţi de ştiinţe economice: pe un fundal cenuşiu, cu lumina venind pieziş, din spate, se vedea chipul unei femei tinere, cu părul tuns stil paj, cu o privire directă şi hotărâtă, aproape aspră, şi o gură fermă. Oricum, arăta considerabil mai tânără decât atunci când o văzuse ultima oară. Sanders continuă să frunzărească numerele gazetei. Se uită la ceas. Se făcuse aproape şapte şi voia să-l sune pe Bosak. Ajunsese deja aproape de sfârşitul anului, iar paginile erau pline de materiale jubiliare sau festive. O fotografie a lui Garvin împreună cu familia („Sărbători fericite din partea şefului! Gaşcă, miră-te!") îi atrase atenţia, fiindcă-l prezenta pe Bob alături de fosta lui soţie şi de cei trei copii, cu toţii aflaţi la colegiu, adunaţi în jurul unui copac mare. Începuse deja Garvin să se întâlnească cu Emily? Nimeni nu ştiuse vreodată. Garvin era un tip închis în el. Niciodată nu ştiai ce pune la cale.

Sanders trecu la teancul (şi totodată la anul) următor. Previziuni comerciale de început de an („Să arătăm de ce suntem în stare!"). Inaugurarea fabricii de telefoane celulare din Austin; o fotografie cu Garvin în lumina nemiloasă a soarelui, tăind panglica. Un profil de personalitate dedicat lui Mary Anne Hunter, care începea cu: „Inimoasa şi atletica Mary Ann Hunter ştie ce vrea de la viaţă...." Timp de câteva săptămâni după aceea îi tot ziseseră „Inimoasa", până când îi implorase să înceteze.

Sanders continuă să parcurgă pagină după pagină. Un contract cu guvernul irlandez pentru începerea lucrărilor la Cork. Cifre de afaceri pentru trimestrul doi. Scorurile înregistrate de echipa de baschet împotriva celor de la Aldus. Şi deodată o casetă neagră:

JENNIFER GARVIN

Jennifer Garvin, studentă în anul trei la Facultatea de Drept Boalt Hall din Berkeley, a încetat din viaţă pe data de 5 martie, la San Francisco, în urma unui accident de automobil. Avea douăzeci şi patru de ani. Jennifer fusese admisă după absolvirea colegiului la firma Harley, Wayne & Myers. La Biserica Presbiteriană din Palo Alto s-a ţinut un serviciu comemorativ, la care au participat prietenii familiei şi numeroşi colegi de clasă ai defunctei. Cei ce doresc să facă donaţii cu caracter comemorativ sunt rugaţi să-şi trimită contribuţiile la asociaţia „Mamele împotriva şoferilor beţi". Noi, cei de la Digital Communications, transmitem cele mai sincere condoleanţe familiei Garvin.

Sanders îşi aminti că perioada aceea fusese dificilă pentru toată lumea. Garvin era irascibil şi retras, bea peste măsură şi absenta frecvent de la lucru. Nu mult după aceea, dificultăţile sale conjugale ajunseseră să fie cunoscute de toată lumea. După doi ani divorţase şi, la puţin timp după aceea, se căsătorise cu Emily Chen, un tânăr cadru de conducere, care încă nu împlinise treizeci de ani. Numai că schimbările nu se opriseră aici. Toată lumea fusese de acord: Garvin nu mai era acelaşi şef după moartea fiicei sale.

Înainte Garvin fusese un om agresiv, dar de atunci devenise protector şi mai puţin brutal. Unii spuneau că făcea o pauză ca să guste din plăcerile vieţii, dar nu despre asta era vorba. Devenise de curând conştient de caracterul trecător al vieţii, iar acest lucru îl determinase să privească altfel lucrurile aşa cum nu o mai făcuse până atunci. Fusese un pozitivist, îi plăcea să rişte: sărim şi vedem dacă ne rupem gâtul sau nu. În consecinţă, fusese un administrator nemilos, dar un şef remarcabil de drept. Dacă făceai treabă

bună, erai remarcat. Dacă nu te descurcai, plecai. Toată lumea înţelegea regulile. Dar, după moartea lui Jennifer, toate astea se schimbaseră. Ajunsese să aibă favoriţi pe faţă printre subalterni şi în cadrul serviciilor, pe care îi ocrotea, neglijându-i pe ceilalţi, în pofida dovezilor cu care era confruntat. Începuse să ia tot mai des decizii profesionale în mod arbitrar. Garvin voia ca evenimentele să se desfăşoare în conformitate cu intenţiile lui. Asta îi conferise un nou gen de fervoare, o nouă înţelegere a ceea ce ar fi trebuit să fie compania. Aşa că *DigiCom* devenise un loc unde era tot mai dificil de lucrat. Un loc dominat de politica relaţiilor de serviciu şi a birocraţiei. Fusese o tendinţă pe care Sanders o ignorase, continuând să acţioneze ca şi cum ar fi lucrat la vechea companie *DigiCom,* unde nu contau decât rezultatele. Dar nu încăpea nici o îndoială că, de fapt, acea companie dispăruse.

Continuă să răsfoiască revistele. Articolele despre primele negocieri privind fabrica din Malaysia. O fotografie a lui Phil Blackburn în Irlanda, semnând un acord cu primăria oraşului Cork. Noi cifre de producţie pentru fabrica din Austin. Începerea producţiei la modelul A22 de telefoane celulare. Naşteri, decese şi avansări. Alte scoruri înregistrate de echipa de base-ball a lui *DigiCom.*

JOHNSON LA DEPARTAMENTUL OPERAŢIUNI

Cupertino, 20 octombrie: Meredith Johnson a fost numită în postul de director adjunct al Departamentului Operaţiuni din Cupertino, înlocuindu-l pe foarte popularul Harry Warner, care s-a pensionat după cincisprezece ani de activitate în această funcţie. Acest transfer o scoate pe domnişoara Johnson de la Marketing, unde s-a dovedit a fi foarte eficientă în intervalul de un an de când s-a angajat la compania noastră. În noua funcţie, ea va colabora îndeaproape cu Bob Garvin în problemele de operaţiuni internaţionale ale companiei DigiCom.

Articolul era însoţit de o fotografie care-i atrase atenţia lui Sanders. Deşi era tot un instantaneu cu aspect oficial, Johnson arăta cu totul altfel. Avea părul blond deschis. Dispăruse tunsoarea paj cuminte. Noua coafură, în care apăruseră buclele, îi dădea un aer nonconformist. Machiajul era mult mai discret, iar chipul din fotografie zâmbea cu voioşie. Efectul general urmărit fusese s-o facă să apară mai tânără, mai sinceră, mai inocentă. Sanders se încruntă. Răsfoi la repezeală numerele la care se mai uitase o dată. Apoi se duse la teancul precedent, cu fotografiile de sfârşit de an: „Sărbători fericite din partea şefului! Gaşcă, miră-te!" Se uită la fotografia de familie. Garvin, în picioare, în spatele celor trei copii, doi băieţi şi o fată. De bună seamă, aceea era Jennifer. Harriet, soţia lui, stătea într-o parte. În poză, Garvin zâmbea, cu mâna odihnindu-se într-un gest delicat pe umărul fiicei sale. Înaltă, cu o siluetă atletică, aceasta avea părul scurt, buclat şi blond.

— Fir-aş al naibii! spuse el cu glas tare.

Întoarse paginile la primul articol, ca să se uite la fotografia de atunci a lui Meredith. O compară cu aceasta din urmă. Nu încăpea nici un dubiu în privinţa a ceea ce făcuse. Citi restul primului articol:

Nou-sosită la DigiCom, domnişoara Johnson aduce o considerabilă perspicacitate administrativă, un umor sclipitor şi un talent debordant la jocul de softball. Ea va întări în mod considerabil echipa DigiCom! Bun venit, Meredith! Prietenii care o admiră nu sunt deloc surprinşi să afle că Meredith a fost cândva finalistă la un concurs Miss Adolescenţa din statul Connecticut. În anii de studenţie de la Vassar, Meredith a făcut parte cu strălucire atât din echipa de tenis, cât şi din clubul de dezbateri. Membră a asociaţiei Phi Beta Kappa[7] *şi-a luat diploma în psihologie, cu specializarea în psihicul anormal. Să sperăm că n-o să ai nevoie de aşa ceva pe-aici, Meredith! La Stanford şi-a*

[7] Societate naţională onorifică, fondată în 1776, ai cărei membri sunt aleşi pe viaţă din rândurile studenţilor cu merite deosebite (n.tr.).

obţinut cu brio licenţa în administrarea afacerilor, absolvind printre primii din promoţie. Meredith ne-a declarat: „Sunt încântată de venirea mea la DigiCom şi vreau să fac o carieră frumoasă la această companie progresistă. " Nici noi n-am fi putut să o spunem mai bine, domnişoară Johnson!

— Nu mă-nnebuni! zise Sanders.

Nu ştiuse nimic din toate astea. De la bun început, Meredith lucrase în Cupertino, iar Sanders n-o văzuse deloc. Singura dată când se întâlniseră întâmplător fusese la puţin timp după sosirea ei, înainte să-şi fi schimbat părul. Părul... şi ce altceva? Cercetă cu atenţie cele două fotografii. Putea fi observată şi o diferenţă subtilă. Apelase cumva la chirurgia estetică? Era imposibil de ştiut. Dar înfăţişarea ei se schimbase în mod cert între cele două portrete. Trecu mai rapid peste celelalte numere ale revistei, convins că aflase ce era de ştiut. Parcurgea numai titlurile:

GARVIN O TRIMITE PE JOHNSON ÎN TEXAS
PENTRU SUPRAVEGHEREA FABRICII DIN AUSTIN

JOHNSON VA CONDUCE NOUA UNITATE
DE ANALIZĂ A OPERAŢIUNILOR

JOHNSON NUMITĂ VICEPREŞEDINTĂ LA OPERAŢIUNI
VA LUCRA DIRECT ÎN SUBORDINEA LUI GARVIN

JOHNSON: TRIUMF ÎN MALAYSIA
CONFLICTUL DE MUNCĂ A FOST REZOLVAT

MEREDITH JOHNSON, STEAUA NOASTRĂ ÎN PLINĂ ASCENSIUNE, UN MANAGER EXCELENT; PRICEPEREA EI ÎN DOMENIILE TEHNICE ESTE FOARTE MARE

Acest ultim titlu trona deasupra unui profil jurnalistic consistent, care o avea ca subiect pe Johnson, fiind plasat

avantajos în pagina a doua a publicaţiei. Apăruse în ComLine cu numai două numere în urmă. Văzându-l, Sanders îşi dădu seama că articolul fusese destinat uzului intern, pregătind terenul pentru debarcarea din iunie. Fusese un balon de încercare, înălţat de cei de la Cupertino pentru a vedea dacă Meredith ar fi putut fi acceptată în fruntea departamentelor tehnice din Seattle. Singurul necaz era că Sanders nu-l zărise şi nimeni nu-i pomenise de el vreodată. Articolul scotea în evidenţă pregătirea tehnică dobândită de Johnson în anii de când se angajase la companie. Era citată şi ea cu următoarea declaraţie: „Mi-am început cariera lucrând în domeniul tehnic, la Novell. Am considerat întotdeauna domeniul tehnic ca fiind prima mea dragoste; mi-ar plăcea să mă întorc acolo. La urma-urmei, inovaţiile tehnice valoroase stau la baza unei companii progresiste precum *DigiCom*. Orice bun manager de la noi trebuie să fie în stare să conducă departamentele tehnice."

Aşadar, asta era. Se uită la dată: 2 mai. Articolul fusese publicat în urmă cu şase săptămâni. Ceea ce însemna că fusese scris cu cel puţin două săptămâni înainte de apariţia propriu-zisă. După cum bănuise Mark Lewyn, Meredith Johnson ştiuse că avea să fie numită şefa Grupului pentru Produse Avansate cu cel puţin două luni înainte. Ceea ce însemna, în consecinţă, că Sanders nu fusese nici o clipă luat în considerare pentru numirea în aceeaşi funcţie. Nu avusese nici cea mai mică şansă. Afacerea fusese hotărâtă dinainte. Cu mai multe luni în urmă. Sanders trase o înjurătură, duse articolele la xerox şi le copie, apoi aşeză teancurile de reviste la locul lor pe raft şi ieşi din oficiul de presă.

Intră în lift, unde dădu peste Mark Lewyn.

— Bună, Mark, spuse Sanders.

Lewyn nu-i răspunse. Sanders apăsă pe butonul pentru parter. Uşile se închiseră.

— Sper că-ţi dai seama ce porcărie faci, rosti Lewyn mânios.

— Cred că-mi dau.

— Fiindcă poţi s-o zbârceşti şi din cauza ta s-o păţească toţi, ştiai?

— Ce să zbârcesc?

— Să ştii că n-avem nici o vină că ai dat cu bâta-n baltă.

— Dar nimeni n-a susţinut aşa ceva.

— Nu ştiu ce-o fi cu tine, zise Lewyn. Întârzii la serviciu, spui că mă suni şi nu mă suni... Care-i treaba, ai necazuri acasă? Belele cu Susan?

— N-are nici o legătură cu Susan.

— Zău? Eu cred că are. Ai întârziat două zile la rând şi, chiar şi atunci când eşti aici, parcă umbli cu capul în nori. Pluteşti în lumea viselor, Tom, fir-ar să fie. În fond, ia spune, ce naiba căutai în biroul lui Meredith pe înserate?

— M-a rugat să vin la ea în birou. E şefa mea. Vrei să spui că nu trebuia să mă duc?

Lewyn clătină din cap scârbit.

— Jocul ăsta de-a nevinovăţia pute de la o poştă. Chiar nu eşti în stare să-ţi asumi răspunderea pentru nimic?

— Ce...

— Uite ce e, Tom, toată lumea din companie ştie că Meredith e un rechin. E poreclită Mâncătoarea de Bărbaţi. Marele Alb. Toţi au priceput că e protejata lui Garvin, că poate să facă orice. Şi cel mai mult îi place să se ia de chiloţi cu tipii simpatici care-şi fac apariţia în biroul ei la sfârşitul programului. Bea vreo două pahare de vin, se-ncinge niţel şi vrea să fie servită. Că e un comisionar, un practicant sau vreun tinerel de la contabilitate, nu contează. Şi nimeni nu suflă o vorbă, fiindcă Garvin crede că a găsit găina cu ouă de aur. Şi-atunci, cum se face că toată suflarea din companie ştie, numai tu nu?

Sanders rămase înmărmurit. Nu ştia ce să-i răspundă. Se holbă la Lewyn, care stătea foarte aproape de el, adus de spate şi cu mâinile înfipte în buzunare. Îi simţea respiraţia în obraz, dar abia dacă-i auzea vorbele, ca şi cum ar fi venit spre el de la o mare depărtare.

— Tom, băiete, şi tu mergi pe aceleaşi coridoare şi respiri acelaşi aer ca şi noi. Ştii cine şi ce face. Te duci în

pas vioi în biroul ei..., şi ştii al naibii de bine ce-are să urmeze. Meredith mai că n-a anunţat pe toată lumea că vrea să ţi-o sugă. Cât a fost ziulica de lungă, te-a luat de braţ şi ţi-a aruncat uitături alea pline de înţeles. Ah Tom. Ce încântată sunt că te revăd. Iar acum zici că nu ştiai ce te aşteaptă în biroul ăla? Lua-te-ar dracu, Tom. Eşti un dobitoc.

Uşile ascensorului se deschiseră. Înaintea lor, coridorul de la parter era părăsit şi întunecos în lumina tot mai slabă a sfârşitului după-amiezii de iunie. Afară ploua domol. Lewyn porni către ieşire, iar apoi se opri. Vocea lui răsună pe coridor.

— Îţi dai seama că în toată povestea asta te compromiţi exact ca o femeie fără minte? „Cine eu? Nici prin cap nu mi-a trecut aşa ceva". Sau: „A, păi asta nu e responsabilitatea mea. Nu m-am gândit niciodată că, dacă mă îmbăt, îl sărut, merg la el în cameră şi mă culc în patul lui, o să mă reguleze. Vai de mine, se poate?" Astea-s tâmpenii, Tom, nişte tâmpenii iresponsabile. Şi-ai face bine să te gândeşti la ce-ţi spun, fiindcă-n compania asta suntem o mulţime de inşi care am muncit cel puţin tot atât de mult ca şi tine şi nu vrem să vedem cum, din cauza ta, se duc pe copcă şi fuziunea şi separarea. Dacă tu vrei să pretinzi că nu-ţi dai seama când o femeie se dă la tine, nici o problemă. Dacă vrei să-ţi distrugi viaţa, eşti liber s-o faci. Dar dacă o distrugi şi pe-a mea, al dracului să fiu dacă nu te calc în picioare.

Lewyn porni cu paşi energici către ieşire. Uşile liftului începuseră să se închidă. Sanders întinse mâna afară şi-şi prinse degetele între uşi. Îşi trase degetele din strânsoare şi uşile se deschiseră din nou. Ieşi repede pe coridor şi-l ajunse pe Lewyn din urmă, punându-i mâna pe umăr.

— Mark, stai puţin, ascultă-mă...

— Nu mai am nimic să-ţi spun. Am copii, am responsabilităţi. Iar tu eşti un căcănar.

Îi desprinse mâna lui Sanders de pe umăr, deschise uşa şi ieşi pe stradă, îndepărtându-se cu paşi grăbiţi. În timp ce

uşa de sticlă se închidea, Sanders zări în reflexia mişcătoare o străfulgerare de păr blond şi se întoarse.

— Mi s-a părut un pic cam nedrept, spuse Meredith Johnson.

Stătea cam la şase metri în spatele lui, lângă lifturi. Purta echipament de gimnastică – colanţi albaştri şi o bluză de trening – şi ducea în mână o geantă sport. Arăta minunat şi, într-un fel anume, inspira o senzualitate făţişă. Sanders se simţi cuprins de încordare: pe coridor nu mai era nimeni în afară de ei doi.

— Da, zise el. Şi mie mi s-a părut.

— M-am referit la chestia aia cu femeile fără minte.

Îşi trecu cureaua genţii peste umăr, iar mişcarea îi ridică bluza de trening şi-i expuse abdomenul gol deasupra colanţilor. Clătină din cap şi-şi dădu la o parte părul de pe faţă. Şovăi o clipă, după care începu să vorbească.

— Vreau să-ţi spun că-mi pare rău de toată povestea asta.

Se apropie de el cu paşi siguri, încrezători, aproape semeţi. Vorbea cu o voce domoală.

— N-am vrut să se-ntâmple aşa, Tom, continuă ea, apropiindu-se şi mai mult şi mişcându-se cu încetineală, de parcă ar fi vrut să atragă un animal pe care se temea să nu-l sperie. Pentru tine am doar cele mai calde sentimente – şi mai aproape. Cele mai calde – mai aproape. Ce pot să fac, Tom, dacă te doresc şi acum? – mai aproape. Dacă am făcut ceva care să te jignească, îmi cer scuze.

Se afla foarte aproape, trupul ei aproape că-l atingea pe-al lui, iar sânii se opriseră la doar câţiva centimetri de braţul lui.

— Îmi pare sincer rău, Tom, spuse ea încet, părând profund emoţionată, în timp ce sânii i se înălţau şi coborau, iar ochii umezi îl priveau rugător. Poţi să mă ierţi? Te rog. Ştii bine ce simt pentru tine.

El retrăi toate vechile senzaţii şi nelinişti. Scrâşni din dinţi şi spuse:

— Meredith, ce-a fost a fost. Te rog să încetezi, bine?

Ea schimbă imediat tonul şi arătă în direcţia străzii.

— Uite, sunt cu maşina. Vrei să te las undeva?

— Nu, mulţumesc.

— Plouă şi m-am gândit că poate vrei să mergi cu maşina.

— Nu cred că-i o idee prea bună.

— Numai fiindcă plouă...

— Aşa e la Seattle, plouă tot timpul.

Ea ridică din umeri, se duse la uşă, se rezemă de ea şi o împinse cu şoldul. Apoi se uită din nou la el şi zâmbi:

— Adu-mi aminte să nu mai port colanţi când sunt în preajma ta. E jenant: mă faci să mă ud toată.

După care deschise uşa şi se duse repede la maşina care o aştepta, urcându-se pe locul din spate. Închise portiera, se uită încă o dată spre el şi-i făcu semn cu mâna, plină de voioşie. Maşina porni. Sanders îşi descleştă pumnii. Trase adânc aer în piept şi expiră încet. Îşi simţea întreg trupul încordat. Aşteptă până când maşina se făcu nevăzută, apoi ieşi pe stradă. Simţi pe faţă ploaia şi vântul rece de seară. Opri un taxi.

— Hotelul Four Seasons, îi spuse şoferului.

Sanders privi pe fereastra maşinii, respirând adânc. Avea senzaţia că nu-şi regăseşte suflul. Întâlnirea cu Meredith îl făcuse să-şi piardă sângele rece, mai ales că se produsese atât de curând după discuţia cu Lewyn. Spusele lui Lewyn îl întristaseră, dar pe Mark nu puteai niciodată să-l iei prea în serios. Era un artist exaltat, care-şi rezolva tensiunile creatoare supărându-se. În cea mai mare parte a timpului era înfuriat dintr-o pricină sau alta. Lui Lewyn îi plăcea să fie supărat. Sanders îl cunoştea de multă vreme. El, unul, nu înţelesese niciodată cum de putea Adele, soţia lui Lewyn, să se împace cu o asemenea situaţie. Adele era o femeie minunat de calmă, aproape flegmatică, în stare să vorbească la telefon în vreme ce copiii, doi la număr, i se urcau în cap, trăgeau de ea şi-i puneau întrebări. Procedând într-o manieră similară, Adele se mulţumea să-l lase pe Lewyn să se-nfurie, fiindcă toată lumea ştia că, până la urmă, asta nu avea nici o importanţă.

Tot atât de adevărat era însă că Lewyn poseda un soi de instinct de a sonda gusturile publicului, tendinţele generale. În asta consta şi secretul succesului său ca proiectant. De exemplu, spunea „culori pastel" şi toată lumea murmura dezaprobator, afirmând despre culorile noilor proiecte că arătau ca dracu'. Dar, doi ani mai târziu, când produsele ieşeau de pe linia de montaj, culorile pastel se dovedeau a fi exact ceea ce voia toată lumea. Aşa încât Sanders se văzu silit să admită că lucrurile pe care i le spusese Lewyn avea să le audă în curând şi de la alţii. Lewyn exprimase punctul de vedere al companiei: Sanders le distrugea şansele tuturor celorlalţi.

Ei bine, îi bag în mă-sa, îşi zise el.

Cât despre Meredith – avusese sentimentul distinct că, pe coridor, se distrase pe seama lui. Îl tachinase, se jucase cu el. Nu putea înţelege ce o făcea să fie atât de încrezătoare. Sanders făcuse o afirmaţie foarte gravă împotriva ei. Totuşi, ea se purta de parcă n-ar fi existat nici un fel de ameninţare. Manifestase un soi de impenetrabilitate, o indiferenţă care lui îi provocaseră o nelinişte profundă. Asta nu putea să însemne decât că ştia că are asigurat sprijinul lui Garvin. Taxiul opri pe aleea din faţa hotelului. Zări în faţă maşina lui Meredith, care discuta cu şoferul. Ea îşi întoarse privirea şi-l văzu. N-avea încotro: trebuia să coboare din maşină şi să meargă spre intrare.

— Mă urmăreşti? întrebă ea, zâmbind.

— Nu.

— Sigur?

— Da, Meredith, sigur.

Urcară amândoi cu mica scară rulantă care ducea din stradă în foaierul hotelului. El rămase cu câteva trepte în urmă. Ea îşi întoarse încă o dată privirea şi spuse:

— Mi-ar fi plăcut să mă urmăreşti.

— Mda. Ei, uite că n-a fost să fie.

— Ar fi fost frumos, continuă ea, zâmbindu-i îmbietor.

Sanders nu ştiu ce să mai spună, aşa că se mulţumi să clatine din cap. Parcurseră în tăcere restul drumului, până când ajunseră în foaierul înalt şi frumos împodobit.

— Stau la camera 423. Poţi să vii să mă vezi oricând, zise ea, apoi se îndreptă spre unul din lifturi.

Sanders aşteptă până când ea se făcu nevăzută, apoi străbătu foaierul şi o luă la stânga, către sala de mese. Stând aproape de uşă, îl zări într-un colţ pe Dorfman, care lua masa cu Garvin şi cu Kaplan. Max sporovăia de zor, gesticulând cu vioiciune, în timp ce vorbea. Garvin şi Kaplan ascultau amândoi cu luare aminte. Asta-i aminti lui Sanders că Dorfman fusese cândva unul din directorii companiei – şi încă unul foarte puternic, dacă dădeau crezare poveştilor care circulau pe seama lui. Dorfman îl convinsese pe Garvin să depăşească faza modemurilor şi să se extindă la telefonia celulară şi comunicaţiile radio, într-o vreme când nimeni nu vedea vreo legatară între computere şi telefoane. Respectiva legătură devenise între timp evidentă, însă fusese obscură la începutul anilor optzeci, când Dorfman îi spusese: „Nu te băga în hardware. Afacerea ta trebuie să fie comunicaţiile şi accesul la informaţie".

Tot Dorfman modelase şi personalul companiei. Se vehicula ideea că Stephanie Kaplan îşi datora poziţia sprijinului lui entuziast. Sanders venise în Seattle la recomandarea lui Dorfman. Mark Lewyn fusese angajat tot datorită lui Dorfman. Şi nici nu se mai ştia câţi vicepreşedinţi dispăruseră de-a lungul anilor fiindcă Dorfman considerase că le lipsea fie viziunea, fie energia. Putea fi un aliat puternic sau un adversar de temut. Poziţia lui în perioada fuziunii era la fel de importantă. Deşi demisionase din postul de director cu ani în urmă, Dorfman continua să deţină un procent însemnat din acţiunile companiei *DigiCom.* Avea în continuare influenţă asupra lui Garvin. Şi încă avea relaţiile şi prestigiul necesare în cadrul comunităţii oamenilor de afaceri şi ai finanţelor, pentru a face din această fuziune o chestiune mult mai simplă. Dacă Dorfman aproba termenii afacerii, admiratorii săi de la *Goldman şi Sachs* şi de la *First Boston* acordau cu uşurinţă fondurile necesare. Dar dacă era nemulţumit şi sugera că fuziunea celor două companii nu avea sens, atunci

operaţiunea putea foarte bine să dea greş. Toată lumea ştia acest lucru şi înţelegea foarte bine puterea de care dispunea..., în special Dorfman însuşi.

Pe Sanders nu-l trăgea inima să intre în restaurant, aşa că zăbovi lângă uşă. După un timp, Max îşi ridică privirea şi-l zări. Continuând să vorbească, clătină din cap aproape imperceptibil. Pe urmă, fără a-şi întrerupe discursul, făcu o mişcare subtilă cu mâna, bătându-şi uşor ceasul de la mână. Sanders încuviinţă din cap şi se întoarse în hol, unde se aşeză pe un fotoliu. Ţinea în poală teancul de copii xerox realizate după revista *ComLine.* Le răsfoi, cercetând încă o dată felul în care îşi schimbase Meredith înfăţişarea. Câteva minute mai târziu, Dorfman ieşi din restaurant în căruciorul de invalid.

— Ei, Thomas. Mă bucur că viaţa pe care o duci nu te lasă să te plictiseşti.

— Ce vrea să-nsernne asta?

Dorfman râse şi arătă spre sala de mese.

— Acolo nu se discută despre nimic altceva. În seara asta, tu şi Meredith sunteţi unicul subiect de conversaţie. Toţi sunt extrem de emoţionaţi. Şi tare îngrijoraţi.

— Inclusiv Bob?

— Da, bineînţeles. Inclusiv Bob, spuse el, aducându-şi scaunul mai aproape de Sanders. Acum nu prea pot să discut cu tine. Aveai ceva anume să-mi spui?

— Cred c-ar trebui să te uiţi la astea, spuse Sanders, înmânându-i copiile lui Dorfman.

Îşi făcuse socoteala că Dorfman ar fi putut să-i arate fotografiile lui Garvin. Dorfman putea să-l facă pe Garvin să priceapă ce se petrecea acolo. Dorfman le examina în tăcere preţ de o clipă.

— Ce femeie drăguţă, spuse el. Şi-atât de frumoasă...

— Uită-te la diferenţe, Max. Uite ce-a fost în stare să-şi facă.

Dorfman ridică din umeri.

— Şi-a schimbat coafura. Foarte frumos. Şi ce-i cu asta?

— Cred că şi-a făcut o operaţie estetică.

— Nu m-ar surprinde, spuse Dorfman. În zilele astea, foarte multe femei îşi fac aşa ceva. Pentru ele e ca spălatul pe dinţi.

— Pe mine mă cutremură.

— De ce?

— Pentru că-i o înşelătorie, de-aia.

— Şi care-i înşelătoria? spuse Dorfman, săltând din umeri. Ştie să se descurce. Bravo ei!

— Pariez că Garvin habar n-are ce-i face, spuse Sanders.

Dorfman clătină din cap.

— Nu Garvin mă-ngrijorează, spuse el. Tu mă-ngrijorezi, Thomas, tu şi furia asta a ta...

— Hai să-ţi spun de ce sunt furios, zise Sanders. Pentru că ăsta-i genul de şiretlicuri la care o femeie poate să apeleze, iar un bărbat nu. Îşi schimbă înfăţişarea, se îmbracă şi se comportă ca fiica lui Garvin şi asta îi aduce un avantaj. Pentru că e limpede ca lumina zilei că eu nu pot să mă comport ca fiica lui.

— Thomas, Thomas, oftă Dorfman, clătinând din cap.

— Păi, ce? Vrei să zici că pot?

— Furia asta îţi face bine? S-ar părea că da.

— Nu-mi face bine deloc.

— Atunci, las-o baltă, zise Dorfman şi îşi întoarse scaunul, ca să stea faţă-n faţă cu Sanders. Încetează cu idioţeniile astea şi priveşte adevărul în faţă. Oamenii tineri din organizaţii avansează prin alierea cu cei mai în vârstă şi puternici. Adevărat?

— Da.

— Întotdeauna e aşa. Cândva, alianţele aveau un caracter oficial: un ucenic şi un meşter, sau un elev şi un dascăl. Era ceva aranjat, da? Dar astăzi nu mai sunt oficiale. Astăzi vorbim despre mentori. Tinerii din lumea afacerilor au mentori. Corect?

— Să zicem...

— Bun. Cum fac tinerii să se ataşeze de câte un mentor? Care este procedeul? Mai întâi, făcându-se agreabili şi utili pe lângă un personaj mai vârstnic,

îndeplinind sarcini care trebuie rezolvate. Pe urmă, devenind atrăgători pentru persoana vârstnică – imitându-i atitudinile şi gusturile. În fine, prin partizanat, adoptându-le punctele de vedere din cadrul companiei.

— Toate bune şi frumoase, spuse Sanders. Dar ce legătură e între astea şi chirurgia estetică?

— Ţi-aduci aminte când te-ai angajat la *DigiCom,* în Cupertino?

— Da, mi-aduc aminte.

— Te-ai transferat de la *DEC* în 1980?

— Da.

— La *DEC* purtai zilnic sacou şi cravată. Dar, când ai venit la *DigiCom,* ai văzut că Garvin purta blugi. Aşa că n-a trecut mult şi-ai început şi tu să porţi blugi.

— Bineînţeles. Ăsta era stilul companiei.

— Favoriţii lui Garvin erau cei de la *Giants.* Aşa că ai început să mergi şi tu la stadion, în Candlestick Park.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, el era şeful, nu?

— Lui Garvin îi plăcea golful. Aşa că te-ai apucat şi tu de golf, cu toate că-l urai. Ţin minte cum mi te plângeai cât de mult detestai jocul ăsta. Să alergi de nebun după mingiuca aia stupidă.

— Mă rog. Dar nu mi-am făcut operaţie estetică ca să semăn cu vreunul din băieţii lui.

— *Pentru că n-ai avut nevoie de asta, Thomas*, spuse Dorfman ridicându-şi mâinile într-un gest de exasperare. Chiar nu pricepi? Lui Garvin îi plăceau tinerii obraznici şi agresivi, care beau bere, înjurau şi alergau după fuste. Iar tu făceai pe atunci toate lucrurile astea.

— Eram tânăr. Aşa se comportă bărbaţii tineri.

— Nu, Thomas. Aşa îi plăcea lui Garvin să se comporte bărbaţii tineri, spuse Dorfman, clătinând din cap. Lucrul acesta se petrece în cea mai mare parte în mod inconştient. Relaţiile de acest gen aşa sunt, Thomas. Dar sarcina construirii unei astfel de relaţii diferă, în funcţie de sexul persoanelor implicate. Dacă mentorul tău este bărbat, te poţi comporta ca fiul, fratele sau tatăl lui. Sau te poţi comporta la fel ca bărbatul respectiv când era mai

tânăr – îi poţi aduce aminte de el însuşi. Aşa e? Da, văd că pricepi. Tot e bine. Dar dacă eşti femeie, totul se schimbă. Acum trebuie să fii amanta, fiica sau soţia mentorului tău. Sau, mă rog, sora. În orice caz, ceva cu totul diferit.

Sanders se încruntă.

— Văd lucrul ăsta adeseori, acum când bărbaţii au început să lucreze în subordinea femeilor. De multe ori, bărbaţii nu reuşesc să structureze relaţia pentru că nu ştiu cum să se comporte ca subordonaţi ai unor femei. Nu se simt în largul lor. Dar, în alte situaţii, îşi intră cu uşurinţă în rol în compania unei femei. Ei devin astfel fiul ascultător, un înlocuitor de amant sau de soţ. Iar dacă o fac bine, femeile din acea organizaţie devin mânioase, deoarece simt că nu pot concura în calitate de fiu, amant sau soţ în faţa şefei. Prin urmare, au sentimentul că bărbatul este avantajat.

Sanders rămase tăcut.

— Ai înţeles? întrebă Dorfman.

— Tu zici că se întâmplă în ambele sensuri.

— Da, Thomas. Este inevitabil. E-n firea lucrurilor.

— Ei, las-o-ncolo, Max. Nu-i nimic inevitabil. Când fiica lui Garvin a murit, a fost o tragedie personală. El era mâhnit, iar Meredith a profitat de...

— Opreşte-te, zise Dorfman agasat. Acum ce vrei, să schimbi firea omenească? Întotdeauna se petrec tragedii. Şi întotdeauna oamenii profită. Nu e nimic nou. Meredith e inteligentă. E încântător să vezi o femeie atât de inteligentă şi descurcăreaţă, care pe deasupra mai e şi frumoasă. Ea e un dar de la Dumnezeu. E încântătoare. Ăsta e necazul tău, Thomas. Şi te paşte de multă vreme.

— Ce vrea să...

— Şi, în loc să te ocupi de necazul tău, îţi pierzi vremea cu aceste... flecuşteţe, rosti Dorfman, înapoindu-i fotografiile. Astea nu sunt importante, Thomas.

— Max, n-ai vrea...

— N-ai fost niciodată un om de echipă, Thomas. Nu în asta a stat forţa ta. Tu doar puteai să iei o problemă de ordin tehnic, s-o desfaci pe bucăţele, să-i împingi de la spate pe tehnicieni, să-i încurajezi şi să-i terorizezi, şi până

la urmă s-o rezolvi. Puteai să faci lucrurile să funcţioneze. E sau nu aşa?

Sanders încuviinţă din cap.

— Dar acum ţi-ai părăsit punctul forte pentru un joc care nu ţi se potriveşte.

— Adică?

— Îţi închipui că, ameninţând cu un proces, exerciţi presiuni asupra ei şi asupra companiei. De fapt, ai acţionat în avantajul ei, Thomas. Ai lăsat-o pe ea să stabilească regulile jocului.

— Trebuia să fac ceva. A încălcat legea.

— A încălcat legea, îl maimuţări Dorfman cu sarcasm. Vai de mine şi de mine. Iar tu eşti atât de lipsit de apărare. Mă cutremur de tristeţe pentru soarta ta crudă.

— Nu-i aşa uşor. Are relaţii sus-puse şi susţinători puternici.

— Nu mă-nnebuni! Orice cadru de conducere cu susţinători puternici are şi detractori puternici. Iar Meredith nu duce lipsă de aşa ceva.

— Ascultă-mă pe mine, Max, zise Sanders, e periculoasă. Face parte din generaţia aia de specialişti în administrarea afacerilor, concentraţi numai pe imagine şi fără pic de substanţă.

— Da, zise Dorfman, încuviinţând din cap. Ca atâtea alte tinere cadre de conducere din ziua de azi. Experţi în imagine. Foarte interesaţi în manipularea acestui tip de realitate. O tendinţă fascinantă.

— Nu cred că are competenţa necesară ca să conducă acest departament.

— Şi ce-i cu asta? se răsti Dorfman. Ce importanţă are pentru tine? Dacă e incompetentă, până la urmă Garvin o să fie nevoit să recunoască şi s-o schimbe. Dar până atunci, tu vei fi dispărut de mult. Pentru că ai să pierzi jocul ăsta cu ea, Thomas. E mai bună decât tine la politica din cadrul companiei. Întotdeauna a fost.

— E lipsită de scrupule, spuse Sanders, încuviinţând din cap.

— Spanac! E abilă, Thomas. Are un instinct care ţie îţi lipseşte. Ai să pierzi totul dacă insişti pe linia asta. Şi-ai să-ţi meriţi soarta, pentru că te-ai purtat ca un prost.

— Ce-mi recomanzi să fac?

— Aha, deci acum vrei un sfat.

— Da.

— Serios? zâmbi Dorfman. Mă îndoiesc.

— Da, Max. Vreau.

— În regulă. Uite care-i sfatul meu. Du-te la ei, cere-ţi scuze faţă de Meredith, cere-ţi scuze faţă de Garvin şi reia-ţi postul în primire.

— Nu pot.

— Înseamnă că nu vrei un sfat.

— Nu pot să fac asta, Max.

— Prea multă mândrie?

— Nu, dar...

— Eşti orbit de mânie. Cum îndrăzneşte femeia asta să se comporte aşa? A încălcat legea şi trebuie adusă în faţa justiţiei. E periculoasă, trebuie oprită. Eşti plin de o indignare delicioasă şi îndreptăţită. Adevărat?

— Pe dracu', Max. Pur şi simplu nu pot s-o fac, atâta tot.

— Ba sigur că poţi. Vrei să spui că nu eşti dispus s-o faci.

— Aşa este. Nu sunt dispus.

Dorfman ridică din umeri.

— Atunci, ce vrei de la mine? Vii să-mi ceri sfatul numai ca să nu mi-l accepţi? Nu e un lucru neobişnuit, spuse el cu un rânjet. Mai am o mulţime de sfaturi pe care n-ai fi dispus să le accepţi.

— Ca de exemplu?

— Ce-ţi pasă, dacă tot nu le primeşti?

— Haide, Max.

— Vorbesc serios. N-ai să le accepţi. Ne pierdem timpul de pomană. Pleacă.

— Măcar spune-mi, te rog.

Dorfman oftă.

— Numai fiindcă-mi aduc aminte de tine de pe vremea când aveai minte. Primul lucru. Mă asculţi?

— Da, Max, te ascult.

— Primul lucru: ştii tot ce ai nevoie să ştii despre Meredith Johnson. Aşa că acum uit-o. Nu e treaba ta.

— Ce înseamnă asta'?

— Nu mă-ntrerupe. Al doilea lucru. Joacă jocul tău, nu pe-al ei.

— Adică?

— Adică, rezolvă problema.

— Ce problemă să rezolv? Procesul?

Dorfman pufni dispreţuitor şi-şi ridică mâinile într-un gest exasperat.

— Eşti de-a dreptul imposibil. Îmi irosesc timpul.

— Adică să abandonez procesul?

— Nu pricepi omeneşte? *Rezolvă problema*. Fă ce ştii să faci bine. Fă-ţi meseria. Şi acum, pleacă de-aici.

— Dar, Max...

— Of, nu pot să fac nimic pentru tine, zise Dorfman. E viaţa ta. Trebuie să comiţi greşelile pe care ţi-e scris să le comiţi. Iar eu trebuie să mă întorc la musafirii mei. Dar încearcă să fii atent, Thomas. Nu dormi pe tine, nu te culca pe-o ureche. Şi ţine minte, întreg comportamentul uman are un temei. Comportamentul în ansamblu înseamnă rezolvarea unei probleme. Chiar şi comportamentul *tău,* Thomas.

După care îşi întoarse scaunul cu rotile şi se întoarse în restaurant.

Să-l ia dracu' şi pe Max, înjură Sanders în gând, în timp ce mergea pe Third Street, în aerul umed al serii. Felul cum nu spunea niciodată ce gândea ar fi scos pe oricine din fire. *Ăsta e necazul tău, Thomas. Şi te paşte de multă vreme.* Ce naiba voia să însemne asta? Să-l ia dracu' pe Max. Enervant, amăgitor şi, totodată, obositor. Asta îşi amintea Sanders cel mai bine despre şedinţele pe care le aveau pe vremea când Dorfman făcea parte din consiliul de conducere al companiei *DigiCom.* Sanders pleca de la ele epuizat. În zilele acelea, în Cupertino, funcţionarii tineri îl porecliseră pe Dorfman „Enigmaticul".

Comportamentul în ansamblu înseamnă rezolvarea unei probleme. Chiar şi comportamentul tău, Thomas.

Sanders clătină din cap. N-avea absolut nici o noimă. Până una-alta, îi mai rămăseseră nişte lucruri de făcut. La capătul străzii, intră într-o cabină telefonică şi formă numărul lui Gary Bosak. Era ora opt. Bosak trebuia să fie acasă, tocmai se dădea jos din pat şi-şi bea cafeaua, ca să se apuce de lucru. Fără doar şi poate, chiar în clipa aceea căsca în faţa a cinci-şase modemuri şi monitoare de computer, începând să formeze numerele de acces de la tot soiul de baze de date. Telefonul sună şi o voce înregistrată pe bandă îi răspunse:

— Sunteţi în legătură cu RN Servicii Profesionale. Lăsaţi mesajul după semnalul sonor.

Urmă un piuit scurt.

— Gary, sunt eu, Tom Sanders. Ştiu că eşti acolo, răspunde.

Se auzi un declic şi Bosak spuse imediat:

— Hei, eşti ultima persoană de la care mă gândeam să primesc telefon. De unde suni?

— De la un telefon public.

— Bun. Cum îţi merg treburile, Tom?

— Gary, am nevoie de tine. Trebuie verificate nişte informaţii.

— Ăă... E vorba de ceva pentru companie sau ceva personal?

— Personal.

— Ăă... Tom. Zilele astea sunt cam ocupat. N-am putea vorbi săptămâna viitoare?

— E prea târziu.

— O fi, dar chestia e că sunt cam ocupat acum.

— Gary, ce-nseamnă asta?

— Haide, Tom, ştii bine ce-nseamnă.

— Am nevoie de ajutor, Gary.

— Şi mie mi-ar plăcea tare mult să te ajut. Numai că adineauri am primit un telefon de la Blackburn, care mi-a spus că, dacă vorbesc cu tine, indiferent despre ce, mâine

dimineaţă la ora 6 pot să mă aştept ca FBI-ul să-mi percheziţioneze apartamentul.

— Dumnezeule. Când s-a întâmplat asta?

— Acum vreo două ore.

Acum două ore. Blackburn avea un avans considerabil.

— Gary...

— Hei, ştii că-ntotdeauna mi-ai fost simpatic, Tom. Dar de data asta nu se poate, pricepi? Trebuie să te las.

Se auzi un nou declic şi convorbirea luă sfârşit.

— Sincer vorbind, nimic din toate astea nu mă surprinde, spuse Fernandez, dând la o parte o farfurie de carton.

Ea şi cu Sanders mâncaseră nişte sandvişuri în biroul ei. Se făcuse nouă seara, iar birourile din jurul lor erau întunecate, dar telefonul ei suna întruna, întrerupându-i frecvent. Afară începuse să plouă din nou. Se auzi un bubuit de tunet şi Sanders văzu pe fereastră lumina unui fulger de vară. Înconjurat de birourile pustii, Sanders avu impresia că rămăsese singur pe lume, fără nimeni altcineva, în afară de Fernandez şi de întunericul acaparator. Lucrurile se desfăşurau cu repeziciune. Fiinţa aceasta, pe care în ziua aceea o întâlnise pentru prima oară, devenea rapid un fel de ancoră de salvare pentru el. Se pomeni agăţându-se de fiecare cuvânt rostit de ea.

— Înainte de a trece mai departe, vreau să subliniez un lucru, zise Fernandez. Ai făcut bine că nu te-ai urcat în maşină cu Johnson. Trebuie să eviţi să mai rămâi vreodată singur cu ea. Nici măcar pentru câteva clipe. Niciodată, în nici o împrejurare. Clar?

— Da.

— Dac-o faci, îţi va distruge orice şansă.

— N-am s-o fac.

— În regulă, spuse ea. Altceva. Am avut o lungă discuţie cu Blackburn. După cum ai bănuit, este extraordinar de grăbit să rezolve problema asta. Am încercat să deplasez şedinţa de mediere către după-amiază. A dat de înţeles că, de fapt, compania e pregătită să medieze şi că doreşte să

începem cât mai curând. E îngrijorat de cât de mult or să dureze negocierile. Aşa încât vom începe mâine dimineaţă la ora nouă.

— Foarte bine.

— Herb şi Alan au făcut progrese. Cred că mâine vor fi în măsură să ne ajute. Iar aceste articole despre Johnson pot să ne fie şi ele utile, zise ea, uitându-se la copiile după articolele din ComLine.

— Cum? Dorfman zice că sunt irelevante.

— Da, numai că ele constituie dovezi ale trecutului ei în cadrul companiei, iar asta ne oferă nişte piste. Ceva pe baza căruia să lucrăm mai departe. La fel ca şi acest mesaj primit de la prietenul dumitale, spuse ea, uitându-se încruntată la foaia de imprimantă. Asta-i o adresă Internet.

— Da, spuse el, surprins de faptul că ea ştiuse.

— Lucrăm foarte mult cu companiile din domeniul tehnologiilor de vârf. Am să rog pe cineva să o verifice, zise ea dând deoparte mesajul. Ei, şi acum să analizăm unde ne aflăm. N-ai putut să-ţi faci curăţenie în birou pentru că ţi-au luat-o înainte.

— Exact.

— Ţi-ai fi şters şi fişierele de computer, numai că ai fost scos din sistem.

— Da.

— Ceea ce înseamnă că nu mai poţi schimba nimic.

— Întocmai. Nu mai pot să fac nimic. Sunt la fel de neajutorat ca o secretară.

— Aveai de gând să modifici vreun fişier?

El şovăi.

— Nu. Dar, cum să zic, aş fi făcut o verificare.

— N-ai mai observat nimic neobişnuit?

— Nu.

— Domnule Sanders, aş vrea să subliniez că eu nu fac nici un fel de apreciere. Nu încerc decât să mă pregătesc pentru ce s-ar putea întâmpla mâine. Vreau să ştiu ce surprize mi se pregătesc.

— În fişiere nu există nimic care să mă pună într-o situaţie jenantă, declară el, clătinând din cap.

— Te-ai gândit bine?

— Da.

— Bun, zise ea. Atunci, având în vedere ora de începere matinală, cred că ar trebui să te duci să te culci. Mâine vreau să fii vioi. O să poţi să dormi?

— Zău că nu ştiu.

— Ia un somnifer dacă e nevoie.

— Mă descurc eu.

— Atunci du-te acasă şi culcă-te, domnule Sanders. Ne vedem dimineaţă. Să-ţi pui sacou şi cravată. Ai cumva un sacou de culoare albastră?

— Am un blazer.

— Perfect. O cravată sobră şi cămaşă albă. Nu-ţi da cu after-shave.

— Niciodată nu mă-mbrac aşa la birou.

— Acum n-o să fie ca la birou, domnule Sanders. Tocmai asta-i problema, zise ea, ridicându-se şi strângându-i mâna. Încearcă să dormi şi să nu-ţi faci griji. Cred că totul o să fie bine.

— Pariez că aşa le spui tuturor clienţilor.

— Da, aşa e. Şi de obicei am dreptate. Du-te şi culcă-te, Tom. Ne vedem mâine.

Locuinţa era întunecoasă şi pustie. Păpuşile Elizei zăceau aruncate claie peste grămadă pe tejgheaua de la bucătărie. Una din baveţelele băiatului, mânjită de mâncarea pe care o consumase, stătea pe tejghea, lângă chiuvetă. Pregăti filtrul de cafea pentru dimineaţă şi urcă scara interioară. Trecu pe lângă robotul telefonic, dar neglijă să se uite la el, aşa că nu observă luminiţa care licărea. Ajunse în baie şi, pe când se dezbrăca, văzu bileţelul lipit de Susan pe oglindă. „Scuze pentru azi la prânz. Te cred şi te iubesc. S." Era un lucru tipic pentru Susan: să se supere şi pe urmă să-şi ceară scuze. Dar bileţelul îl bucurase şi se gândi să-i telefoneze. Numai că la Phoenix se apropia de miezul nopţii, adică era prea târziu. De bună seamă că se culcase deja. Oricum, reflectând la acest lucru, îşi dădu seama că nu voia să-i telefoneze. Aşa cum Susan însăşi îi spusese la restaurant, povestea aceea

nu avea nimic de-a face cu ea. Era singur şi avea să rămână singur.

Îmbrăcat numai într-un şort, intră desculţ în micul său birou. Nu primise nici un mesaj prin fax. Porni computerul şi aşteptă să se lumineze ecranul. Simbolul pentru poşta electronică licărea. Acţiona comutatorul.

NU TE-NCREDE ÎN NIMENI.
UN PRIETEN

Sanders închise computerul şi se duse la culcare.

MIERCURI

Parcurse relativ destins etapele ritualului matinal şi se îmbrăcă rapid, în timp ce asculta ştirile la televizorul dat mai tare, în încercarea de-a umple măcar cu zgomote casa aceea pustie. Plecă în oraş cu maşina la şase şi jumătate, oprindu-se la Brutăria Bainbridge ca să-şi cumpere un corn şi o ceaşcă de cappuccino, înainte de-a se duce la debarcader. În vreme ce feribotul părăsea cheiul Winslow, ocupă un loc la pupa, ca să nu fie nevoit să vadă în faţa ochilor oraşului Seattle, de care se apropiau. Pierdut în gânduri, privi pe fereastră norii cenuşii ce atârnau la joasă înălţime deasupra apelor întunecate ale golfului. Se părea că şi astăzi avea să plouă.

— Urâtă zi, nu? spuse o femeie.

Îşi înălţă privirea şi o văzu pe Mary Anne Hunter, frumuşică şi minionă, cum stătea cu mâinile în şolduri, uitându-se la el cu îngrijorare. Mary Anne locuia şi ea tot în Bainbridge. Soţul ei era biolog marin şi lucra la Universitate. Ea şi Susan erau prietene bune şi adesea făceau jogging împreună. Numai că Sandecs nu avea ocazia s-o întâlnească de prea multe ori pe feribot, fiindcă de obicei tânăra pleca devreme.

— 'Neaţa, Mary Anne.

— Un singur lucru nu pricep: de unde-au aflat, zise ea.

— Ce să afle? întrebă Sanders.

— Vrei să spui că n-ai văzut? Doamne! Te-au dat la ziar, Tom, zise ea şi-i dădu ziarul pe care-l ţinuse sub braţ.

— Îţi arde de glume?

— Deloc. Connie Walsh atacă iar.

Sanders se uită la prima pagină, dar nu văzu nimic. Începuse să răsfoiască rapid ziarul.

— E la actualitatea citadină, preciza ea. Prima rubrică de opinii de pe pagina a doua. Citeşte şi plângi. Mă duc să mai iau nişte cafea.

După plecarea ei, Sanders deschise ziarul la secţiunea indicată.

PĂREREA MEA
de Constance Walsh

DOMNUL PIGGY ÎN ACŢIUNE

Puterea patriarhatului s-a autodemascat din nou, de data asta la o firmă high-tech locală, pe care am s-o denumesc Compania X. Aici, o femeie foarte talentată şi competentă a fost numită într-un post executiv important. Dar mulţi bărbaţi din cadrul companiei fac tot ce le stă în putinţă ca să se descotorosească de ea.

În special unul dintre ei, să-i zicem domnul Piggy, s-a dovedit a fi deosebit de vindicativ. Domnul Piggy nu poate suporta să aibă ca superior o femeie şi, timp de câteva săptămâni, a desfăşurat la locul de muncă o campanie înverşunată de insinuări, cu scopul de a împiedica punerea în practică a acestei numiri. Văzând că asta nu i-a reuşit, domnul Piggy a declarat că noua lui şefa l-a agresat sexual şi aproape că l-a violat în biroul ei. Ostilitatea flagrantă a acestei declaraţii nu poate fi egalată decât de propria ei absurditate. E posibil ca unii dintre dumneavoastră să se întrebe cum poate o femeie să violeze un bărbat. Fireşte, răspunsul e că nu poate. Violul este un delict ce presupune violenţa. Este apanajul bărbaţilor, care se folosesc de viol cu o frecvenţă înfiorătoare, pentru a le face pe femei să stea în banca lor. Acesta este adevărul profund al societăţii noastre şi al tuturor societăţilor de dinaintea ei.

În ceea ce le priveşte, femeile pur şi simplu nu-i oprimă pe bărbaţi. În mâinile bărbaţilor, femeile sunt lipsite de putere. Iar să susţii că o femeie a comis un viol, e absurd. Ceea ce nu l-a împiedicat pe domnul Piggy s-o facă, dumnealui fiind interesat numai s-o defăimeze pe noua lui şefă. Ba chiar are de gând să formuleze o plângere oficială de agresiune sexuală împotriva ei!

Pe scurt, domnul Piggy are obiceiurile abjecte ale unui stăpân tipic. După cum vă aşteptaţi, probabil, acestea se manifestă în toate aspectele vieţii sale. Deşi soţia domnului Piggy este un avocat excepţional, el îi cere cu insistenţă să renunţe la ocupaţia ei şi să rămână acasă cu copiii. În definitiv, e normal ca domnul Piggy să nu vrea ca soţia lui să frecventeze lumea afacerilor, unde ar putea auzi despre beţiile şi aventurile lui amoroase cu femei tinere. Şi-a închipuit, probabil, că nici noua lui şefa nu va fi de acord cu acestea. Poate că nu-i va mai permite nici să întârzie la serviciu, aşa cum s-a întâmplat de atâtea ori.

Aşadar, domnul Piggy a făcut o mutare perfidă şi iată că o femeie talentată îşi vede cariera primejduită pe nedrept. Va fi ea în stare să-i împiedice pe porci să iasă din cocină la compania X? Amănunte în numerele viitoare.

— Dumnezeule, spuse Sanders, după care citi din nou articolul.

Hunter se întoarse cu două cappuccino în pahare de carton. Îi întinse unul din ele, zicând:

— Ţine. S-ar părea că ai nevoie.

— Cum or fi aflat povestea? zise el.

Hunter clătină din cap.

— Nu ştiu. Mie-mi face impresia că informaţia s-a scurs din interiorul companiei.

— Dar de la cine?

Sanders se gândea că, pentru a ajunge la ziar, informaţia trebuia să fi fost dezvăluită cu o zi înainte, pe la orele trei-patru după-amiaza. Cine din companie putea să ştie la acea oră că el se gândea la o plângere de agresiune sexuală?

— Nu pot să-mi închipui cine-ar putea să fie, zise Hunter. Am să mă interesez.

— Şi cine-i Constance Walsh?

— N-ai citit nimic din ce-a scris? E editorialistul lui Post-Intelligencer, zise Hunter. Perspective feministe, chestii de genul ăsta – clătină din cap. Ce mai face Susan? Am

încercat s-o sun azi-dimineaţă, dar nu mi-a răspuns nimeni la tine acasă.

— Susan a plecat din oraş pentru câteva zile. Cu copiii.

Hunter încuviinţă încet din cap.

— Probabil că e o idee bună.

— Aşa ne-am gândit şi noi.

— Ştie de chestia asta?

— Da.

— Şi e adevărat? Ai de gând să formulezi o plângere de agresiune sexuală?

— Da.

— Isuse Cristoase!

— Exact, spuse el, încuviinţând din cap.

Vreme îndelungată, Mary Anne rămase lângă Sanders fără să spună nimic. Stătea lângă el şi tăcea. În cele din urmă, rosti:

— Te cunosc de-atâta timp. Sper să ieşi cu bine din chestia asta.

— Şi eu.

Urmă o nouă tăcere lungă. În cele din urmă, ea se îndepărtă de masă şi se ridică în picioare.

— Ne vedem mai târziu, Tom.

— La revedere, Mary Ann.

Sanders ştia ce simţea tânăra. Simţise şi el acelaşi lucru când alţi angajaţi ai companiei fuseseră acuzaţi de agresiune sexuală. Imediat se instala o anumită distanţare. Nu avea importanţă de cât timp cunoşteai persoana respectivă. Nu conta dacă erai prieten cu ea. De îndată ce era formulată acuzaţia, toată lumea se trăgea la o parte. Fiindcă, la drept vorbind, niciodată nu ştiai ce se întâmplase efectiv. Nu-ţi puteai permite să fii de partea cuiva – nici chiar dacă era vorba de nişte prieteni. Se uită după ea: o siluetă zveltă, bine proporţionată, în echipament de sport, ducând în mână o servietă din piele. Abia dacă măsura un metru cincizeci în înălţime. Bărbaţii de pe vapor păreau mult mai solizi. Îşi aminti că Mary Ann îi zisese cândva lui Susan că se apucase de jogging fiindcă se temea de viol. „Am să-i întrec la fugă" spusese ea atunci. „Bărbaţii

nu ştiu nimic despre asta. Ei nu înţeleg acest soi de teamă." Dar există un alt gen de teamă, pe care numai bărbaţii îl simt. Se uită la articolul de ziar cu un sentiment de nelinişte profund şi tot mai acut. Cuvintele şi formulele-cheie îi săreau în ochi:

Vindicativ..., înverşunată..., nu poate suporta ca superior o femeie..., ostilitate flagrantă..., viol..., apanajul bărbaţilor..., s-o defăimeze pe şefă..., aventuri amoroase cu femei tinere..., întârzie la serviciu..., pe nedrept primejduită..., porcii din cocină.

Aceste caracterizări erau mai mult decât inexacte şi neplăcute. Erau de-a dreptul periculoase. Un exemplu în acest sens îl constituia ceea ce i se întâmplase lui John Masters – o poveste care avusese un ecou puternic în rândul multor cadre de conducere de sex bărbătesc din Seattle.

Masters avea cincizeci de ani şi ocupa postul de director de marketing la *MicroSym.* Un tip la locul lui, cetăţean respectabil, căsătorit de douăzeci şi cinci de ani, doi copii – fata cea mare la colegiu, iar mezina în penultimul an de liceu. La un moment dat, fata cea mică începe să aibă probleme la şcoală, rezultatele la învăţătură se înrăutăţesc, aşa că părinţii o duc la un psiholog pentru copii. Doamna psiholog ascultă spusele fetei şi pe urmă îi zice:

— Ştii, asta e povestea tipică a unui copil maltratat. Ai avut vreun astfel de episod în trecut?

— Aoleu, zice fata, nu cred.

— Încearcă să-ţi aminteşti, spune doamna psiholog.

La început, fata rezistă, dar medicul îi spune întruna:

— Gândeşte-te mai bine. Încearcă să-ţi aminteşti.

Şi, după un timp, fata începe să-şi amintească nişte chestii vagi. Nimic exact, numai că începe şi ea să creadă că e posibil.

— Poate că tăticu' a făcut ceva necurat atunci, demult.

Medicul îi spune soţiei ce bănuieşte. După douăzeci şi cinci de ani de trai în comun, între cei doi soţi încep să apară diverse neînţelegeri. Soţia îl somează pe Masters:

— Recunoaşte ce-ai făcut.

Masters rămâne înmărmurit. Nu-i vine să creadă. Neagă totul. Soţia îi zice:

— Minţi. Nu mai vreau să te văd în preajma mea.

Îl determină să se mute din casă. Fata mai mare vine repede acasă de la colegiu şi se miră:

— Ce-i aiureala asta? Doar ştii că tati n-a făcut nimic. Vino-ţi în fire.

Dar soţia e mânioasă. Fiica cea mare se supără şi ea. Iar procesul, odată pus în mişcare, nu mai poate fi oprit. Legislaţia statului le cere psihologilor să semnaleze cea mai mică bănuială de maltratare. Doamna psiholog îl reclamă pe Masters. Statul este obligat prin lege să desfăşoare o anchetă. Intră în scenă o altă femeie, pedagog social, care stă de vorbă cu fata, cu soţia şi cu Masters. Apoi cu medicul familiei şi cu cel al şcolii. Nu trece mult şi află toată lumea. Vestea privind acuzaţia ajunge la MicroSym. Compania îl suspendă pe Masters din funcţie, în aşteptarea verdictului, fiindcă doreşte să evite publicitatea defavorabilă. Masters îşi vede viaţa distrusă. Fata cea mică nu mai vorbeşte cu el. Soţia nici atât. Trăieşte singur într-un apartament. Are probleme financiare. Colegii de serviciu îl ocolesc. Oriunde se întoarce, vede feţe acuzatoare. Este sfătuit să-şi ia un avocat. Iar el este atât de zdruncinat, atât de nesigur, încât începe la rândul lui să meargă la psihiatru.

Avocatul lui face cercetări; ies la iveală amănunte neliniştitoate. Se dovedeşte că tocmai medicul care formulase acuzaţia are un procentaj suspect de ridicat de maltratări. A raportat atât de multe situaţii de acest gen, încât agenţia de stat respectivă a început s-o bănuiască de părtinire. Numai că agenţia nu poate face nimic; legea cere ca toate cazurile să fie anchetate. Pedagogul social repartizat la acest caz fusese temperat anterior pentru excesul de zel manifestat în urmărirea unor cazuri discutabile şi este recunoscut prin incompetenţă, dar statul nu-l poate concedia, din motive obişnuite. Acuzaţia exactă – niciodată formulată oficial – se dovedeşte a fi aceea că Masters şi-a maltratat fata în vacanţa de vară de după

clasa a treia. Masters rememorează acea perioadă şi îi vine o idee. Îşi scoate de la păstrare vechile cecuri anulate, caută prin agendele de lucru de atunci. Reiese că fiica lui îşi petrecuse toată vara respectivă într-o tabără din Montana. În august, când se întorsese acasă, Masters se afla într-o deplasare în interes de serviciu în Germania, de unde se înapoiase abia după începerea anului şcolar. Nici măcar nu apucase să-şi vadă fiica în vara aceea.

Psihologul lui Masters găseşte semnificativ faptul că fiica lui localizează maltratarea tocmai într-un moment când aşa ceva nu putea să se întâmple. El trage concluzia că fata s-a simţit părăsită şi a translatat acest sentiment într-o amintire despre o maltratare. Masters are o discuţie aprinsă cu soţia şi cu fiica lui. Acestea sunt puse în faţa dovezilor şi recunosc că s-au înşelat în privinţa datei, dar susţin cu hotărâre că maltratarea a avut loc.

Cu toate acestea, elementele concrete legate de programul acelei veri determină statul să renunţe la anchetă, iar MicroSym îl reinstalează pe Masters în post. Dar Masters a pierdut un rând de promovări şi asupra lui planează, indiferent cât de vag, diverse prejudecăţi. Cariera i-a fost prejudiciată în mod irevocabil. Soţia nu a mai vrut să se împace, intentând până la urmă acţiune de divorţ. Masters nu-şi mai vede fiica cea mică. Fiica cea mare, aflată la mijloc, între cele două părţi ale familiei aflate în conflict, îl vizitează tot mai rar, odată cu trecerea timpului. Trăieşte singur, se chinuie să-şi reclădească viaţa şi suferă un atac de cord aproape fatal. După vindecare, se întâlneşte cu câţiva prieteni, dar între timp devine morocănos şi bea peste măsură, fiind un partener de discuţii dezagreabil. Este evitat şi de ceilalţi bărbaţi. Nimeni nu poate să-i răspundă la întrebarea pe care o pune în mod constant: „Cu ce-am greşit? Ce ar fi trebuit să fac în schimb? Cum aş fi putut să previn povestea asta?" Fiindcă, bineînţeles, n-ar fi putut să o prevină, în acest climat contemporan în care bărbaţii sunt presupuşi a fi vinovaţi de tot ceea ce sunt acuzaţi. În discuţiile dintre ei, bărbaţii vorbesc uneori de darea în judecată a femeilor pentru

acuzaţii false, precum şi despre anumite daune, pentru prejudiciile aduse de acele acuzaţii. Dar rămân la stadiul de vorbe. Până una-alta, şi-au schimbat cu toţii comportamentul. Există reguli noi, pe care fiecare bărbat le cunoaşte: Nu zâmbi unui copil pe stradă, decât dacă eşti cu soţia. Niciodată să nu pui mâna pe copilul altcuiva. Niciodată să nu rămâi singur cu un copil străin, nici măcar pentru o clipă. Dacă un copil te invită în camera lui, să nu te duci decât dacă mai e de faţă şi un alt adult, de preferinţă o femeie. La o petrecere, nu lăsa vreo fetiţă să ţi se aşeze în poală. Dacă încearcă, îndepărteaz-o cu blândeţe. Dacă ţi se-ntâmplă vreodată să vezi un băieţel sau o fetiţă în pielea goală, uită-te repede în altă parte. Sau, şi mai bine, pleacă de-acolo.

Totodată, e bine să te porţi cu băgare de seamă şi cu propriii tăi copii, căci dacă relaţiile conjugale se înrăutăţesc, s-ar putea să te acuze propria soţie, situaţie în care conduita ta anterioară va fi analizată într-o lumină defavorabilă: „Da, mă rog, a fost un tată foarte afectuos, poate chiar prea afectuos". Sau: „Petrecea foarte mult timp cu copiii, întotdeauna îl găseai pe-acasă..." Lumea aceea avea reguli şi sancţiuni complet necunoscute femeilor. Dacă Susan vede pe stradă un copil plângând, îl ia în braţe. O face din reflex, fără să stea pe gânduri. Sanders n-ar îndrăzni. Nu în zilele astea. Şi, bineînţeles, există reguli noi şi la serviciu. Sanders cunoaşte bărbaţi care n-ar accepta în ruptul capului să plece într-o delegaţie de serviciu cu o femeie, care nu s-ar aşeza în avion pe locul de lângă o colegă de serviciu, care nu s-ar întâlni cu vreo femeie într-un local, la un pahar de băutură, decât dacă ar mai fi şi altcineva de faţă. Întotdeauna Sanders considerase că asemenea precauţii erau exagerate, chiar paranoice. De data asta însă, nu mai e aşa sigur.

Sunetul sirenei feribotului îl trezi la realitate. Îşi înălţă privirea şi văzu pilonii întunecaţi de pe docul Colman. Cerul negru era acoperit de nori de ploaie ameninţători. Se ridică în picioare, îşi strânse cordonul trenciului şi coborî treptele spre maşină.

În drum spre centrul pentru medieri, se opri câteva minute la birou, ca să ia documentaţia de bază pentru unitatea de disc Twinkle. Se gândea că-i va fi necesară în activitatea din dimineaţa aceea. Dar, spre surprinderea sa, îl găsi în birou pe John Conley, care stătea de vorbă cu Cindy. Era ora opt şi un sfert.

— A, Tom, zise Conley. Tocmai încercam să aranjez o întâlnire cu tine. Cindy mi-a spus că ai un program foarte încărcat şi că s-ar putea să fii plecat din birou mai toată ziua.

Sanders se uită la Cindy, care se crispase brusc.

— Da, răspunse el, în orice caz, toată dimineaţa.

— Păi, n-aş avea nevoie decât de câteva minute.

Sanders îi arătă uşa biroului. Conley intră şi Sanders închise uşa.

— Aştept cu nerăbdare expunerea de mâine, la care-o să vină şi directorul nostru general, John Marden, zise Conley. Am înţeles că ai să iei cuvântul.

Sanders încuviinţă din cap evaziv. Nu auzise nimic despre expunere. Iar ziua următoare părea foarte îndepărtată. Îi venea greu să se concentreze asupra celor spuse de Conley.

— Dar bineînţeles că tuturor ni se va cere să ne definim poziţiile în legătură cu unele din punctele de pe ordinea de zi, zise Conley. Iar pe mine mă preocupă în mod deosebit problema de, la Austin.

— Austin?

— Mai bine-zis, vânzarea fabricii din Austin.

— Înţeleg, făcu Sanders spunându-şi în gând: e adevărat.

— După cum ştii, Meredith Johnson s-a pronunţat de la început şi cu hotărâre în favoarea vânzării. A fost una din primele recomandări pe care ni le-a făcut, în etapele iniţiale ale acestei afaceri. Marden e îngrijorat de problema disponibilităţilor financiare de după achiziţie; afacerea va determina sporirea debitului firmei, iar el îşi face griji în privinţa fondurilor pentru dezvoltarea tehnologiilor de vârf.

Johnson e de părere că am putea micşora debitul, vânzând fabrica din Austin. Dar eu nu mă simt în stare să evaluez argumentele pro şi contra în această problemă şi mă interesează punctul tău de vedere.

— Despre vânzarea fabricii din Austin?

— Da. Se pare că atât Hitachi, cât şi Motorola şi-ar fi manifestat interesul, aşa că e destul de posibil ca lichidarea să se facă rapid. Cred că la asta s-a şi gândit Meredith. A discutat cu tine despre asta?

— Nu, zise Sanders.

— Probabil că a avut destule pe cap cu instalarea pe noul post, spuse Conley, care, în timp ce vorbea, îl urmărea cu atenţie pe Sanders. Ce părere ai despre vânzare?

— Nu am argumente decisive în favoarea ei.

— Pe lângă problemele financiare, cred că argumentaţia ei mai include şi faptul că fabricarea telefoanelor celulare a început să nu mai fie profitabilă, zise Conley. Din punct de vedere tehnologic, a trecut de faza creşterii exponenţiale şi se apropie acum de cea a bunurilor de larg consum. S-a terminat cu beneficiile uriaşe. De-acum înainte, vânzările vor cunoaşte doar creşteri treptate, pe fondul unei concurenţe străine tot mai acerbe. Prin urmare, este puţin probabil ca telefoanele să reprezinte pe viitor o sursă de venituri importantă. Şi, bineînţeles, ne întrebăm în continuare dacă mai e cazul să fabricăm ceva la noi în ţară. O mare parte din procesele de fabricaţie ale companiei *DigiCom* se desfăşoară deja în străinătate.

— Toate astea sunt adevărate, zise Sanders. Dar nu prea au legătură cu subiectul. Întâi de toate, e foarte posibil ca piaţa pentru telefoanele celulare să fi ajuns la saturaţie, dar domeniul general al comunicaţiilor radio se află încă într-o fază incipientă. Pe viitor, vom vedea tot mai multe reţele radio de birou şi legatari radio de teren. Aşa că piaţa continuă să se extindă, chiar dacă telefonia stagnează. În al doilea rând, sunt de părere că domeniul comunicaţiilor radio constituie o parte importantă a intereselor de viitor ale companiei noastre şi una din căile prin care putem rămâne competitivi este să continuăm să realizăm şi să

vindem produse. Asta te obligă să păstrezi contactul cu clientela şi să fii mereu la curent cu interesele ei viitoare. Eu n-aş opta acum pentru vânzare. Dacă Motorola şi Hitachi văd aici o posibilă afacere, de ce să n-o vedem şi noi? În al treilea rând, cred că avem obligaţia – o obligaţie socială, dacă vrei să păstrăm profesiile de înaltă specializare şi bine plătite pe teritoriu american. Alte ţări nu exportă profesiile calificate. Noi de ce am face-o? Fiecare din decizile noastre de-a fabrica peste hotare s-a luat dintr-un motiv specific şi, personal, sper că vom începe să le aducem înapoi în ţară. Pentru că există multe cheltuieli implicite în procesele de producţie desfăşurate peste hotare. Şi, lucrul cel mai important, chiar dacă alcătuim în principal o unitate de cercetare-dezvoltare – care creează produse noi – avem nevoie de linii de fabricaţie. Cel mai important lucru pe care l-am învăţat în ultimii douăzeci de ani a fost că proiectarea şi fabricarea constituie un proces unitar. Dacă începi să-i separi pe inginerii proiectanţi de băieţii de la fabricaţie, ai să obţii, până la urmă, un proiect nereuşit. Rişti să păţeşti ca cei de la General Motors.

După ce se opri, urmă o tăcere scurtă. Sanders nu avusese intenţia să vorbească atât de înverşunat; îl luase gura pe dinainte. Dar Conley dădu din cap gânditor.

— Deci eşti de părere că vânzarea fabricii din Austin ar afecta negativ unitatea de dezvoltare.

— Nu încape nici o îndoială în privinţa asta. În definitiv, fabricaţia constituie şi ea tot o disciplină.

Conley se foi pe scaun.

— Cam ce părere crezi că are Meredith Johnson despre aceste probleme?

— Nu ştiu.

— Pentru că, vezi tu, toate astea nasc încă o întrebare, legată de abilitatea decizională, spuse Conley. Ca să fiu sincer, am auzit că numirea ei a stârnit murmure de nemulţumire în cadrul departamentului. Se pune la îndoială capacitatea ei de a înţelege problemele şi de a putea conduce un departament tehnic.

Sanders îşi desfăcu braţele în lături într-un gest de neputinţă.

— Nu cred că pot să spun nimic în privinţa asta.

— Nici nu-ţi cer, răspunse Conley. Înţeleg că Garvin o susţine.

— Da.

— Pe noi chestia asta nu ne deranjează. Dar ştii unde bat, zise Conley. Problema clasică la o achiziţie e că firma care achiziţionează nu înţelege cu adevărat ce anume cumpără şi ajunge să omoare găina care face ouă de aur. Fără intenţie, dar o face. Distruge chiar lucrul pe care vrea să pună mâna. Mi-e teamă ca nu cumva *Conley-White* să facă aceeaşi greşeală.

— Am priceput.

— Spune-mi, te rog, dar să rămână numai între noi, dacă la şedinţa de mâine o să se discute problema asta, ai de gând să adopţi poziţia de adineauri?

— Împotriva lui Meredith? întrebă Sanders, ridicând din umeri. Ar putea fi destul de dificil.

Se gândi că, probabil, nici n-avea să participe la şedinţa de a doua zi. Dar nu putea să-i spună aşa ceva lui Conley.

— În fine, zise acesta, întinzându-i mâna. Mulţumesc pentru sinceritate. Îţi sunt recunoscător.

Dădu să plece, dar îşi mai aduse aminte de ceva.

— O ultimă problemă. Ar fi de mare folos dacă până mâine am avea o soluţie pentru Twinkle.

— Ştiu, zise Sanders. Crede-mă, ne ocupăm de ea.

— Bun.

Conley se întoarse şi plecă. Cindy intră în birou.

— Cum te simţi?

— Agitat.

— Ai nevoie de mine?

— Scoate-mi informaţiile despre unităţile Twinkle. Vreau copii după tot ce a luat Meredith luni seara.

— Le ai pe birou.

El ridică de pe masă un teanc de dosare. Deasupra se afla o casetă DAT.

— Ce-i asta?

— Înregistrarea legăturii video de luni, cu Arthur.

Sanders ridică din umeri şi-i dădu drumul casetei în servietă.

— Altceva? întrebă Cindy.

— Nu, nimic, spuse el uitându-se la ceas. Am întârziat.

— Succes, Tom, spuse ea.

Sanders îi mulţumi şi ieşi din birou.

În timp ce conducea maşina în aglomeraţia rutieră a dimineţii, Sanders îşi dădu seama că singurul lucru surprinzător în întâlnirea neprevăzută cu Conley îl constituise puterea de pătrundere a tânărului avocat. Cât despre Meredith, comportamentul ei nu-l mira câtuşi de puţin. De ani de zile lupta împotriva mentalităţii tipice a facultăţilor de management, pe care ea o exemplifica atât de bine. După ce îi văzuse pe aceşti absolvenţi perindându-se în cadrul companiei, Sanders ajunsese la concluzia că în educaţia lor există o carenţă fundamentală: fuseseră instruiţi să creadă că deţineau toate cunoştinţele necesare pentru a rezolva orice situaţie. Numai că în practică noţiunea de competenţă şi metodele manageriale generale pur şi simplu nu există. Până la urmă, nu te întâlneşti decât cu probleme specifice, referitoare la anumite activităţi şi la anumiţi angajaţi. Aplicarea unor metode generale la nişte probleme specifice duce inevitabil la eşec. E nevoie să cunoşti piaţa şi clienţii, limitele impuse de fabricaţie şi pe cele ale propriilor angajaţi în procesul de producţie. Nimic din toate astea, nu este lesne de înţeles. Meredith nu putea să priceapă că Don Cherry şi Mark Lewyn aveau nevoie de o legătură permanentă cu linia de fabricaţie. De nenumărate ori, lui Sanders i se prezentase câte un prototip, iar el pusese o singură întrebare: Arată excelent, dar se poate realiza pe o linie de producţie? Se poate fabrica, rapid şi corespunzător calitativ, la un preţ acceptabil? Uneori se putea, alteori nu. Dacă eliminai întrebarea asta, schimbai întreaga organizaţie. Şi nu în bine.

Conley era destul de deştept ca să-şi dea seama de asta şi îndeajuns de abil ca să stea cu urechea la pândă. Sanders se întrebă ce altceva ştia, în afară de cele spuse în cursul întrevederii lor. Aflase despre acuzaţia de agresiune sexuală? Era cât de poate de posibil. Dumnezeule, Meredith voia să vândă fabrica din Austin. Eddie avusese dreptate de la bun început. Se gândi să-l anunţe, dar nu prea putea s-o facă. Şi, în orice caz, avea alte probleme, mai urgente. Văzu indicatorul pentru Centrul de Mediere Magnuson şi făcu la dreapta. Îşi îndreptă nodul de la cravată şi trase maşina într-un loc liber din parcare.

Centrul de Mediere Magnuson era situat în imediata apropiere a oraşului Seattle, pe un deal care domina întreaga metropolă. Complexul era alcătuit din trei clădiri joase, aranjate în jurul unei curţi centrale, cu fântâni arteziene şi bazine cu apă. Întreaga atmosferă se voia a fi paşnică şi relaxantă, dar Sanders se simţi încordat când plecă din parcare şi o găsi pe Fernandez plimbându-se de colo-colo.

— Ai văzut ziarul de azi? întrebă ea.

— Da, l-am văzut.

— Nu te lăsa afectat. Asta e o mutare tactică foarte neinspirată din partea lor. O ştii pe Connie Walsh?

— Nu.

— E o ticăloasă, spuse Fernandez pe un ton energic. Foarte nesuferită, dar foarte capabilă. Mă aştept însă ca doamna judecător Murphy să adopte o poziţie fermă în privinţa asta în timpul şedinţei. Acum hai să-ţi spun ce am stabilit cu Phil Blackburn. O să începem cu versiunea dumitale asupra evenimentelor de luni. Pe urmă Johnson o s-o prezinte pe a ei.

— O clipă. De ce să fiu eu primul? }n felul ăsta, ea o să aibă avantajul audierii...

— Dumneata eşti cel care formulează acuzaţia, aşa că eşti obligat să-ţi prezinţi cazul la început. Cred că va fi în avantajul nostru, zise Fernandez. În felul ăsta, Johnson îşi va face depoziţia ultima, înainte de prânz – porniră spre

clădirea centrului de mediere. Există două lucruri pe care va trebui să le ţii bine minte. Primul, întotdeauna să spui adevărul. Orice s-ar întâmpla, spune adevărul. Exact aşa cum ţi-l aminteşti, chiar dacă ai impresia că ţi-ar pune cazul într-o lumină defavorabilă. În regulă?

— Da.

— În al doilea rând, nu te-nfuria. Avocatul ei o să încerce să te enerveze şi să te prindă în capcană. Nu te lăsa înşelat. Dacă te simţi insultat sau începi să te înfurii, cere o pauză de cinci minute, ca să te consulţi cu mine. Eşti îndreptăţit să o faci, ori de-cate ori vrei. Ieşim şi ne răcorim. Dar, orice s-ar întâmpla, păstrează-ţi calmul, domnule Sanders.

— Am priceput.

— Bun, zise ea şi deschise uşa. Să mergem.

Sala unde urma să aibă loc medierea era o încăpere sobră, cu lambriuri de lemn. În mijloc, pe o masă de lemn lăcuit, se aflau o carafă de apă şi mai multe pahare, alături de câteva bloc-notesuri. Într-un colţ, o măsuţă cu cafea şi pateuri. Ferestrele dădeau către un mic atrium cu o arteziană în mijloc. Sanders auzi clipocitul molcom al apei. Echipa juridică de la *DigiCom* sosise deja şi ocupase locurile de pe una din laturile mesei. Phil Blackburn, Meredith Johnson, un avocat pe care-l chema Ben Heller şi două avocate cu chipuri încruntate. Fiecare dintre ele avea în faţă câte un teanc impresionant de copii xerox. Fernandez i se prezentă lui Meredith Johnson şi cele două femei îşi strânseră mâinile. Pe urmă, Ben Heller dădu mâna cu Sanders. Heller era un bărbat solid, rumen la faţă, cu părul cărunt şi o voce profundă. Având o sumedenie de relaţii sus-puse în Seattle, îi evoca lui Sanders imaginea unui politician. Heller îşi prezentă şi asistentele, dar Sanders le uită imediat numele.

— Salut, Tom, spuse Johnson.

— Meredith.

Fu de-a dreptul uimit cât de bine arăta. Se îmbrăcase cu un costum albastru şi o bluză crem. Cu ochelari şi cu părul

blond, pieptănat pe spate, arăta ca o şcolăriţă drăguţă, dar sârguincioasă. Heller o bătu uşurel pe mână cu un gest liniştitor, ca şi cum schimbul de saluturi cu Sanders ar fi fost un supliciu teribil pentru ea. Sanders se aşeză în faţa lui Johnson, iar Fernandez în faţa lui Heller. Toată lumea îşi pregătea însemnările şi documentele. Urmă un moment de linişte stingheritoare, până când Heller o întrebă pe Fernandez:

— Cum a ieşit până la urmă chestia aia cu King Power?

— Nu s-a dat satisfacţie, răspunse Fernandez.

— Au stabilit penalităţile?

— Săptămâna viitoare, Ben.

— Voi cât aţi cerut?

— Două milioane.

— Două milioane?

— Agresiunea sexuală e o afacere serioasă, Ben. Penalităţile cresc repede. În momentul de faţă, se cere de obicei peste un milion de dolari. Mai ales când compania se poartă atât de urât.

La celălalt capăt al încăperii se deschide o uşă, pe care intră o femeie având în jur de cincizeci şi cinci de ani. Energică şi mândră, purta un costum albastru închis, nu foarte deosebit de al lui Meredith.

— Bună dimineaţa, spuse ea. Mă numesc Barbara Murphy. Pe dumneavoastră am să vă rog să-mi spuneţi fie doamna judecător, fie doamna Murphy.

Făcu înconjurul sălii, dând mâna cu toată lumea, iar apoi se aşeză în capul mesei. Îşi deschise servieta şi-şi scoase însemnările.

— Daţi-mi voie să vă amintesc regulile de bază pentru şedinţele ce vor avea loc aici, spuse judecătoarea. Nu suntem la tribunal, aşa că audierile nu vor fi consemnate. Am să rog pe toată lumea să păstreze un ton civilizat şi politicos. Nu ne aflăm aici ca să aruncăm acuzaţii nesăbuite sau să stabilim vinovaţii. Scopul nostru este să definim natura disputei dintre părţi şi să determinăm modalitatea optimă de rezolvare a acestei dispute – doamna Murphy îşi drese glasul şi continuă: Vreau să vă amintesc tuturor că

acuzaţiile făcute de către ambele părţi sunt extrem de serioase şi pot avea consecinţe juridice pentru toate părţile implicate. Îndemnul meu este să trataţi aceste şedinţe într-o manieră confidenţială. Vă previn în mod deosebit împotriva discutării celor dezbătute aici cu persoane din afară sau cu reprezentanţi ai presei. Mi-am permis să discut între patru ochi cu domnul Donadio, redactorul-şef al ziarului *Post-Intelligencer*, despre articolul apărut azi şi semnat de domnişoara Walsh. I-am amintit că toate părţile din cadrul „Companiei X" sunt persoane particulare şi că domnişoara Walsh este salariată a ziarului. Riscul unui proces de calomnie împotriva publicaţiei este cât se poate de real. Domnul Donadio a părut să înţeleagă punctul meu de vedere.

Judecătoarea se aplecă înainte, rezemându-şi coatele de masă, şi continuă:

— Bun. Părţile au convenit ca mai întâi să vorbească domnul Sanders, care va fi apoi chestionat de domnul Heller. Domnişoara Johnson va vorbi după aceea şi va răspunde întrebărilor doamnei Fernandez. Din considerente de timp, numai eu voi avea dreptul să pun întrebări în timpul depoziţiilor verbale ale părţilor principale şi tot eu voi stabili limitele între care se pot încadra întrebările adresate de cei doi avocaţi. Nu sunt întrutotul împotriva discuţiilor, dar fac apel la spiritul dumneavoastră de cooperare pentru a mă lăsa să emit judecăţile cuvenite şi să asigur cursivitatea lucrărilor. Înainte de-a începe, are cineva vreo întrebare?

Nimeni nu avu nimic de întrebat.

— În regulă. Atunci să-i dăm drumul. Domnule Sanders, ce-ar fi să ne spuneţi ce s-a întâmplat, din punctul dumneavoastră de vedere.

Sanders vorbi liniştit, timp de o jumătate de oră. Începu cu întâlnirea cu Blackburn, când aflase că Meredith urma să fie noul vicepreşedinte. Relată apoi discuţia cu Meredith, de după discurs, prilej cu care îi propusese o întâlnire pe tema unităţii de disc Twinkle. Povesti în detaliu ce se întâmplase

în cursul întâlnirii de la ora şase. În timp ce vorbea, îşi dădu seama de ce Fernandez insistase ca el să-şi spună povestea de mai multe ori, cu o zi înainte. Desfăşurarea evenimentelor îi venea în minte cu uşurinţă; constată că putea să vorbească fără ezitări despre penisuri şi vagine. Chiar şi aşa însă, i se păru că trece printr-un supliciu. Când ajunse la descrierea plecării din birou şi a episodului cu femeia de serviciu, se simţi epuizat. Povesti apoi despre telefonul dat de Meredith soţiei lui, despre şedinţa de la prima oră a dimineţii următoare, despre discuţia cu Blackburn şi, în fine, despre hotărârea de a formula acuzaţia oficială.

— Cam asta a fost, spuse el când termină.

— Înainte de a merge mai departe, aş avea câteva întrebări, spuse judecătoarea. Domnule Sanders, aţi menţionat că în timpul întâlnirii s-a băut vin.

— Da.

— Cam cât vin apreciaţi că aţi băut?

— Mai puţin de un pahar.

— Şi domnişoara Johnson? Cam cât credeţi că a consumat?

— Cel puţin trei pahare.

— Bun, zise ea şi-şi notă ceva în carnet. Domnule Sanders, aveţi un contract de muncă încheiat cu compania unde sunteţi angajat?

— Da.

— Ce aţi înţeles că se spune în acel Contract despre concediere sau transferare?

— Nu pot fi concediat fără motiv, spuse Sanders. Nu ştiu ce se spune despre transferuri. Dar părerea mea e că transferându-mă, e ca şi cum m-ar concedia...

— Vă înţeleg punctul de vedere, îl întrerupse judecătoarea Murphy, dar v-am întrebat despre contract. Domnule Blackburn?

— Clauza relevantă se referă la „transferul echivalent", spuse Blackburn.

— Înţeleg. Deci, e de discutat. Perfect. Să continuăm. Domnule Heller? întrebările dumneavoastră pentru domnul Sanders, vă rog.

Ben Heller frunzări hârtiile din faţa lui şi-şi drese glasul.

— Domnule Sanders, doriţi o pauză?

— Nu, nu-i nevoie.

— În regulă. Deci, domnule Sanders, aţi afirmat că, atunci când domnul Blackburn v-a spus luni dimineaţa că domnişoara Johnson urmează să fie numită şefă a departamentului, aţi fost surprins.

— Da.

— Cine credeaţi că urma să fie numit?

— Nu ştiam sigur. La drept vorbind, mă gândisem că s-ar fi putut să fiu avut în vedere chiar eu.

— De ce aţi crezut aşa ceva?

— Pur şi simplu am presupus.

— V-a făcut cineva din companie, domnul Blackburn sau altcineva, să credeţi că ar urma să primiţi acest post?

— Nu.

— Aţi primit vreo înştiinţare scrisă care să vă sugereze că vi se va încredinţa postul?

— Nu.

— Deci, când spuneţi că aţi presupus, aţi tras de fapt o concluzie, pornind de la situaţia generală din companie, aşa cum o vedeaţi dumneavoastră?

— Da.

— Dar fără să vă bazaţi pe nici o dovadă reală?

— Nu.

— În regulă. Mai departe, aţi declarat că, atunci când domnul Blackburn v-a spus că Meredith Johnson va primi postul, v-a comunicat totodată că ea îşi va putea alege alţi şefi de departament dacă va dori, iar dumneavoastră aţi replicat că asta înseamnă că domnişoara Johnson avea căderea de-a vă concedia.

— Da, aşa a spus.

— A făcut domnul Blackburn vreo în spusele spusele sale? De exemplu, a spus dacă ar fi probabil sau improbabil?

— A spus că ar fi improbabil.

— Şi dumneavoastră l-aţi crezut?

— În acel moment, nu ştiam ce să cred.

— Sunt demne de încredere judecăţile domnului Blackburn în problemele companiei?

— De obicei, da.

— Dar, în orice caz, domnul Blackburn a spus că domnişoara Johnson are dreptul să vă concedieze.

— Da.

— V-a spus domnişoara Johnson ceva de genul ăsta?

— Nu.

— N-a făcut nici o afirmaţie care ar fi putut fi interpretată ca o ofertă condiţionată de performanţele dumneavoastră, inclusiv în plan sexual?

— Nu.

— Deci, când spuneţi că, în timpul întâlnirii cu dânsa, aţi simţit că postul vă este primejduit, nu s-a întâmplat din cauza a ceea ce a spus sau a făcut domnişoara Johnson?

—Nu, zise Sanders. Dar era un element implicit al întregii situaţii.

— L-aţi perceput ca pe un element implicit al situaţiei.

— Da.

— La fel cum, mai devreme, aţi perceput că sunteţi avut în vedere pentru o promovare în post, când de fapt nu eraţi? Tocmai promovarea pe care a obţinut-o domnişoara Johnson până la urmă?

— Nu vă înţeleg.

— Nu fac decât să observ, zise Heller, că percepţiile sunt subiective şi nu au greutatea unui fapt real.

— Obiecţie, interveni Fernandez. Percepţiile angajaţilor s-au dovedit valabile în contexte în care ne-am fi putut aştepta, pe bună dreptate...

— Doamnă Fernandez, spuse judecătoarea Murphy, domnul Heller nu a pus la îndoială valabilitatea percepţiilor clientului dumneavoastră, ci exactitatea lor.

— Dar cu siguranţă că sunt exacte. Pentru că domnişoara Johnson, fiind superiorul ierarhic, putea să-l concedieze dacă voia.

— Asta nu face obiectul disputei. Domnul Heller întreabă doar dacă domnul Sanders are tendinţa de a-şi clădi speranţe nejustificate.

— Dar, cu tot respectul, doamnă judecător...

— Doamnă Fernandez, zise judecătoarea Murphy, ne aflăm aici ca să lămurim acest litigiu. Am să-l las pe domnul Heller să continue. Domnule Heller?

— Vă mulţumesc, doamnă judecător. Deci, ca să rezumăm, domnule Sanders, deşi aveaţi sentimentul că postul vă este primejduit, acest sentiment nu v-a fost inculcat de domnişoara Johnson.

— Nu.

— Sau de domnul Blackburn?

— Nici de el.

— Şi de fapt, de nimeni altcineva.

— Nu.

— În regulă. Să trecem la altceva. Cum s-a întâmplat că la întâlnirea de la ora şase s-a băut vin?

— Domnişoara Johnson a spus că o să aducă o sticlă.

— Nu dumneavoastră i-aţi cerut s-o facă?

— Nu, ea s-a oferit.

— Şi care a fost reacţia dumneavoastră?

— Nu ştiu, spuse Sanders, ridicând din umeri. N-am avut o reacţie anume.

— Aţi fost mulţumit?

— N-am dat atenţie.

— Daţi-mi voie să formulez altfel, domnule Sanders. Când aţi auzit că o femeie atrăgătoare ca domnişoara Johnson plănuieşte să bea un pahar cu dumneavoastră, după orele de program, ce v-a trecut prin cap?

— M-am gândit că e bine s-o fac. E şefa mea.

— Numai la asta v-aţi gândit?

— Da.

— Aţi pomenit cuiva că aţi vrea să fiţi singur cu domnişoara Johnson, într-un decor romantic?

Sanders se apleacă înainte, surprins.

— Nu.

— Sunteti sigur?

— Da, spuse Sanders, clătinând din cap. Nu ştiu unde vreţi să ajungeţi.

— Nu este domnişoara Johnson fosta dumneavoastră amantă?

— Ba da.

— Şi n-aţi vrut să reluaţi relaţia intimă?

— Nu, n-am vrut. Speram numai să fim în stare să găsim o modalitate de colaborare.

— Şi e greu lucrul ăsta? Eu m-aş fi gândit că trebuie să fie foarte uşor să lucraţi împreună, dat fiind că vă cunoşteaţi atât de bine dinainte.

— Ei bine, nu-i aşa. E chiar jenant.

— Serios? De ce?

— Păi, pur şi simplu aşa e. De fapt, niciodată n-am lucrat împreună. O cunoşteam dintr-un context cu totul diferit şi mă simţeam jenat.

— Cum s-a sfârşit relaţia dumneavoastră anterioară cu domnişoara Johnson, domnule Sanders?

— Cum să zic..., am pornit pe căi diferite.

— Locuiaţi împreună la acea dată?

— Da. Am avut perioade şi mai bune şi mai rele, cum e normal. Dar până la urmă n-a mers. Aşa că ne-am despărţit.

— Fără resentimente?

— Fără.

— Cine a părăsit pe cine?

— După câte-mi amintesc, am căzut de acord amândoi să ne despărţim.

— A cui a fost ideea de a părăsi locuinţa?

— Mi se pare... Nu-mi amintesc bine, dar cred că a fost a mea.

— Prin urmare, felul cum s-a terminat relaţia, cu zece ani în urmă, nu a lăsat nici un sentiment de jenă sau de încordare?

— Nu.

— Şi totuşi, aţi simţit că ar fi, totuşi, vorba de ceva jenant.

— Sigur, zise Sanders. Pentru că în trecut avuseserăm un gen de relaţie, iar acum urma să avem un cu totul alt gen.

— Vreţi să spuneţi că acum domnişoara Johnson urma să fie superiorul dumneavoastră ierarhic?

— Da.

— Nu eraţi supărat din pricina asta? Din cauza numirii dânsei în funcţie?

— Puţin. Aşa cred.

— Numai puţin? Sau ceva mai mult?

Fernandez se înclină în faţă şi dădu să protesteze. Judecătoarea Murphy o săgeta cu o privire severă. Fernandez îşi sprijini bărbia în pumni şi nu mai zise nimic.

— Treceam printr-o stare complexă, spuse Sanders. Eram supărat, dezamăgit, derutat şi îngrijorat.

— Deci, deşi nutreaţi sentimente diferite şi răvăşitoare, sunteţi sigur că nu v-aţi gândit, sub nici o formă, să faceţi dragoste cu domnişoara Johnson în seara aceea?

— Nu.

— Nici nu v-a trecut prin minte?

— Nu.

Urmă o pauză în care Heller îşi răsfoi însemnările, iar apoi îşi ridică privirea.

— Sunteţi căsătorit, nu-i aşa, domnule Sanders?

— Da.

— I-aţi telefonat soţiei ca s-o anunţaţi că aveţi o întâlnire la o oră târzie?

— Da.

— I-aţi spus cu cine?

— Nu.

— De ce?

— Uneori soţia mea e geloasă pe relaţiile mele din trecut. Am considerat că nu era cazul s-o neliniştesc sau s-o supăr.

— Vreţi să spuneţi că, dacă i-aţi fi comunicat că vă întâlniţi cu domnişoara Johnson, soţia dumneavoastră s-ar fi putut gândi că vă veţi reînnoi relaţia sexuală?

— Nu ştiu ce ar fi putut să gândească.

— Dar, în orice caz, nu i-aţi spus de domnişoara Johnson.

— Nu.

— Ce i-aţi spus?

— I-am spus că am o întâlnire şi că mă voi întoarce acasă târziu.

— Cât de târziu?

— I-am spus că s-ar putea să dureze până la ora cinei, sau chiar mai târziu.

— Înţeleg. V-a propus domnişoara Johnson să luaţi cina împreună?

— Nu.

— Deci când i-aţi telefonat soţiei, aţi presupus că întâlnirea dumneavoastră cu domnişoara Johnson s-ar fi putut prelungi?

— Nu, zise Sanders. N-am presupus aşa ceva. Dar n-am ştiut exact cât avea să dureze. Iar soţiei mele nu-i place să o sun o dată şi să-i spun că întârzii o oră, şi pe urmă să o sun iar, ca s-o anunţ că o să fie două ore. Asta o agasează. Aşa că e mai simplu dacă-i spun că s-ar putea să ajung acasă după cină. În felul ăsta, ştie că nu mai e nevoie să mă aştepte; iar dacă ajung acasă mai devreme, e excelent.

— Aşadar, asta-i politica pe care o aplicaţi de obicei faţă de soţia dumneavoastră?

— Da.

— Nimic neobişnuit.

— Nu.

— Cu alte cuvinte, procedeul dumneavoastră obişnuit este s-o minţiţi pe soţie în privinţa evenimentelor de la serviciu pentru că, după părerea dumneavoastră, ea nu poate suporta adevărul?

— Obiecţie, spuse Fernandez. Care-i legătura?

— Ba nu-i aşa deloc, continuă Sanders supărat.

— Dar cum este, domnule Sanders?

— Ei, haideţi. Fiecare căsnicie are propriul mod de rezolvare a problemelor. Noi aşa procedăm. Ne facem viaţa mai uşoară, atâta tot. E vorba de programarea timpului acasă, nu despre minciună.

— Dar nu sunteţi de acord că aţi minţit când aţi omis să-i spuneţi soţiei că vă întâlneaţi cu domnişoara Sanders în seara aceea?

— Obiecţie, spuse Fernandez.

— Cred că deja întreceţi măsura, domnule Heller, spuse judecătoarea Murphy.

— Doamnă judecător, încerc să arăt că domnul Sanders a avut intenţia să ducă până la capăt întâlnirea cu domnişoara Johnson şi că tot comportamentul dânsului se potriveşte foarte bine cu această intenţie. Şi, în plus, că în mod curent le tratează pe femei cu dispreţ.

— N-aţi demonstrat asta, şi nici măcar n-aţi stabilit un punct de plecare în acest sens, spuse judecătoarea Murphy. Domnul Sanders şi-a explicat motivele şi, în absenţa unor dovezi contrarii, eu le accept. Aveţi astfel de dovezi?

— Nu, doamnă judecător.

— Foarte bine. Nu pierdeţi din vedere că afirmaţiile instigatoare şi lipsite de substanţă nu sprijină eforturile noastre comune pentru rezolvarea acestui caz.

— Da, doamnă judecător.

— Vreau să fie limpede pentru toată lumea: aceste dezbateri sunt potenţial vătămătoare pentru toate părţile, nu numai prin rezultatele lor, ci şi prin însăşi desfăşurarea lor. În funcţie de rezultat, domnişoara Johnson şi domnul Sanders s-ar putea să ajungă pe viitor să lucreze împreună în cine ştie ce funcţii. N-am să îngădui ca aceste dezbateri să învenineze inutil relaţiile lor ulterioare. Orice alte acuzaţii nefondate mă vor determina să pun capăt dezbaterilor. Are cineva vreo întrebare legată de ceea ce am spus?

Nimeni nu avu de pus nici o întrebare.

— În regulă. Domnule Heller?

Heller se rezemă de spătarul scaunului.

— Nu mai am alte întrebări, doamnă judecător.

— În regulă, spuse judecătoarea Murphy. Vom face o pauză de cinci minute şi vom reveni ca să ascultăm versiunea domnişoarei Johnson.

— Te descurci minunat, spuse Fernandez. E foarte bine. Ai avut o voce puternică. Ai fost limpede şi cumpănit. Judecătoarea Murphy a fost plăcut impresionată. Te descurci de minune.

Ieşiseră din încăpere şi stăteau lângă fântâna din curte. Sanders se simţea ca un boxer în pauza dintre reprize, dădăcit de antrenor.

— Cum te simţi? întrebă ea. Obosit?

— Puţin. Nu prea mult.

— Vrei o cafea?

— Nu, n-am nevoie.

— Bun. Partea mai grea abia acum vine. Va trebui să fii foarte tare când o să-şi relateze ea versiunea. N-o să-ţi placă ce-o să auzi. Dar e important să rămâi calm.

— În regulă.

Ea îi puse mâna pe umăr.

— Apropo, rămâne numai între noi: cum s-a terminat de fapt relaţia voastră?

— Ca să-ţi spun adevărul, nu-mi amintesc exact.

Fernandez păru sceptică.

— Dar a fost ceva important, fără doar şi poate...

— S-a întâmplat acum zece ani, zise Sanders. Din punctul meu de vedere, e deja o altă viaţă – ea se arătă neîncrezătoare. Uite, zise Sanders, suntem în a treia săptămână a lui iunie. Ce se petrecea în viaţa ta amoroasă în a treia săptămână a lunii iunie, cu zece ani în urmă? Poţi să-mi spui?

Fernandez rămase încruntată, fără să scoată o vorbă.

— Erai căsătorită? o ajută Sanders.

— Nu.

— Îţi cunoscuseşi soţul?

— Ăă, să vedem... nu... nu, cred că... l-am cunoscut... cam un an mai târziu.

— Bine. Îţi aminteşti cu cine te întâlneai înaintea lui?

Fernandez căzu pe gânduri şi tăcu din nou.

— Povesteşte-mi ceva, *orice,* din ce s-a întâmplat între tine şi iubitul tău, de-atunci, în urmă cu zece ani.

Ea rămase în continuare tăcută.

— Ai văzut? zise Sanders. Zece ani înseamnă o perioadă lungă. Îmi amintesc legătura cu Meredith, dar nu-mi sunt clare ultimele săptămâni. Nu ţin minte foarte precis cum s-a terminat.

— Dar ce-ţi aminteşti?

El ridică din umeri.

— Că ne certam tot mai des, că ţipam unul la altul. Continuam să locuim împreună, dar, într-un fel sau altul, începuserăm să ne aranjăm programul astfel încât să nu ne mai vedem. Ştii cum e. Pentru că, dacă ne întâlneam, se lăsa cu scandal. Până la urmă, într-o seară ne-am certat teribil, chiar în timp ce ne pregăteam să mergem la o petrecere. O recepţie oficială la *DigiCom.* Mi-amintesc că trebuia să-mi pun smoching. Am aruncat cu butonii de la cămaşă după ea şi pe urmă nu i-am mai găsit. A trebuit să mă târăsc pe podea ca să-i caut. Dar, în maşină, în drum spre petrecere, ne-am mai calmat şi am început să discutăm despre despărţire. Într-un mod foarte firesc şi rezonabil. Aşa am ajuns amândoi la aceeaşi concluzie, fără să mai ţipăm unul la altul. În cele din urmă am decis că era mai bine să ne despărţim.

Fernandez se uită la el gânditoare.

— Asta-i tot?

— Da, zise el, ridicând din umeri. Şi n-am mai ajuns la petrecerea aia.

Ceva într-un colţ al memoriei. Doi oameni, el şi ea, într-o maşină, mergând la o petrecere. Ceva legat de un telefon celular, îmbrăcaţi în ţinută de seară, mergeau la o petrecere, au făcut un apel telefonic şi... Nu reuşea să-şi amintească. Lucrul acela stăruia în memorie, dar dincolo de puterea lui de aducere aminte. *Femeia formase un număr de telefon celular şi pe urmă... Ceva stânjenitor după aceea...*

— Tom? spuse Fernandez, zgâlţâindu-i umărul. S-ar părea că pauza e pe sfârşite. Eşti gata să te întorci în sală?

— Da, sunt gata, răspunse el.

Pe când se îndreptau spre sala de medieri, Heller se apropie de ei. Îi adresă lui Sanders un zâmbet mieros, iar apoi se întoarse către Fernandez.

— Doamnă avocat, spuse el. Mă întreb dacă n-ar fi momentul să discutăm despre o înţelegere.

— Înţelegere? spuse Fernandez, cu o expresie de surprindere studiată. De ce?

— Păi, lucrurile nu merg tocmai bine pentru clientul dumneavoastră şi...

— Lucrurile merg excelent pentru clientul meu...

— Şi toată această anchetă, cu cât se prelungeşte mai mult, cu atât devine mai stânjenitoare şi mai neplăcută pentru dânsul...

— Clientul meu nu se simte deloc stânjenit...

— Poate că ar fi spre binele tuturor să-i punem capăt acum.

Fernandez zâmbi.

— Nu cred că asta e şi dorinţa clientului meu, Ben, dar, dacă ai vreo ofertă de făcut, fireşte că o vom primi cu bunăvoinţă.

— Da. Am o ofertă.

— S-auzim.

Heller îşi drese glasul.

— Având în vedere baza actuală de salarizare a domnului Sanders şi pachetul de beneficii asociat, şi ţinând cont de vechimea acumulată în cadrul companiei, suntem pregătiţi să negociem o sumă egală cu salariul pe mai mulţi ani de serviciu. Vom adăuga o alocaţie pentru onorariul dumneavoastră şi alte cheltuieli diverse, legate de anularea contractului de muncă, plata firmei care se va ocupa de găsirea unui nou loc de muncă, toate cheltuielile directe prilejuite de eventuala mutare a familiei; una peste alta, hai să zicem patru sute de mii de dolari. Cred că e o ofertă foarte generoasă.

— Să văd ce zice clientul meu, zise Fernandez, luându-l pe Sanders de braţ şi dându-se câţiva paşi mai încolo. Ei?

— Nu, hotărî Sanders.

— Nu te pripi, spuse ea. E o ofertă destul de rezonabilă. Cam tot atât ai să obţii şi la tribunal, dar aşa scapi de amânări şi alte cheltuieli.

— Nu.

— Vrei să faci o contraofertă?

— Nu. Îl bag în mă-sa.

— Cred că ar fi mai bine să-i faci o contraofertă.

— Îl bag în mă-sa.

Fernandez clătină din cap.

— Hai să fim deştepţi, nu furioşi. Ce speri să câştigi din toată povestea asta, Tom? Trebuie să existe o cifră pe care s-o accepţi.

— Vreau ce mi se cuvine când vor trece compania în sectorul public, spuse Sanders. Iar asta înseamnă ceva între cinci şi douăsprezece milioane.

— Aşa crezi tu. Dar e o estimare speculativă asupra unui eveniment viitor.

— Aşa o să fie, crede-mă. Fernandez se uită la el.

— Ai accepta acum cinci milioane?

— Da.

— Ca o alternativă, ai accepta pachetul de compensaţii pe care l-a descris el, plus opţiunile asupra acţiunilor pe care le-ai primi la data anunţării ofertei?

Sanders se gândi la propunere.

— Da.

— Bun. Mă duc să-i spun.

Se întoarse la Heller. Cei doi avocaţi avură un schimb scurt de cuvinte. După o clipă, Heller se întoarse pe călcâie şi plecă de acolo cu paşi mari.

Fernandez se înapoie cu un zâmbet larg pe buze.

— N-a acceptat.

Reveniră în clădire.

— Dar dă-mi voie să-ţi spun un lucru; e un semn bun.

— Este?

— Da. Dacă a vrut să cădem la învoială înainte de mărturia lui Johnson, e un semn foarte bun.

— În vederea achiziţiei, spuse Meredith Johnson, am simţit că era bine să mă întâlnesc cu toţi şefii de departament în cursul zilei de luni.

Vorbea calm, fără să se grăbească, şi se uita pe rând la toţi cei aşezaţi în jurul mesei. Sanders avu impresia că urmăreşte un cadru de conducere care face o prezentare de produse.

— M-am întâlnit cu Don Cherry, Mark Lewyn şi Mary Ane Hunter în timpul după-amiezii. Dar Tom Sanders mi-a spus că are un program foarte încărcat şi m-a întrebat dacă nu ne putem întâlni la sfârşitul programului. La solicitarea lui, am programat întrevederea cu Tom la ora şase.

Fu uluit de calmul cu care minţea. Deşi se aşteptase ca Meredith să producă o impresie puternică, fu surprins văzând-o „în acţiune".

— Tom a sugerat, de asemenea, că am putea să bem şi un pahar de vin şi să ne amintim de vremurile de demult. Nu prea îmi stă în obicei să fac asta, dar am acceptat. Eram deosebit de preocupată de stabilirea unei relaţii bune cu Tom, ştiindu-l dezamăgit pentru că nu obţinuse postul şi gândindu-mă la trecutul nostru comun. Voiam ca relaţiile noastre de serviciu să fie cordiale. Dacă aş fi refuzat propunerea cu băutura, mi s-ar fi părut, cum să vă spun, că dau dovadă de o chestie de răceală, de trufie. Aşa că am spus da. Tom a venit în birou la ora şase. Am băut un pahar de vin şi am discutat despre problemele legate de unitatea de disc Twinkle. În orice caz, de la bun început a făcut comentarii de natură personală, pe care le-am considerat deplasate..., de exemplu, comentarii despre înfăţişarea mea, sau despre cât de des se gândea la relaţia noastră trecută şi tot aşa.

Ticăloasa! Sanders îşi simţea tot trupul încordat. Îşi ţinea pumnii strânşi şi maxilarele încleştate. Fernandez se dădu mai aproape şi-i puse mâna pe încheietură, în timp ce Meredith Johnson continua:

— ... primit nişte telefoane de la Garvin şi de la alţii. Am vorbit de la masa mea de lucru. Pe urmă, secretara a intrat şi m-a întrebat dacă poate să plece mai devreme, ca să-şi

rezolve nişte probleme personale. I-am spus că e liberă şi a ieşit din încăpere. Ăsta a fost momentul când Tom s-a apropiat de mine şi, pe neaşteptate, a început să mă sărute.

Se opri pentru o clipă şi se uită în jurul ei. Îl fixă pe Sanders cu o privire plină de siguranţă.

— Gestul lui brusc şi neaşteptat m-a luat prin surprindere, zise ea, continuând să-l privească. La început, am încercat să protestez şi să dezamorsez situaţia. Dar Tom este mult mai solid decât mine. Mult mai puternic. M-a tras către canapea şi a început să se dezbrace, trăgând totodată şi de hainele de pe mine. După cum vă puteţi închipui, eram îngrozită şi înspăimântată. Situaţia îmi scăpase de sub control şi chiar faptul că se întâmpla făcea ca relaţiile noastre de serviciu viitoare să fie foarte dificile. Ca să nu mai spun nimic despre ce simţeam personal, ca femeie. Vă daţi seama, să fii agresată în halul ăsta...

Sanders se holbă la ea, căutând cu disperare să-şi stăpânească mânia. O auzi pe Fernandez şoptindu-i la ureche: „Respiră”. Trase aer în piept şi-i dădu drumul cât putu de încet. Până atunci, nici măcar nu fusese conştient că-şi ţinuse respiraţia.

— Am tot încercat să nu agravez situaţia, să o dau pe glumă, să mă eliberez. I-am spus: „Ei, haide, Tom, nu putem să facem una ca asta". Dar el era hotărât. Şi, când mi-a tras chiloţii şi am auzit zgomotul scos de materialul sfâşiat, mi-am dat seama că nu puteam să ies din situaţia aceea, oricât de diplomatic aş fi încercat să mă port. Am fost conştientă că domnul Sanders mă viola, iar asta m-a speriat foarte tare şi m-a supărat. Când s-a îndepărtat de mine, pe canapea, ca să-şi scoată penisul din pantaloni, înainte de penetrare, l-am lovit cu genunchiul în pântece. S-a rostogolit de pe canapea şi a căzut pe podea. Pe urmă s-a ridicat în picioare, lucru pe care l-am făcut şi eu. Domnul Sanders s-a supărat pentru că i-am refuzat avansurile. A început să ţipe la mine şi apoi să mă lovească, trântindu-mă la podea. Dar deja mă înfuriasem şi eu. Îmi amintesc că am spus: „Nu poţi să-mi faci una ca asta!" şi pe urmă l-am

înjurat. Dar nu pot să spun că-mi amintesc tot ce ne-am spus atunci unul altuia. A mai venit la mine o dată, dar apucasem să-mi scot pantoful din picior şi l-am lovit în piept cu tocul, încercând să-l fac să plece. Cred că i-am rupt cămaşa. Nu sunt sigură. Mă-nfuriasem atât de tare, că-mi venea să-l omor. Ştiu sigur că l-am zgâriat. Mi-amintesc că am şi zis că vreau să-l omor, atât eram de mânioasă. Cum să vă spun, era chiar în ziua în care îmi luasem noul post în primire, fusesem foarte încordată, încercând să fac o treabă bună şi iată că se-ntâmplă o..., o chestie ca asta, care ne-a distrus relaţia şi care avea să provoace o mulţime de necazuri pentru toată lumea din companie. A plecat din birou cuprins de o furie turbată. După aceea, mi-am pus întrebarea cum să rezolv problema.

Se opri din vorbit, clătinând din cap, aparent pierdută în noianul de emoţii al acelor clipe. Heller spuse cu blândeţe:

— Cum ai decis s-o rezolvi?

— Ei bine, n-a fost simplu. Tom e un angajat important şi nu-i uşor să-l înlocuieşti. Mai mult decât atât, după părerea mea, n-ar fi fost înţelept să se facă o schimbare în funcţie tocmai în toiul unei achiziţii. Primul meu impuls a fost să văd dacă putem da uitării întreaga poveste. La urma-urmei, suntem oameni maturi amândoi. Personal, mă simţeam jenată, dar m-am gândit că, probabil, Tom se va simţi la fel când se va trezi şi va putea să reflecteze asupra situaţiei. Am sperat că o să reuşim să mergem mai departe şi să dăm uitării acest eveniment. În definitiv, uneori se mai întâmplă şi lucruri jenante. Oamenii le pot trece cu vederea. Astfel că, aflând că ora de începere a şedinţei s-a schimbat, l-am sunat acasă ca să-l anunţ. Nu ajunsese, dar am purtat o discuţie foarte plăcută cu soţia lui. Din conversaţie a reieşit limpede că nu ştia că Tom se întâlnise cu mine, sau că eu şi cu Tom ne cunoşteam de-atâta timp. Oricum, i-am comunicat soţiei noua oră a şedinţei şi am rugat-o să-i spună lui Tom. A doua zi, la şedinţă, lucrurile n-au mers bine. Tom a apărut târziu şi şi-a modificat punctul de vedere despre Twinkle, minimalizând problemele şi contrazicându-mă. A fost clar că-mi subminează autoritatea

într-o şedinţă la nivel de conducere, iar asta a pus capac. M-am dus direct la Phil Blackburn şi i-am povestit tot ce se întâmplase. I-am spus că nu vreau să înaintez o reclamaţie oficială, dar i-am dat de înţeles foarte clar că nu pot să lucrez cu Tom şi că trebuie făcută o schimbare. Phil a zis că o să stea de vorbă cu Tom. Şi, până la urmă, s-a decis că vom încerca să mediem o rezolvare. Se rezemă de spătarul scaunului şi-şi aşeză palmele pe masă.

— Cred că am terminat. Asta e tot.

Privi în jurul ei, uitându-se pe rând în ochii fiecăruia. Foarte calmă, cu multă stăpânire de sine. Fusese o reprezentaţie spectaculoasă, care avu asupra lui Sanders un efect cu totul neaşteptat: se simţi vinovat. Avu sentimentul că făcuse, într-adevăr, lucrurile de care îl acuzase ea. I se făcu dintr-odată ruşine şi ţintui tăblia mesei cu privirea, înfundându-şi capul între umeri. Fernandez îl lovi cu putere în gleznă. Îşi săltă brusc capul, chircindu-se de durere. Văzând privirea încruntată a avocatei, îşi îndreptă spatele. Doamna judecător Murphy îşi drese glasul.

— Este evident, spuse ea, că ne-au fost prezentate două relatări complet incompatibile. Domnişoară Johnson, înainte de-a continua, aş avea doar câteva întrebări.

— Da, doamnă judecător.

— Sunteţi o femeie atrăgătoare. Nu mă îndoiesc că, în cursul carierei dumneavoastră, a trebuit să vă eschivaţi de la destule încercări de abordare nedorite.

— Da, doamnă judecător, spuse Meredith cu un zâmbet.

— Şi sunt sigură că v-aţi dezvoltat o anumită îndemânare în acest sens.

— Da, doamnă judecător.

— Aţi spus că eraţi conştientă de tensiunile rămase în urma relaţiei dumneavoastră din trecut cu domnul Sanders. Ţinând cont de acele tensiuni, eu m-aş fi gândit că o întrevedere ţinută în timpul programului, fără vin, ar fi avut un caracter mai profesional..., ar fi imprimat un ton mai adecvat.

— Sunt sigură că, retrospectiv, aveţi dreptate. Dar în acel moment, totul s-a petrecut în contextul şedinţelor legate de fuziune. Toată lumea era ocupată. N-am vrut decât să fixez întrevederea cu domnul Sanders înainte de şedinţele cu cei de la *Conley-White*, de a doua zi. Ăsta-i singurul lucru la care m-am gândit: programarea întrevederilor.

— Înţeleg. Dar, după ce domnul Sanders a plecat din biroul dumneavoastră, de ce nu l-aţi sunat pe domnul Blackburn, sau pe altcineva din companie, ca să raportaţi ce s-a întâmplat?

— Cum am mai spus, speram că totul va putea fi trecut cu vederea.

— Totuşi, episodul pe care l-aţi descris constituie o încălcare gravă a normelor de conduită profesională. Ca manager cu experienţă, trebuia să fi ştiut că şansa unor bune relaţii de serviciu cu domnul Sanders devenise nulă. M-aş fi aşteptat să vă simţiţi obligată să raportaţi de îndată unui superior cele întâmplate. Şi, din punct de vedere practic, m-aş fi aşteptat să acţionaţi pe cale oficială cât mai curând.

— Cum am spus deja, am continuat să sper, răspunse ea încruntată, concentrându-se. Ştiţi, cred că... m-am simţit responsabilă pentru Tom. Ca veche prietenă, nu voiam să fiu motivul pentru care să-şi piardă serviciul.

— Cu toate acestea, chiar sunteţi.

— Da. Iarăşi, privind retrospectiv.

— Înţeleg. În regulă. Doamnă Fernandez?

— Vă mulţumesc, doamnă judecător, spuse Fernandez, schimbându-şi poziţia în scaun, ca să stea cu faţa la Johnson. Domnişoară Johnson, într-o situaţie ca asta, în care unele aspecte ale comportamentului intim ies la iveală în spatele uşilor închise, trebuie să cercetăm evenimentele colaterale, acolo unde putem. Aşa că am să vă pun câteva întrebări legate de anumite evenimente colaterale.

— Vă rog.

— Aţi spus că, atunci când aţi stabilit întâlnirea cu domnul Sanders, dânsul a solicitat vin.

— Da.

— De unde a provenit vinul pe care l-aţi băut în seara aceea?

— Am rugat-o pe secretara mea să-l cumpere.

— Domnişoara Ross?

— Da.

— Lucrează cu dumneavoastră de multă vreme?

— Da.

— V-a însoţit, venind de la Cupertino?

— Da.

— Este un subaltern de nădejde?

— Da.

— Câte sticle i-aţi spus domnişoarei să cumpere?

— Nu-mi amintesc dacă am precizat un anumit număr.

— Bine. Atunci, câte sticle a adus?

— Trei, mi se pare.

— Trei. Şi i-aţi mai cerut să vă cumpere şi altceva?

— Ce anume?

— I-aţi cerut să cumpere prezervative?

— Nu.

— Ştiţi cumva dacă a cumpărat prezervative?

— Nu, nu ştiu.

— A cumpărat. A cumpărat prezervative de la o drogherie de pe Second Avenue.

— Păi, dacă a cumpărat prezervative, spuse Johnson, de bună seamă că pentru ea şi le-a luat.

— Cunoaşteţi vreun motiv pentru care secretara dumneavoastră ar putea spune că a cumpărat prezervativele pentru dumneavoastră?

— Nu, răspunse Johnson, fără grabă, reflectând asupra problemei. Nu pot să-mi închipui de ce ar spune aşa ceva.

— O clipă, vă rog, interveni judecătoarea. Doamnă Fernandez, susţineţi că secretara chiar a spus că a cumpărat prezervative pentru domnişoara Johnson?

-— Da, doamnă judecător. Aşa susţinem.

— Aveţi vreun martor în sensul ăsta.

— Da, avem.

Aşezat lângă Johnson, Heller îşi mângâia buza de jos cu degetul. Johnson nu avu nici o reacţie. Nici măcar nu clipi. Continuă doar să se uite calm la Fernandez, în aşteptarea următoarei întrebări.

— Domnişoară Johnson, i-aţi dat dispoziţie secretarei să încuie uşa de la birou în timp ce domnul Sanders era cu dumneavoastră?

— Absolut deloc.

— Ştiţi dacă a încuiat uşa?

— Nu, nu ştiu.

— Ştiţi cumva ce motiv ar avea să spună că i-aţi cerut să încuie uşa?

— Nu.

— Domnişoară Johnson, întâlnirea dumneavoastră cu domnul Sanders a avut loc la ora şase. În ziua aceea, mai aveaţi şi alte întâlniri mai târziu?

— Nu, era ultima.

— Nu cumva aţi mai avut o întâlnire la ora şapte, pe care aţi anulat-o?

— A, da, aşa e. Trebuia să mă întâlnesc cu Stephanie Kaplan. Dar am anulat-o pentru că încă nu puteam să-i dau situaţiile pe care voia să le verifice. N-avusesem timp să le pregătesc.

— Cunoaşteţi faptul că secretara dumneavoastră i-a spus doamnei Kaplan că aţi anulat întrevederea cu ea pentru că aveaţi o altă întâlnire, care urma să dureze mai mult?

—Nu ştiu ce i-a spus secretara mea, replică Meredith, arătându-şi pentru prima oară nerăbdarea. După câte văd, discutăm foarte mult despre secretara mea. Poate că ar fi mai bine să-i puneţi ei aceste întrebări.

— Poate că aşa ar trebui. Sunt sigură că se poate aranja. Să trecem la altceva. Domnul Sanders a spus că a văzut o femeie de serviciu când a ieşit din birou. Aţi văzut-o şi dumneavoastră?

— Nu. După plecarea lui, am rămas în birou.

— Femeia de serviciu, Marian Walden, zice că a auzit o ceartă puternică înainte de plecarea domnului Sanders.

Zice că a auzit un bărbat spunând: „Nu-i o idee prea bună, nu vreau să fac asta", după care a auzit o femeie zicând: „Ticălos nenorocit, nu se poate să mă laşi aşa". Vă amintiţi să fi spus aşa ceva?

— Nu. Îmi amintesc că am spus: „Nu poţi să-mi faci una ca asta".

— Dar nu vă amintiţi că aţi spus: „Nu se poate să mă laşi aşa"?

— Nu, nu-mi amintesc.

— Doamna Walden e foarte sigură că astea au fost cuvintele dumneavoastră.

— Nu ştiu ce crede doamna Walden că a auzit, zise Johnson. Uşile au fost închise tot timpul.

— Nu vorbeaţi foarte tare?

— Nu ştiu. E posibil.

— Doamna Walden a spus că în acel moment urlaţi. Şi domnul Sanders a afirmat acelaşi lucru.

— Nu ştiu.

— Bun. Domnişoară Johnson, aţi spus că l-aţi informat pe domnul Blackburn despre faptul că nu puteţi lucra cu domnul Sanders după neplăcuta şedinţă din dimineaţa zilei de marţi, adevărat?

— Da, e-adevărat.

Sanders deveni mai atent. Îşi dădu seama dintr-odată că trecuse cu vederea acest amănunt, în timp ce Meredith îşi rostise relatarea iniţială. Fusese atât de supărat, încât nu sesizase că minţise în privinţa momentului când îl văzuse pe Blackburn. Pentru că Sanders se dusese în biroul lui Blackburn imediat după şedinţă şi acesta ştia deja.

— Domnişoară Johnson, cam pe la ce oră credeţi că v-aţi dus la domnul Blackburn?

— Nu ştiu. După şedinţă.

— Pe la ce oră?

— Zece.

— Nu mai devreme?

— Nu.

Sanders se uită la Blackburn, care stătea ţeapăn în capul mesei. Părea încordat şi-şi muşca buza. Fernandez spuse:

— E nevoie să-l rog pe domnul Blackburn să confirme? Bănuiesc că secretara dânsului are un registru de evidenţă, dacă dumnealui întâmpină dificultăţi în memorarea exactă a orelor.

Urmă un scurt moment de linişte, în care Fernandez se uită la Blackburn.

— Nu, zise Meredith. Nu. M-am zăpăcit. Am vrut să spun, de fapt, că m-am întâlnit cu Phil după prima şedinţă şi înainte de cea de-a doua.

— Şedinţa iniţială fiind cea la care domnul Sanders a absentat? Cea de la ora opt?

— Da.

— În acest caz, comportarea domnului Sanders la cea de-a doua şedinţă, la care v-a contrazis, n-a avut cum să influenţeze decizia dumneavoastră de a vorbi cu domnul Blackburn. Pentru că vorbiseţi cu domnul Blackburn înainte de respectiva şedinţă.

— Cum am mai spus, m-am zăpăcit.

— Doamnă judecător, nu mai am întrebări.

Doamna judecător Murphy îşi închise carnetul. Avea pe chip o expresie neutră, indescifrabilă. Se uită la ceas.

— E unsprezece şi jumătate. Vom face o pauză de masă de două ore. Am fixat un timp suplimentar, astfel ca avocaţii să se poată întâlni pentru a analiza situaţia şi pentru a hotărî asupra modului în care părţile doresc să continue – se ridică în picioare. De asemenea, dacă avocaţii doresc să stea de vorbă cu mine, indiferent de motiv, le stau la dispoziţie. Dacă nu, ne revedem aici la unu şi jumătate fix. Vă doresc un prânz plăcut şi productiv.

Se întoarse şi părăsi încăperea. Blackburn se ridică şi spuse:

— Aş dori să mă întâlnesc chiar acum cu avocatul părţii adverse.

Sanders se uită la Fernandez. Avocata răspunse cu o sugestie de zâmbet pe buze:

— La dispoziţia dumneavoastră, domnule Blackburn.

Cei trei avocaţi stăteau în preajma fântânii. Fernandez şi Heller discutau cu însufleţire. La câţiva paşi mai încolo, Blackburn ţinea la ureche un telefon celular. În partea opusă a curţii, Meredith Johnson vorbea şi ea la telefon, gesticulând mânioasă. Sanders stătea de unul singur mai la o parte şi privea. În mintea lui nu încăpea nici o îndoială că Blackburn urma să ceară să se ajungă la o înţelegere. Punct cu punct. Fernandez îi demontase versiunea lui Meredith Johnson: demonstrase că ea fusese cea care ceruse secretarei să cumpere vin şi prezervative şi să încuie uşa când Sanders se afla acolo. Evident, Meredith Johnson nu era, nu mai putea juca rolul superiorului ierarhic surprins de avansurile sexuale ale unui subaltern. Toată după-amiaza plănuise acest lucru. Reacţia ei cea mai semnificativă – declaraţia aceea mânioasă, „Nu mă poţi lăsa aşa" – fusese auzită prin uşă de femeia de serviciu. În plus, minţise în privinţa momentului şi a motivaţiei vizitei pe care i-o făcuse lui Blackburn. Nimeni nu se putea îndoi că Meredith Johnson minţea. Singura întrebare era ce aveau să facă Blackburn şi *DigiCom* în această situaţie. Sanders participase la destule seminarii având ca temă sensibilitatea conducerii faţă de agresiunea sexuală, ca să ştie ce obligaţii avea compania. Pur şi simplu, nu aveau de ales. Trebuiau s-o concedieze.

Dar ce aveau să facă cu Sanders? Asta era o cu totul altă întrebare. O intuiţie acută îi spunea că, prin aducerea acestei acuzaţii, îşi arsese toate punţile de legătură cu compania. Niciodată n-avea să mai fie binevenit să se întoarcă. Sanders îi împuşcase pasărea favorită lui Garvin, iar acesta nu avea să-l ierte nici în ruptul capului. Cu alte cuvinte, nu-l vor lăsa să se întoarcă. Vor fi nevoiţi să bage mâna-n buzunar.

— Au acceptat deja să cadă la pace?

Sanders se întoarse şi-l văzu pe Alan, unul dintre anchetatori, venind dinspre parcare. Alan apreciase rapid situaţia, după o privire aruncată grupului de avocaţi.

— Cred că da, spuse Sanders.

Alan îi privi pe avocaţi, îngustându-şi ochii.

— Ar fi şi cazul. Johnson e-n găleată. O mulţime de oameni din companie ştiu despre asta. În special secretara ei.

— Ai vorbit cu ea aseară? întrebă Sanders.

— Mda, zise Alan. Herb a găsit-o pe femeia de serviciu şi a înregistrat-o pe bandă. Iar eu am petrecut o noapte albă cu Betsy Ross. E o femeie singuratică, venită de curând în oraşul ăsta. Bea prea mult, iar eu am înregistrat totul pe bandă.

— A ştiut?

— Nu-i nevoie, zise Alan. Se acceptă ca probă şi fără să fi ştiut – îi urmări preţ de o clipă pe avocaţi. Cred că la ora asta Blackburn are-un morcov cât casa.

Fernandez străbătu curtea cu paşi apăsaţi, neagră la faţă de supărare şi cu umerii căzuţi.

— Dar-ar dracii, zise ea când ajunse lângă cei doi.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Sanders.

— Nu vor să cădem la învoială, spuse Fernandez, clătinând din cap.

— Nu vor?

— Exact Pur şi simplu neagă fiecare punct. A cumpărat secretara vin? A fost pentru Sanders. A cumpărat prezervative? Erau pentru ea. Secretara spune că le-a cumpărat pentru Johnson? E o beţivă al cărei cuvânt nu poate fi luat în seamă. Declaraţia femeii de serviciu? Nu putea să audă exact, fiindcă în acelaşi timp asculta radioul. Şi, de fiecare dată, refrenul: „Ştii, Louise, asta n-o să reziste la tribunal". Iar madam Chiloţi-Blindaţi vorbeşte la telefon, dirijând întreaga poveste. Le spune tuturor ce să facă, rosti Fernandez, trăgând o înjurătură. Trebuie să vă spun că ăsta-i genul de porcărie la care apelează toţi bărbaţii din posturile de conducere. Se uită drept în ochii tăi şi-ţi spun: „Nu s-a întâmplat nimic. Nu-i nimic adevărat. N-ai nici un argument în favoarea ta." Mă arde la ficaţi. Dar-ar dracii!

— Hai mai bine să mâncăm ceva, Louise, spuse Alan, explicându-i lui Sanders: câteodată uită să şi mănânce.

— Da, bine. Hai să mâncăm.

Porniră către parcare. Ea mergea repede, clătinând din cap.

— Nu pot să-nţeleg cum de-au adoptat o astfel de poziţie, zise ea. Pentru că ştiu…, am văzut asta în ochii judecătoarei…, nici nu s-a gândit că va mai avea loc vreo şedinţă după-amiază. Judecătoarea Murphy a ascultat dovezile şi a tras concluzia că treaba s-a terminat. Aşa am crezut şi eu. Dar uite că nu s-a terminat. Blackburn şi Heller nu dau înapoi nici măcar cu un centimetru. Nu acceptă să cădem la învoială. Practic, ne invită să-i dăm în judecată.

— Păi hai să-i dăm, zise Sanders, ridicând din umeri.

— Dacă suntem deştepţi, n-o vom face, replică Fernandez. Nu acum. Este exact lucrul de care mă temeam c-o să se întâmple. Ei sunt avantajaţi faţă de noi. Ne-am întors în locul din care-am plecat. Şi or să aibă la dispoziţie trei ani în care să se ocupe de secretară, de femeia de serviciu şi de tot ce-am mai putea descoperi. Ascultă-mă pe mine: în trei ani n-o să mai putem nici măcar s-o găsim pe secretara aia.

— Dar o avem înregistrată pe bandă…

— Tot trebuie să apară la tribunal. Şi, crede-mă, n-o să apară niciodată. Uite care-i treaba, *DigiCom* e foarte vulnerabilă în momentul ăsta. Dacă demonstrăm că n-a reacţionat prompt şi corespunzător la ceea ce se ştia despre Johnson, riscă să plătească nişte daune extrem de mari. Luna trecută s-a judecată un caz similar în California: nouăsprezece milioane patru sute de mii de dolari în favoarea reclamantului. Faţă de un asemenea risc, poţi să mă crezi pe cuvânt: secretara va fi de negăsit. O să plece în vacanţă în Costa Rica pentru tot restul vieţii.

— Deci, ce facem? întrebă Sanders.

— Am intrat în horă trebuie să jucăm. Am pornit pe un drum şi continuăm. Într-un fel sau altul, trebuie să-i convingem să cadă la învoială. Dar pentru asta o să avem nevoie de altceva. Ai altceva la îndemână?

Sanders clătină din cap.

— Nu, n-am nimic.

— La naiba, spuse Fernandez. Ce să mai zici? Credeam că *DigiCom* se teme ca nu cumva acuzaţia asta să devină publică înainte de încheierea tranzacţiei. Credeam că se tem de publicitate.

Sanders încuviinţă din cap.

— Şi eu am crezut la fel.

— Înseamnă că la mijloc e ceva ce nu înţelegem. Fiindcă atât Heller, cât şi Blackburn se comportă de parcă i-ar durea în cot de ce facem noi. De ce oare?

Un bărbat solid, cu mustaţă, trecu pe lângă ei, ducând în mână un teanc de hârtii şi semănând cu un poliţist.

— Cine-i ăsta? întrebă Fernandez.

— Nu l-am văzut niciodată.

— Căuta la telefon pe cineva. Încerca să dea de urma cuiva. De-aia am întrebat.

Sanders ridică din umeri.

— Şi-atunci ce facem?

— Mergem să mâncăm, spuse Alan.

— Perfect, zise Fernandez. Să mergem la masă şi să le dăm încolo pe toate, măcar un timp.

În aceeaşi clipă, un gând îi răsări în minte lui Sanders: *Dă-l încolo de telefon.* Părea să se fi ivit din senin, ca un ordin: *Dă-l încolo de telefon.* Mergând alături de el, Fernandez oftă.

— Mai avem nişte chestii pe care le-am putea exploata. Încă nu s-a terminat. Nu-i aşa că mai ai nişte piste, Alan?

— Absolut, spuse Alan. Abia am început. N-am ajuns încă la soţul lui Johnson şi nici la firma la care a lucrat înainte. Au rămas o mulţime de pietre pe care să le ridicăm ca să vedem ce zace dedesubt.

Dă-l încolo de telefon.

— Cred c-ar trebui să iau legătura cu biroul meu, spuse Sanders şi-şi scoase telefonul celular, ca să o sune pe Cindy.

O ploaie uşoară începu să cadă. Ajunseră la maşinile din parcare. Fernandez spuse:

— Cine conduce?

— Eu, răspunse Alan.

Merseră la maşina lui, un Ford lipsit de pretenţii. Alan descuie portierele şi, în timp ce se pregătea să urce, Fernandez spuse:

— Şi eu care mă gândeam că vom transforma masa de prânz de azi într-o petrecere.

Mergeau la petrecere...

Sanders se uită la Fernandez, aşezată pe scaunul din faţă, în spatele parbrizului udat de ploaie. Îşi duse telefonul la ureche şi aşteptă formarea apelului. Se simţea uşurat pentru faptul că telefonul îi funcţiona corect. Încă din seara zilei de luni, când i se consumaseră bateriile, nu mai avusese încredere deplină în el. Dar părea să fie în regulă. Aparatul nu avea nici o defecţiune. Cei doi mergeau la o petrecere, iar ea a făcut un apel cu telefonul celular. Din maşină... *Dă-l încolo de telefon.*

— Biroul Sanders, răspunse Cindy.

Iar când a telefonat, i-a răspuns robotul. A lăsat un mesaj pe robotul telefonic. După care a închis telefonul.

— Alo? Aici biroul domnului Sanders. Alo?

— Cindy, eu sunt.

— A, bună, Tom, spuse ea pe acelaşi ton rezervat.

— Vreun mesaj? întrebă el.

— A, da, stai să mă uit în caiet. A sunat Arthur din Kuala Lumpur, voia să ştie dacă au sosit unităţile de disc. I-am întrebat pe băieţii lui Don Cherry şi mi-au zis că le-au primit. Acum se ocupă de ele. Şi a mai fost un telefon, de la Eddie, din Austin; părea îngrijorat. Aşa, a sunat şi John Levin. A mai telefonat şi ieri. A zis că e ceva important.

Levin era tipul de la furnizorul de unităţi de hard disc. Problemele care-l frământau puteau să mai aştepte.

— Bine. Mulţumesc, Cindy.

— Te întorci la birou azi? M-au întrebat mulţi de tine.

— Nu ştiu.

— John Conley, de la *Conley-White,* a sunat şi el. Voia să vă întâlniţi la ora patru.

— Nu ştiu. Să văd. Te sun eu mai târziu.

— Bine, spuse ea şi închise, după care se auzi tonul.

Iar apoi a închis telefonul. Povestea îi zgândărea memoria. Doi oameni într-o maşină. Mergeau la o petrecere. Cine i-o spusese? Cum se întâmplase? *În drum spre petrecere, Adele a făcut un apel din maşină, după care a închis telefonul.* Sanders pocni din degete. Bineînţeles! Adele! Cei doi oameni din maşină fuseseră Mark şi Adele Lewyn. Şi trecuseră printr-un incident jenant. Acum începea să-şi amintească. *Adele sunase pe cineva şi-i răspunsese robotul. Lăsase un mesaj şi închisese telefonul. Pe urmă, ea şi Mark vorbiseră în maşină despre persoana căreia Adele tocmai îi telefonase. Făcuseră glume şi comentarii deloc măgulitoare, timp de aproape un sfert de oră. Iar mai târziu fuseseră foarte jenaţi...*

— Ai de gând să rămâi acolo în ploaie? îl întrebă Fernandez.

Sanders nu-i răspunse. Coborî telefonul de la ureche. Tastatura şi afişajul erau luminate într-un verde intens. Bateriile erau încărcate la maximum. Se uită la telefon şi aşteptă. După cinci secunde, acesta se deconecta singur şi ecranul rămase întunecat. Asta se întâmplase pentru că noua generaţie de telefoane avea un sistem de întrerupere automată, pentru conservarea energiei bateriilor. Dacă nu foloseai aparatul, sau nu apăsai pe taste timp de cincisprezece secunde, telefonul se întrerupea singur. Ca să nu se consume inutil bateriile. Numai că telefonul lui încetase să funcţioneze în biroul lui Meredith. De ce? *Dă-l încolo de telefon.* De ce telefonul lui celular nu se deconectase singur? Care putea să fie explicaţia? O problemă mecanică: una dintre taste rămăsese blocată, menţinând telefonul conectat. Se stricase când îi scăpase din mâna, când Meredith îl sărutase prima oară. Bateria fusese pe terminate pentru că uitase s-o încarce în seara precedentă. Ba nu, îşi spuse apoi în gând. Telefonul funcţiona bine. Nu avea nici o defecţiune mecanică. Iar bateria fusese încărcată din plin. Nu. Telefonul funcţionase corect. *Făcuseră glume şi comentarii deloc măgulitoare timp de aproape un sfert de oră.*

Mintea începu să-i funcţioneze cu febrilitate, în timp ce fragmente răzleţe de conversaţie îi reveneau în memorie.

Ascultă, de ce nu m-ai sunat aseară?

Te-am sunat, Mark.

Sanders era sigur că-l sunase pe Mark Lewyn din biroul lui Meredith. Rămas afară în ploaie, lângă maşină, apăsă în ordine pe tastele: L-E-W. Telefonul reintră în funcţiune, iar pe micul ecran apăru numele LEWYN, urmat de numărul lui de acasă.

Când am ajuns acasă, n-am găsit nici un mesaj.

Am vorbit cu robotul tău telefonic, pe la şase şi un sfert.

N-am primit nici un mesaj.

Sanders era sigur că-l sunase pe Lewyn şi că vorbise cu robotul lui telefonic. Îşi aminti o voce de bărbat rostind mesajul standard: „Lăsaţi mesajul după semnalul sonor".

Stând acolo cu telefonul în mână şi privind fix numărul lui Lewyn, apăsă pe butonul de expediere a apelului. O clipă mai târziu, un robot telefonic prelua convorbirea. O voce de femeie spuse: „Bună ziua, aţi sunat la locuinţa lui Mark şi Adele. Nu putem să vă răspundem în clipa asta, dar, dacă lăsaţi un mesaj, vă sunăm mai târziu." *Bip.* Ăsta era un mesaj diferit. Înseamnă că în seara aceea *nu*-l sunase pe Lewyn. Singura explicaţie era că nu apăsase pe tastele L-E-W. Agitat cum era, în birou la Meredith, probabil că apăsase pe alte taste şi intrase în legătură cu robotul altcuiva.

Iar telefonul lui încetase să funcţioneze.

Pentru că...

Dă-l încolo de telefon.

— Dumnezeule, spuse el.

Dintr-odată, toate se legau. Ştia exact ce se întâmplase. Iar asta însemna că exista o şansă ca...

— Tom, s-a întâmplat ceva? întrebă Fernandez.

— Nu, nimic, spuse el. Lasă-mă doar o clipă. Cred că am prins un fir important.

Nu formase L-E-W. Formase altceva. Ceva foarte apropiat, poate doar cu o literă diferită. Cu degete febrile, Sanders tastă L-E-L. Afîşajul rămase inert: nu avea nici un

număr memorat pentru combinaţia aceea. L-E-M. Nici de data asta. L-E-S. Nici aici. L-E-V. Asta era! Pe micul ecran apăruse numele: LEVIN, însoţit de numărul lui de telefon. În seara aceea, Sanders vorbise cu robotul telefonic al lui John Levin. *A sunat John Levin. A zis că e ceva important.* Cred şi eu, îşi spuse Sanders. Îşi aminti, cu o claritate neaşteptată, succesiunea exactă a evenimentelor din biroul lui Meredith. Tocmai vorbea la telefon când ea spusese: „Dă-l încolo de telefon", trăgându-i mâna în jos şi sărutându-l. În timpul sărutului, el scăpase telefonul pe pervazul ferestrei şi îl lăsase acolo. Mai târziu, când plecase din birou, în timp ce se încheia la cămaşă, îşi luase telefonul de pe pervaz, dar acesta încetase deja să funcţioneze. Ceea ce nu putea să însemne decât că rămăsese conectat încontinuu timp de aproape o oră. Rămăsese conectat pe toată durata incidentului cu Meredith.

În maşină Adele terminase convorbirea, aşezase telefonul în furcă. Nu mai apăsase pe butonul de anulare, aşa încât circuitul telefonic rămăsese deschis, şi toată convorbirea lor se înregistrase pe caseta robotului telefonic al persoanei respective. Cincisprezece minute de glume şi de comentarii cu caracter personal, totul înregistrat pe casetă.

Iar telefonul lui Sanders încetase să funcţioneze pentru că circuitul telefonic rămăsese deschis. Toată conversaţia fusese înregistrată. Formă la repezeală numărul lui Levin. Fernandez se dădu jos din maşină şi se apropie de el.

— Ce facem? întrebă ea. Mai mergem la masă sau nu?

— O clipă.

Apelul ajunse la destinaţie. Se auzi declicul ridicării receptorului, iar apoi o voce de bărbat:

— John Levin.

— John, sunt eu, Tom Sanders.

— Hei, salut, băiatule, spuse Levin, izbucnind în râs. Ia spune-mi, tipule, ai o viaţă sexuală palpitantă zilele astea, nu? Trebuie să-ţi spun că mi-au luat urechile foc, Tom.

— S-a înregistrat? întrebă Sanders.

— Ei, fir-aş al naibii, Tom, cred şi eu. Vin marţi dimineaţă să văd ce mesaje am mai primit şi... ce să-ţi spun, a durat vreo jumătate de oră, adică...

— John...

— Cine-o fi zis că viaţa bărbatului însurat e plictisitoare?

— John, ascultă-mă. *Ai păstrat-o?*

Urmă o pauză. Levin se opri din râs.

— Tom, ce naiba, mă iei drept un depravat? *Bineînţeles* că am păstrat-o. Tot biroul a ascultat-o. Au fost încântaţi.

— John, vorbesc serios.

Levin oftă.

— Da, am păstrat-o. Am bănuit că s-ar putea să ai un mic necaz pe chestia asta şi... Ce să zic? Oricum, am păstrat-o.

— Bun. Unde o ai?

— Chiar aici, pe birou, spuse Levin.

— John, vreau neapărat caseta aia. Ascultă-mă bine: uite ce aş vrea să faci...

În maşină, Fernandez spuse:

— Aştept.

— Există o casetă cu toată întâlnirea mea cu Meredith. S-a înregistrat totul.

— Cum?

— A fost o întâmplare. Vorbeam cu un robot telefonic, şi, când Meredith a început să mă sărute, am pus telefonul jos, dar n-am întrerupt convorbirea. Aşa că telefonul a rămas în legătură cu robotul. Şi tot ce s-a vorbit s-a înregistrat pe caseta robotului.

— Drace, fiu de popă, zise Alan, lovind cu palma în volan.

— E o casetă audio? întrebă Fernandez.

— Da.

— De bună calitate?

— Nu ştiu. O să vedem. John urmează să mi-o aducă la restaurant.

— Deja mă simt mai bine, spuse Fernandez, frecându-şi mâinile.

— Da?

— Da, rosti ea. Pentru că, dacă într-adevăr e bună de ceva, le dăm în barbă rău de tot.

Rumen la faţă şi jovial, John Levin dădu la o parte farfuria şi-şi goli paharul cu bere.

— Ei, asta da, masă. Peştele de mare a fost excelent.

Levin cântărea aproape o sută patruzeci de kilograme, iar pântecele îi stătea proptit de tăblia mesei. Se aflau într-un separeu din salonul din spate al restaurantului McCormick & Schmick, de pe First Avenue. Localul era zgomotos, fiind plin de lumea ieşită în pauza de prânz. Fernandez îşi lipi căştile de urechi, în timp ce audia caseta pe un casetofon portabil. Ascultase deja cu atenţie timp de mai bine de o jumătate de oră, făcând însemnări pe un bloc-notes. Mâncarea îi rămăsese neatinsă. În cele din urmă, se ridică de la masă.

— Trebuie să dau un telefon.

Levin se uită la farfuria ei.

— Ăă... mai mâncaţi chestia asta?

Fernandez clătină din cap şi plecă.

— Cine cere, nu piere, zise Levin cu un rânjet, după care îşi trase farfuria în faţă şi începu să mănânce. Deci, Tom, care-i treaba, eşti în rahat?

— Până-n gât, răspunse Sanders, mestecând într-un cappuccino cu linguriţa.

Nu fusese în stare să mănânce nimic. Se uita la Levin, care înfuleca o porţie zdravănă de cartofi piure.

— M-am gândit eu, zise Levin. Jack Kerry de la Aldus m-a sunat azi-dimineaţă şi mi-a spus că dai în judecată compania, fiindcă ai refuzat să călăreşti nu ştiu ce muiere.

— Kerry e un căcănar.

— Cel mai mare, spuse Levin, încuviinţând din cap. Mai mare ca el nu există. Dar ce poţi să faci? După articolul de azi-dimineaţă al lui Connie Walsh, toată lumea se chinuie să ghicească cine-o fi domnul Piggy – Levin luă o nouă înghiţitură uriaşă de mâncare. Dar, mai întâi de toate, cum

a aflat toată povestea? Fiindcă ea a fost cea care a împrăştiat rahatul.

— Poate că i-ai spus tu, John, zise Sanders.

— Glumeşti?

— Banda a fost la tine.

Levin se încruntă.

— Dac-o ţii tot aşa, Tom, să ştii că mă supăr, zise el, clătinând din cap. Nu, eu zic că tot de la o femeie a aflat.

— Câte femei ştiau? Numai Meredith, or ea nu i-ar fi spus.

— Pariez pe oricât că o să iasă la iveală că o femeie a fost. Dacă o să afli vreodată... lucru de care mă îndoiesc, rosti el, mestecând gânditor. Peştele-spadă e un pic cam aţos. Cred c-ar trebui să-i spunem chelnerului. Ăă, Tom?

— Da.

— Am văzut un tip care se tot mişcă de pe un picior pe altul. Mă gândesc că poate îl cunoşti.

Sanders se uită peste umăr. Bob Garvin stătea în picioare lângă bar şi se uita la el răbdător. La câţiva paşi în spatele lui, îl zări pe Phil Blackburn.

— Te rog să mă scuzi, spuse Sanders şi se ridică de la masă.

Garvin îi strânse mâna lui Sanders.

— Tom, mă bucur că te văd. Cum stai cu moralul în toată tevatura asta?

— Bine, spuse Sanders.

— În regulă, rosti Garvin, aşezându-şi părinteşte mâna pe umărul lui Sanders. Îmi pare bine că te văd.

— Şi mie, Bob.

— Uite un loc mai liniştit în colţul de colo. Am comandat două cafele, să stăm de vorbă un pic. Eşti de acord?

— Nici o problemă, spuse Sanders.

Era foarte obişnuit ca Garvin să fie mânios şi vulgar. Acest nou Garvin, politicos şi grijuliu, îl nelinişte a. Se îndreptară spre colţul barului. Garvin se aşeză într-un fotoliu, cu faţa la el.

— Tom, tu şi cu mine ne ştim de multă vreme.

— Da, într-adevăr.

— Călătoriile alea nenorocite la Seul, când mâneam pe sponci şi te durea spatele ca naiba. Ţi-aduci aminte toate astea?

— Da, mi-aduc aminte.

— Ei, s-au dus vremurile alea, spuse Garvin, urmărindu-l cu atenţie pe Sanders. În orice caz, Tom, noi doi ne cunoaştem, aşa că n-am de gând să te duc cu preşul. Dă-mi voie numai să pun toate cărţile pe masă. Avem o problemă care trebuie rezolvată, înainte de-a se transforma într-o chestie neplăcută pentru toată lumea. Vreau să fac apel la judecata ta, în privinţa felului cum vom proceda de-acum încolo.

— Judecata mea?

— Da, zise Garvin. Vreau să te uiţi la chestia asta din toate părţile.

— Dar câte părţi sunt?

— Cel puţin două, spuse Garvin, zâmbind. Uite, Tom, sunt sigur că nu-i nici un secret că am sprijinit-o pe Meredith în cadrul companiei noastre. Întotdeauna am fost încredinţat că are talent şi acel gen de viziune managerială de care avem nevoie în viitor. Până acum n-am văzut-o făcând nimic care să sugereze contrariul. Ştiu că e şi ea tot om, dar e foarte talentată şi eu o sprijin.

— Aha...

— Acum, poate că în cazul ăsta..., poate că-i adevărat că a făcut o greşeală. Nu ştiu.

Sanders nu spuse nimic. Se mulţumi să aştepte, privindu-l fix pe Garvin. Acesta se străduia să facă o impresie cât mai convingătoare, de om lipsit de prejudecăţi. Sanders nu se lăsă înşelat.

— De fapt, hai să zicem că a făcut, spuse Garvin. Hai să zicem că a făcut o greşeală.

— A făcut, Bob, spuse Sanders cu fermitate.

— Bun. Să zicem că a făcut. O eroare de apreciere, să-i spunem. O depăşire a unor limite. Important e, Tom, că şi într-o situaţie ca asta eu continui s-o susţin cu tărie.

— De ce?

— Fiindcă e femeie.

— Şi ce-are a face?

— Ei bine, femeile au fost excluse în permanenţă din posturile de conducere, Tom.

— Meredith n-a fost exclusă, obiectă Sanders.

— Şi, în definitiv, e tânără.

— Nu-i chiar aşa tânără, observă Sanders.

— Ba este. Practic, abia a ieşit din studenţie. Şi-a luat licenţa în administrarea afacerilor acum doi ani.

— Bob, spuse Sanders, Meredith Johnson are treizeci şi cinci de ani. Nu mai e de mult studentă.

Garvin nu dădu semne că l-ar fi auzit pe Sanders şi se uită la el cu înţelegere.

— Tom, ştiu că ai fost dezamăgit în privinţa postului. Şi pot să înţeleg că, în ochii tăi, Meredith Johnson a făcut o greşeală în felul în care te-a abordat.

— Nu m-a abordat, Bob. A sărit pe mine.

Preţ de o clipă, Garvin lăsă să i se vadă iritarea.

— Păi, să ştii că nici tu nu mai eşti un copil.

— Aşa este, nu mai sunt, zise Sanders. Dar sunt totuşi subalternul ei.

— Iar eu ştiu că te preţuieşte foarte mult, spuse Garvin, rezemându-se de spătarul fotoliului. La fel ca toată lumea din companie, Tom. Ai o importanţă vitală pentru viitorul nostru. O ştii şi tu, o ştiu şi eu. Vreau să păstrăm echipa unită. Şi revin mereu la ideea că trebuie să facem anumite excepţii în privinţa femeilor. Trebuie să fim un pic mai îngăduitori cu ele.

— Dar aici nu e vorba de femei, spuse Sanders. E vorba despre o anumită femeie.

— Tom…

— Şi, dacă un bărbat ar fi făcut ce-a făcut ea, n-ai mai fi vorbit despre îngăduinţă. L-ai fi concediat pe loc şi i-ai mai fi tras şi un şut în fund.

— Probabil că da.

— Ei, vezi, asta-i problema, spuse Sanders.

— Nu sunt sigur că te-am înţeles aici, Tom, spuse Garvin.

În tonul lui se putu desluşi un avertisment: lui Garvin nu-i plăcea să fie contrazis. De-a lungul anilor, pe măsură ce compania lui cunoscuse un succes şi o prosperitate crescânde, Garvin se obişnuise tot mai mult să fie adulat. Acum, când se apropia de pensie, se aştepta în continuare ca ceilalţi să i se supună şi să fie de acord cu el.

— Avem obligaţia să ajungem la egalitate, spuse Garvin.

— Excelent. Dar egalitatea înseamnă eliminarea excepţiilor, spuse Sanders. Egalitatea înseamnă să-i tratezi pe oameni la fel. Tu ceri inegalitate pentru Meredith, fiindcă nu vrei să faci ceea ce i-ai face unui bărbat – să o concediezi.

— Tom, dacă situaţia ar fi fost clară, aş fi făcut-o. Dar am înţeles că acest caz nu-i atât de limpede, oftă Garvin.

Sanders se gândi dacă era bine să-i spună despre casetă. Ceva îl făcu să se abţină, aşa că se mulţumi să rostească:

— Eu cred că este.

— Dar întotdeauna există diferenţe de opinie în astfel de chestiuni, zise Garvin, aplecându-se peste tejgheaua barului. E o realitate, nu crezi? Întotdeauna sunt opinii diferite. De fapt, Tom, ce a făcut rău? Zău aşa! Ţi-a făcut avansuri? În regulă. Ai fi putut să-ţi spui că a fost ceva măgulitor. În definitiv, e o femeie frumoasă. Se pot întâmpla şi lucruri mai rele pe lumea asta. O femeie frumoasă îţi pune mâna pe genunchi. Sau ai fi putut să zici nu, mulţumesc. Ai fi putut să rezolvi în nenumărate feluri. Doar eşti om în toată firea. Dar această... sete de răzbunare, Tom. Trebuie să-ţi spun că sunt surprins de atitudinea ta.

— Bob, a încălcat legea.

— Asta rămâne de văzut, nu-i aşa? N-ai decât să-ţi laşi viaţa personală să fie inspectată de un juriu, dacă asta vrei. Eu, personal, n-aş face-o. Şi nu văd pe cine ar ajuta dacă ajungi la tribunal în problema asta. E o situaţie din care nimeni nu are nimic de câştigat.

— Ce tot spui?

— Nu trebuie să ajungi la tribunal, Tom.

Ochii lui Garvin se făcură mici, ameninţători.

— De ce?

— Uite de-aia, spuse Garvin, trăgând adânc aer în piept. Hai să revenim la subiect. Am discutat cu Meredith. Şi ea e de aceeaşi părere cu mine, că lucrurile au scăpat de sub control.

— Aşa...

— Şi discut acum cu tine. Fiindcă sper, Tom, că putem să îngropăm povestea asta şi să revenim la situaţia anterioară – ascultă-mă până la capăt, te rog – să revenim, deci, la situaţia anterioară, de dinaintea acestei întâmplări nefericite. Tu rămâi pe postul tău, Meredith rămâne pe al ei. Continuaţi să lucraţi împreună, ca doi oameni civilizaţi. Vă vedeţi de treabă, consolidaţi compania, care va trece în domeniul public şi toată lumea câştigă un purcoi de bani anul viitor. Ce-i rău în asta?

Sanders se simţi cuprins de ceva asemănător cu uşurarea şi de o senzaţie de revenire la normalitate. Tânjea să scape de avocaţi şi de tensiunea ultimelor trei zile. Să reintre în starea obişnuită a lucrurilor, era un lucru care i se părea la fel de ademenitor ca şi o baie fierbinte.

— Priveşte lucrurile în felul ăsta, Tom. Imediat după ce s-a întâmplat povestea de luni seara, nimeni n-a suflat o vorbă. Tu n-ai sunat pe nimeni, Meredith la fel. Cred că amândoi aţi vrut să muşamalizaţi toată chestia. Pe urmă s-a întâmplat încurcătura aia nefericită de-a doua zi şi a avut loc o ceartă inutilă. Dacă ai fi ajuns la timp la şedinţă, dacă tu şi Meredith v-aţi fi pus de acord şi aţi fi avut acelaşi punct de vedere, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea. Aţi fi continuat să lucraţi împreună şi, indiferent ce s-o fi petrecut între voi, ar fi rămas problema voastră şi atât. În loc de asta, uite unde s-a ajuns. Totul e o mare greşeală, zău aşa. Şi-atunci de ce să nu uităm totul, să mergem mai departe şi să ne îmbogăţim, Tom? Ce-i rău în asta?

— Nimic, spuse Sanders în sfârşit.

— Bun.

— Atât că n-o să meargă, zise Sanders.

— De ce?

O serie de răspunsuri îi trecu fulgerător prin minte: Pentru că nu e competentă. Pentru că e o viperă. Pentru că e mână-n mână cu alţii, pentru că o interesează doar imaginea, iar ăsta e un departament tehnic, care trebuie să realizeze produse. Pentru că e o mincinoasă. Pentru că n-am nici un pic de respect pentru ea. Pentru că nu mă tratezi echitabil. Pentru că e favorita ta. Pentru că ai ales-o pe ea în locul meu. Pentru că...

— Lucrurile au ajuns prea departe, spuse el.

Garvin se holbă la Sanders.

— Lucrurile se pot schimba.

— Nu, Bob. E prea târziu.

Garvin se dădu mai aproape şi-i spuse cu un glas scăzut:

— Ascultă, cârcotaş nemernic ce eşti. Hai să-ţi spun exact cum stă treaba. Te-am luat sub aripă pe vremea când nu ştiai să deosebeşti un buldog de un buldozer. Te-am lansat, te-am ajutat, ţi-am creat ocazii peste ocazii să te afirmi. Iar acum vrei să faci pe durul? Nici o problemă. Vrei să vezi cum e când scormoneşti rahatul? Păi, ai răbdare şi-o să vezi, Tom.

Se ridică în picioare, în clipa în care Sanders zise:

— Bob, n-ai fost niciodată dispus să fii rezonabil când a fost vorba de Meredith Johnson.

— A, deci crezi că e ceva între mine şi Meredith? râse Garvin strident. Ascultă, Tom: a fost iubita ta, dar, fiindcă a fost deşteaptă şi independentă, n-ai putut s-o ţii în frâu. Ai fost furios când te-a lăsat cu buza umflată. Iar acum, după atâţia ani, vrei să te răzbuni pe ea. Asta-i toată chestia. N-are nimic de-a face cu etica profesională, cu încălcarea legii, cu agresiunea sexuală sau cu altceva. E ceva mărunt şi de natură personală. Iar tu eşti atât de plin de rahat, că ţi-a ajuns şi-n albul ochilor.

Garvin ieşi din restaurant, călcând apăsat şi dându-l la o parte supărat pe Blackburn. Acesta rămase pe loc preţ de o clipă, privindu-l ţintă pe Sanders, iar apoi se grăbi să-şi ajungă şeful din urmă.

Pe când se întorcea la masă, Sanders trecu pe lângă un separeu unde se aflau mai mulţi indivizi de la Microsoft, printre care şi doi tipi nesuferiţi de la programarea de sistem. Cineva imită grohăitul unui porc.

— Hei, domnule Piggy, zise o voce joasă.

— Guiţ! Guiţ!

— Nu ţi s-a sculat, ai?

Sanders făcu câţiva paşi, apoi se întoarse din drum.

— Mă băieţi, cel puţin eu nu particip la şedinţe nocturne în care să i-o iau în mână lui..., zise el şi rosti numele unui şef de la Departamentul de Programare al firmei Microsoft.

Replica lui stârni o ilaritate generală.

— Huo!

— Domnul Piggy a vorbit!

— Groh, groh!

Sanders spuse:

— Şi ia ziceţi-mi, ce căutaţi în oraşul ăsta? S-a terminat jeleul de kiwi în Redmond?

— Huo!

— Domul Piggy s-a şucărit!

Râdeau, ţinându-se cu mâinile de burtă, ca nişte puştani. Aveau pe masă o carafă mare de bere. Unul dintre ei zise:

— Dacă Meredith Johnson şi-ar fi dat jos chiloţeii în faţa mea, sunt sigur că n-aş fi chemat poliţia din cauza asta.

— Nici în ruptul capului.

— Servicii garantate, cu zâmbetul pe buze!

— Marfă de cea mai bună calitate!

— Doamnele au prioritate!

— Bang! Bang!

Băteau cu pumnul în masă şi râdeau. Sanders îşi văzu de drum.

Afară, în faţa restaurantului, Garvin se plimba mânios pe trotuar, în timp ce Blackburn stătea cu telefonul la ureche.

— Unde mă-sa e maşina aia? întrebă Garvin.

— Nu ştiu, Bob.

— I-am spus să aştepte.
— Ştiu, Bob. Încerc să dau de el.
— Dumnezeule mare şi bun, s-au încurcat până şi lucrurile cele mai simple! Nu mai poţi să te bazezi nici pe maşini să meargă cum trebuie, lua-le-ar dracu!
— Poate că a avut nevoie să se ducă la toaletă.
— Zău? Şi cât îi trebuie pentru asta? Afurisitul ăla de Sanders. Îţi vine să crezi?
— Nu, Bob, nu-mi vine.
— Pur şi simplu, nu-nţeleg. Nu vrea să negocieze cu mine în chestia asta. Şi să ştii că fac eforturi mari. Îi ofer postul, acţiunile, totul. Şi el ce face? Dumnezeule!
— Nu ştie ce-i ăla spirit de echipă, Bob.
— Aici ai dreptate, să ştii. Şi nu e dispus să se înţeleagă cu noi. Trebuie să-l convingem să fie rezonabil.
— Da, Bob.
— Nu-şi dă seama, spuse Garvin. Asta-i problema.
— Articolul a apărut azi-dimineaţă. Nu cred că l-a făcut prea fericit.
— Îţi spun eu, nu-şi dă seama.
Garvin începu din nou să umble cu paşi mărunţi.
— Uite maşina, zise Blackburn, arătând undeva pe stradă.
Automobilul Lincoln se apropia de ei.
— În sfârşit, zise Garvin. Uite ce e, Phil. Am obosit să-mi pierd timpul cu Sanders. Am încercat să mă port cu mănuşi. N-a mers şi cu asta, basta. Deci, ce putem face în continuare, ca să-l convingem să fie rezonabil?
— M-am gândit la treaba asta, zise Phil. Ce face Sanders de fapt? O defăimează pe Meredith, aşa-i?
— Aşa e, fir-ar să fie.
— N-a ezitat s-o defăimeze.
— Câtuşi de puţin.
— Iar ceea ce spune despre ea nu-i adevărat. Numai că atunci când defăimezi pe cineva nici nu trebuie să spui adevărul. E suficient să spui ceea ce oamenii abia aşteaptă.
— Deci?

— Deci, poate că-i nevoie ca Sanders să simtă pe pielea lui cum e.

— Ce să simtă? Ce tot vorbeşti?

Blackburn privi gânditor maşina care se apropia.

— Eu cred că Tom e un om violent.

— Pe dracu, spuse Garvin. Îl cunosc de-atâţia ani. Nu-i violent. E un papă lapte.

— Nu, zise Blackburn, frecându-şi nasul. Nu sunt de acord. Cred că e violent. A jucat fotbal în colegiu, are apucături de bătăuş. Joacă fotbal în echipa companiei, dă cu toată lumea de pământ. Are un caracter violent. Ca mai toţi bărbaţii, dealtfel. Bărbaţii sunt violenţi.

— Ce porcărie mai e şi asta?

— Şi trebuie să recunoşti că a fost violent cu Meredith, continuă Blackburn. A urlat, a ţipat, a îmbrâncit-o, a trântit-o la pământ. Sex şi violenţă. Un bărbat scăpat de sub control. E mult mai solid decât ea. Pune-i unul lângă altul şi oricine poate să vadă diferenţa. E mult mai solid. Mult mai puternic. Nu trebuie decât să-l vezi ca să-ţi dai seama că e un bărbat violent şi brutal. Înfăţişarea plăcută e doar o mască. Sanders e unul dintre acei bărbaţi care-şi manifestă ostilitatea maltratând femei lipsite de apărare.

Garvin rămase tăcut. Se uită la Blackburn, îngustându-şi ochii întredeschişi.

— Cu chestia asta n-ai nici o şansă.

— Ba cred că am.

— N-ai să găseşti pe nimeni întreg la minte care să înghită aşa ceva.

— Ba da.

— Zău? Pe cine?

— Pe cineva, spuse Blackburn.

Maşina trase lângă bordură, iar Garvin deschise portiera.

— Ei bine, tot ce ştiu e că trebuie să-l convingem să negocieze. Trebuie să facem presiuni ca să stea de vorbă cu noi.

— Cred că asta o să se poată aranja, zise Blackburn.

— Problema e-n mâinile tale, Phil, zise Garvin, încuviinţând din cap. Bagă de seamă s-o rezolvi.

Urcă în maşină, urmat de Blackburn, după care îi spuse şoferului:

— Unde mama dracului ai fost?

Portiera se închise cu un zgomot sec şi maşina se urni din loc.

Sanders se înapoie cu Fernandez la centrul de mediere, în maşina lui Alan. După ce ascultă relatarea lui Sanders despre conversaţia avută cu Garvin, Fernandez clătină din cap.

— N-ar fi trebuit să stai de vorbă singur cu el, sub nici o formă. Nu s-ar fi purtat în felul ăsta dacă eram şi eu de faţă. Şi chiar ţi-a spus că trebuie să facem excepţii în privinţa femeilor?

— Da.

— Câtă nobleţe din partea lui. Uite că a găsit un motiv onorabil pentru care ar trebui să protejăm un delincvent. A-ntors-o frumos din condei. Toată lumea trebuie să stea cu mâinile-n sân şi să-i dea voie să încalce legea pentru că e femeie. Foarte frumos.

Ascultându-i cuvintele. Sanders se simţi mai puternic. Conversaţia cu Garvin îl zdruncinase. Ştia că Fernandez îl „prelucra", întărindu-i moralul, iar strădaniile ei îşi făcuseră deja efectul.

— Toată discuţia e ridicolă, spuse Fernandez. Şi pe urmă te-a ameninţat?

Sanders încuviinţă din cap.

— Nu pune la suflet. E doar fanfaronadă.

— Sigur?

— Absolut. Vorbe deşarte. Dar cel puţin ştii de ce se spune că bărbaţilor pur şi simplu nu le pică fisa. Garvin ţi-a servit aceleaşi replici de care se folosesc toţi indivizii de teapa lui, de ani de zile: Priveşte lucrurile din punctul de vedere al vinovatului. Ce-a făcut rău? Cele rele să se spele, cele bune să se-adune. Toată lumea să se întoarcă la lucru. Hai să fim din nou o familie mare şi fericită.

— Incredibil, zise Alan, care conducea maşina.

— Astăzi, da, e incredibil, spuse Fernandez. Nu se mai poate să vii cu chestii de-astea. Apropo, câţi ani are Garvin?

— Aproape şaizeci.

— Ar putea fi un motiv. Dar Blackburn ar fi trebuit să-i spună că e absolut de neacceptat. Conform legislaţiei, Garvin efectiv nu are de ales. În cel mai fericit caz, trebuie s-o transfere pe Johnson, nu pe tine. Şi, aproape sigur, ar trebui s-o concedieze.

— Nu cred că o va face, spuse Sanders.

— Nu, bineînţeles că nu.

— E protejata lui.

— Mai la obiect, e vicepreşedinta lui, spuse Fernandez, uitându-se în zare pe fereastră, în timp ce urcau panta spre centrul de medieri. Trebuie să-ţi dai seama că toate aceste decizii sunt legate de putere. Agresiunea sexuală este legată de putere, la fel ca împotrivirea companiei faţă de rezolvarea acestei probleme. Puterea protejează puterea. Şi, de îndată ce o femeie ajunge în structurile puterii, ea va fi protejată de acele structuri, la fel ca un bărbat. Nu are importanţă dacă un medic e bărbat sau femeie. Medicii refuză să depună mărturie împotriva altor medici. Punct. Iar cadrele de conducere ale unei corporaţii, nu vor să cerceteze reclamaţiile împotriva altor cadre de conducere, indiferent că sunt bărbaţi sau femei.

— Şi asta e numai din cauză că femeile nu au obţinut asemenea posturi?

— Da, dar uite că au început să le obţină. Şi acum au posibilitatea să fie la fel de nedrepte ca oricare dintre bărbaţi.

— Se împrăştie sămânţa feminismului extremist, spuse Alan.

— Te rog să nu-ncepi, spuse Fernandez.

— Comunică-i cifrele, interveni Alan.

— Ce cifre? întrebă Sanders.

— Cam cinci la sută din reclamaţiile de agresiune sexuală sunt făcute de bărbaţi împotriva femeilor. E o cifră relativ mică. Dar, pe de altă parte, doar cinci la sută din

posturile de conducere sunt ocupate de femei. Aşa încât din statistici reiese că femeile numite în funcţii de conducere îi hărţuiesc pe bărbaţi în aceeaşi proporţie în care bărbaţii le hărţuiesc pe femei. În plus, odată cu înmulţirea posturilor de conducere ocupate de femei, creşte şi numărul de reclamaţii înaintate de bărbaţi. Căci adevărul este că hărţuirea este legată de putere. Iar puterea nu are gen. Oricine are pâinea şi cuţitul poate să facă abuz de putere. Iar femeile vor trage spuza pe turta lor la fel de des ca şi bărbaţii, un caz relevant în acest sens fiind şi încântătoarea domnişoară Johnson. Iar şeful ei nu o concediază.

— Garvin zice că din cauză că situaţia nu e limpede.

— Eu aş zice că înregistrarea aia pe bandă e al naibii de limpede, spuse Fernandez şi se încruntă. I-ai pomenit cumva de casetă?

— Nu.

— Bun. În cazul ăsta, cred că vom putea să rezolvăm problema în următoarele două ore.

Alan opri maşina în parcare şi coborâră toţi trei.

— În regulă, spuse Fernandez. Hai să vedem cum stăm cu celelalte elemente semnificative legate de ea. Alan, avem firma la care a lucrat înainte.

— *Conrad Computer*. Aşa este. Ne ocupăm de ei.

— De asemenea, cea de dinaintea acesteia.

— *Symantec.*

— Da. Şi mai e şi soţul ei...

— Am un fir la *CoStar*, care mă duce la el.

— Şi afacerea *Internet*? „Un prieten"?

— Se lucrează.

— Şi mai avem facultatea şi Colegiul Vassar.

— Exact.

— Datele recente sunt cele mai importante. Concentrează-te pe *Conrad* şi asupra soţului.

— În regulă, spuse Alan. La *Conrad* e o problemă, fiindcă furnizează sisteme pentru guvern şi CIA. Mi-au turnat gogoşi despre politica referinţelor neutre şi păstrarea secretului asupra foştilor angajaţi.

— Atunci pune-l pe Harry să-i sune. Se pricepea la neglijenţa în formularea referinţelor. Poate să-i zgâlţâie un pic dacă se încăpăţânează să fie obstrucţionişti.

— Bine. S-ar putea să fie nevoie.

Alan se urcă din nou în maşină. Fernandez şi clientul ei porniră spre centrul de medieri. Sanders spuse:

— Verificaţi companiile la care a mai lucrat?

— Da. Alte companii nu se înduplecă uşor să dea informaţii defavorabile în legătură cu foştii angajaţi. Ani la rând nu au acceptat să ofere nimic altceva în afară de datele angajării. Dar acum a apărut ceva care se cheamă publicare obligatorie şi încă ceva căruia îi zice neglijenţă în formularea referinţelor. O companie poate fi trasă la răspundere pentru nedezvăluirea unei probleme legate de un fost salariat. Aşa că încercăm să-i speriem. Dar, până la urmă, se poate să nu ne ofere informaţia defavorabilă pe care o dorim.

— De unde ştiţi că au o informaţie defavorabilă de oferit?

Fernandez zâmbi.

— Fiindcă Johnson e o recidivistă în materie de agresiune sexuală. Şi la indivizi de genul ăsta există întotdeauna un tipic. Niciodată nu se întâmplă pentru prima oară.

— Crezi că a mai făcut-o şi înainte?

— Nu fi dezamăgit, zise Fernandez. Ce-ai crezut? Că a fost impresionată de cât eşti de simpatic? Îţi garantez că a mai făcut-o şi înainte – trecură pe lângă fântâna din curte în drum spre intrarea în clădirea principală. Ei, şi-acum, zise Fernandez, să mergem s-o tocăm mărunt pe domnişoara Johnson.

Exact la unu şi jumătate, judecătoarea Murphy intră în sala unde avea loc medierea. Se uită la cei şapte oameni tăcuţi, adunaţi în jurul mesei, şi se încruntă.

— Avocaţii părţilor adverse s-au întâlnit?

— Ne-am întâlnit, răspunse Heller.

— Cu ce rezultat? întrebă Murphy.

— N-am reuşit să ajungem la o înţelegere, spuse Heller.

— Prea bine. Să mergem mai departe.

Luă loc şi-şi deschise bloc-notesul.

— Mai e de discutat ceva în legătură cu şedinţa de dimineaţă?

— Da, doamnă judecător, spuse Fernandez. Am câteva întrebări suplimentare pentru domnişoara Johnson.

— Foarte bine. Domnişoară Johnson?

Meredith îşi puse ochelarii.

— De fapt, doamnă judecător, aş dori mai întâi să fac o declaraţie.

— În regulă.

— M-am gândit între timp la şedinţa de dimineaţă, spuse Johnson, vorbind rar şi cumpănit, precum şi la relatarea domnului Sanders asupra evenimentelor din seara zilei de luni. Şi am început să simt că s-ar putea să se fi produs o neînţelegere.

— Înţeleg, spuse judecătoarea Murphy, vorbind fără nici un fel de inflexiune în glas şi privind-o ţintă pe Meredith. În regulă.

— Când Tom a sugerat pentru prima oară o întâlnire după orele de program şi a propus să bem nişte vin şi să ne-amintim de vremurile de altădată, mă tem că s-ar putea ca, în mod inconştient, să fi reacţionat faţă de el într-un fel care e posibil să nu se fi potrivit cu intenţiile lui.

Judecătoarea Murphy nu schiţă nici un gest. Nimeni nu mişcă, în încăpere se instalase o linişte desăvârşită.

— Mi se pare corect să spun că l-am luat în serios şi am început să-mi închipui un...ăă... interludiu romantic. Şi, ca să fiu sinceră, n-am fost împotriva acestei posibilităţi. Cu câţiva ani în urmă, eu şi domnul Sanders am avut o relaţie cu totul specială şi mi-o amintesc ca fiind foarte pasională. Aşa că mi se pare cinstit să spun că aşteptam cu nerăbdare întâlnirea noastră şi că, probabil, am presupus că va duce la un act intim. Şi, în mod inconştient, eram destul de dornică să se întâmple acest lucm.

Alături de Meredith, Heller şi Blackburn şedeau cu feţele împietrite, lipsite de orice expresie. Cele două avocate nu

avură nici ele vreo reacţie. Sanders îşi dădu seama că totul fusese pregătit în prealabil. Ce se întâmplase? De ce îşi schimbase relatarea? Johnson îşi drese glasul, apoi continuă pe acelaşi ton cumpănit.

— Cred că e corect să spun că, în toate evenimentele acelei seri, am fost un participant benevol. Şi se poate ca, la un moment dat, să fi fost prea îndrăzneaţă pentru gustul domnului Sanders. În înflăcărarea acelor clipe se poate să fi depăşit limitele bunei cuviinţe, la care mă obliga poziţia în cadrul companiei. Cred că e posibil acest lucru. După o reflecţie serioasă, am ajuns la concluzia că versiunea mea privind acele evenimente este mult mai apropiată de versiunea prezentată de domnul Sanders decât am recunoscut mai devreme.

Urmă un lung moment de linişte. Judecătoarea Murphy nu spuse nimic. Meredith Johnson se foi în scaun, îşi scoase ochelarii de la ochi, iar apoi îi puse la loc.

— Domnişoară Johnson, zise în sfârşit judecătoarea Murphy, să înţeleg cumva că acum sunteţi de acord cu versiunea domnului Sanders privind evenimentele de luni seara?

— În multe privinţe, da. Probabil că în majoritatea privinţelor.

Sanders îşi dădu seama dintr-odată ce se întâmplase: aflaseră de casetă. Dar cum oare? El însuşi primise de veste abia cu două ore în urmă. Iar Levin fusese plecat din birou, întâlnindu-se cu ei la restaurant. Deci, nu avusese cum să le spună. De unde aflaseră?

— Şi, domnişoară Johnson, continuă judecătoarea Murphy, sunteţi de asemenea de acord cu acuzaţia de agresiune sexuală formulată de domnul Sanders?

— Nu, doamnă judecător. Câtuşi de puţin.

— Atunci nu prea înţeleg. V-aţi schimbat relatarea. Ziceţi că acceptaţi versiunea domnului Sanders şi că este corectă în majoritatea privinţelor. Dar nu sunteţi de acord că acuzaţia pe care o face împotriva dumneavoastră e justă?

— Nu, doamnă judecător. Cum am mai spus, cred că totul a fost o neînţelegere.

— O neînţelegere, repetă judecătoarea Murphy, cu o expresie neîncrezătoare pe faţă.

— Da, doamnă judecător. Şi încă una în care domnul Sanders a jucat un rol foarte activ.

— Domnişoară Johnson. Conform celor relatate de domnul Sanders, dumneavoastră aţi început să-l sărutaţi, în timp ce el protesta; l-aţi întins pe canapea, în timp, ce el iarăşi protesta; i-aţi desfăcut fermoarul de la pantaloni şi i-aţi scos la iveală penisul, în ciuda protestelor lui, şi v-aţi dezbrăcat singură hainele, în ciuda protestelor lui. Dat fiind că domnul Sanders este subalternul dumneavoastră, iar soarta serviciului lui depinde de dumneavoastră, îmi este foarte greu să înţeleg de ce nu putem vorbi de un caz clar, bine definit şi indiscutabil de hărţuire agresiune din partea dumneavoastră.

— Înţeleg, doamnă judecător, spuse Meredith calm. Şi îmi dau seama că mi-am schimbat relatarea. Dar susţin că e o neînţelegere deoarece, de la bun început, am crezut sincer că domnul Sanders urmărea să aibă un contact sexual cu mine, iar această convingere mi-a călăuzit acţiunile.

— Deci nu sunteţi de acord că l-aţi agresat.

— Nu, doamnă judecător. Fiindcă am crezut că am nişte indicii concrete că domnul Sanders era la rândul lui un participant voluntar, în unele momente, a preluat iniţiativa, fără doar şi poate. Aşa că trebuie să-mi pun întrebarea de ce a preluat iniţiativa şi pe urmă, pe neaşteptate, s-a retras. Nu ştiu de ce a procedat astfel. Dar sunt încredinţată că şi el poartă răspunderea pentru cele întâmplate. Iată de ce am sentimentul că s-a produs o neînţelegere. Şi vreau să spun că regret – sincer şi profund – rolul jucat de mine în această neînţelegere.

— Vasăzică, regretaţi, rosti judecătoarea Murphy, aruncând o privire exasperată înjur. Poate cineva să-mi explice ce se întâmplă? Domnule Heller?

Heller îşi îndepărtă braţele în lături.

— Doamnă judecător, clienta mi-a spus ce intenţionează să facă. Eu consider că este un act de mare curaj. Clienta mea doreşte sincer să se afle adevărul.

— Hai, scuteşte-mă, spuse Fernandez.

— Doamnă Fernandez, zise judecătoarea Murphy, ţinând cont de această declaraţie radical schimbată a domnişoarei Johnson, aţi dori o suspendare a şedinţei înainte de-a continua cu întrebările dumneavoastră?

— Nu, doamnă judecător. Sunt pregătită să merg mai departe chiar acum, răspunse Fernandez.

— Înţeleg, zise judecătoarea Murphy, nedumerită. Bun, în regulă.

Judecătoarea Murphy simţea cât se poate de clar că era vorba de ceva pe care toată lumea din încăpere îl ştia, numai ea nu. Sanders continua să se întrebe cum de aflase Meredith despre înregistrare. Se uită spre Phil Blackburn, aşezat la unul din capetele mesei, cu telefonul celular lângă el. Îşi mângâia telefonul cu un gest nervos. Înregistrările telefonice, îşi zise Sanders. Asta trebuie să fie. *DigiCom* pusese pe cineva – cel mai probabil pe Gary Bosak – să controleze toate înregistrările lui Sanders, în căutarea unor lucruri pe care să le folosească împotriva lui. Bosak verificase toate apelurile făcute de Sanders pe telefonul lui celular. Când făcuse asta, putuse să descopere o convorbire care durase patruzeci şi cinci de minute. Trebuie să-i fi sărit în ochi: o durată şi un tarif neobişnuit de mari. Iar Bosak trebuie să fi controlat ora convorbirii şi să fi dedus ce se întâmplase. Îşi dăduse seama că Sanders nu vorbise la telefon tocmai în timpul celor patruzeci şi cinci de minute din seara de luni. Prin urmare, nu putea să fie decât o singură explicaţie. Apelul fusese preluat de un robot telefonic, ceea ce însemna că exista o casetă. Iar Johnson ştia lucrul ăsta şi îşi modificase relatarea în mod corespunzător. Iată ce provocase schimbarea.

— Domnişoară Johnson, începu Fernandez. Să lămurim mai întâi câteva elemente concrete. Dumneavoastră spuneţi acum că aţi trimis-o pe secretară să cumpere vin şi prezervative, că i-aţi spus să încuie uşa şi că v-aţi anulat

întâlnirea de la ora şapte în aşteptarea unui contact sexual cu domnul Sanders?

— Da, aşa e.

— Cu alte cuvinte, mai devreme aţi minţit.

— Mi-am prezentat punctul de vedere.

— Dar aici nu e vorba de un punct de vedere, ci de fapte. Şi, dată fiind această succesiune de fapte, aş fi curioasă să aflu de ce aveţi impresia că domnul Sanders poartă o parte din responsabilitate pentru ce s-a întâmplat în acea încăpere luni seara.

— Fiindcă am simţit..., am simţit că domnul venise la mine în birou cu intenţia clară să facă dragoste cu mine, iar mai târziu a negat cu desăvârşire astfel de intenţie. Am simţit că m-a indus în eroare. M-a amăgit şi pe urmă m-a acuzat, când eu n-am făcut nimic altceva decât să-i răspund.

— Aţi simţit că v-a indus în eroare?

— Da.

— Şi de asta aveţi impresia că poartă o parte din responsabilitate?

— Da.

— În ce fel v-a indus în eroare?

— Păi, cred că e evident. Lucrurile ajunseseră foarte departe când, pe neaşteptate, s-a ridicat de pe canapea şi a spus că nu vrea să mai continue. Eu aş spune că a fost ceva premeditat.

— De ce?

— Pentru că nu se poate să mergi atât de departe şi pe urmă să te opreşti. Este limpede că a fost un act ostil, menit să mă umilească şi să mă pună într-o postură jenantă. Mi se pare... evident pentru toată lumea.

— În regulă. Haideţi să analizăm amănunţit situaţia, spuse Fernandez. Din câte înţeleg, vorbim despre momentul în care vă aflaţi pe canapea cu domnul Sanders, amândoi fiind parţial dezbrăcaţi. Domnul Sanders stătea în genunchi pe canapea, cu penisul expus, iar dumneavoastră eraţi întinsă pe spate, cu chiloţii daţi jos şi cu picioarele desfăcute. Aşa este?

— În esenţă da, rosti Meredith, clătinând din cap. Sună atât de... vulgar.

— Dar asta a fost situaţia, nu-i aşa?

— Da, asta a fost.

— În clipa aceea, aţi spus „Nu, nu, te rog", iar domnul Sanders a replicat: „Ai dreptate, n-ar trebui să facem asta", după care s-a dat jos de pe canapea?

— Da, zise ea. Aşa a spus.

— Atunci care-i neînţelegerea?

— Când am spus „Nu, nu" am vrut să spun „Nu, nu mai aştepta". Fiindcă el aştepta, mă aţâţa, iar eu voiam să meargă mai departe. În schimb, s-a dat jos de pe canapea, iar asta m-a înfuriat foarte tare.

— De ce?

— Pentru că voiam să continue.

— Dar, domnişoară Johnson, aţi spus „Nu, nu".

— Ştiu ce-am spus, replică ea iritată. Dar în situaţia aceea era cât se poate de limpede ce voiam să-i transmit de fapt.

— Oare?

— Bineînţeles. Ştia exact ce-i spuneam, dar a preferat să nu ţină cont.

— Domnişoară Johnson, aţi auzit vreodată de expresia „Nu înseamnă nu"?

— Desigur, dar în situaţia asta...

— Iertaţi-mă, domnişoară Johnson, sunteţi de acord că nu înseamnă nu? Da ori ba?

— Nu în cazul ăsta. Pentru că, în clipa aceea, stând întinsă pe canapea, era absolut clar ce îi spuneam de fapt.

— Vreţi să spuneţi că era clar pentru dumneavoastră.

Johnson nu se mai strădui să-şi ascundă supărarea.

— A fost clar şi pentru el, se răsti ea.

— Domnişoară Johnson. Când bărbaţilor li se spune că „nu înseamnă nu", ce concluzie trageţi?

— Nu ştiu, spuse Meredith, ridicându-şi mâinile cu iritare. Nu ştiu unde vreţi să ajungeţi.

— Încerc să vă spun că bărbaţilor li se atrage atenţia că trebuie să ia cuvintele femeilor în sensul lor propriu. Că

„nu" înseamnă „nu". Că bărbaţii nu au voie să presupună că „nu" înseamnă „poate" sau „da".

— Dar, în această situaţie anume, când eram dezbrăcaţi şi lucrurile ajunseseră atât de departe...

— Ce-are a face una cu alta? întrebă Fernandez.

— Hai să fim serioşi, zise Johnson. Când un bărbat şi o femeie sunt împreună, încep cu uşoare atingeri şi continuă cu mici sărutări, urmate de mângâieri şi dezmierdări. Pe urmă hainele sunt date jos, se ating diferite părţi intime şi aşa mai departe. Şi nu după mult timp începi să te aştepţi la ce-o să urmeze. Şi nu dai înapoi. A da înapoi reprezintă un act ostil. Exact asta a făcut el. M-a indus în eroare.

— Domnişoară Johnson, este adevărat că femeile revendică dreptul de-a da înapoi în orice moment, până în clipa penetrării propriu-zise? Nu-şi rezervă la modul foarte precis dreptul de-a se răzgândi?

— Ba da, dar în cazul ăsta...

— Domnişoară Johnson. Dacă femeile au dreptul să se răzgândească, nu au şi bărbaţii acelaşi drept? Nu se poate răzgândi şi domnul Sanders?

— A fost un gest ostil, rosti ea, având întipărită pe chip o expresie rigidă, încăpăţânată. M-a indus în eroare.

— Eu vă întreb dacă domnul Sanders are aceleaşi drepturi ca şi o femeie în această situaţie. Dacă avea dreptul să se retragă, chiar şi în ultimul moment.

— Nu.

— De ce?

— Pentru că bărbaţii sunt diferiţi.

— În ce fel sunt diferiţi?

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Johnson mânioasă. Despre ce vorbim aici? Parc-am fi în Alice în Ţara Minunilor. Bărbaţii şi femeile sunt diferiţi. Toată lumea ştie asta. Bărbaţii nu-şi pot controla impulsurile.

— Se pare că domnul Sanders a putut.

— Da. A comis un act ostil. Din dorinţa de-a mă umili.

— Dar ceea ce a spus, de fapt, domnul Sanders în acel moment a fost: „Mă face să mă simt prost". Adevărat sau nu?

— Nu-mi amintesc exact ce-a spus. Dar purtarea lui a fost foarte ostilă şi degradantă faţă de mine, ca femeie.

— Hai să ne gândim cine s-a purtat ostil şi degradant faţă de cine. N-a protestat domnul Sanders faţă de felul cum s-au desfăşurat lucrurile mai devreme, în seara aceea?

— Nu tocmai.

— Mie mi s-a părut că a protestat, spuse Fernandez, consultându-şi însemnările. Înainte de asta, i-aţi spus domnului Sanders: „Arăţi bine", şi „Întotdeauna ai avut un popou rotund şi tare"?

— Nu ştiu. Se poate să-i fi spus. Nu-mi amintesc.

— Şi el ce a replicat?

— Nu-mi amintesc.

— Pe urmă, domnul Sanders vorbea la telefon, aţi venit lângă el, i l-aţi dat jos din mână aţi spus: „Dă-l încolo de telefon"?

— Se poate să fi făcut asta. Zău că nu-mi amintesc.

— Şi nu aţi avut în acel moment iniţiativa sărutului?

— Nu sunt foarte sigură. Nu cred.

— Păi, ia să vedem. Cum altfel s-ar fi putut întâmpla? Domnul Sanders vorbea la telefonul celular, aproape de fereastră. Şi-a întrerupt cumva convorbirea, a pus telefonul pe pervaz, s-a apropiat şi a început să vă sărute?

Ea şovăi o clipă.

— Nu.

— Atunci cine a iniţiat sărutul?

— Cred că eu.

— Iar când el a protestat şi a spus „Meredith", l-aţi ignorat, aţi continuat să-l sărutaţi şi aţi spus: „Doamne, toată ziua te-am dorit. Sunt atât de excitată, nu m-am mai regulat ca lumea..."?

Fernandez rosti aceste replici cu un glas egal, lipsit de inflexiuni, de parcă ar fi citit o stenogramă.

— Se poate..., cred că asta cam aşa a fost. Da.

Fernandez se uită din nou în însemnări.

— Şi pe urmă, când el a zis „Meredith, aşteaptă”, protestând din nou cât se poate de clar, i-aţi spus: „Ah, nu vorbi, nu, nu, ah, Doamne!"?

— Cred că... e posibil să-i fi spus.

— Ei bine, dacă staţi să vă gândiţi un pic, nu vi se pare că aceste replici ale domnului Sanders au fost nişte proteste pe care le-aţi ignorat?

— Dacă au fost nişte proteste, atunci nu au fost foarte clare.

— Domnişoară Johnson. Aţi putea să-l caracterizaţi pe domnul Sanders ca fiind totalmente entuziast pe toată durata întâlnirii?

Johnson ezită preţ de o clipă. Sanders aproape că o vedea cum gândeşte, încercând să-şi dea seama cât de mult va dezvălui caseta la momentul oportun. În cele din urmă rosti:

— Uneori a fost entuziast, alteori nu tocmai. Exact asta încerc să spun.

— Aţi putea spune că a avut un comportament contradictoriu?

— Posibil. Întrucâtva.

— Da sau nu, domnişoară Johnson?

— Da.

— Perfect. Deci, domnul Sanders s-a comportat contradictoriu pe parcursul întregii întâlniri. Ne-a şi spus de ce: fiindcă i se cerea să se angajeze într-o aventură amoroasă la locul de muncă, cu o veche prietenă care acum îi devenise şefă. Şi fiindcă între timp se căsătorise. Consideraţi că acestea ar fi motive valabile pentru un comportament contradictoriu?

— Cred că da.

— În această stare contradictorie, domnul Sanders a fost dominat în ultimul moment de sentimentul că nu voia să meargă mai departe. Asta l-a făcut să vă spună, simplu şi direct, ce simţea. Şi-atunci, de ce consideraţi că a fost ceva „premeditat"? Mie mi se pare că dovezile atestă cu prisosinţă contrariul: o reacţie omenească necalculată, mai curând disperată, în faţa unei situaţii pe care dumneavoastră o controlaţi întrutotul. Nu a fost vorba de o revedere între doi foşti îndrăgostiţi, domnişoară Johnson, deşi preferaţi să credeţi că aşa a fost. N-a fost câtuşi de

puţin o întâlnire între egali. Realitatea e că îi sunteţi superioară ierarhic şi că aţi controlat fiecare aspect al întâlnirii. Aţi fixat ora, aţi cumpărat vin, aţi cumpărat prezervative, aţi încuiat uşa... şi pe urmă aţi aruncat vina pe subalternul dumneavoastră, când nu v-a făcut pe plac. De fapt, la fel vă comportaţi şi acum.

— Iar dumneavoastră încercaţi să-i puneţi comportarea într-o lumină favorabilă, ripostă Johnson. Dar eu vreau să spun doar că, la modul concret, dacă laşi lucrurile să evolueze până în ultima clipă şi apoi te opreşti, celălalt poate să se supere foarte tare.

— Da, zise Fernandez. Aşa se simt mulţi bărbaţi atunci când femeile dau înapoi în ultimul moment. Dar femeile spun că un bărbat nu are dreptul să se supere, fiindcă o femeie se poate retrage în orice moment. Adevărat?

Johnson bătu darabana cu degetele pe masă, iritată.

— Uite ce e, spuse ea. Încercaţi să transformaţi un fleac într-un proces în toată regula, punând în umbră elementele esenţiale. Ce-am făcut aşa de rău? I-am făcut o ofertă, atâta tot. Dacă pe domnul Sanders nu l-ar fi interesat, nu trebuia decât să spună „Nu". Dar el n-a spus nu. Nici măcar o dată. Pentru că a avut intenţia să mă inducă în eroare. A fost supărat pentru că n-a obţinut postul dorit şi s-a răzbunat în singurul mod care-i stătea la îndemână: defăimându-mă. Nu e vorba decât de un război al nervilor şi de un atac mârşav la persoană. Eu sunt o femeie cu reuşite profesionale, iar el se simte iritat de succesul meu, drept pentru care e hotărât să-mi facă figura. Iar dumneavoastră spuneţi tot felul de lucruri numai ca să eludaţi această realitate fundamentală şi inevitabilă.

— Domnişoară Johnson, realitatea fundamentală şi inevitabilă este că sunteţi şefa domnului Sanders. Şi că purtarea dumneavoastră faţă de el a fost contrară legii. Iar la drept vorbind, chiar este vorba de un delict federal.

Urmă un scurt moment de linişte. Secretara lui Blackburn intră în sală şi-i dădu un bilet. Blackburn îl citi şi apoi i-l înmâna lui Heller

— Doamnă Fernandez? spuse judecătoarea Murphy. Puteţi să-mi explicaţi şi mie ce se întâmplă?

— Da, doamnă judecător. A ieşit la iveală faptul că există o înregistrare audio a întâlnirii.

— Serios? Aţi ascultat-o?

— Da, doamnă judecător. Se confirmă relatarea domnului Sanders.

— Ştiţi de existenţa acestei înregistrări, domnişoară Johnson?

— Nu, nu ştiu.

— Poate că domnişoara Johnson şi avocaţii dânsei ar dori s-o asculte. Probabil că ar trebui s-o ascultăm cu toţii, zise judecătoarea Murphy, privind ţintă la Blackburn.

Heller puse biletul în buzunar şi zise:

— Doamnă judecător, aş dori să solicit o pauză de zece minute.

— Prea bine, domnule Heller. Aş zice că această nouă turnură o îndreptăţeşte.

Afară, în curte, norii negri coborâseră mult, ameninţând din nou cu ploaia. Lângă fântânile arteziene, Johnson se sfătuia cu Heller şi Blackburn. Fernandez se uita la ei.

— Pur şi simplu nu înţeleg, zise ea. Uite-i cum s-au strâns iarăşi să stea de vorbă. Ce-or mai fi având de discutat? Clienta lor a minţit şi pe urmă şi-a schimbat depoziţia. Nu încape nici o îndoială că Johnson e vinovată de agresiune sexuală. Avem totul înregistrat pe casetă. Despre ce-or mai fi vorbind?

Se uită la ei preţ de o clipă, concentrându-se.

— Să ştii că trebuie să recunosc: Johnson e o tipă al naibii de isteaţă.

— Da, zise Sanders.

— E calmă şi iute în reacţii.

— Aşa e.

— A urcat rapid pe scara ierarhică.

— Da.

— Şi atunci... cum de s-a lăsat târâtă într-o situaţie ca asta?

— Ce vrei să spui? întrebă Sanders.

— Mă întreb de ce s-a aruncat la tine chiar din prima zi de serviciu? Şi încă în halul ăsta. Cum de s-a lăsat descoperită? E prea isteaţă pentru aşa ceva.

Sanders ridică din umeri.

— Crezi că numai fiindcă eşti irezistibil? zise Fernandez. Cu tot respectul cuvenit, mă cam îndoiesc.

Se pomeni gândindu-se la perioada când o cunoscuse pe Meredith, de pe vremea când se ocupa cu prezentările demonstrative, şi la felul cum obişnuia să-şi încrucişeze picioarele ori ce câte ori cineva îi punea o întrebare la care nu ştia să răspundă.

— Se poate folosi întotdeauna de sex ca să distragă atenţia oamenilor. Se pricepe la asta.

— Cred, zise Fernandez. Dar de la ce ne distrage atenţia acum?

Sanders nu avu nici un răspuns. Dar instinctul îi spunea că era vorba de cu totul altceva.

— Cine ştie cum sunt oamenii cu adevărat în intimitate? zise el. Am cunoscut cândva o femeie care arăta ca un înger, dar căreia îi plăcea să fie maltratată de motociclişti.

— Aha, zise Fernandez. Aşa o fi, dar în ceea ce o priveşte pe Johnson nu accept ideea. Pentru că Johnson îmi face impresia că este în stare să-şi stăpânească foarte bine reacţiile, iar comportamentul ei faţă de tine a fost necontrolat.

— Chiar tu ai spus-o, reacţionează aşa fiindcă aşa îi e felul.

— Mda, poate. Dar de ce din prima zi? De ce imediat? Cred că a avut un alt motiv.

— Dar eu? întrebă Sanders. Crezi că şi eu am avut un alt motiv?

— Presupun că da, zise ea, privindu-l cu seriozitate. Dar despre asta vom vorbi mai târziu.

Alan se apropie de ei venind dinspre parcare şi clătinând din cap.

— Ce-ai aflat? întrebă Fernandez.

— Nimic bun. Luptăm pe toate fronturile, spuse el, răsfoind paginile carnetului. Am verificat adresa aceea Internet. Mesajul provine din „Districtul U". Iar acel „Un prieten" se dovedeşte a fi doctorul în chimie Arthur A. Friend. E profesor de chimie anorganică la Universitatea din Washington. Numele ăsta îţi spune ceva?

— Nu, răspunse Sanders.

— Nu mă surprinde. În clipa de faţă, profesorul Friend se află în nordul Nepalului, într-o misiune de consultanţă pentru guvernul nepalez. E plecat acolo de trei săptămâni. E aşteptat să se întoarcă abia spre sfârşitul lui iulie. Aşa că oricum nu el e cel care trimite mesajele.

— Cineva se foloseşte de adresa lui de pe *Internet?*

— Secretara zice că e imposibil. Când profesorul e plecat, biroul lui rămâne încuiat şi nimeni nu intră acolo cu excepţia ei. Aşa că nimeni nu are acces la computer. Secretara spune că se duce acolo o dată pe zi şi răspunde la mesajele primite prin poşta electronică, dar că în rest computerul e oprit. Şi nimeni nu cunoaşte parola în afară de ea. Aşa că nu ştiu ce să zic.

— Adică e vorba de un mesaj care provine dintr-un birou încuiat? spuse Sanders, încruntându-se.

— Nu ştiu. Problema e în studiu. Dar, pentru moment, rămâne un mister.

— Bine, în regulă, zise Fernandez. Cum stăm cu *Conrad Computer?*

— Cei de la *Conrad* au adoptat o poziţie foarte dură. Nu vor să furnizeze informaţia decât companiei care a angajat-o, respectiv lui *DigiCom.* Pentru noi, nimic. Mi-au mai zis că respectiva companie nu le-a solicitat nimic. Când am încercat să strângem şurubul, cei de la *Conrad* au sunat *la DigiCom,* iar *DigiCom* le-a spus că nu este interesată de informaţiile pe care le-ar putea deţine *Conrad.*

— Hm.

— Mai departe, să trecem la soţ, zise Alan. Am vorbit cu cineva care a lucrat la compania lui, la CoStar. Zice că soţul o urăşte şi că ar avea o mulţime de lucruri neplăcute de

spus despre ea. Numai că tipul e plecat în Mexic, în concediu, cu noua lui prietenă, până săptămâna viitoare.

— Păcat.

— Novell, zise Alan. Nu păstrează în mod curent decât documentele din ultimii cinci ani. Înregistrările mai vechi sunt păstrate în arhiva din sediul central aflat în Utah. N-au habar ce-ar putea să conţină acele documente, dar sunt dispuşi să le scoată dacă plătim. Ar dura două săptămâni.

Fernandez clătină din cap.

— Nu e bine.

— Nu.

— Intuiţia îmi spune că tipii de la *Conrad* Computer ascund ceva, zise Fernandez.

— Se poate, dar, ca să punem mâna pe acel ceva, ar trebui să declanşăm acţiune judecătorească. Şi nu avem timp.

Alan se întrerupse şi se uită la membrii taberei opuse, aflaţi în cealaltă parte a curţii.

— Ce se întâmplă acum?

— Nimic. Rezistă pe poziţie.

— Încă mai rezistă?

— Da.

— Doamne, făcu Alan. Pe cine are tipa asta în spate?

— Şi mie mi-ar plăcea să ştiu, zise Fernandez.

Sanders îşi deschise telefonul celular şi sună la birou.

— Cindy, am primit vreun mesaj?

— Doar două, Tom. Stephanie Kaplan a întrebat dacă poate să se întâlnească azi cu tine.

— A spus de ce?

— Nu. Dar a zis că nu-i ceva important. Şi Mary Anne Hunter a trecut pe aici de două ori şi a întrebat de tine.

— Probabil că vrea să mă răstignească, zise Sanders.

— N-aş crede, Tom. Ea e cam singura care... e foarte îngrijorată în privinţa ta, aşa cred.

— Bine. Am s-o sun.

Începu să formeze numărul lui Mary Anne exact în clipa când Fernandez îl înghionti discret. Se uită în direcţia

semnalată şi văzu o femeie suplă, între două vârste, care venea dinspre parcare în direcţia lor.

— Pregăteşte-te, îl îndemnă Fernandez.

— De ce? Cine-i aia?

— Aia, zise Fernandez, e Connie Walsh.

Connie Walsh avea cam patruzeci şi cinci de ani, părul cărunt şi o expresie acră.

— Dumneata eşti Tom Sanders?

— Întocmai.

Femeia scoase la iveală un casetofon.

— Connie Walsh, de la *Post-Intelligencer*. Putem sta de vorbă un minut?

— Exclus, zise Fernandez.

Walsh se uită la ea.

— Sunt avocata domnului Sanders, se prezentă Louise.

— Ştiu cine eşti, zise Walsh, după care se întoarse din nou spre el. Domnule Sanders, ziarul nostru doreşte să publice un reportaj despre acest proces de discriminare în cadrul companiei *DigiCom*. Sursele mele m-au informat că o acuzi pe Meredith Johnson de discriminare sexuală. Este adevărat?

— Nu are nimic de comentat, spuse Fernandez, postându-se între Walsh şi Sanders.

Walsh se uită peste umărul ei şi zise:

— Somnule Sanders, este adevărat că dumneata şi cu ea aţi fost mai de mult amanţi şi că acuzaţia dumitale e o modalitate de răzbunare?

— Nu are nimic de comentat, spuse Fernandez.

— Mie mi se pare că are, zise Walsh. Domnule Sanders, nu eşti obligat s-o asculţi. Dacă vrei, poţi să vorbeşti. Şi cred, într-adevăr, că ar trebui să profiţi de acest prilej ca să te aperi. Pentru că sursele mele mi-au mai spus că, în cursul întâlnirii, ai brutalizat-o pe domnişoara Johnson. Astea sunt nişte acuzaţii foarte grave împotriva dumitale şi-mi închipui că ai dori să răspunzi. Ce ai de spus faţă de acuzaţiile formulate? Ai brutalizat-o?

Sanders dădu să vorbească, dar Fernandez îl fulgeră cu o privire de avertizare şi-l opri cu un gest ferm, după care îi spuse ziaristei:

— Nu cumva aceste acuzaţii ţi-au fost aduse la cunoştinţă chiar de domnişoara Johnson? Pentru că ea a fost singura persoană care a fost de faţă, în afară de domnul Sanders.

— N-am voie să-ţi spun. Nu. Am aflat de la nişte surse foarte bine informate.

— Din cadrul sau din afara companiei?

— Efectiv n-am voie să spun.

— Domnişoară Walsh, zise Fernandez, am să-i interzic domnului Sanders să-ţi vorbească. Şi ai face bine să-l consulţi pe consilierul juridic al ziarului înainte să publici vreuna din aceste acuzaţii nefondate.

— Nu sunt nefondate, sursele mele sunt foarte...

— Iar dacă avocatul vostru are vreo îndoială, ai putea să-i sugerezi să-l sune pe domnul Blackburn, care o să-i explice care e poziţia voastră din punct de vedere juridic în această chestiune.

Walsh schiţă un zâmbet mohorât.

— Domnule Sanders, vrei să faci vreun comentariu?

— Ia legătura cu consilierul vostru juridic, domnişoară Walsh, zise Fernandez.

— Am s-o fac, dar n-o să aibă nici o importanţă. Nici dumneata şi nici domnul Blackburn n-o să puteţi să înăbuşiţi povestea asta. În ce mă priveşte, trebuie să-ţi spun că nu ştiu cum de te implici într-un caz ca ăsta.

Fernandez se dădu mai aproape, zâmbi şi-i spuse:

— Ce-ar fi să ne tragem mai la o parte şi să-ţi explic o chestie?

Se duse cu ziarista la câţiva paşi mai încolo. Alan şi Sanders rămaseră pe loc. Primul oftă şi zise:

— Nu-i aşa că ai da oricât să ştii ce discută în clipa asta?

Connie Walsh spuse:

— Nu contează ce-ai să-mi spui. N-am să-ţi dezvălui sursa.

— Nici nu ţi-o cer. Nu fac decât să te informez că povestea ta e falsă...

— Păi e şi normal să spui asta...

— Şi că există dovezi concrete în acest sens.

Connie Walsh şovăi şi se încruntă.

— Dovezi concrete?

Fernandez încuviinţă cu o mişcare înceată a capului.

— Întocmai.

Walsh reflectă un timp şi spuse:

— Dar nu se poate. Chiar ai şi spus-o. Erau singuri în încăpere. Cuvântul lui împotriva cuvântului ei. Nu există dovezi concrete.

Fernandez clătină din cap, fără să spună nimic.

— Ce e? O casetă?

— Efectiv nu pot să spun, rosti Fernandez, cu un zâmbet maliţios.

— Chiar dacă există, ce pot să demonstreze? Că l-a ciupit un pic de fund? Că a făcut o glumă? Ce mare scofală? Bărbaţii fac asta de sute de ani.

— Nu asta-i important în acest...

— Ia mai slăbeşte-mă! Va să zică, tipul e ciupit niţel şi începe să urle ca din gură de şarpe. Ăsta nu-i un comportament normal la un bărbat. Individul le urăşte şi le înjoseşte pe femei, fără doar şi poate. E de-ajuns să te uiţi la el. Şi nu încape îndoială, în timpul acelei întâlniri, el a lovit-o. Compania trebuia să cheme un doctor ca să vadă dacă n-are semne. Iar eu am mai multe surse de încredere care-mi spun că tipul e cunoscut ca fiind violent din punct de vedere fizic. Soţia a avut necazuri cu el ani de zile. De fapt, a plecat din oraş cu copiii şi urmează să intenteze acţiune de divorţ.

Walsh o urmări pe Fernandez cu atenţie, în timp ce vorbea. Aceasta din urmă se mulţumi să ridice din umeri.

— Ăsta-i adevărul. Soţia a plecat din oraş, zise Walsh pe un ton detaşat. Pe neaşteptate. A luat şi copiii. Şi nimeni nu ştie unde s-a dus. Acum spune-mi ce poate să-nsemne asta.

— Connie, tot ce pot să fac este să te informez, în calitate de avocat al domnului Sanders, că dovezile concrete contrazic afirmaţiile surselor tale în privinţa acestei acuzaţii de agresiune sexuală.

— Ai de gând să-mi arăţi această dovadă?

— Nici pomeneală.

— Atunci de unde ştiu că există?

— Păi, nu ştii. Ştii numai că te-am informat eu de existenţa ei.

— Şi dacă nu te cred?

— Astea sunt decizii pe care trebuie să le ia ziaristul, zise Fernandez.

— Vrei să spui că ar fi o neglijenţă iresponsabilă.

— Dacă publici relatarea, da.

Walsh făcu un pas înapoi.

— Uite ce e. Poate că ai nişte argumente legale valabile, poate nu. Dar, din punctul meu de vedere, eşti una dintre puţinele femei care încearcă să se pună bine cu patriarhatul, plecându-şi spinarea. Dacă ai avea un pic de respect faţă de propria persoană, n-ai mai accepta să fii sluga lor.

— La drept vorbind, Connie, mi se pare că persoana prinsă în jugul patriarhatului eşti tu.

— Astea sunt rahaturi, zise Walsh. Şi dă-mi voie să-ţi spun că n-ai să poţi ocoli realitatea. A amăgit-o şi pe urmă a brutalizat-o. E un fost iubit, plin de resentimente şi violent. Tipul clasic de bărbat. Şi hai să-ţi mai zic ceva: până la urmă, o să-şi blesteme ziua când s-a născut.

— O să publice articolul? întrebă Sanders.

— Nu, răspunse Fernandez.

Se uită în cealaltă parte a curţii, la Johnson, Heller şi Blackburn. Connie Walsh se dusese la Blackburn şi începuse să discute cu el.

— Nu te lăsa influenţat de asta, zise Fernandez. Nu e important. Problema principală este: ce o să facă în privinţa lui Johnson?

După câteva clipe, Heller se apropie de ei şi spuse:

— Am analizat împreună situaţia, Louise.

— Şi?

— Am ajuns la concluzia că nu vedem rostul continuării medierii şi, din acest moment, ne retragem. Am informat-o pe doamna judecător că nu vom continua.

— Nu, zău. Şi caseta?

— Nici domnişoara Johnson şi nici domnul Sanders nu au ştiut că sunt înregistraţi. Conform legii, cel puţin una dintre părti trebuia să ştie că infracţiunea este înregistrată. Prin urmare, caseta nu poate fi admisă...

— Dar, Ben...

— Suntem de părere că banda trebuie recuzată, atât pentru această mediere, cât şi pentru orice procedură juridică ulterioară. Susţinem că domnişoara Johnson a caracterizat corect întâlnirea drept o neînţelegere între doi adulţi participanţi voluntari şi că domnul Sanders poartă o parte din răspundere pentru această neînţelegere. A fost un participant activ, Louise, nu încape nici o îndoială. El i-a dat chiloţii jos. Nimeni n-a stat cu pistolul la tâmpla lui. Dar, întrucât vina aparţine ambelor părţi, se cuvine ca acum cei doi să-şi strângă mâna, să dea uitării trecutele animozităţi şi să se întoarcă la lucru. S-ar părea că deja domnul Garvin i-a propus asta domnului Sanders, dar dânsul a refuzat. Credem că, având în vedere circumstanţele, domnul Sanders acţionează nerezonabil şi că, dacă nu reconsideră problema cât de curând, va fi concediat pentru refuzul de a se prezenta la lucru.

— Ticălosul! izbucni Sanders.

Fernandez îşi puse mâna pe braţul lui cu un gest liniştitor.

— Ben, zise ea calm. Să înţeleg că ai formulat o ofertă oficială de reconciliere şi de întoarcere în cadrul companiei?

— Da, Louise.

— Şi care sunt despăgubirile?

— Fără nici un fel de despăgubiri. Toată lumea se întoarce la lucru şi basta.

— Te întreb, zise Fernandez, fiindcă am convingerea că pot argumenta cu succes că domnul Sanders a fost

conştient de faptul că totul se înregistra pe bandă şi că, în felul acesta, caseta trebuie să fie admisă. Voi argumenta că este admisibilă în conformitate cu dezvăluirea înregistrărilor publice prin intermediul unor purtătoare de semnal obişnuite, aşa cum este ea definită în procesul Waller contra Herbst. Mai mult, voi susţine că, de fapt, compania a ştiut despre trecutul de recidivistă în materie de agresiune sexuală al domnişoarei Johnson şi a refuzat să ia măsurile necesare pentru cercetarea comportamentului ei, fie înainte de acest incident, fie după. Şi, în fine, voi susţine că însăşi compania a dat dovadă de neglijenţă în protejarea reputaţiei domnului Sanders atunci când a lăsat să se scurgă informaţii despre acest incident în folosul lui Connie Walsh.

— Ia stai puţin...

— Voi arăta că firma a avut un motiv întemeiat ca să îngăduie această scurgere de informaţii: a vrut să-l priveze pe domnul Sanders de bine meritata răsplată pentru mai bine de un deceniu în slujba companiei. Şi că domnişoara este un salariat care a mai avut necazuri şi înainte. Vă voi acuza de calomnie şi voi cere daune suficient de mari ca mesajul meu să fie recepţionat de companiile din întreaga Americă. Am să cer şaizeci de milioane în clipa când am să-l conving pe judecător să permită juriului să asculte caseta asta. Fiindcă amândoi ştim că, atunci când juriul are să asculte caseta, n-o să fie nevoie de mai mult de cinci secunde ca să se hotărască să voteze împotriva domnişoarei Johnson şi a companiei.

Heller clătină din cap.

— Scenariul tău conţine multe lovituri hazardate, Louise. Nu cred că o să se permită ascultarea casetei la tribunal. Iar ce spui tu o să se întâmple peste trei ani.

— Da, zise ea. Trei ani însemnă o perioadă lungă de timp.

— Mie-mi spui, Louise? Se poate întâmpla orice.

— Da, şi-ţi spun sincer, mă îngrijorează caseta asta. E de-a dreptul scandalos câte lucruri nefericite se pot întâmpla cu dovezile. Nu pot să-ţi garantez că nu a fost

deja făcută o copie. Ar fi îngrozitor dacă ar cădea în mâinile celor de la KQEM, iar ăştia s-ar apuca s-o transmită la radio.

— Dumnezeule, Louise, nu pot să cred că ai spus asta.

— Ce-am spus? Nu fac decât să-mi exprim nişte temeri legitime. Ar fi o neglijenţă din partea mea dacă nu ţi-aş aduce la cunoştinţă ce mă îngrijorează. Hai să privim realitatea în faţă, Ben. Secretul a fost dezvăluit. Presa a aflat deja povestea. Cineva i-a pasat-o şi lui Connie Walsh. Iar ea a publicat un articol foarte dăunător reputaţiei domnului Sanders. Se pare că acel cineva continuă să trăncănească, pentru că acum Connie are de gând să scrie nu ştiu ce speculaţii nefondate despre caracterul violent al clientului meu. Este mare păcat că cineva din tabăra ta a hotărât să vorbească despre cazul acesta. Dar amândoi ştim cum se întâmplă cu bombele din presă – n-ai idee de unde-o să se producă următoarea scurgere de informaţii.

Heller se arătă neliniştit. Aruncă o privire către ceilalţi, aflaţi lângă fântână.

— Louise, nu cred că cei de acolo o să cedeze.

— Du-te măcar şi vorbeşte cu ei.

Heller ridică din umeri şi se îndepărtă.

— Ce facem acum? întrebă Sanders.

— Mergem la tine în birou.

— Vii şi tu?

— Da, zise Fernandez. N-am ajuns la sfârşit. Astăzi o să se mai întâmple şi alte chestii şi nu vreau să-mi scape nimic.

Pe drumul de întoarcere spre oraş, Blackburn vorbi cu Garvin, de la telefonul maşinii.

— Medierea s-a încheiat, la cererea noastră.

— Şi?

— L-am strâns cu uşa pe Sanders să se întoarcă la lucru. Dar deocamdată n-a reacţionat. Rezistă pe poziţie. Acum ameninţă cu daune de şaizeci de milioane de dolari.

— Cristoase! exclamă Garvin. Daune? Pe ce bază?

— Calomnie din neglijenţa companiei, pornind de la supoziţia că ştiam de antecedentele lui Meredith în materie de agresiune sexuală.

— Eu nu ştiu de nici un fel de antecedente, zise Garvin. Tu ştii de aşa ceva, Phil?

— Nu.

— Există vreo dovadă concretă în legătură cu astfel de antecedente?

— Nu, zise Blackburn. Sunt sigur că nu există.

— Bun. Lasă-l să ameninţe. Cum a rămas cu Sanders?

— I-am dat termen până mâine să revină la companie sau să plece.

— În regulă, zise Garvin. Acum să trecem la treabă. Cu ce-l putem înfunda?

— Ne ocupăm de acuzaţia de activitate ilegală, spuse Blackburn. S-a întâmplat demult, dar cred că poate să iasă ceva.

— Şi cu femeile?

— N-am găsit nimic în legătură cu ele. Ştiu că, acum vreo doi ani, Sanders o ciocănea pe una din secretare. Dar nu găsim fişierele în computer. Cred că a intrat în sistem şi le-a şters.

— Păi cum? Doar i-am blocat accesul.

— Trebuie s-o fi făcut mai demult. E un tip prudent.

— De ce dracu' ar fi făcut-o mai demult, Phil? N-avea nici un motiv să se aştepte la o chestie ca asta.

— Ştiu, dar uite că nu găsim fişierele, spuse Blackburn, şovăind. Bob, cred că ar trebui să mutăm mai devreme conferinţa de presă.

— Pe când?

— Pe la sfârşitul zilei de mâine.

— Te-ai gândit bine, spuse Garvin. Aranjez eu. O putem face chiar şi mâine la prânz. John Marden vine cu avionul mâine dimineaţă, adăugă el, referindu-se la directorul general al companiei *Conley-White*. Se potriveşte la fix.

— Sanders are de gând să întindă pelteaua asta până vineri, rosti Blackburn. Hai să i-o luăm înainte. Aşa cum stau lucrurile acum, l-am blocat. Nu poate intra în fişierele

companiei. Nu poate ajunge la *Conrad* sau în altă parte. E izolat. E imposibil să pună mâna pe ceva compromiţător până mâine.

— Perfect, spuse Garvin. Ce face reportera?

— Cred c-o să publice articolul vineri, spuse Blackburn. Deja a aflat povestea, un ştiu de la cine. Dar n-o să se poată abţine să nu-l tăvălească pe Sanders prin noroi. Subiectul e prea tare; o să-l bage la ziar. Şi când o s-o facă, s-a zis cu el.

— Excelent, zise Garvin.

Meredith coborî din lift la etajul cinci de la *DigiCom* şi dădu nas în nas cu Ed Nichols.

— Ne-ai lipsit la şedinţele de dimineaţă, spuse Nichols.

— Da, păi am avut nişte lucruri de rezolvat, zise ea.

— Ceva de care-ar trebui să ştiu şi eu?

— Nu. E plictisitor. Doar nişte aspecte tehnice legate de scutirile de taxe din Irlanda. Guvernul irlandez vrea să extindă legislaţia locală şi asupra fabricii din Cork şi nu prea ne vine să acceptăm. Chestia asta durează de mai bine de un an.

— Arăţi un pic cam obosită, spuse Nichols cu îngrijorare. Eşti cam palidă.

— N-am nimic. O să-mi pară bine când o să se termine toată povestea asta.

— O să ne pară bine tuturor, zise Nichols. Ai timp să luăm masa împreună?

— Poate vineri seară, dacă mai râmai în oraş, spuse ea, zâmbind. Zău, Ed, e vorba de chiţibuşuri financiare.

— Bine, te cred.

Nichols îi făcu un semn de despărţire cu mâna şi se îndepărtă pe coridor. Johnson intră la ea în birou. O găsi acolo pe Stephanie Kaplan, care lucra la terminalul de computer aşezat pe masa de lucru a lui Meredith. Kaplan păru stânjenită.

— Iartă-mă că ţi-am folosit computerul. Dar m-am gândit să mai verific nişte conturi în timp ce te aşteptam.

Johnson îşi aruncă poşeta pe canapea.

— Ascultă, Stephanie, zise ea. Hai să lămurim o chestie chiar acum. Eu conduc departamentul ăsta şi nimeni n-o să schimbe situaţia. După părerea mea, a venit momentul când un vicepreşedinte trebuie să decidă cine e de partea lui şi cine nu. Dacă cineva mă sprijină, am să ţin minte. Dacă nu mă sprijină, nici o problemă, găsesc o soluţie şi pentru asta. Ne-am înţeles?

Kaplan ocoli biroul şi se apropie de Johnson.

— Da, Meredith, bineînţeles.

— Să nu-ncerci să mă tragi în piept.

— Nici nu mi-a trecut prin minte, Meredith.

— Bun. Mulţumesc, Stephanie.

— Nici o problemă, Meredith.

Kaplan ieşi din birou. Johnson închise uşa în urma ei, se duse direct la terminalul de computer şi privi îndelung şi atent ecranul.

Sanders străbătu coridoarele de la *DigiCom* cu sentimentul că trăia în altă lume. Se simţea ca un străin. Oamenii întâlniţi în drum pe holuri se uitau în altă parte sau treceau pe lângă el, fără să spună nimic.

— Parcă nici n-aş exista, îi mărturisi el lui Fernandez.

— Nu contează, zise ea.

Trecură pe lângă sectorul principal al etajului, unde oamenii lucrau în nişte compartimente cu pereţii înalţi până la piept. Se auziră câteva grohăieli. Un individ cânta încet: „În trecut am ciocănit-o, dar acum s-a terminat..." Sanders se opri şi se întoarse spre cântăreţ. Fernandez îl apucă de braţ.

— Nu contează, repetă ea.

— Dar, fir-ar să fie...

— Nu faci decât să agravezi lucrurile.

Trecură pe lângă automatul de cafea. Lângă el, cineva lipise un portret al lui Sanders. Îl folosiseră drept ţintă pentru aruncarea săgăţilor.

— Isuse.

— Mergi mai departe.

Când ajunseră la coridoml ce ducea spre biroul lui, îl văzu pe Don Cherry venind din sens opus.

— Salut, Don.

— Ai făcut-o de oaie rău de tot, Tom, zise acesta, clătinând din cap şi văzându-şi de drum.

Până şi Don Cherry. Sanders oftă.

— Ştiai c-aşa o să se întâmple, zise Fernandez.

— Poate.

— Ştiai şi n-ai ce să faci.

Ajunseră la uşa biroului său. Când îl zări pe Sanders, Cindy se ridică în picioare şi-i spuse:

— Tom, Mary Anne te-a mgat s-o suni imediat după ce-ajungi.

— Bine.

— Şi Stephanie a spus că nu-i nici o problemă, a aflat ce voia să ştie. A zis... ăă... să n-o mai suni.

— Bine.

Intră în birou şi închise uşa. Se aşeză la masa de lucru, iar Fernandez ocupă locul din faţa lui. Ea îşi scoase din servietă telefonul celular şi formă un număr.

— Hai să lămurim o chestie... Biroul doamnei Vries, vă rog... Louise Fernandez o caută.

Acoperi microfonul cu palma.

— N-ar trebui să... Eleanor? Bună, Louise Fernandez la telefon. Te-am sunat în legătură cu Connie Walsh. Mda... Sunt sigură că ai discutat cu ea. Da, ştiu că are sentimente puternice. Eleanor, nu voiam decât să-ţi confirm că există o înregistrare a evenimentului şi că ea susţine versiunea domnului Sanders, nu pe cea a domnişoarei Johnson. De fapt, da, chiar aş putea s-o fac. Absolut neoficial?? Da, aş putea. Ei bine, problema cu sursa lui Walsh e că acum compania are o responsabilitate uriaşă şi, dacă publicaţi o relatare inexactă – chiar dacă aţi obţinut-o de la o sursă – cred că are chiar ea motive să acţioneze împotriva voastră. A, da, sunt absolut sigură că domnul Blackburn ar intenta proces. Ar fi obligat s-o facă. Ce-ar fi să..., înţeleg. Aha. Păi, asta se poate schimba, Eleanor. Da. Şi nu uita că, în momentul ăsta, domnul Sanders se gândeşte la un proces

de calomnie, pornind de la articolul despre domnul Piggy. Da, cred c-ar fi foarte bine. Mulţumesc.

Închise telefonul şi se întoarse către Sanders.

— Am fost colege la facultatea de drept. Eleanor e foarte competentă şi foarte conservatoare. Din capul locului n-ar fi permis abordarea subiectului şi nici nu l-ar fi luat în considerare acum, dacă n-ar fi avut mare încredere în sursa lui Connie.

— Adică?

— Sunt destul de sigură că ştiu cine i-a vândut pontul, spuse Fernandez, care se apucă să formeze un alt număr.

— Cine? întrebă Sanders.

— În clipa de faţă, importantă e Meredith Johnson. Trebuie să obţinem dovezi despre obiceiurile ei, să demonstrăm că şi în trecut i-a hărţuit pe subalterni. Trebuie să facem cumva şi să ieşim din impasul ăsta cu *Conrad*.

Se întoarse într-o parte şi vorbi din nou la telefon.

— Harry? Louise. Ai vorbit la *Conrad*? Aha. Şi? – Fernandez clătină din cap iritată. Le-ai explicat care le sunt responsabilităţile? Aha. La naiba! Şi care-i mutarea următoare? Suntem în criză de timp, Harry, asta mă îngrijorează.

În timp ce ea vorbea la telefon, Sanders se întoarse către monitorul lui. Indicatorul luminos al poştei electronice clipea. Acţionă comutatorul.

AVEŢI 17 MESAJE ÎN AŞTEPTARE.

Dumnezeule. Îşi închipuia foarte bine despre ce era vorba. Apăsă pe butonul CITIRE. Mesajele apărură pe ecran în ordine.

DE LA: DON CHERRY, ECHIPA DE PROGRAMARE A CORIDORULUI CĂTRE: TOŢI SUBIECŢII

AM LIVRAT UNITATEA NIV CELOR DE LA *CONLEY-WHITE*. UNITATEA ESTE ACUM OPERATIVĂ ÎN BAZA LOR DE DATE, ÎNTRUCÂT AZI NE-AU PUS LA DISPOZIŢIE CE TREBUIA. JOHN CONLEY A CERUT SĂ FIE INSTALATĂ ÎNTR-UN APARTAMENT DIN HOTELUL FOUR SEASONS, FIINDCĂ DIRECTORUL LOR SOSEŞTE JOI DIMINEAŢA ŞI O SĂ-L POATĂ VEDEA. ÎNCĂ UN

TRIUMF ÎN MATERIE DE PROGRAMARE OFERIT VOUĂ DE MINUNAŢII BĂIEŢI DE LA MTV.
DON MAGNIFICUL

Sanders trecu la următorul mesaj.

DE LA: GRUPUL DE DIAGNOSTICARE
CĂTRE: ECHIPA GPA

ANALIZA UNITĂŢILOR TWINKLE. PROBLEMA CU BUCLA DE SINCRONIZARE A CIPULUI DE COMANDĂ NU PARE SĂ PROVINĂ DE LA INTEGRATUL PROPRIU-ZIS. AM VERIFICAT MICROFLUCTUAŢIILE CURENTULUI DE LA SURSA DE ALIMENTARE. APARENT, PE PLACA DE CIRCUITE A ACESTEIA AU FOST GRAVATE NIŞTE REZISTENŢE SUB STANDARD SAU INADECVATE, DAR ĂSTA E UN LUCRU MINOR ŞI NU EXPLICĂ DE CE NU NE ÎNCADRĂM ÎN SPECIFICAŢII. ANALIZA CONTINUĂ.

Sanders urmări mesajul cu un sentiment de detaşare. Nu prea îi spunea nimic. Doar nişte cuvinte care ascundeau adevărul esenţial: că încă nu ştiau care era problema. Altădată, ar fi plecat imediat la echipa de diagnosticare, să pună şaua pe ei şi să-i facă să găsească soluţia. Dar de data asta… Săltă din umeri şi trecu la mesajul următor.

DE LA: CENTRUL DE BASEBALL
CĂTRE: TOŢI JUCĂTORII
REFERITOR LA NOUL PROGRAM DE VARĂ LA SOFTBALL.

ÎNCĂRCAŢI FIŞIERUL BB. 72 CA SĂ OBŢINEŢI NOUL PROGRAM DE VARĂ REVIZUIT. NE VEDEM PE TEREN!
O auzi pe Fernandez, care spuse la telefon:
— Harry, trebuie s-o rezolvăm cumva. La ce oră se închid birourile lor din Sunnyvale?
Sanders trecu mai departe.

MESAJELE COLECTIVE S-AU TERMINAT. DORIŢI SĂ CITIŢI MESAJELE PERSONALE?

Apăsă pe butonul corespunzător.

DE CE NU RECUNOŞTI CA EŞTI HOMO?
(NESEMNAT)

Nu se osteni să vadă de unde provenea. De bună seamă că introduseseră manual mesajul ca venind de la adresa lui Garvin, sau ceva de genul ăsta. Ar fi putut ajunge la adresa reală în interiorul sistemului, însă doar cu ajutorul privilegiilor de acces de care tocmai fusese deposedat. Trecu la următorul mesaj.

ARATĂ MAI BINE DECÂT SECRETARA TA, ŞI PE-AIA NU TE-AI MAI CODIT S-O REGULEZI.
(NESEMNAT)

Sanders comută la următorul.

TURNĂTOR SCÂRBOS - AFARĂ CU TINE DIN COMPANIE!
CEL MAI BUN SFETNIC

Dumnezeule, îşi zise. Următorul:

MICUL TOMMY AVEA PUŢĂ
SE JUCA CU EA MEREU
DAR CÂND EA VRU S-O ATINGĂ
TOMMY ZISE: NU VREAU EU!

Versurile continuau până în josul ecranului, dar Sanders nu citi şi restul. Comută la mesajul următor.

DACĂ NU ŢI-AI TROSNI FIICA ATÂT DE DES, POATE CĂ AI FI ÎN STARE SĂ...

Comută din nou. Începuse să treacă peste mesaje din ce în ce mai rapid, abia aruncând o privire la conţinutul lor.

I

NDIVIZI CA TINE FAC DE RUŞINE BĂRBAŢII, GĂOZAR CE EŞTI!

BORIS

Clic.

PORC JEGOS ŞI MINCINOS

Clic.

AR FI TIMPUL SĂ LE-0 TRAGĂ CINEVA CĂŢELELOR SCHELĂLĂITOARE. SUNT SĂTUL DE FELUL CUM ŞTIU SĂ DEA VINA PE TOATĂ LUMEA, NUMAI PE ELE NU. AŞA E SEXUL LOR SĂ AIBĂ ŢÂŢE ŞI OBICEIUL SĂ ARUNCE VINA PE ALŢII. ŞI ŢÂŢELE ŞI OBICEIUL ĂSTA SUNT ÎNSCRISE ÎN CROMOZOMUL X.

ŢINE-O TOT AŞA!

Trecea peste mesaje fără să le mai citească, aşa că nu lipsi mult să-l scape din vedere pe unul dintre ultimele:

TOCMAI AM PRIMIT VESTEA CĂ MOHAMMED JAFAR E PE MOARTE. DEOCAMDATĂ E ÎNCĂ LA SPITAL, DAR NU SUNT SPERANŢE SĂ SUPRAVIEŢUIASCĂ PÂNĂ MÂINE DIMINEAŢĂ. S-AR PUTEA CA, PÂNĂ LA URMĂ, SĂ FIE VREO CHESTIE ŞI CU VRĂJITORIA ASTA.

ARTHUR KAHN

Sanders se holbă la ecran. Un om care să moară din pricina vrăjitoriei? Nu-ndrăznea să-şi imagineze ce se întâmplase de fapt. Ideea însăşi părea să aparţină unei alte lumi. O auzi pe Fernandez zicând:

— Nu mă interesează, Harry. *Conrad* are informaţia relevantă pentru stabilirea antecedentelor şi trebuie să facem cumva să o smulgem.

Sanders trecu la ultimul mesaj:

NU VERIFICI UNDE TREBUIE.

UN PRIETEN

Sanders întoarse monitorul, astfel încât să-l poată vedea şi Fernandez. Ea se încruntă în timp ce vorbea la telefon.

— Harry, trebuie să te las. Fă tot ce poţi, spuse ea şi închise telefonul. Cum adică, nu verificăm unde trebuie? De unde poate să ştie prietenul ăsta ce facem? Când ţi-a venit mesajul ăsta?

Sanders se uită la antetul mesajului.

— La unu şi jumătate.

Fernandez făcu o însemnare în bloc-notes.

— Cam tot pe la ora asta, Alan vorbea cu cei de la *Conrad*. Iar *Conrad* a sunat la *DigiCom*, mai ţii minte. Deci mesajul ăsta trebuie să fi venit din interiorul *DigiCom*-ului.

— Dar e pe Internet.

— Indiferent de unde pare să vină, de fapt, e de la cineva dinăuntrul companiei, care încearcă să te ajute.

Se gândi imediat, fără să ştie de ce, la Max. Dar nu avea sens. O fi fost Dorfman ţăcănit, dar nu în felul ăsta. Şi-apoi, Max nu era la curent minut cu minut cu tot ce se întâmpla în companie. Nu, era vorba de cineva care voia să-l ajute pe Sanders, dar nu dorea să se descopere de unde venea ajutorul.

— Nu verifici unde trebuie... repetă el cu glas tare.

Să fie cineva de la *Conley-White*? La naiba, îşi zise el, ar putea fi oricine.

— Ce înseamnă că nu verific unde trebuie? întrebă el. Verificăm toate firmele la care a mai lucrat şi avem mari dificultăţi...

Se opri. *Nu verifici unde trebuie*.

— Mare tâmpit sunt, spuse el şi începu să tasteze ceva pe claviatura computerului.

— Ce s-a întâmplat? zise Fernandez.

— Mi-au restrâns accesul, dar tot ar trebui să pot obţine chestia asta, zise el, tastând cu repeziciune.

— Ce să obţii? întrebă ea nedumerită.

— Ai zis că recidiviştii în agresiune sexuală au un tipic, nu?

— Ba da.

— Care se manifestă de fiecare dată, corect?

— Da.

— Iar noi verificăm firmele la care a lucrat înainte, ca să obţinem informaţii despre episoadele similare din trecut.

— Da. Şi n-avem succes.

— Da. Dar chestia e că ea a lucrat aici în ultimii patru ani, Louise. Nu verificăm unde trebuie.

Pe ecranul computerului apăru:

VERIFICARE BAZA DE DATE

Pe urmă, după un moment, Sanders întoarse monitorul, astfel încât Fernandez să poată citi:

DIGITAL COMMUNICATIONS – Raport verificare referinţe

BD 4: Personal (Sub 5/ Înregistrări angajaţi)

Criterii de investigare:

1. Dispoziţia: Concediat şi/sau Transferat şi/sau Demisionat

2. Conducător: Johnson, Meredith

3. Alte criterii: numai bărbaţi

Rezultatele investigaţiei – rezumat:

Michael Tate	9/5/89	Concediat Consum droguri Ref. med. RU
Edwin Sheen	5/7/89	Demisie Angajare alt. D-Silicon
William Rogin	9/11/89	Transfer La cerere Austin
Frederic Cohen	2/4/90	Demisie Angajare alt. Squire Sy
Robert Ely	1/6/90	Transfer La cerere Seattle
Michael Backes	11/8/90	Transfer La cerere Malaysia
Peter Saltz	4/1/91	Demisie Angajare alt. Novell
Ross Wald	5/8/91	Transfer La cerere Cork
Richard Jackson	14/11/91	Demisie Angajare alt. Aldus
James French	2/2/92	Transfer La cerere Austin

Fernandez parcurse lista şi zise:

— S-ar părea că locul în subordinea lui Meredith Johnson e foarte periculos pentru păstrarea serviciului. Ai în faţa ta modelul clasic: oamenii rezistă doar câteva luni şi pe urmă demisionează sau cer să fie transferaţi în altă parte. Totul se face de bună voie. Nimeni nu e concediat, fiindcă asta ar putea declanşa un proces pe motiv de concediere ilegală. Clasic. Îl cunoşti pe vreunul dintr-ăştia?

— Nu, zise Sanders, clătinând din cap. Dar trei dintre ei sunt aici, în Seattle.

— Eu nu văd decât unul.

— Nu, Aldus e aici. Iar Squire Systems e în Bellevue. Aşa că Richard Jackson şi Frederic Cohen sunt tot aici.

— Poţi să obţii detalii privind condiţiile de plecare pentru oamenii ăştia? Ne-ar fi de folos. Pentru că dacă firma a despăgubit pe cineva, atunci aveam un caz *de facto*.

— Nu, rosti Sanders, clătinând din cap. Informaţiile financiare depăşesc nivelul de acces minim.

— Încearcă, oricum.

— Ce rost are? Sistemul n-o să-mi dea voie.

— Fă-o, insistă Fernandez.

El se încruntă.

— Crezi că sunt monitorizat?

— Ţi-o garantez.

— În regulă.

Introduse parametri necesari şi apăsă pe tasta de investigare. Răspunsul sosi imediat:

BAZA DE DATE FINANCIARĂ DEPĂŞEŞTE NIVELUL DE ACCES (0).

Sanders ridică din umeri şi zise:

— Exact cum mi-am închipuit. Pofta-n cui.

— Dar important e că am întrebat, spuse Fernandez. Asta o să-i pună imediat pe jăratec.

Sanders se îndrepta spre unul din lifturi când o zări pe Meredith, care venea spre el, însoţită de trei tipi de la *Conley-White*. Se întoarse imediat şi, ajuns în casa scărilor,

începu să coboare cele patru şiruri de trepte până la parter. În acel moment, casa scărilor era pustie. Un etaj mai jos, Stephanie Kaplan deschise uşa şi începu să urce treptele. Sanders ezita să stea de vorbă cu ea; în definitiv, Kaplan ocupa funcţia de contabil-şef, fiind apropiată atât de Garvin, cât şi de Blackburn. Până la urmă, îi spuse pe un ton degajat:

— Bună, Stephanie, ce mai faci?

— Salut, Tom, zise ea, dând din cap cu un gest rece şi rezervat.

Sanders trecu pe lângă ea, coborî câteva trepte şi apoi o auzi spunând:

— Îmi pare rău că ai necazuri.

Se opri în loc. Kaplan ajunsese în capul şirului de trepte şi se uita în jos la el. Nu mai era nimeni în casa scărilor.

— Mă descurc, zise el.

— Ştiu că te descurci. Dar totuşi, probabil că ţi-e greu. Atât de multe se întâmplă dintr-odată şi nimeni nu-ţi dă nici o informaţie. Trebuie să fie buimăcitor să încerci să descurci toate iţele.

Nimeni nu-ţi dă nici o informaţie.

— Păi da, zise el rostind cuvintele pe îndelete. E greu să descurci atâtea iţe, Stephanie.

Ea încuviinţă din cap.

— Mi-aduc aminte de perioada când m-am angajat pentru prima oară, spuse ea. Mă împrietenisem cu o tipă care obţinuse un post foarte bun la o companie unde nu prea erau angajate femei în funcţii de conducere. În noua ei funcţie, a avut parte de mult stres şi de numeroase situaţii dificile. Se mândrea cu felul cum reuşea să rezolve problemele. Dar s-a dovedit că nu fusese angajată decât pentru că în departamentul ei mocnea un scandal financiar, şi de la bun început lucrurile au fost aranjate astfel încât ea şi nu altcineva să pice pe bec. Misiunea ei nu avea nici o legătură cu vreunul din aspectele la care se gândea. A fost doar un ţap ispăşitor. Iar când au concediat-o, habar n-a avut de ce.

Sanders o privi stăruitor. De ce îi spunea oare chestia asta?

— Interesantă poveste, zise el.

— Eu n-am uitat-o nici o clipă, încuviinţă Kaplan.

Undeva, deasupra lor, se deschise o uşă şi se auziră nişte paşi coborând. Fără să mai spună un cuvânt, Kaplan se întoarse şi continuă să urce. Clătinând din cap, Sanders coborî mai departe.

În redacţia ziarului *Post-Intelligencer*, Connie Walsh îşi ridică privirile de pe terminalul de computer şi spuse:

— Cred că glumeşti.

— Ba nu glumesc deloc, zise Eleanor Vries, aplecându-se deasupra ei. Am să-ngrop povestea asta, adăugă ea, aruncând foile imprimate pe biroul lui Walsh.

— Dar ştii bine care e sursa, zise Walsh. Şi mai ştii că Jake a ascultat şi el întreaga conversaţie înregistrată pe bandă. Ne-am documentat foarte bine, Eleanor. Avem totul pus pe hârtie.

— Ştiu.

— Deci, dată fiind sursa, cum ar putea compania să ne dea în judecată? Eleanor, am toată povestea, ce dracu'!

— Ai o poveste. Şi ziarul este deja într-o poziţie vulnerabilă.

— Vulnerabilă? De ce?

— De la articolul cu domnul Piggy.

— Ei, asta-i bună. Este imposibil să se facă vreo identificare pe baza articolului ăla.

Vries scoase la iveală o copie xerox a articolului pe care subliniase cu galben câteva pasaje.

— „Se zice despre Compania X că e o firmă high-tech din Seattle, care tocmai a numit o femeie într-un post important. Despre domnul Piggy se spune că este subordonatul ei şi că a înaintat o reclamaţie de agresiune sexuală. Soţia domnului Piggy este avocat; cei doi soţi au copii mici". Spui mai departe că acuzaţia domnului Piggy este lipsită de temei, că e un beţiv şi un afemeiat. Eu cred

că Sanders are toate motivele să revendice identificarea şi să ne dea în judecată pentru calomnie.

— Bine, dar e un articol. O exprimare a dreptului la opinie.

— Articolul ăsta invocă nişte fapte. Şi le invocă într-o manieră sarcastică şi evident exagerată.

— Este o exprimare a unei opinii. Dreptul la opinie e protejat.

— În cazul ăsta, nu cred deloc că aşa stau lucrurile. Mă deranjează şi faptul că am permis apariţia acestui articol din capul locului. Dar important e că nu putem pretinde absenţa intenţiei defăimătoare dacă îngăduim ca articolele să apară în continuare.

— N-ai nici un pic de tărie de caracter.

— Iar tu eşti foarte slobodă cu caracterizarea altora, replică Vries. Subiectul e îngropat şi basta. Am să certific în scris şi, în afară de tine, am să-i înştiinţez şi pe Marge şi Tom Donadio.

— Avocaţi afurisiţi! În ce lume am ajuns să trăim. Povestea asta trebuie făcută publică.

— Nu te juca cu focul, Connie. Să nu zici că nu ţi-am spus, i-o tăie Vries, după care plecă.

Walsh răsfoi paginile articolului. Lucrase la el toată după-amiaza, finisându-l, şlefuindu-l, aducându-l cât mai aproape de perfecţiune. Iar acum voia să-l publice. Modul de gândire al avocaţilor o făcea să-şi piardă răbdarea. Toată povestea asta cu protejarea drepturilor nu era decât un pretext convenabil, fiindcă, dacă mergeai la esenţă, gândirea avocăţească era îngustă, meschină şi auto-protectoare – genul de mentalitate care apăra cu fermitate integritatea structurii puterii. Şi, în final, teama slujea tocmai această structură. Teama îi slujea pe bărbaţii aflaţi la putere. Dar Connie Walsh nu se speria ea cu una cu două. După o lungă perioadă de timp, ridică receptorul şi formă un număr.

— Aici postul de televiziune KSEA, bună ziua.

— Cu domnişoara Henley, vă rog.

Jean Henley era o reporteră tânără şi talentată de la cel mai nou post de televiziune independent din Seattle. Walsh petrecuse cu ea multe seri în care discutaseră problemele lucrului în mass media, unde dominau bărbaţii. Henley ştia cât de importantă era o „bombă" în consolidarea carierei unui reporter. Povestea asta, îşi spuse Walsh, are să fie făcută publică. Într-un fel sau altul.

Robert Ely se uită la Sanders cu nervozitate.

— Ce vrei? întrebă el.

Ely era un bărbat tânăr, până-n douăzeci şi şase de ani, cu o mustaţă blondă. Părea foarte agitat. Purta cravată, dar rămăsese în cămaşă şi vestă. Lucra într-unul din compartimentele delimitate prin pereţi despărţitori din spatele Departamentului de Contabilitate de la *DigiCom*, în clădirea Gower.

— Aş vrea să vorbim despre Meredith, spuse Sanders.

Ely era unul din cei trei inşi de pe listă care lucrau în Seattle.

— Of, Doamne, zise Ely, uitându-se înjur cu nelinişte, în timp ce mărul lui Adam i se mişca în sus şi-n jos. Nu..., n-am nimic de spus.

— Voiam numai să vorbim, zise Sanders.

— Nu aici, rosti Ely.

— Hai atunci în sala de şedinţe, propuse Sanders.

Merseră împreună pe coridor până la o mică sală de şedinţe, dar acolo se ţinea o întrunire. Sanders sugeră bufetul de dincolo de contabilitate, dar Ely îi spuse că acolo era prea multă lume. Cu fiecare clipă, devenea din ce în ce mai agitat.

— Zău că n-am nimic să-ţi spun, zicea el întruna. Nu ştiu nimic, pe bune că nu ştiu.

Sanders îşi dădu seama că trebuia să găsească imediat un loc liniştit, înainte ca Ely s-o rupă la sănătoasa. Ajunseră până la urmă în toaleta pentru bărbaţi – faianţă albă, curăţenie impecabilă. Ely se rezemă de chiuvetă.

— Nu ştiu de ce vorbeşti cu mine. N-am nimic să-ţi spun.

— Ai lucrat pentru Meredith, în Cupertino.

— Da.

— Şi ai plecat de-acolo acum doi ani?

— Da.

— De ce-ai plecat?

— Tu ce crezi?! izbucni Ely într-un acces de mânie, în timp ce vocea lui răsuna în încăperea faianţată. Şii bine de ce, pentru numele lui Dumnezeu! Toată lumea ştie de ce. Mi-a făcut viaţa iad.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Sanders.

— Ce s-a întâmplat? rosti Ely, clătinând din cap când îşi aduse aminte. Zilnic, absolut zilnic, îmi spunea: „Robert, n-ai vrea să rămâi după program, avem de discutat nişte probleme". După un timp, am încercat să mă eschivez. Atunci mi-a zis: „Robert, nu sunt sigură că manifeşti devotamentul cuvenit faţă de această companie". Şi strecura mici comentarii în fişa de apreciere. Chestii negative şi subtile. Nimic de care să mă pot plânge. Dar erau acolo. Se adunau. „Robert, cred că ai nevoie de ajutorul meu. Ce-ar fi să ne vedem la sfârşitul programului?" „Robert, n-ar strica să treci pe la mine ca să discutăm problema asta. Zău că n-ar strica". A fost..., a fost îngrozitor. Persoana cu care trăiam nu... ăă... Mă aflam într-o situaţie foarte jenantă.

— Ai reclamat-o?

Ely râse strident.

— Glumeşti? Practic, tipa face parte din familia lui Garvin.

— Deci, te-ai împăcat cu situaţia...

Ely săltă din umeri.

— Până la urmă, tipul cu care trăiam a primit un alt post. Când el a venit aici, m-am transferat şi eu. Adică, bineînţeles că am vrut să plec. Pur şi simplu, lucrurile s-au aranjat de la sine...

— Ai fi dispus să dai o declaraţie despre Meredith acum?

— Nici poveste.

— Îţi dai seama că scapă nepedepsită de fiecare dată pentru că nimeni nu o reclamă?

Ely se îndepărtă de chiuvetă.

— Am destule probleme, fără să mai fac publică şi chestia asta.

Se duse până la uşă, se opri şi se întoarse.

— Vreau să-ţi fie clar: n-am nimic de spus despre subiectul Meredith Johnson. Dacă mă-ntreabă cineva, am să spun că relaţiile noastre de serviciu au fost corecte tot timpul. Şi-am să mai spun că n-am vorbit niciodată cu tine.

— Meredith Johnson? Bineînţeles că mi-o amintesc, zise Richard Jackson. Am lucrat pentru ea mai bine de un an.

Sanders se afla în biroul lui Jackson de la etajul doi al sediului Aldus, pe latura sudică a lui Pioneer Square. Jackson era un bărbat arătos, cam de treizeci de ani, şi semăna cu un fost atlet. Ocupa postul de director de marketing la Aldus. Biroul lui degaja o atmosferă prietenoasă, iar în el era un talmeş-balmeş de cutii cu programe grafice: Intellidraw, Freehand, SuperPaint şi Pagemaker.

— O femeie frumoasă şi fermecătoare, zise Jackson. Foarte inteligentă. Totdeauna a fost o plăcere.

— Mă întreb de ce-ai plecat, spuse Sanders.

— Mi s-a oferit postul ăsta, de-aia. Şi n-am regretat nici o clipă. Serviciul e minunat. Compania – aşijderea. Am trăit o experienţă nemaipomenită aici.

— Ăsta-i singurul motiv pentru care ai plecat?

Jackson râse.

— Adică, vrei să ştii dacă Meredith Mâncătoarea de Bărbaţi s-a dat la mine? zise el. Păi, ce crezi e papa catolic? E Bill Gates bogat? Sigur că s-a dat la mine.

— A avut asta vreo legătură cu plecarea ta?

— Nu, nu, zise Jackson. Meredith se dădea la toată lumea. În privinţa asta, e un şef care acordă tuturor şanse egale. Pe *toţi* îi urmărea. Când am început să lucrez în Cupertino, se ţinea scai de un poponar. Îl terorizase pe bietul nefericit. Un tip mic, slăbănog şi nervos. Doamne, cum îl mai făcea să tremure!

— Şi tu?

Jackson ridică din umeri.
— Eu eram burlac, la început de drum. Tipa era frumoasă. Mi-a convenit.
— N-ai avut niciodată greutăţi?
— Niciodată. Meredith arată fenomenal. Jalnică la pat, fireşte. Dar nu poţi să le ai pe toate. E o femeie foarte inteligentă şi foarte frumoasă. Întotdeauna se îmbracă grozav. Şi i-a plăcut de mine, aşa că m-a purtat cu ea pe la toate recepţiile. Am cunoscut oameni, mi-am făcut relaţii. A fost excelent.
— Deci, nu ţi s-a părut nimic nelalocul lui?
— Absolut nimic, zise Jackson. Câteodată mai făcea pe şefa. Cu asta m-am obişnuit. Mai erau vreo două tipe cu care mă vedeam, dar trebuia să fiu întotdeauna prezent la apel pentru ea. Chiar şi în ultima clipă. Asta te calcă pe nervi uneori. Ajungi să te gândeşti că viaţa nu-ţi mai aparţine. Iar alteori îi mai veneau dracii. Dar asta e. Faci ce trebuie să faci. Acum, uite-mă director adjunct aici, la treizeci de ani. Mă simt minunat. Compania e grozavă. Oraşul e grozav. Viitorul e grozav. Şi asta datorită ei. E grozavă.
— Erai angajat al companiei în perioada când aţi avut acea relaţie, nu?
— Da, sigur.
— Nu avea obligaţia, conform politicii companiei, să raporteze orice relaţie cu un subaltern? A raportat relaţia cu tine?
— Pe naiba, zise Jackson şi-şi rezemă coatele de birou. Hai să lămurim o chestie, aşa, între noi doi. Eu cred că Meredith e grozavă. Dacă ai o problemă cu ea, e numai şi numai problema ta. Nu ştiu despre ce-ar putea fi vorba. Ai trăit cu ea, pentru numele lui Dumnezeu! N-are ce să te surprindă. Lui Meredith îi place să se reguleze. Îi place să le spună tipilor să facă asta, s-o facă şi pe-ailaltă. Îi place să comande. Aşa e ea. Şi nu văd nimic rău în asta.
— Nu cred c-ai fi de acord să...
— Să dau o declaraţie? Fii serios. Uite ce e, se mănâncă mult rahat în vremurile astea. Aud chestii ca: „Nu ai voie să

întreţii relaţii cu colegii de serviciu". Spanac. Păi, dacă n-aş avea relaţii cu colegele de serviciu, aş rămâne virgin. Ăştia-s singurii oameni cu care mai poţi avea relaţii: colegii de serviciu. Sunt singurii oameni pe care ai posibilitatea să-i cunoşti. Şi câteodată oamenii ăştia sunt superiorii tăi. Ce să spun, ce filozofie. Femeile se regulează şi merg înainte. Bărbaţii le regulează pe femei şi merg şi ei înainte. Oricum, fiecare ar regula pe oricine altcineva dacă ar putea, pentru că asta vor toţi. Femeile sunt la fel de dornice ca şi bărbaţii. Şi ele vor la fel ca şi noi. Asta-i viaţa adevărată. Dar dai de unii care se sictiresc, îţi trag o reclamaţie şi zic: „A, nu, nu poţi să-mi faci aşa ceva". Dar îţi spun eu că astea sunt frecţii. Ca şi seminariile despre simţul măsurii la care trebuie să participăm cu toţii. Toată lumea stă acolo cuminte, cu mâinile în poală, ca la o şedinţă a Gărzii Roşii, şi învaţă cum să se adreseze corect colegului de serviciu. Dar după aia pleacă şi continuă să se reguleze, aşa cum au făcut-o întotdeauna. Secretarele zic: „Ah, domnule Jackson, aţi făcut vreun sport? Ce puternic păreţi!" Şi încep să bată din pleoape. Iar eu ce-ar trebui să fac? Nu poţi să stabileşti nişte reguli în privinţa asta. Când ţi-e foame, mănânci. Indiferent la câte seminarii participi. Toată treaba asta-i porcărie. Şi cine-o ia în serios e un căcănar.

— Cred că mi-ai răspuns la întrebare, zise Sanders.

Se ridică să plece. Era evident că Jackson nu avea de gând să-l ajute.

— Uite ce e, zise Jackson. Îmi pare rău că ai probleme. Dar în zilele astea toată lumea e al naibii de sensibilă. Văd destui oameni, puşti abia ieşiţi din colegiu, care chiar îşi închipuie că n-ar trebui să treacă niciodată prin momente neplăcute. Dar adevărul e că nimeni nu poate face lumea să fie aşa cum vrea el tot timpul. Mereu se întâmplă lucruri care te jenează sau te sictiresc. Asta-i viaţa. Le aud pe femei în fiecare zi cum fac glume pe seama bărbaţilor. Glume jignitoare. Glume porcoase. Şi-uite că nu mă băşic deloc. Viaţa-i minunată. Cine are timp pentru prostiile astea? Eu unul, nu.

Sanders ieşi de la *Aldus* la ora cinci. Obosit şi descurajat, îşi târî picioarele până la *Hazzard.* Asfaltul străzilor era umed, deşi ploaia se oprise şi soarele de după-amiază încerca să străpungă plafonul norilor. Ajunse înapoi în birou după zece minute. Cindy nu se afla la masa de lucru, iar Fernandez dispăruse. Se simţi părăsit, singur şi lipsit de speranţă. Se aşeză şi formă ultimul număr de pe listă.

— *Squire Electronic Data Systems*, bună seara.

— Cu domnul Frederic Cohen, vă rog, ceru Sanders.

— Îmi pare rău, domnul Cohen a plecat şi nu se mai întoarce astăzi.

— Ştiţi cumva unde l-aş putea găsi?

— Mă tem că nu. Doriţi să lăsaţi un mesaj?

Dar-ar dracii, înjură el în gând. Ce rost avea? Totuşi se pomeni spunând:

— Da, vă rog.

Se auzi un declic, urmat de „Bună ziua, sunt Fred Cohen. Lăsaţi mesajul după semnalul sonor. Dacă e după orele de program, încercaţi să mă prindeţi la telefonul din maşină, 502-8804, sau acasă, la 505-9943".

Sanders îşi notă rapid numerele. Formă mai întâi numărul telefonului din maşină. Auzi un păcănit, iar apoi nişte cuvinte:

— Ştiu, dragă, iartă-mă c-am întârziat, m-am luat cu treaba şi... Acum sunt în drum spre casă.

— Domnul Cohen?

— Da, la telefon Fred Cohen, se auzi de la celălalt capăt al firului, după o scurtă pauză.

— Mă numesc Tom Sanders. Lucrez la *DigiCom* şi...

— Ştiu cine eşti.

Vocea părea încordată.

— Am înţeles că ai lucrat pentru Meredith Johnson.

— Da, am lucrat.

— Mă întreb dacă am putea să discutăm.

— Despre ce?

— Despre cum a fost când ai lucrat ca subaltern al ei.

Urmă o pauză lungă. În cele din urmă, Cohen spuse:

— Ce rost ar avea?

— Păi, am intrat într-un soi de conflict cu Meredith şi...

— Ştiu că ai intrat.

— Da? Ei bine, aş vrea să...

— Uite ce e, Tom. Am plecat de la *DigiCom* acum doi ani. Tot ce s-a întâmplat e de domeniul trecutului.

— Păi de fapt, nu-i chiar aşa, fiindcă încerc să stabilesc un model comportamental şi...

— Ştiu ce încerci să faci. Dar asta-i o chestie foarte riscantă, Tom. Nu vreau să m-amestec.

— Măcar să stăm de vorbă, câteva minute.

—Tom, îi spuse Cohen încet, sunt însurat. Nevastă-mea e gravidă. N-am nimic de spus despre Meredith Johnson. Absolut nimic.

— Dar...

— Îmi pare rău, trebuie să te las.

Se auzi sunetul făcut de receptorul pus la loc în furcă. Cindy intră şi îl găsi cu receptorul în mână. Îi aduse o ceaşcă de cafea.

— Cum îţi merge? Ai mai limpezit lucrurile?

— Nu, zise el, e groaznic.

Se codea să recunoască, chiar şi faţă de el însuşi, că nu mai ştia ce să facă. Abordase trei bărbaţi şi fiecare dintre ei refuza să recunoască în vreun fel că în toate cazurile era vorba de acelaşi fel de comportament. Se îndoia că vreunul dintre cei aflaţi pe listă ar fi avut altă atitudine. Se pomeni gândindu-se la ce-i spusese Susan, soţia lui, cu două zile în urmă. „Nu mai poţi să faci nimic." Acum, după atâtea strădanii, se dovedea a fi adevărat. Era un om terminat.

— Unde-i Fernandez?

— S-a dus să se-ntâlnească cu Blackburn.

— Cum?

Cindy încuviinţă din cap.

— În sala mică de şedinţe. Sunt acolo de un sfert de oră.

— O, Doamne.

Se ridică de la birou şi ieşi pe coridor. O văzu pe Fernandez stând alături de Blackburn în sala de şedinţe. Fernandez făcea însemnări în bloc-notes, cu capul plecat.

Blackburn îşi plimba mâinile pe revere şi privea în tavan în timp ce vorbea. Părea că-i dictează ceva. Pe urmă îl zări şi îi făcu semn să se apropie. Sanders intră în sala de şedinţe.

— Tom, spuse Blackburn cu un zâmbet. Tocmai veneam să te văd. Veşti bune! Cred că am reuşit să rezolvăm situaţia. Vreau să spun, s-o rezolvăm cu adevărat. O dată pentru totdeauna.

— Hm, făcu Sanders.

Nu credea o iotă. Se întoarse către Fernandez. Ea îşi ridică privirile de la bloc-notes. Părea buimăcită:

— Aşa se pare.

Blackburn se ridică şi se postă în faţa lui Sanders.

— Nici nu pot să-ţi spun cât de încântat sunt, Tom. L-am prelucrat pe Bob toată după-amiaza. Şi până la urmă a ajuns să privească adevărul în faţă. Firma are o problemă, Tom. Şi îţi suntem profund îndatoraţi că ne-ai făcut s-o vedem cu atâta claritate. Aşa nu mai mergea. Bob ştie că trebuie să rezolve problema. Şi o va face.

Sanders rămase cu gura căscată. Nu-i venea să creadă ce auzea. Dar o văzu pe Fernandez încuviinţând din cap şi zâmbind. Blackburn îşi netezi cravata şi zise:

— Dar, aşa cum spunea cândva Frank Lloyd Wright: „Dumnezeu e în detalii". Ştii, Tom, avem o mică problemă urgentă, o problemă de politică, legată de fuziune. Îţi solicităm ajutorul pentru informarea care se ţine mâine în faţa lui Marden, directorul general de la *Conley-White*. Dar după aceea..., ei bine, ai fost profund nedreptăţit, Tom. Această companie te-a nedreptăţit. Şi recunoaştem că avem obligaţia să ne revanşăm faţă de tine, în toate felurile posibile.

Încă neîncrezător, Sanders spuse pe un ton tăios:

— Despre ce vorbim de fapt?

Glasul lui Blackburn era liniştitor.

— Ei bine, Tom, în acest moment asta depinde de tine. I-am dat Louisei detaliile unei posibile înţelegeri şi toate opţiunile cu care am putea fi de acord. Discută mai întâi cu ea şi ne dai pe urmă răspunsul. Vom semna orice documente intermediare doreşti, fireşte. Tot ce vrem în

schimb este să participi la şedinţa de mâine şi să ne ajuţi să ducem la bun sfârşit această fuziune. Ce zici, ţi se pare cinstit?

Blackburn întinse mâna şi rămase cu ea aşa. Sanders îl privi stăruitor.

— Din adâncul inimii, Tom, îmi pare rău pentru toate câte s-au întâmplat.

Sanders îi strânse mâna.

— Îţi mulţumesc, Tom, spuse Blackburn. Îţi mulţumesc pentru răbdare şi îţi mulţumesc în numele companiei. Acum stai şi discută cu Louise şi dă-ne de veste ce-ai hotărât.

Blackburn plecă din încăpere, închizând uşa încet în urma lui. Sanders se întoarse către Fernandez.

— Ce mama naibii e toată povestea asta?

Fernandez oftă îndelung.

— Se numeşte capitulare, zise ea. Capitulare pe toate planurile. *DigiCom* a cedat.

Sanders îl urmări pe Blackburn îndepărtându-se pe coridor. Era stăpânit de sentimente contradictorii. Pe neaşteptate, i se spusese că totul se terminase, fără să mai fie nevoie de nici o luptă. Fără vărsare de sânge. Privindu-l pe Blackburn, îi veni în minte brusc imaginea sângelui din chiuveta de la baia fostului său apartament. De data asta, îşi aminti şi de unde venea. Crâmpeiul acela stingher îşi găsi locul în succesiunea cronologică a evenimentelor. În timpul divorţului, Blackburn locuise în apartamentul lui Sanders. Era dărâmat şi începuse să bea peste măsură. Într-o zi se tăiase atât de rău în timp ce se bărbierea, încât chiuveta se umpluse de sânge. Mai târziu, Meredith văzuse sângele în chiuvetă şi pe prosoape şi întrebase:

— Băieţi, aţi tras-o când era pe ciclu?

Întotdeauna Meredith era vulgară în felul ăsta. Îi plăcea să-i surprindă pe cei din jur, să-i şocheze. Pe urmă, într-o sâmbătă după-amiază, începuse să se plimbe prin apartament doar în nişte ciorapi albi, prinşi cu portjartier, şi în sutien, în vreme ce Phil se uita la televizor. Sanders o întrebase:

— De ce faci asta?

— Voiam să-l înveselesc, replicase Meredith, după care se aruncase în pat, pe spate. Ce-ar fi să mă înveseleşti tu pe mine? continuase ea, după care îşi ridicase picioarele desfăcute...

— Tom? Mă asculţi? spuse Fernandez. Hei, Tom. Eşti atent?

— Da, zise Sanders.

Dar continua să-l urmărească pe Blackburn, să se gândească la el. Îşi aminti un alt episod, petrecut cu câţiva ani mai târziu. Sanders începuse să se întâlnească cu Susan şi, într-o seară, Phil luase masa cu ei doi. La un moment dat Susan se dusese la toaletă.

— E grozavă, spusese Blackburn. E nemaipomenită. E frumoasă şi e grozavă.

— Dar?

— Dar..., se întrerupse Blackburn, ridicând din umeri. E avocat.

— Şi?

— Niciodată nu poţi să ai încredere într-un avocat, spuse Blackburn, cu unul din râsetele acelea încărcate de tristeţe şi înţelepciune.

Niciodată nu poţi să ai încredere într-un avocat. Stând în picioare în sala de şedinţe de la *DigiCom,* Sanders îl urmări cu privirea pe Blackburn în timp ce dădea colţul. Apoi se întoarse către Fernandez.

— ... realmente n-au avut de ales, spuse ea. Întreaga situaţie a devenit, până la urmă, imposibil de susţinut în continuare. Contextul faptic o dezavantajează pe Johnson. Iar caseta e periculoasă: nu vor să fie ascultată şi se tem că oricum o să iasă la lumină. Au probleme şi cu antecedentele lui Johnson privind agresiunea sexuală; a mai făcut-o şi înainte, lucru pe care-l ştiu şi ei. Chiar dacă nici unul din bărbaţii cu care ai discutat nu a acceptat să vorbească, poate că, pe viitor, unul dintre ei o va face. Şi bineînţeles că mai e şi consilierul juridic principal, care a dezvăluit presei o informaţie confidenţială referitoare la companie.

— Ce-ai spus? întrebă Sanders.

Ea încuviinţă din cap.

— Blackburn a fost cel care i-a furnizat informaţiile lui Connie Walsh. Felul cum a acţionat constituie o încălcare flagrantă a tuturor regulilor de conduită pentru un salariat al companiei. Pentru ei, Blackburn reprezintă o problemă majoră. S-au strâns prea multe. Chestiile astea pot să dăuneze mult întregii companii. Privind situaţia în mod raţional, au fost nevoiţi să cadă la învoială cu tine.

— Mda, spuse Sanders. Dar, ştii, toate astea n-au nici cap, nici coadă.

— Te porţi de parcă nu ţi-ar veni să crezi, zise Fernandez. Fii pe pace. Afacerea a luat o amploare prea mare. N-au mai putut s-o stăpânească.

— Bun. În ce constă înţelegerea?

Fernandez îşi verifică însemnările.

— Păi, uite-aici toată lista. O vor concedia pe Johnson. Ţie o să-ţi dea postul ei, dacă-l vrei, o să te reinstaleze în postul de până acum sau o să-ţi ofere un alt post în cadrul companiei. O să-ţi plătească o sută de mii de dolari drept despăgubiri pentru neplăcerile îndurate, iar mie îmi vor deconta onorariul. Dacă doreşti, sunt dispuşi să negocieze condiţiile de lichidare. În oricare dintre situaţii, ţi se asigură în întregime pachetul de acţiuni cuvenit, *când* şi *dacă* departamentul trece în sectorul public. Indiferent dacă rămâi în cadrul companiei sau nu.

— Isuse Cristoase!

Ea încuviinţă din cap.

— Capitulare totală.

— Şi chiar crezi că Blackburn a vorbit serios?

Niciodată nu poţi să ai încredere într-un avocat.

— Da, spuse ea. Cinstit vorbind, e primul lucru logic de pe ziua de astăzi. Au fost nevoiţi s-o facă, Tom. Se expuneau la riscuri prea mari, iar miza e prea ridicată.

— Şi instructajul?

— Sunt îngrijoraţi de bunul mers al fuziunii – aşa cum ai bănuit când a început totul. Nu vor s-o pericliteze în acest moment cu vreo schimbare bruscă. Aşa încât vor să

participi mâine la instructaj, împreună cu Johnson, ca şi cum totul ar fi în ordine. Pe urmă, la începutul săptămânii viitoare, Johnson îşi va face un consult medical, ca parte a asigurării pentru noul ei post. Examenul va scoate la iveală serioase probleme de sănătate, poate chiar un cancer, ceea ce va forţa o regretabilă schimbare în funcţie.

— Înţeleg.

Sanders se duse la fereastră şi se uită în zare, apoi privi oraşul. Norii se înălţaseră, iar soarele care coborâse spre apus îşi trimitea razele printre ei. Trase adânc aer în piept.

— Şi dacă nu particip la şedinţă?

— Te priveşte, dar, în locul tău, m-aş duce, spuse Fernandez. În acest moment, te afli pe o poziţie de pe care poţi face mult rău companiei. Şi la ce bun?

Trase din nou aer în piept. Se simţea din ce în ce mai bine.

— Şi zici că s-a terminat, spuse el într-un târziu.

— Da. S-a terminat, iar tu ai câştigat. I-ai învins, Tom. Felicitări.

Ea îi strânse mâna.

— Isuse Cristoase! spuse el.

Fernandez se ridică în picioare.

— Am să redactez un document care să sintetizeze discuţia mea cu Blackburn, specificând aceste opţiuni, şi-am să i-l trimit la semnat peste o oră. Te sun când îl primesc gata semnat. Până atunci, te sfătuiesc să-ţi pregăteşti tot ce ai nevoie pentru şedinţa de mâine şi să te bucuri de o odihnă binemeritată. Ne vedem mâine.

— În regulă.

Încetul cu încetul, începea să fie conştient de faptul că se terminase. Se terminase cu adevărat. Totul se petrecuse atât de brusc şi de complet, încât era uşor buimăcit.

— Încă o dată, felicitări, spuse Fernandez, care-şi închise servieta şi plecă.

Se întoarse la birou în jurul orei şase. Cindy tocmai se pregătea să plece; îl întrebă dacă avea nevoie de ea şi-i spuse că nu. Sanders se aşeză la masa de lucru şi privi pe

fereastră, savurând sfârşitul de zi. Prin uşa deschisă a biroului, văzu oamenii plecând acasă şi străbătând coridorul. Într-un târziu, o sună pe soţia lui, la Phoenix, ca să-i dea vestea, dar circuitul era ocupat. Auzi o bătaie în uşă. Îşi ridică privirea şi-l zări pe Blackburn stând în uşă, spăşit.

— Ai un minut?

— Sigur.

— Voiam doar să-ţi repet, între patru ochi, cât de rău îmi pare pentru toată povestea asta. Sub presiunea unor probleme de serviciu complexe ca aceasta, valorile umane pot fi pierdute din vedere, în pofida celor mai bune intenţii. Chiar dacă intenţionăm să fim corecţi faţă de toată lumea, uneori dăm greş. Şi ce este o mare companie dacă nu tot un grup uman, un grup de fiinţe omeneşti? Dincolo de toate acestea, oameni suntem. Cum spunea cândva Alexander Pope, „Suntem fiinţe omeneşti şi nimic mai mult". Deci, luând act de bunăvoinţa pe care ai manifestat-o în tot acest timp, aş vrea să-ţi spun...

Sanders nu-l mai asculta. Era obosit; nu auzea cu adevărat decât că Phil îşi dădea seama că o feştelise şi că încerca să repare lucrurile în maniera lui obişnuită, linguşind persoana pe care până atunci o brutalizase. Îl întrerupse, întrebându-l:

— Bob ce zice?

Dat fiind că se terminase totul, Sanders nutrea o sumedenie de sentimente faţă de Garvin, evocând amintiri care mergeau în trecut până la primele zile ca salariat al companiei. Garvin fusese un soi de tată pentru Sanders, şi voia un semn de la el. Voia măcar să ştie că-şi ceruse scuze.

— Îmi închipui că lui Bob o să-i trebuiască vreo două zile să-şi revină, spuse Blackburn. Pentru el a fost foarte greu să ajungă la decizia asta. A trebuit să-l prelucrez temeinic în ce te priveşte. Iar acum urmează să se gândească în ce fel s-o anunţe pe Meredith. Cam aşa stă treaba.

— Aha!

— Dar până la urmă o să stea de vorbă şi cu tine. Ştiu precis că o va face. Până una-alta, voiam să discutăm câteva amănunte despre şedinţa de mâine. Are loc pentru Marden, directorul lor general, şi o să aibă un caracter mai convenţional decât suntem noi obişnuiti. Ne vom aduna în sala mare de şedinţe de la parter. O să înceapă la nouă şi-o să ţină până la zece. Meredith va conduce lucrările şi va face apel la toţi şefii de departamente ca să-şi prezinte pe scurt progresele înregistrate şi problemele întâmpinate în fiecare departament. Mary Anne la început, apoi Don, Mark şi pe urmă tu. Fiecare va vorbi trei-patru minute. Vorbitorii vor sta în picioare. Să-ţi pui sacou şi cravată. Foloseşte materiale vizuale, dacă ai, dar fereşte-te de detaliile tehnice. Menţine-te în sfera generalităţilor. În cazul tău, vor aştepta mai ales noutăţi despre Twinkle.

Sanders încuviinţă din cap.

— În regulă. Dar să ştii că nu prea sunt noutăţi de raportat. Încă n-am descoperit care-i buba la unităţile de disc.

— Nici o problemă. Nu cred că cineva se aşteaptă deja la o soluţie. Scoate în evidenţă succesul prototipurilor şi faptul că am depăşit şi în trecut diverse probleme de producţie. Mergi pe linia optimistă şi fă o prezentare cursivă. Dacă ai un prototip sau o machetă, nu strică s-o aduci cu tine.

— În regulă.

— Ştii gargara – viitorul informaţiei digitale e roz, micile defecţiuni tehnice n-o să stea în calea progresului.

— Meredith e de acord cu asta? spuse el, uşor deranjat de faptul că ea urma să conducă şedinţa.

— Meredith se aşteaptă ca toţii şefii de departament să adopte un stil optimist şi non-tehnic. N-o să fie nici o problemă.

— S-a făcut, spuse Sanders.

— Sună-mă diseară dacă vrei să discutăm despre prezentarea ta, spuse Blackburn. Sau mâine dimineaţă, devreme. Hai să trecem cu bine de şedinţa asta şi pe urmă

mergem mai departe. Începem să facem schimbări săptămâna viitoare.

Sanders încuviinţă din cap.

— De oameni ca tine are nevoie compania asta, spuse Blackburn. Apreciez înţelegerea de care dai dovadă. Şi, încă o dată, Tom, îmi pare rău.

Cu acestea, Blackburn plecă. Sanders sună la Grupul de Diagnosticare, ca să afle dacă aveau noutăţi. Dar nu-i răspunse nimeni. Se duse la dulapul din spatele biroului lui Cindy şi scoase de acolo materialele tehnice în versiune autorizată: reprezentarea schematică, la scară mărită, a unităţii de disc Twinkle şi graficul liniei de producţie din Malaysia. Pe astea le putea atârna pe suport, în timp ce vorbea. Dar, gândindu-se mai bine, i se păru că Blackburn avusese dreptate. Un prototip sau o machetă i-ar prinde bine. De fapt, n-ar strica să aducă unul din aparatele trimise de Arthur din Kuala Lumpur. Asta-i aduse aminte că trebuia să-l sune pe Arthur în Malaysia. Formă numărul.

— Biroul domnului Kahn.

— La telefon Tom Sanders.

Secretara păru surprinsă.

— Domnul Kahn nu-i aici, domnule Sanders.

— Când trebuie să se întoarcă?

— A plecat din birou, domnule Sanders. Nu ştiu când vine.

— Înţeleg, spuse Sanders, încruntându-se.

Era ciudat. Ţinând cont că Mohammed Jarah lipsea, Arthur nu era genul de om care să lase fabrica fără supraveghere.

Secretara întrebă:

— Să-i transmit vreun mesaj?

— Nici unul, mulţumesc.

Închise telefonul, coborî la etajul trei, unde-şi avea sediul grupul de programatori condus de Don Cherry, şi introduse cartela în fantă, ca să poată intra. Cartela fu împinsă înapoi şi afişajul cu LED-uri clipi: 0000. Abia după o clipă îşi aduse aminte că priorităţile de acces îi fuseseră reduse la minimum Apoi îşi aminti de cealaltă cartelă pe

care o culesese de pe jos cu câtva timp în urmă. O introduse în fantă, iar uşa se deschise. Sanders pătrunse înăuntru. Constată cu surprindere că incinta era părăsită. Programatorii lucrau cu toţii la ore dintre cele mai neobişnuite. Aproape tot timpul găseai pe cineva, chiar şi la miezul nopţii. Se duse în sala de diagnosticare, unde erau studiate unităţile de disc. Aparatele, acoperite cu pânză albă, fuseseră aşezate pe un şir de bancuri de lucru, înconjurate de echipamente electronice şi table de scris. Lămpile puternice cu cuarţ de deasupra fuseseră stinse. Auzi muzică rock-and-roll dintr-o încăpere învecinată şi se duse într-acolo. Un programator abia trecut de douăzeci de ani stătea singur la o consolă de computer şi tasta pe claviatură. Lângă el, un radio portabil urla, cu volumul dat la maximum. Sanders spuse:

— Unde-au plecat toţi?

Programatorul îşi ridică privirea spre el.

— E a treia miercuri a lunii.

— Şi?

— Păi, ASPOO se întruneşte în fiecare a treia zi de miercuri a lunii.

— Aha.

Asociaţia pentru Sprijinirea Programării Orientate pe Obiect, sau ASPOO, era o asociaţie a programatorilor din regiunea Seattle. Fusese înfiinţată de Microsoft cu câţiva ani în urmă şi avea un caracter pe jumătate de petrecere, pe jumătate profesional.

— Ştii dacă echipa de diagnosticare a găsit ceva? întrebă Sanders.

— Îmi pare rău, spuse programatorul, clătinând din cap. Adineauri am venit.

Sanders se întoarse în sala de diagnosticare. Aprinse luminile şi ridică atent pânza albă care acoperea aparatele. Observă că numai trei unitắti CD-Rom fuseseră dezasamblate, având componentele expuse în dreptul unor lentile puternice şi a unor sonde electronice de pe mesele de lucru. Celelalte şapte aparate stăteau aranjate într-o parte, încă ambalate în plastic. Se uită la tablele de scris.

Pe una văzu un şir de ecuaţii şi nişte observaţii mâzgălite în grabă. Pe cealaltă se putea citi următoarea listă de defecte:

A. Incompat. cip corn.

VISI?

alim.?B. Disfunc. optică? reg. tensiune?/braţ?/servo?

C. Laser R/O (a,b,c,)

D. E Mecanice V V

E. Spiriduşi

Pentru Sanders nimic din toate astea nu însemna mare lucru. Reveni la mese şi se uită cu atenţie la echipamentul de încercare. Părea destul de obişnuit, numai că pe masă erau înşirate mai multe ace ca de seringă, având un canal interior şi diametru mare, şi câteva rondele în montură de plastic, ce semănau cu nişte filtre pentru aparatul de fotografiat. Mai erau acolo fotografii Polaroid ale unităţilor de disc în diferite etape ale dezasamblării; echipa îşi documentase activitatea. Trei dintre fotografii fuseseră aranjate într-un rând ordonat, de parcă ar fi reprezentat ceva semnificativ, dar Sanders nu reuşi să-şi dea seama ce anume. Arătau numai nişte circuite integrate pe o placă de montaj de culoare verde. Cercetă cu privirea şi unităţile de disc, atent să nu deranjeze nimic. Apoi se întoarse către stiva de aparate care încă nu fuseseră scoase din ambalaj. Dar, uitându-se mai atent, observă nişte înţepături fine de ac în învelişul de plastic, la patru dintre aparate.

Alături se afla o seringă medicală şi un caiet deschis. Pe caiet fusese scrisă o coloană de cifre: PPU

7

11 (repetare 11)

5

2

Mai jos, cineva scrisese: „Evident, fir-ar să fie!". Dar pentru Sanders nu era deloc evident. Decise că era mai bine să-l sune pe Don Cherry mai târziu şi să-l pună să-i explice. Până una-alta, luă din stivă unul din aparate, pentru a-l folosi la prezentarea din dimineaţa următoare. Plecă din sala echipei de diagnosticare, cărând cu el toate materialele pentru prezentare, în timp ce tăblia suportului

pentru planşe i se lovea ritmic de picioare. Coborî scările către sala de conferinţe de la parter, unde exista un dulap în care vorbitorii îşi păstrau materialele vizuale înaintea unei prezentări. Avea de gând să-şi încuie materialele acolo.

În foaier, trecu pe lângă biroul de recepţie, în care stătea un paznic negru în uniformă. Acesta urmărea la televizor un meci de base-ball şi îl salută pe Sanders, dând din cap. Sanders se îndreptă spre partea din spate a holului, păşind fără zgomot pe mocheta de pluş. În hol domnea întunericul, dar în sala de conferinţe luminile erau aprinse; le văzu strălucind pe după colţ. În timp ce se apropia, o auzi pe Meredith Johnson spunând:

— Şi pe urmă ce facem?

Iar o voce de bărbat îi răspunse ceva nedesluşit. Sanders se opri în loc. Rămase în coridorul întunecat şi ascultă. Din locul în care se afla, nu se vedea nimic din sală. Urmă un moment de tăcere, apoi Johnson întrebă:

— Bun, deci Mark o să vorbească despre proiectare?

— Da, acoperă el subiectul ăsta, răspunse bărbatul.

— În regulă, zise Johnson. Atunci, cum rămâne cu...

Sanders nu mai auzi restul. Se furişă mai aproape, mişcându-se neauzit pe covor şi, cu mişcări precaute, se uită pe după colţ. Încă nu vedea direct ce se întâmpla în sală, dar pe coridor se afla o sculptură uriaşă din metal cromat, un soi de formă elicoidală, iar în reflexia de pe suprafaţa lustruită o zări pe Meredith plimbându-se încolo şi-ncoace prin sala de conferinţe. Bărbatul cu care vorbea era Blackburn.

— Şi ce facem dacă Sanders nu aduce vorba despre asta? întrebă Johnson.

— O s-aducă, o asigură Blackburn.

— Eşti sigur că el nu...

Din nou, restul se pierdu.

— Nu, nu..., el habar...

Sanders îşi ţinu respiraţia. Meredith se plimba agitată, iar el îi vedea reflexia, sucindu-se şi deformându-se.

— Deci, când el..., voi spune că asta e o..., asta..., vrei să spui?

— Întocmai, zise Blackburn.

— Şi dacă el...

Blackburn îi puse mâna pe umăr.

— Da, tu trebuie să...

— ... deci... vrei ca eu să...

Blackburn îi răspunse ceva cu glas scăzut, iar Sanders nu auzi decât:

— ... trebuie să-l dea gata.

— ... pot face asta...

— ... ai grijă..., contăm pe tine.

Deodată, se auzi sunetul strident al unui telefon. Atât Meredith, cât şi Blackburn îşi duseră mâna la buzunar. Meredith răspunse la apel şi cei doi porniră către ieşire. Veneau în direcţia lui Sanders. Cuprins de panică, acesta privi înjur şi văzu în dreapta o toaletă pentru bărbaţi. Se strecură pe uşă chiar în momentul când cei doi ieşeau din sala de conferinţe şi porneau pe coridor.

— Nu-ţi face griji în privinţa asta, Meredith, spuse Blackburn. O să iasă bine.

— Nu-mi fac griji, zise ea.

— Trebuie să se desfăşoare calm şi impersonal. Nu există nici un motiv de ranchiună. În definitiv, faptele sunt de partea ta. E limpede că-i incompetent.

— Mai poate intra în baza de date? întrebă ea.

— Nu. I s-a blocat accesul.

— Şi n-are nici o posibilitate să pătrundă în sistemul *Conley-White*?

Blackburn râse:

— Absolut nici una, Meredith.

Vocile se stinseră, îndepărtându-se de-a lungul coridorului. Sanders îşi încorda auzul şi, în cele din urmă, auzi zgomotul unei uşi care se închise. Propriul lui telefon i se auzi în buzunar, atât de puternic încât tresări brusc. Răspunse la apel.

— Sanders.

— Uite ce e, zise Fernandez. Am trimis prospectul contractului tău la biroul lui Blackburn, dar a venit înapoi cu vreo două clauze suplimentare cu care nu mă prea împac. Cred c-ar fi mai bine să ne întâlnim să le discutăm.

— Peste o oră, replică Sanders.

— De ce nu imediat?

— Am de făcut ceva mai întâi, spuse el.

— A, Thomas.

După ce-i deschise uşa camerei de hotel, Dorfman se îndepărtă imediat pe cămcioml lui de invalid, întorcându-se la televizor.

— În sfârşit, te-ai hotărât să vii.

— Ai auzit?

— Ce s-aud? spuse Dorfman. Sunt un moşneag cu care nu-şi mai bate nimeni capul. Sunt aruncat la gunoi. De toată lumea..., inclusiv de tine.

— Ce-ai auzit? îl întrebă Sanders.

— O, doar câteva chestii. Zvonuri, vorbe goale. De ce nu-mi spui cu gura ta?

— Am dat de necaz, Max.

— Bineînţeles c-ai dat de necaz, pufni Dorfman dispreţuitor. Toată săptămâna ai avut necazuri. Abia acum ai observat?

— Ăştia vor să mă tragă în piept.

— Care „ăştia"?

— Blackburn şi Meredith.

— Prostii.

— E-adevărat.

— Tu chiar crezi că Blackburn poate să te tragă-n piept? Philip Blackburn e un tâmpit lipsit de caracter. N-are nici un fel de principii şi aproape nici un pic de minte. I-am spus lui Garvin să-l concedieze cu ani în urmă. Blackburn e incapabil de vreo idee originală.

— Atunci, Meredith.

— A, Meredith. Da. Atât de frumoasă. Şi ce sâni minunaţi.

— Max, te rog.

— Şi tu erai de părerea asta cândva.

— E mult de-atunci, spuse Sanders.

Dorfman zâmbi.

— S-au schimbat vremurile? spuse el cu o ironie nemiloasă.

— Ce vrea să-nsemne asta?

— Eşti cam palid la faţă, Thomas.

— Nu mai înţeleg nimic. Sunt speriat.

— O, eşti speriat. Un bărbat în toată firea ca tine se sperie de o femeie frumoasă, cu sâni superbi.

— Max...

— Fireşte, ai tot dreptul să fii speriat. Ea ţi-a făcut nişte figuri teribile. Te-a tras pe sfoară, te-a manipulat şi te-a maltratat, nu-i aşa?

— Da, zise Sanders.

— Ai fost persecutat de ea şi de Garvin.

— Da.

— Atunci de ce mi-ai mai pomenit despre floare?

Sanders se încruntă. Preţ de o clipă, nu-şi dădu seama despre ce vorbea Dorfman. Bătrânul era întotdeauna derutant şi-i plăcea să...

— Floarea, spuse Dorfman cu iritare, bătând cu degetele în braţul fotoliului. Floarea în vitraliu din apartamentul tău. Am vorbit despre ea deunăzi. Să nu-mi spui că ai uitat.

Adevărul era că uitase, până în acel moment. Îşi aminti deodată imaginea florii în vitraliu, imagine care îi venise în minte pe nepusă-masă, în urmă cu câteva zile.

— Ai dreptate. Am uitat.

— Ai uitat, făcu Dorfman, pe un ton sarcastic. Şi chiar te aştepţi să te cred?

— Max, am uitat, am...

Bătrânul pufni dispreţuitor:

— Eşti imposibil. Nu-mi vine să cred că te poţi comporta atât de previzibil. N-ai uitat, Thomas. Ai hotărât să eviţi confruntarea, atâta tot.

— Confruntarea cu ce?

În mintea lui, Sanders văzu floarea în vitraliu, în culori vii: portocaliu, purpuriu şi galben. Floarea montată în uşa apartamentului său. La începutul săptămânii, se gândise la ea tot timpul, ajungând să fie aproape obsedat de ea, şi totuşi, în ziua aceea...

— Nu mai suport şarada asta, spuse Dorfman. Bineînţeles că-ţi aminteşti totul. Dar eşti hotărât să nu te gândeşti la aceste lucruri.

Sanders clătină din cap, derutat.

— Thomas, tu mi-ai povestit totul, cu zece ani în urmă, spuse Dorfman, dând agasat din mână. Mi te-ai destăinuit. Printre hohote de plâns. În momentele alea erai foarte deprimat. Era cel mai important lucru din viaţa ta, în acel moment. Iar acum îmi spui că totul a fost dat uitării, uitat?

Dorfman clătină din cap şi continuă.

— Mi-ai spus că plecai cu Garvin în Japonia şi Coreea. Iar când te întorceai ea te aştepta în apartament. Într-o costumaţie erotică sau, mă rog, într-o postură erotică. Şi mi-ai zis că, uneori, când ajungeai acasă, o vedeai mai întâi prin cioburile de sticlă colorată. Nu aşa mi-ai spus, Thomas? Sau am înţeles eu greşit?

Bătrânul înţelesese greşit. În clipa aceea, lui Sanders îi reveni totul în minte într-un iureş, ca o succesiune de imagini mărite şi clare, ce i se derulau prin faţa ochilor. Revăzu întreaga scenă, ca şi cum s-ar fi aflat din nou acolo: treptele ce duceau la apartamentul de la etajul doi şi sunetele auzite, în timp ce urca treptele în acea după-amiază, sunete pe care la început nu le putuse identifica, pentru ca, pe urmă, să înţeleagă despre ce era vorba. Odată ajuns pe palier şi, după ce se uitase prin vitraliu, văzuse...

— Într-o zi, m-am întors mai devreme, spuse Sanders.

— Da, aşa este. Te-ai întors *pe neaşteptate*.

Geamul colorat în galben, portocaliu şi purpuriu. Şi prin el se vedea spatele ei gol, mişcându-se în sus şi în jos. Se afla în camera de zi, pe canapea, şi se mişca în sus şi în jos.

— Şi ce-ai făcut? întrebă Dorfman. Când ai văzut-o?

— Am apăsat pe butonul soneriei.

— Exact. Foarte civilizat din partea ta. Ai evitat confruntarea printr-un gest foarte politicos. Ai apăsat pe butonul soneriei.

Cu ochii minţii, o văzu pe Meredith întorcându-se şi privind în direcţia uşii. Părul răvăşit îi acoperise faţa. Şi-l dăduse din ochi cu un gest brusc. Când îl văzuse, se schimbase la faţă, iar ochii i se măriseră.

Dorfan îl îmboldi:

— Şi pe urmă? Ce-ai făcut?

— Am plecat, zise Sanders. M-am întors în..., m-am dus la garaj şi m-am urcat în maşină. M-am plimbat un timp. Vreo două ore. Poate mai mult. Când m-am întors, se făcuse întuneric.

— Erai supărat, fireşte.

Urcase din nou treptele şi se uitase încă o dată prin geamul colorat. Camera de zi era pustie. Descuiase uşa şi intrase. Pe canapea, un castron cu floricele de porumb. Canapeaua era răvăşită. Televizorul funcţiona, fără sonor. Îşi mutase privirea de la canapea şi se dusese în dormitor, strigând-o pe nume. O găsise făcându-şi bagajul, cu valiza desfăcută pe pat. O întrebase:

— Ce faci?

— Plec, spusese ea, întorcându-se cu faţa la el şi cu corpul ţeapăn, încordat. Nu asta vrei să fac?

— Nu ştiu, răspunsese el.

Apoi ea izbucnise în lacrimi. Suspinând, întinsese mâna după o batistă şi-şi suflase nasul zgomotos, cu stângăcie, ca un copil. Şi nu se ştie cum, mişcat de suferinţa ei, el întinsese braţele, iar ea îl îmbrăţişase şi îi spusese că-i pare rău, repetând cuvintele, printre sughiţuri. Ridicându-şi privirea spre el şi mângâindu-i faţa. Şi pe urmă, nu se ştie cum...

Dorfman chicoti.

— Pe valiză, nu? Chiar acolo, pe valiză, peste hainele împachetate, aţi ajuns să vă împăcaţi.

— Da, spuse Sanders, amintindu-şi.

— Te-a excitat. Ai dorit-o din nou. Te-a aţâţat. Te-a provocat. Ai vrut s-o posezi.

— Da...

— Dragostea e minunată, oftă Dorfman, redevenind sarcastic. Atât de pură, atât de inocentă. Şi pe urmă aţi fost din nou împreună, aşa-i?

— Da. Pentru un timp. Dar n-a mai mers.

Felul cum se sfârşise relaţia lor fusese neobişnuit. Fusese foarte supărat pe ea la început, dar apoi o iertase şi crezuse că vor putea continua. Vorbiseră despre propriile lor sentimente, îşi declaraseră dragoste, iar el încercase să meargă mai departe, cu cea mai mare bunăvoinţă posibilă. Dar în final, nici unul dintre ei nu putuse. Incidentul produsese în mod fatal o ruptură în relaţia lor, care fusese astfel deposedată de ceva vital. N-avea importanţă de câte ori îşi spuneau că pot să continue. Altceva ajunsese să le domine relaţia, al cărei farmec inefabil dispăruse. Începuseră să se certe tot mai des, reuşind în felul ăsta să-şi consume pentru un timp energiile. Dar, în cele din urmă, totul se sfârşise.

— Şi când totul s-a terminat, zise Dorfman, ai venit şi-ai discutat cu mine.

— Da, spuse Sanders.

— Şi despre ce-ai venit să discutăm? întrebă Dorfman. Sau şi asta ai „uitat"?

— Nu. Îmi amintesc. Voiam să-mi dai un sfat.

Venise la Dorfman pentru că se gândea să plece din Cupertino. Se despărţise de Meredith, viaţa lui intrase în derivă, totul era vraişte, iar el voia s-o ia de la început, să plece în altă parte. Aşa că se gândea să se mute la Seattle, ca şef al Grupului pentru Produse Avansate. Garvin îi oferise postul într-o doară, într-una din zile, iar Sanders se gândea să-l accepte. Îi ceruse sfatul lui Dorfman.

— Erai foarte supărat, zise Dorfman. A fost o poveste de dragoste cu un final nefericit.

— Da.

— Deci, ai putea spune că Meredith Johnson este motivul pentru care te afli aici, în Seattle, spuse Dorfman. Din cauza ei ţi-ai schimbat cariera şi viaţa. Aici ţi-ai clădit o viaţă nouă. Şi mulţi oameni au ştiut de acest element al

trecutului tău. Garvin a ştiut. Blackburn a ştiut. De-aia au avut atâta grijă să te întrebe dacă poţi lucra cu ea. Toată lumea îşi făcea mari griji despre cum avea să fie. Dar tu i-ai liniştit, Thomas, nu-i aşa?

— Da.

— Iar asigurările tale erau false.

Sanders şovăi.

— Nu ştiu, Max.

— Ei haide, ştii exact. Probabil că a fost ca un vis urât, ca un coşmar din trecut, când ai auzit că persoana de care ai fugit vine în Seattle, urmărindu-te, şi că îţi va fi superiorul ierarhic direct. Luându-ţi postul pe care-l doreai. Pe care credeai că-l meriţi.

— Nu ştiu...

— Nu? În locul tău, eu aş fi fost foarte supărat. Aş fi vrut să scap de ea, da? Te-a rănit cândva foarte tare şi n-ai vrea să fii rănit din nou. Dar ce puteai să faci? Primise postul şi era protejata lui Garvin? Era apărată de puterea lui Garvin, care nu asculta nici un cuvinţel împotriva ei. Adevărat?

— Adevărat.

— În schimb, de mulţi ani tu n-ai mai fost apropiat de Garvin, fiindcă Garvin n-a vrut deloc să preiei postul din Seattle. Ţi-l oferise, aşteptându-se să-l refuzi. Lui Garvin îi place să fie înconjurat de protejaţii lui. Îi place să aibă admiratori la picioare. Nu-i place ca admiratorii să-şi facă bagajul şi să plece în alt oraş. Aşa că Garvin a fost dezamăgit de tine. Lucrurile n-au mai fost la fel. Iar acum, pe neaşteptate, iată că apare această femeie din trecutul tău. O femeie care se bucură de sprijinul lui Garvin. Ce puteai să faci? Cum îţi puteai da frâu liber mâniei?

Îşi simţi mintea răvăşită şi derutată. Gândindu-se la evenimentele din prima zi a săptămânii – zvonurile, anunţul făcut de Blackburn, prima întâlnire cu ea – nu-şi aminti să fi simţit nici un fel de mânie. Sentimentele lui fuseseră foarte complexe în ziua aceea, dar nu se simţise mânios, de asta era sigur...

— Thomas, Thomas, trezeşte-te din visare. Nu ai timp pentru aşa ceva.

Sanders clătină din cap. Nu putea să gândească limpede.

— Thomas, *tu ai aranjat totul.* Indiferent dacă o recunoşti sau nu, indiferent dacă eşti sau nu conştient de asta. La un anumit nivel, ceea ce s-a întâmplat este exact ceea ce ai avut în minte. Şi ai luat toate măsurile să se întâmple.

Se pomeni gândindu-se la Susan. Ce-i spusese la restaurant? *De* ce *nu mi-ai spus? Aş fi putut să te ajut.* Avusese dreptate, fireşte. Era avocat şi ar fi putut să-l sfătuiască, dacă i-ar fi spus din prima noapte ce se întâmplase. I-ar fi spus ce să facă. Ar fi putut să-l scoată din bucluc. Dar nu-i spusese. *Acum nu mai putem face mare lucru.*

— Tu ai dorit această confruntare, Thomas.

Îşi aminti şi de cuvintele lui Garvin: *A fost iubita ta şi nu ţi-a plăcut când te-a lăsat cu buza umflată. Iar acum vrei să te răzbuni pe ea.*

— Ai muncit toată săptămâna ca să fii sigur că această confruntare o să aibă loc.

— Max...

— Aşa că nu-mi face pe victima. Nu eşti deloc o victimă. Aşa te consideri tu, fiindcă nu vrei să-ţi asumi răspunderea pentru propria ta viaţă. Fiindcă eşti sentimental, leneş şi naiv. Îţi închipui că alţii trebuie să-ţi poarte de grijă.

— Dumnezeule, Max, spuse Sanders.

— Îţi negi rolul pe care l-ai jucat. Te prefaci că nu mai ţii minte. Pretinzi că n-ai fost în cunoştinţă de cauză. Iar acum vii şi-mi spui că eşti derutat.

— Max...

— Of, nu ştiu de ce-mi mai bat capul cu tine. Câte ore mai ai până la şedinţa aia? Douăsprezece? Zece? Şi totuşi, îţi pierzi timpul stând de vorbă cu un bătrân nebun.

Îşi roti scaunul într-o parte şi continuă.

— Dac-aş fi în locul tău, m-aş pune pe treabă.

— Adică?

— Păi, ştim care îţi sunt intenţiile, Thomas. Dar intenţiile ei care or fi? Şi ea are de rezolvat o problemă. Are un scop de atins. Ce problemă rezolvă?

— Nu ştiu, spuse Sanders.

— Evident. Dar cum faci să afli?

Pierdut în gânduri, Sanders străbătu pe jos cele cinci cvartale care-l despărţeau de localul *Il Terrazzo*. Fernandez îl aştepta afară. Intrară împreună.

— Mamă Doamne, zise Sanders când se uită înjur.

—Toţi suspecţii obişnuiţi, completă Fernandez.

Chiar în faţa lor, într-un sector mai îndepărtat, Meredith Johnson lua masa cu Bob Garvin. Două mese mai încolo, Phil Blackburn cina cu soţia lui, Doris, o femeie slabă, cu ochelari, care semăna cu o contabilă. Aproape de ei, Stephanie Kaplan mânca împreună cu un tânăr ce avea cam douăzeci de ani. Probabil că era fiul ei, student la Universitate, îşi zise Sanders. Iar ceva mai la dreapta, lângă fereastră, oamenii de la *Conley-White* se aflau în toiul unei cine „de lucru", cu servietele deschise la picioare şi cu hârtii împrăştiate pe toată masa.

Ed Nichols îi avea pe John Conley în dreapta şi pe Jim Daly în stânga. Daly vorbea într-un dictafon minuscul.

— Poate-ar fi mai bine să mergem în altă parte, spuse Sanders.

— Nu, zise Fernandez. Ne-au văzut deja. Uite, putem să ne-aşezăm în colţul de colo.

Carmine veni în întâmpinarea lor.

— Domnule Sanders, spuse el, salutându-l cu o mişcare politicoasă din cap.

— Am dori o masă într-un colţ, Carmine.

— Nici o problemă, domnule Sanders.

Se aşezară la o masă de lângă unul din pereţi. Fernandez sc uită cu atenţie la Garvin şi la Meredith.

— Ar putea să-i fie fiică, spuse ea.

— Toată lumea zice la fel.

— E de-a dreptul izbitor.

Chelnerul aduse meniurile. Nimic de pe listă nu-l tentă pe Sanders, dar acesta făcu, totuşi, o comandă. Fernandez nu-şi dezlipea privirea de la Garvin.

— E un luptător, nu-i aşa?

— Bob? Un luptător celebru. Şi totodată un dur celebru.

— Tipa ştie cum să-l strunească, rosti Fernandez, întorcându-şi privirea şi scoţând câteva hârtii din servietă. Ăsta e contractul pc care Blackburn l-a trimis înapoi. Totul e în ordine. În afară de două clauze. Mai întâi, ei îşi rezervă dreptul de-a te concedia dacă se dovedeşte că ai comis vreo ilegalitate în timpul serviciului.

— Aha, spuse el, gândindu-se la ce înţeles putea să aibă fraza asta pentru ceilalţi.

— Iar cea de-a doua clauză revendică dreptul de-a te concedia „dacă nu reuşeşti să faci dovada unei prestaţii satisfăcătoare în îndeplinirea sarcinilor de serviciu, în conformitate cu standardele industriale". Ce înseamnă asta?

— De bună seamă că pun ceva la cale. spuse el, clătinând din cap.

Îi pomeni despre conversaţia din sala de conferinţe pe care o auzise mai devreme. Ca de obicei, Fernandez nu avu nici o reacţie.

— E posibil, spuse ea.

— Posibil? O s-o facă, îţi spun eu.

— Mă gândeam la latura juridică. E posibil să intenţioneze ceva de genul ăsta. Şi s-ar putea să reuşească.

— De ce?

— O reclamaţie de agresiune scoate la lumină întreaga activitate a unui angajat. Dacă se găseşte vreo neglijenţă în serviciu, chiar una foarte veche sau minoră, poate fi folosită pentru înlăturarea reclamaţiei. Am avut un client care a lucrat la o companie zece ani. Dar compania a fost în măsură să demonstreze că angajatul minţise când completase formele de angajare, şi astfel cazul a fost suspendat. Salariatul a fost concediat.

— Deci, chestia asta are în vedere activitatea mea.

— S-ar putea.

El se încruntă. Oare cu cel îl aveau la mână? *Şi ea rezolvă o problemă. Ce problemă?* Lângă el, Fernandez scoase din buzunar casetofonul.

— Mai sunt vreo două lucruri pe care-aş vrea să le lămurim, spuse ea. E vorba de ceva care s-a întâmplat mai devreme, pe casetă.

— În regulă.

— Vreau să asculţi şi tu.

Îşi auzi vocea rostind cu claritate: „... ne vom ocupa atunci de asta. I-am transmis opiniile tale, iar ea vorbeşte acum cu Bob, aşa că e de presupus că mâine la şedinţă vom adopta această poziţie. Ei, oricum, Mark, dacă apare vreo schimbare semnificativă în toate astea, iau legătura cu tine mâine dimineaţă înainte de şedinţă şi..." „Dă-l încolo de telefon", se auzi vocea lui Meredith, urmată de un foşnet, ca de material textil, de un soi de şuierat şi de un bufnet surd, în clipa când telefonul îi scăpase pe pervaz. Un păcănit electrostatic de scurtă durată. Alte foşnete. Apoi tăcere. Un geamăt. Iarăşi foşnete. În timp ce asculta, încercă să-şi imagineze ce avea loc în încăpere. Probabil că ajunseseră pe canapea, fiindcă acum vocile erau mai slabe, de nedesluşit. Se auzi spunând: „Meredith, stai..."

„O, Doamne, toată ziua te-am dorit". Alte foşnete. Gâfâieli. Era greu să spui cu certitudine ce se întâmpla. Un geamăt scurt, al ei. Alte foşnete. Ea spuse: „O, Doamne, ce bine e cu tine! Nu suport când nemernicul ăla pune mâna pe mine. Cu ochelarii ăia caraghioşi. Ah! Sunt atât de excitată, nu m-am mai regulat ca lumea..."

Alte foşnete. Păcănituri electrostatice. Foşnete repetate. Sanders ascultă cu un sentiment de dezgust. Nu prea putea să ataşeze imagini la ceea ce auzea – şi doar fusese acolo. Banda asta nu avea să fie prea convingătoare pentru altcineva. În cea mai mare parte, se înregistrase un zgomot de fond nedesluşit. Cu lungi perioade de linişte. „Meredith..." *„Oooh.* Nu vorbi. Nu! Nu..." O auzi icnind, cu respiraţia întretăiată. Pe urmă, linişte.

— Ajunge, spuse Fernandez.

Sanders puse casetofonul pe masă şi-l închise, după care clătină din cap.

— Nu poţi să-ţi dai seama despre ce se întâmplă cu adevărat.

— Ba poţi să pricepi destule, spuse Fernandez. Şi să nu-ncepi să-ţi faci griji în privinţa dovezilor. Asta-i misiunea mea. Dar ai auzit primele ei afirmaţii? – îşi consultă însemnările. Atunci când spune: „Toată ziua te-am dorit"? Şi, pe urmă: „O, Doamne, ce bine e cu tine, nu suport când nemernicul ăla pune mâna pe mine. Cu ochelarii ăia caraghioşi, oh, sunt atât de excitată, nu m-am mai regulat ca lumea. Ai ascultat partea asta?

— Da, am ascultat-o.

— Bun. Despre cine vorbea?

— Vorbea?

— Da. Cine-i nemernicul pe care nu-l suportă s-o atingă?

— Păi, cred că soţul ei, zise Sanders. Discutaserăm despre el mai devreme.

— Zi-mi despre ce-aţi vorbit.

— Păi, Meredith s-a plâns că trebuia să-i plătească o pensie de întreţinere soţului, iar pe urmă a zis că individul era jalnic la pat. A spus ceva de genul: „Detest bărbatul care nu ştie ce are de făcut."

— Şi crezi că fraza „nu suport când nemernicul ăla pune mâna pe mine" se referă la soţul ei?

— Da.

— Eu nu, zise Fernandez. Divorţaseră de câteva luni. Divorţul a fost unul urât. Soţul o urăşte. Are o nouă prietenă. Au plecat împreună în Mexic. Nu cred că s-a referit la soţul ei.

— Atunci, la cine?

— Nu ştiu.

— Cred c-ar putea fi oricine, zise Sanders.

— Eu nu cred că-i vorba de oricine. Mai ascultă o dată. Fii atent la tonul ei.

Sanders derula caseta şi-şi lipi casetofonul la ureche. După câteva clipe, îl puse din nou pe masă.

— Pare aproape mânioasă.

Fernandez încuviinţă din cap.

— Aş zice chiar „plină de resentimente". E în toiul unui episod amoros cu tine şi vorbeşte despre altcineva. „Nemernicul". De parc-ar vrea să se răzbune pe cineva. Chiar în clipa aceea îşi lua, de fapt, revanşa.

— Nu ştiu ce să spun, îngăimă Sanders. Meredith e gură-mare. Întotdeauna vorbea despre alţi oameni. Foşti iubiţi, chestii de genul ăsta. Nu e ceea ce s-ar chema o romantică.

Îşi aminti de un episod când stăteau întinşi în pat, în apartamentul din Sunnyvale, cuprinşi de o senzaţie de căldură plăcută, relaxantă. O după-amiază de duminică. Ascultau râsetele copiilor care se jucau afară, în stradă. Mâna lui se odihnea pe coapsa ei, simţindu-i pielea transpirată. Şi, în această atmosferă meditativă, ea spusese: „Ştii, m-am întâlnit o dată cu un norvegian, care avea o daravelă curbată. Semăna cu o sabie, îndoită într-o parte, şi tipul..." „Doamne, Meredith." „Da' ce s-a întâmplat? E-adevărat. Zău că aşa o avea." „Nu acum."

Ori de câte ori se întâmpla o chestie ca asta, ea ofta, ca şi cum ar fi fost obligată să îndure sensibilitatea lui exagerată. „Cum se face că bărbaţii vor întotdeauna să-şi închipuie că ei sunt singurii?" „Nu ne-nchipuim. Ştim că nu suntem. Dar nu acum, bine?" Iar ea ofta din nou…

Fernandez spuse:

— Chiar dacă nu-i neobişnuit pentru ea să vorbească în timpul actului sexual – chiar dacă-i indiscretă sau detaşată – despre cine vorbeşte aici?

Sanders clătină din cap.

— Nu ştiu, Louise.

— Şi zice că nu suportă când pune mâna pe ea…, de parcă n-ar avea încotro. Pomeneşte şi de ochelarii lui caraghioşi – se uită înspre Meredith, care îşi servea cina în tăcere, alături de Garvin. El să fie?

— Nu cred.

— De ce?

— Toată lumea zice că nu. Toată lumea zice că Bob nu se culcă cu ea.

— Toată lumea poate să se înşele.

— Ar fi un fel de incest, spuse Sanders, clătinând din cap.

— Probabil că ai dreptate.

Chelnerul aduse mâncarea. Sanders scormoni cu furculiţa în porţia de paste *puttanesca*, scoţând afară măslinele. Nu-i era foame. Lângă el, Fernandez înghiţea cu poftă. Comandaseră acelaşi lucru. Sanders se uită spre oamenii de la *Conley-White*. Nichols ţinea în lumină o folie de plastic transparent, pe care era desenat ceva. Ce oare? se întrebă Sanders. Ochelarii semiînrămaţi ai lui Nichols alunecaseră spre vârful nasului. Nu părea să se grăbească deloc. Lângă el, Conley se uită la ceas şi spuse ceva în legătură cu timpul rămas. Ceilalţi încuviinţară din cap. Conley aruncă o privire către Johnson, iar apoi se întoarse la acte.

Daly spuse ceva de genul:

— ...avem cifra aia?

— E acolo, spuse Conley, arătând spre folia de celuloid.

— Să ştii că sunt foarte bune, insistă Fernandez. N-ar trebui să le laşi să se răcească.

— Bine.

Luă o înghiţitură. Nu avea nici un gust, aşa că puse furculiţa pe masă. Ea îşi şterse bărbia cu un şerveţel.

— Ştii, nu mi-ai spus niciodată de ce te-ai oprit. La sfârşit.

— Prietenul meu Max Dorfman zice că eu am pus totul la cale.

— Aha, făcu Fernandez.

— Şi tu crezi la fel?

— Nu ştiu. Te-am întrebat numai ce ai simţit în momentul ăla. În clipa-n care te-ai retras.

El săltă din umeri.

— Pur şi simplu, n-am vrut s-o fac.

— Mda. N-ai mai avut chef, după ce ai ajuns deja acolo?

— Nu, n-am mai avut... Chiar vrei să ştii de ce? A tuşit.

— A tuşit? zise Fernandez.

Sanders se văzu din nou în încăpere, cu pantalonii în vine, aplecat peste Meredith, pe canapeaua din birou. Îşi aminti că se gândise, „Ce dracu' fac aici?" Iar ea îşi pusese mâinile pe umerii lui, trăgându-l mai aproape. „Ah, te rog... Nu... Nu..." Pe urmă, întorsese capul într-o parte şi tuşise. De la tusea aceea i se trăsese. Acela fusese momentul când se dăduse înapoi şi zisese: „Ai dreptate", după care se îndepărtase de canapea.

Fernandez se încruntă.

— Trebuie să recunosc că o tuse nu mi se pare cine ştie ce chestie.

— Uite c-a fost, zise el, dându-şi farfuria la o parte. Nu se face să tuşeşti într-un moment ca ăsta.

— De ce? E cumva o regulă de bună purtare de care n-am auzit? A nu se tuşi în timpul contactului?

— Nu, nu-i vorba de asta, spuse Sanders. E vorba de ce înseamnă.

— Îmi cer scuze, dar nu pricep. Ce înseamnă o tuse?

— O tuse înseamnă că nu eşti implicat.

Ea ridică din sprâncene.

— Asta mi se pare uşor exagerat.

— E o realitate.

— Ştiu şi eu? Soţul meau are bronşită. Tuşeşte mereu.

— Dar nu şi în ultima clipă.

Ea făcu o pauză, gândindu-se.

— Mă rog, dar în mod cert tuşeşte imediat după. Izbucneşte într-un acces de tuse. Râdem întotdeauna pe chestia asta.

— Imediat după e cu totul altceva. Dar în acel moment, în clipa aia de intensitate, îţi spun eu... nimeni nu tuşeşte.

Alte imagini i se perindară fulgerător prin minte. Obrajii ei se îmbujorează. Gâtul şi partea de sus a pieptului i se umplu de pete. Sfârcurile îi sunt moi. La început fuseseră tari, apoi însă nu. Ochii i se întunecă, uneori capătă o nuanţă purpurie în partea de jos. Buzele i se umflă. I se schimbă respiraţia. O inundă o fierbinţeală neaşteptată. O schimbare în mişcarea ritmică a şoldurilor, o încordare, dar

şi altceva, ceva nedesluşit. Fruntea i se încreţeşte. Se chirceşte. Muşcă. Atât de multe reacţii diferite, dar...

— Nimeni nu tuşeşte, repetă el.

Deodată, se simţi cuprins de un soi de stinghereală subită, aşa că-şi trase înapoi farfuria şi luă o înghiţitură de spaghete. Îi trebuia un pretext ca să nu mai spună nimic, fiindcă avea impresia că încălcase nişte reguli, că încă mai exista o anumită zonă, un gen de cunoaştere, acea formă de conştientizare pe care toţi se prefăceau că o ignoră... Fernandez îl privea stăruitor, plină de curiozitate.

— Ai citit toate astea pe undeva?

El clătină din cap, mestecând în acelaşi timp.

— Bărbaţii discută între ei despre astfel de lucruri?

El repetă semnul negativ, fără să scoată un cuvânt.

— Femeile vorbesc.

— Ştiu, spuse el, înghiţind. Dar oricum, a tuşit şi de-aia m-am întrerupt. Nu era implicată, iar eu probabil că m-am... supărat foarte tare din pricina asta. Adică, stătea întinsă pe spate, gemând şi gâfâind, dar de fapt era detaşată. M-am simţit...

— Exploatat?

— Ceva de genul ăsta. Manipulat. Uneori cred că, dacă n-ar fi tuşit chiar în momentul ăla, poate..., rosti Sanders, ridicând din umeri.

— Poate că ar trebui s-o întreb chiar pe ea, spuse Fernandez, arătând cu capul în direcţia lui Meredith.

Sanders îşi ridică privirea şi văzu că ea se apropia de masa lor.

— Ei, fir-ar să fie.

— Calm, calm. Totul e în ordine.

Meredith veni lângă ei, cu un zâmbet larg pe faţă.

— Bună, Louise. Salut, Tom.

Sanders dădu să se ridice.

— Stai, Tom, te rog, rosti ea, punându-i mâna pe umăr şi strângându-l uşor. Am venit doar pentru o clipă.

Zâmbea radios. Arăta exact ca un şef sigur pe el, care se oprise ca să-şi salute nişte colegi. La masa ei, Sanders îl

zări pe Garvin plătind nota de plată. Se întrebă dacă avea să vină şi el la masa lor.

— Louise, votam să-ţi spun că nu-ţi port pică, spuse Meredith. Înţeleg că fiecare trebuie să-şi facă meseria. Şi cred că a fost bine că am reuşit să mai limpezim un pic atmosfera. Sper că şi de-acum încolo vom lucra la fel de productiv.

În timp ce vorbea, Meredith rămase în picioare în spatele scaunului lui Sanders. El se văzu nevoit să stea cu capul întors şi cu gâtul îndoit, ca s-o poată privi.

— Nu vrei să stai jos? întrebă Fernandez.

— Bine, dar numai un minut.

Sanders se ridică în picioare, ca să-i aducă un scaun. Se gândi că, în ochii celor de la *Conley-White*, toate acestea arătau exact cum trebuia. Şeful care nu vrea să deranjeze, aşteptând ca subalternii să-l roage să sc aşeze la masă. În timp ce aducea scaunul se uită în direcţia lor şi văzu că Nichols îi cerceta cu atenţie, pe deasupra ochelarilor, la fel ca tânărul Conley.

Meredith luă loc, iar Sanders îi ţinu scaunul.

— Vrei să mănânci ceva? o întrebă Fernandez cu solicitudine.

— Tocmai am terminat, mulţumesc.

— O cafea?

— Nu, nimic, mulţumesc.

Sanders se aşeză şi el. Meredith se aplecă în faţă.

— Bob mi-a povestit despre intenţia lui de-a trece departamentul ăsta în sectorul public. E foarte interesant. Pare a fi o perspectivă extrem de dinamică.

Sanders sc uită la ea cuprins de uimire.

— Iar Bob şi-a lăcut o listă de denumiri pentru noua companie. Pentru anul viitor, când se va face separarea. Vreau *să*-mi spuneţi cum vi se par: *SpeedCore, SpeedStar, PrimeCore, Talisan* şi *Tensor.* Mie mi se pare că există deja un *SpeedCore,* care face adaptări pentru transformarea maşinilor obişnuite în maşini de curse. *SpeedStar* pică la fix..., poate chiar prea la fix. *PrimeCore* îmi sugerează un

fond de întrajutorare. Dar ce părere aveţi despre *Talisan sau Tensor?*

— Tensor e o marcă de veioze, spuse Fernandez.

— În regulă. Dar *Talisan* e destul de bun, cred.

— *Apple* şi *IBM* au o societate comună care se cheamă *Taligent,* zise Sanders.

— Ai dreptate. Prea apropiat. Dar *MycroDyne?* Nu sună rău. Sau ADG, de la *Advanced Data Graphics?* Ar merge vreuna din astea, ce ziceţi?

— *MicroDyne* e bine.

— Şi mie mi s-a părut la fel. Şi mai era unul, parcă... *Anodyne.*

— Ăsta e un calmant, spuse Fernandez.

— Ce?

— *Anodyne* este un calmant. Un narcotic.

— Oh, las-o baltă! Ultimul, *Synstar.*

— Sună ca o firmă de medicamente.

— Da, într-adevăr. Dar ne-a luat un an pentru a veni cu una mai bună. Şi *MicroDyne* nu-i rea pentru început. Un fel de combinaţie de *micro* cu *Dynamo.* Dă bine, nu crezi?

Înainte ca ei să răspundă, ea şi-a împins scaunul înapoi.

— Trebuie să plec. Noapte bună, Louise. Tom, ne vedem mâine.

Dădu mâna cu amândoi şi apoi traversă încăperea spre Garvin. Se duseră spre masa celor de la *Conley* pentru a-i saluta.

Sanders se holba la ea.

— Ce figură! repetă el. Dumnezeule, vorbea despre nume pentru o companie dar nici măcar nu avea habar ce companie este!

— A fost un spectacol pe cinste!

— Păi, cum să nu, e un spectacol din creştet până-n tălpi. Dar nu pentru noi s-a produs, ci pentru ei.

Sanders arătă cu capul spre oamenii de la *Conley-White,* aflaţi în cealaltă parte a restaurantului. Garvin dădea mâna cu toţi cei de faţă, iar Meredith discuta cu Jim Daly. Acesta făcu o glumă, iar ea izbucni în râs, dându-şi capul pe spate şi arătându-şi gâtul lung.

— Singurul motiv pentru care a vorbit cu noi a fost acela ca mâine, când o să fiu concediat, să nu se creadă că ea a pus la cale lucrul ăsta.

Fernandez achită nota de plată.

— Vrei să mergem? spuse ea. Mai am câteva lucruri de verificat.

— Serios? Ce anume?

— Nu-i exclus ca Alan să fi aflat câte ceva interesant pentru noi.

La masa celor de la *Conley,* Garvin îşi lua la revedere. Făcu un ultim semn de rămas bun, iar apoi se duse să discute cu Carmine. Meredith rămase la masa celor de la *Conley-White.* Stătea în picioare, în spatele lui John Conley, cu mâinile pe umerii lui, în timp ce vorbea cu Daly şi cu Ed Nichols. Ultimul îi spuse ceva, privind pe deasupra ochelarilor, iar Meredith râse şi se dădu mai aproape, ca să se uite peste umărul lui la o hârtie plină cu cifre, pe care acesta o ţinea în mână. Îşi apropiase foarte mult capul de Nichols. Vorbea, mişca aprobator din cap şi arăta spre foaia de hârtie. *Nu verifici unde trebuie.* Sanders se uită cu atenţie la Meredith, care zâmbea şi glumea cu cei trei bărbaţi de la *Conley-White.* Ce-i spusese Phil Blackburn cu o zi în urmă?

„Adevărul e, Tom, că Meredith are relaţii foarte sus-puse în compania asta. A impresionat favorabil o mulţime de oameni importanţi." „Ca, de exemplu, pe Garvin." „Nu numai pe el. Meredith şi-a construit o sferă de influenţă în mai multe zone." „*Conley-White*?" *„Da, şi acolo*."

Lângă el, Fernandez se ridică de la masă. Sanders o imită, zicând:

— Ştii ceva, Louise?

— Ce?

— N-am verificat unde trebuia.

Fernandez se încruntă, iar apoi se uită la masa celor de la *Conley-White.* Meredith încuviinţa din cap, împreună cu Ed Nichols, şi arăta ceva cu o mână, sprijinindu-se de masă cu cealaltă, pentru echilibru. Degetele ei le atingeau pe ale

lui Ed Nichols, în timp ce acesta se uita la foile de hârtie pe deasupra ochelarilor.

— Ochelari caraghioşi..., spuse Sanders.

Nici nu era de mirare că Meredith nu dorise să-l reclame oficial pentru agresiune sexuală. Ar fi fost prea neplăcut pentru relaţia ei cu Ed Nichols. Şi nu era de mirare că Garvin nu avea de gând s-o concedieze. Totul avea o logică perfectă. Şi aşa Nichols nu privea fuziunea cu ochi buni – nu era exclus ca relaţia lui cu Meredith să fie singurul lucru care susţinea edificiul. Fernandez oftă.

— Aşa crezi? E Nichols?

— Mda, de ce nu?

Fernandez clătină din cap.

— Chiar dacă ar fi aşa, nu ne foloseşte. Ei pot să contra-argumenteze orice acuzaţie de favoritism, ca şi o sumedenie de alte lucruri – dacă va fi nevoie. Să ştii că nu e prima fuziune care se aranjează în dormitor. Eu zic s-o laşi baltă.

— Vrei să spui că nu e nimic nefiresc că ea are o legătură cu cineva de la *Conley-White* şi că, datorită acestui lucru, e promovată în funcţie?

— Absolut nimic. Cel puţin, nu în sens strict legal. Aşa că, las-o baltă.

Deodată îşi aminti ce-i spusese Kaplan. *Iar când au concediat-o, nici n-a ştiut de ce.*

— Sunt obosit, zise el.

— Toţi suntem. Şi ei par obosiţi.

În cealaltă parte a sălii, întâlnirea era pe terminate. Hârtiile erau introduse la loc în serviete. Meredith şi Garvin pălăvrăgeau cu ei. Toţi se pregăteau de plecare. Garvin dădu mâna cu Carmine, care îşi conduse musafirii până la intrare şi le deschise uşa. Dar, deodată, totul se întâmplă pe neaşteptate. De afară, din stradă, mai multe lămpi cu cuarţ aruncară spre interior o lumină intensă. Membrii grupului se îngrămădiră laolaltă, prinşi în fasciculul luminos ca într-o capcană. Umbrele lor lungi se întindeau înapoi, spre interiorul restaurantului.

— Ce se-ntâmplă acolo? întrebă Fernandez.

Sanders se întoarse, dar grupul revenise deja în sală, iar uşa se închise la loc. Urmă un moment de haos neaşteptat. Îl auziră pe Garvin zicând:

— Fir-ar a dracului!

După care se întoarse către Blackburn. Acesta rămase încremenit pentru o clipă, cu o expresie de spaimă întipărită pe chip, după care dădu fuga la Garvin, care se mişca nervos de pe un picior pe celălalt. Apoi Garvin încercă să-i liniştească pe cei de la *Conley-White* şi, simultan, să-l muştruluiască pe Blackburn. Sanders se apropie de grup.

— S-a întâmplat ceva?

— Presa asta afurisită, spuse Garvin. KSEA-TV ne aşteaptă în stradă.

— E-o adevărată insultă, spuse Meredith.

— Se interesează de nu ştiu ce proces de agresiune sexuală, spuse Garvin, aruncându-i lui Sanders o privire fioroasă.

Sanders ridică din umeri.

— Mă duc să vorbesc cu ei, zise Blackburn. E de-a dreptul ridicol.

— Mai mult decât ridicol, zise Garvin. E insultător!

Toţi păreau să vorbească în acelaşi timp, căzând de acord că fusese ceva insultător. Dar Sanders observă că Nichols părea tulburat. Meredith îi conduse afară din restaurant pe uşa din spate, ieşind cu ei pe terasă. Blackburn păşi în faţă, în lumina orbitoare. Îşi ţinea mâinile ridicate, ca un om care urma să fie arestat. Pe urmă, uşa se închise.

— Nu-i bine, nu-i bine deloc, murmură Nichols.

— Nu vă faceţi griji, îl cunosc pe directorul de la actualităţi, spuse Garvin. Mă ocup eu de povestea asta.

Jim Daly spuse ceva despre caracterul confidenţial al fuziunii.

— Nici o grijă, spuse Garvin pe un ton sinistru. O să fie al dracului de confidenţial când am s-o rezolv.

După care ieşiră pe uşa din spate, în întunericul nopţii. Sanders se întoarse la masă, unde-l aştepta Fernandez.

— Puţină agitaţie, spuse ea calm.

— Nu chiar puţină, răspunse Sanders.

Aruncă o privire în partea cealaltă a sălii, spre Stephanie Kaplan, care încă nu-şi terminase cina cu fiul ei.

Tânărul vorbea şi gesticula, dar Kaplan privea fix uşa din spate, pe unde plecaseră oamenii de la *Conley-White.* Avea pe chip o expresie ciudată. Apoi, după o clipă, îşi întoarse privirea şi reluă conversaţia cu fiul ei.

Seara era mohorâtă, rece şi neplăcută. Sanders tremura în timp ce făcea cale întoarsă spre biroul lui, însoţit de Fernandez.

— De unde-o fi aflat televiziunea de chestia asta?

— Probabil de la Walsh, spuse Fernandez. Sau poate că din altă parte. E un oraş mic. Oricum, nu e cazul să te preocupe asta. Trebuie să te pregăteşti pentru şedinţa de mâine.

— Am încercat să uit de ea.

— Mda. Ei bine, n-ai voie s-o uiţi.

În faţa lor văzură Pioneer Square, cu ferestrele de la unele clădiri încă puternic luminate. Multe dintre companiile din zonă făceau afaceri cu Japonia şi rămâneau deschise până târziu, pentru a prinde primele ore ale dimineţii la Tokyo.

— Ştii, zise Fernandez, în timp ce-o observam în compania bărbaţilor ăia, am remarcat cât era de calmă.

— Da. Meredith e calmă.

— Foarte stăpână pe sine.

— Da. Aşa e.

— Atunci, cum se face că te-a abordat atât de deschis, şi încă din prima zi? De ce s-a grăbit?

Ce problemă încearcă să rezolve? îi spusese Max. Iată că şi Fernandez întreba acelaşi lucru. Toată lumea părea să înţeleagă, în afară de Sanders. *Tu nu eşti o victimă.* Atunci, rezolvă, îşi zise el. Pune-te pe treabă. Îşi aminti de conversaţia dintre Meredith şi Blackburn, pe când plecau din sala de conferinţe:

Trebuie să se desfăşoare calm şi impersonal. Nu există nici un motiv de ranchiună. În definitiv, faptele sunt de partea ta. E limpede că-i incompetent.

Mai poate intra în baza de date?

Nu. I s-a blocat accesul.

Şi n-are nici o posibilitate să pătrundă în sistemul *Conley-White*?

Absolut nici una, Meredith.

Aveau dreptate, fireşte. Nu avea cum să intre în sistem. Dar ce importanţă avea?

Rezolvă problema, spusese Max. *Fă ce ştii să faci cel mai bine*.

Rezolvă problema.

— La naiba, zise Sanders cu năduf.

— Vine-acuşi, nici o grijă, îl linişti Fernandez.

Era nouă şi jumătate. La etajul patru, echipele care făceau curăţenie lucrau în zona centrală. Sanders intră în birou împreună cu Fernandez. Nu prea ştia de ce veniseră. În acel moment, n-avea nici o idee ce ar putea să mai facă. Fernandez spuse:

— Am să-l sun pe Alan. Poate c-a găsit ceva.

Se aşeză şi începu să formeze numărul. Sanders luă loc la masa de lucru şi rămase cu privirea ţintuită pe monitor. Pe ecranul acestuia se putea citi un mesaj primit prin poşta electronică:

NICI ACUM NU VERIFICI UNDE TREBUIE.
UN PRIETEN.

— Nu pricep cum, spuse el, cu ochii pe ecran.

Se simţea iritat, ca şi cum s-ar fi chinuit cu un rebus pe care toată lumea putea să-l rezolve, în afară de el. Fernandez spuse:

— Alan? Sunt Louise. Ce-ai aflat? Aha, da. E cumva... Da, mare păcat, Alan. Nu, acum nu ştiu. Dacă poţi, bine. Când te vezi cu ea? În regulă. Fă tot ce poţi, spuse ea, închizând telefonul. În seara asta n-avem noroc.

— Şi nu mai avem timp.
— Da.

Sanders continuă să privească mesajul de pe ecranul computerului. Cineva din interiorul companiei încerca să-l ajute, spunându-i că nu verifica unde trebuia. Mesajul părea să sugereze că Sanders avea, totuşi, o posibilitate să verifice şi cealaltă companie. Şi, după toate probabilităţile, cel care cunoştea situaţia îndeajuns de bine încât să-i trimită acest mesaj ştia totodată că lui Sanders îi fuseseră anulate privilegiile de acces în sistemul informatic *DigiCom*. Ce putea să facă? Nimic. Fernandez spuse:

— Cine crezi tu că e acest „prieten"?
— Nu ştiu.
— Să presupunem c-ar trebui să ghiceşti.
— Nu ştiu.
— Cine-ţi vine în minte? insistă ea.

Luase în considerare posibilitatea ca „prietenul" să fie Mary Anne Hunter. Dar Mary Anne nu era expertă în probleme tehnice; punctul ei forte era marketingul. Era improbabil să-i trimită mesaje prin Internet, pe rute ocolite. Probabil că nici nu ştia ce era Internet-ul. Deci nu era Mary Anne. Şi nici Mark Lewyn. Lewyn era foarte supărat pe el. Don Cherry? Sanders zăbovi un timp asupra acestei posibilităţi. Într-un fel, era exact stilul lui Cherry. Dar, în singura ocazie când Sanders îl întâlnise de când începuseră toate astea, Cherry se purtase deosebit de neprietenos. Nu putea fi nici Cherry.

Atunci, cine? Ăştia erau singurii oameni din Seattle care aveau privilegii de acces în sistemul informatic. Hunter, Lewyn, Cherry. O listă scurtă. Stephanie Kaplan? Improbabil. În esenţă, Kaplan era greoaie, lipsită de imaginaţie şi nu cunoştea destule lucruri despre computere ca să facă aşa ceva. Să fi fost cineva din afara companiei? Ar putea fi Gary Bosak, îşi zise. Probabil că Gary se simţise vinovat de faptul că-i întorsese spatele lui Sanders. Iar Gary avea instinctele viclene şi acel simţ al umorului tipice „piraţilor" computerelor. Putea foarte bine să fie Gary. Dar nici asta nu-l ajuta în vreun fel pe Sanders. *Tu ai fost*

întotdeauna bun în problemele tehnice. Ăsta a fost mereu punctul tău forte.

Scoase din dulap unitatea de disc Twinkle, care nu fusese încă extrasă din punga de plastic. De ce ceruseră să fie ambalată astfel? N-are a face, îşi zise. Concentrează-te. Era ceva în neregulă cu aparatul. Dacă ar şti asta, ar avea răspunsul. Cine ar putea să ştie? Ambalat în plastic... Era ceva în legătură cu linia de producţie. Asta trebuia să fie. Căută febril printre materialele de pe birou şi găsi caseta DAT. O introdus în aparatul de reproducere.

Conţinea înregistrarea convorbirii avute cu Arthur Kahn. Kahn ocupa o jumătate a ecranului, Sanders – pe cealaltă. În spatele lui Arthur, linia de asamblare puternic luminată sub grupurile de lămpi fluorescente. Kahn tuşi şi îşi frecă bărbia.

„Salut, Tom. Ce mai faci?"

„Bine, Arthur."

„Mă bucur. Îmi pare rău de noua organizare."

Dar Sanders nu mai asculta convorbirea. Se uita la Kahn. Observă că acesta stătea foarte aproape de camera video, atât de aproape, încât avea trăsăturile uşor neclare, nefocalizate. Faţa i se vedea mare pe ecran şi acoperea orice imagine clară a liniei de producţie din spatele lui.

„Ştii bine ce sentimente am", rosti Kahn în cadrul ecranului.

Faţa lui acoperea linia. Sanders se mai uită la ecran o clipă, iar apoi opri derularea casetei.

— Hai să mergem jos, spuse el.

— Ţi-a venit vreo idee?

— Să-i zicem o ultimă speranţă.

Acţionară comutatoarele şi câteva lumini puternice se aprinseră deasupra meselor echipei de diagnosticare.

— Ce e aici? întrebă Fernandez.

— Ăsta-i locul unde se verifică unităţile de disc.

— Cele care nu funcţionează?

— Exact.

— Mă tem că nu..., începu Fernandez, ridicând din umeri.

— Nici eu, zise Sanders. Nu sunt specialist în probleme tehnice. Nu ştiu decât să-i înţeleg pe oameni.

Ea se uită de jur-împrejur prin încăpere.

— Şi chestia asta poţi s-o înţelegi?

— Nu, răspunse el cu un oftat.

— Au terminat? întrebă Fernandez.

— Nu ştiu.

Şi deodată văzu că terminaseră. În mod cert. Pentru că, altfel, echipa de diagnosticare ar fi lucrat toată noaptea, încercând să fie gata pentru şedinţa de-a doua zi. Dar acoperiseră mesele de lucru şi se duseseră la întrunirea asociaţiei profesionale, pentru că terminaseră. Problema fusese rezolvată. Toată lumea ştia, în afară de el. Iată de ce desfăcuseră numai trei aparate. Nu mai avuseseră nevoie să le desfacă şi pe celelalte. Şi ceruseră ca dispozitivele să fie ambalate etanş în plastic... Pentru că... Înţepăturile...

— Aerul, spuse el.

— Aerul?

— Ei cred că aerul e de vină.

— Ce aer?

— Aerul din fabrică.

— Fabrica din Malaysia?

— Exact.

— Înseamnă că e vorba de aerul din Malaysia?

— Nu. Aerul din fabrică.

Se uită încă o dată la caietul de pe masă. „PPU" urmat de un şir de cifre. PPU venea de la „particule per unitate". Era unitatea de măsură standard pentru gradul de puritate al aerului dintr-o fabrică. Iar aceste cifre, situate între 2 şi 11, erau mult prea mari. Trebuiau să se situeze în jurul lui zero..., cel mult unu. Aceste cifre erau inacceptabile. Aerul din fabrică era impur. Asta însemna că mizeria pătrundea în optica de separare, în braţele unităţii de disc, în conexiunile circuitelor integrate... Se uită la circuitele ataşate pe placa de montaj.

— Dumnezeule, spuse apoi.

— Ce este?

— Uită-te.

— Nu văd nimic.

— Între circuite şi placă e o distanţă. Cipurile nu sunt aşezate corect.

— Mie mi se par în ordine.

— Nu-i deloc aşa.

Se întoarse către unităţile aşezate în stivă. Văzu dintr-o ochire că cipurile fuseseră montate alandala. Unele stăteau lipite de placă, iar altele la o distanţă de câţiva milimetri, aşa încât se vedeau contactele metalice.

— Asta nu-i în regulă, spuse Sanders. Aşa ceva n-ar trebui să se întâmple sub nici o formă.

Adevărul era că cipurile se montau pe linie, cu ajutorul unor instalaţii automate specializate. La ieşirea de pe linie, toate cipurile de pe toate plăcile trebuiau să arate la fel. Dar nu arătau. Erau diferite. Din cauza asta apăreau neregularităţi în tensiune, probleme de blocare a memoriei – tot felul de chestii aleatorii. Adică exact ceea ce păţeau ei.

Se uită la lista de defecte de pe tablă. Unul din puncte îi atrase atenţia. D. Mecanice. Echipa de diagnosticare bifase de două ori punctul D, referitor la defectele mecanice. Aşadar, problema cu unităţile de disc CD-ROM era de natură mecanică. Adică, o problemă la linia de producţie. Iar linia de producţie intra în responsabilitatea lui. El o proiectase, tot el o pusese în funcţiune. El verificase toate specificaţiile tehnice la acea linie, de la început până la sfârşit. Iar acum linia funcţiona necorespunzător. Era sigur că nu din vina lui. Ceva trebuie să se fi întâmplat după ce pusese în funcţiune linia. Într-un fel sau altul, se făcuse o modificare, iar linia nu mai funcţiona. Dar ce se întâmplase? Ca să afle, trebuia să intre în bazele de date. Însă avea accesul blocat. Nu exista nici o posibilitate de a intra în circuit.

Imediat se gândi la Gary Bosak. Bosak ar putea să-l introducă în sistem. Sau, la fel de bine, oricare dintre programatorii din echipa lui Cherry. Puştii ăştia erau nişte împătimiţi ai computerelor: puteau să pătrundă ilegal într-un sistem pur şi simplu de dragul unei distracţii nevinovate,

aşa cum oamenii obişnuiţi se duc la bar să bea o cafea. Numai că la acea oră în clădire nu se afla nici un programator. Şi nu ştia când aveau să se întoarcă de la întrunire. Nu te puteai bizui deloc pe puştii ăştia. Ca şi ăla care vomitase pe platforma coridorului. Ăsta era necazul. Nişte copii, ale căror jucării erau platformele şi alte asemenea chestii. Nişte puşti inteligenţi şi creatori, care-şi puteau permite să se prostească, fără nici o grijă, şi...

— O, Dumnezeule, spuse el. Louise.

— Da?

— Există o posibilitate să facem asta.

— Ce să facem?

— Să pătrundem în baza de date.

Se întoarse şi se grăbi să iasă din încăpere. În timp ce mergea, căută prin buzunare cartela electronică găsită cu câtva timp în urmă.

— Mergem undeva? întrebă Fernandez.

— Da, mergem.

— N-ai vrea să-mi spui şi mie unde?

— La New York, spuse Sanders.

Luminile se aprinseră una după alta, în câteva şiruri lungi. Fernandez privi cu atenţie înjur.

— Ce-i asta? Sala de sport din iad?

— E un simulator de realitate virtuală, spuse Sanders.

Ea se uită la platformele circulare pentru simularea deplasării şi la mulţimea de cabluri şi fire care atârnau din tavan.

— Aşa ai de gând să ajungi la New York?

— Exact.

Sanders se duse la dulapurile cu echipamente. Pe nişte afişe mari stătea scris: „A nu se atinge" şi „Jos labele, ageamiule". Şovăi, căutând pupitrul de comandă.

— Sper că ştii ce faci, zise Fernandez, stând lângă una din platformele de simulare şi uitându-se la căştile argintii. Fiindcă mi se pare că te poţi şi electrocuta cu chestia asta.

— Mda, ştiu.

Sanders ridică pe rând husele monitoarelor şi le aşeză la loc, mişcându-se cu repeziciune. Găsi comutatorul principal. O clipă mai târziu, instalaţia începu să zumzăie. Unul după celălalt, monitoarele prinseră viaţă.

— Urcă-te pe platformă, spuse Sanders.

Se apropie de ea şi o ajută să se suie pe platformă. Fernandez îşi mişcă prudent picioarele, simţind cum se roteau micile sfere de cauciuc. Imediat se produse o străfulgerare provenită de la lasere.

— Ce-a fost asta?

— Scannerul. Te cartografiază. Nu-ţi face griji în privinţa asta. Uite casca.

Coborî casca atârnată de tavan şi începu să i-o aşeze pe cap.

— Ia stai puţin, spuse ea, trăgându-se într-o parte. Ce-i asta?

— Dispozitivul are două mici ecrane de afişaj, care îţi proiectează imagini direct în faţa ochilor. Hai, pune-ţi-o. Şi ai grijă, chestiile astea sunt scumpe.

— Cât de scumpe?

— Un sfert de milion de dolari bucata.

Îi aranja dispozitivul pe cap, potrivindu-i şi căştile la urechi.

— Nu văd nici o imagine. E întuneric beznă aici.

— Asta fiindcă n-ai fost conectată, Louise.

Îi conectă cablurile.

— Oho, făcu ea cu o voce suprinsă. Ia te uită... Văd un ecran mare şi albastru, ca un ecran de cinematograf. Chiar în faţa mea. În partea de jos sunt două cutii. Pe una scrie „PORNIT" şi pe cealaltă „OPRIT"

— Să nu atingi nimic. Ţine-ţi mâinile pe bara asta, spuse el, aşezându-i degetele pe balustrada platformei. Acum am să mă racordez şi eu.

— Chestia asta de pe cap îmi dă o senzaţie stranie.

Sanders păşi pe cea de-a doua platformă şi coborî casca din tavan, după care conecta cablul.

— Imediat vin lângă tine, spuse el.

Îşi puse casca pe cap. Văzu ecranul albastru, înconjurat de întuneric. Se uită în stânga şi o observă pe Fernandez lângă el. Părea întrutotul normală, îmbrăcată în haine de oraş. Camera video îi înregistra înfăţişarea, iar computerul elimina platforma şi casca.

— Te văd, spuse ea surprinsă.

Apoi zâmbi. Acea porţiune a chipului ei care fusese acoperită de căşti era animată de computerul care-i conferea un aspect uşor ireal, ca de desen animat.

— Apropie-te de ecran.

— Cum?

— Mergi. Cum se merge, Louise.

Sanders înainta pe platformă. Ecranul albastru deveni tot mai mare, până când acoperi întreg câmpul vizual. Se duse aproape de butonul „PORNIT" şi apăsă pe el cu degetul. Pe ecran apăru scris cu nişte litere uriaşe:

DIGITAL COMMUNICATIONS
SISTEME INFORMATICE

Dedesubt, o listă cu componentele unui mediu de programe supradimensionat. Ecranul arăta ca orice ecran de monitor de la *DigiCom*, ce putea fi întâlnit în orice birou, mărit însă la o scară uriaşă.

— Un terminal de computer gigantic, spuse Fernandez. Minunat. Exact ceea ce a sperat toată lumea.

— Aşteaptă.

Sanders împunse ecranul cu degetul, selectând componentele de meniu. Se auzi un fel de şuierat brusc, iar scrisul de pe ecran se curbă înăuntru, trăgându-se înapoi şi adâncindu-se, până când formă un soi de pâlnie care se întindea în faţa lor la mare distanţă. Fernandez rămase tăcută. Asta i-a cam luat piuitul, îşi zise Sanders. Sub ochii lor, pâlnia albastră începu să-şi modifice forma. Se lărgi şi deveni dreptunghiulară. Scrisul şi culoarea albastră dispărură. Sub picioarele lui apăru o podea. Părea făcută din marmură cu vinişoare. Pereţii laterali se acoperiră cu lambriuri de lemn. Tavanul era alb.

— E un coridor, spuse ea cu glas scăzut.

Coridorul continuă să se clădească singur, iar detaliile se adăugară progresiv. Pe pereţi apărură dulapuri şi sertare. Coloane de susţinere se formară de-a lungul lui. Se deschiseră alte holuri, ce dădeau în alte coridoare. Mari dispozitive de iluminat apăreau din pereţi şi se aprindeau singure. Coloanele începuseră să arunce umbre pe pardoseala de marmură.

— E ca o bibliotecă, spuse ea. O bibliotecă desuetă.

— Partea asta, da.

— Dar câte părţi există?

— Nu ştiu sigur.

Începu să meargă înainte. Ea se grăbi să-l ajungă din urmă. În căşti se auzi zgomotul paşilor pe marmură. Cherry adăugase şi acest detaliu – pentru atmosferă.

— Ai mai fost vreodată pe aici? întrebă Fernandez.

— Acum câteva săptămâni. Dar de când l-au terminat, n-am mai fost.

— Unde mergem acum?

— Nu sunt sigur. Dar undeva pe aici există o cale de intrare în baza de date *Conley-White*.

— Unde se află? întrebă ea.

— În informaţii, Louise. Toate astea nu-s decât informaţii.

— Coridorul ăsta e o informaţie?

— Nu există nici un coridor. Tot ce vezi e doar un noian de numere. Este baza de date a companiei noastre, exact aceeaşi bază de date folosită zilnic de angajaţi prin intermediul terminalelor de computer. Atât că pentru noi ea este reprezentată în felul ăsta.

Păşind alături de el, ea zise:

— Mă-ntreb cine-o fi făcut decorarea.

— E modelată după o bibliotecă reală. Mi se pare că după cea din Oxford.

Ajunseră la o răscruce de coridoare. Deasupra capului lor atârnau nişte indicatoare mari. Pe unul scria „Contabilitate". Pe altul „Serviciu Personal". Pe un al treilea stătea scris „Marketing".

— M-am prins, zise Fernandez. Ne aflăm în baza de date a companiei tale.

— Exact.

— E uluitor.

— Mda. Atât că noi nu aici trebuie să fim. Într-un fel sau altul, trebuie să intrăm în sistemul *Conley-White*.

— Şi cum o facem?

— Nu ştiu, zise Sanders. Am nevoie de ajutor.

— Ajutorul a venit, spuse o voce liniştită din apropiere.

Sanders se uită în direcţia de unde veniseră cuvintele şi văzu un îngeraş cam de vreo treizeci de centimetri. Era alb şi plutea în aer, aproape de capul lui. Ţinea în mâini o lumânare pâlpâitoare.

— Fir-ar să fie.

— Îmi pare rău, spuse îngerul. A fost o comandă? Nu identific „Fir-ar să fie".

— Nu, spuse Sanders grăbit. Nu e o comandă.

Se gândi că va trebui să fie cu băgare de seamă, altfel puteau să defecteze sistemul.

— Prea bine. Îţi aştept comanda.

— Îngeraş, am nevoie de ajutor.

— Ajutorul e-aici.

— Cum intru în baza de date *Conley-White?*

— Nu recunosc „baza de date *Conley-White".*

Logic, îşi zise Sanders. Echipa lui Cherry nu apucase să programeze nimic despre *Conley-White* în sistemul de ajutorare. Trebuia să-şi formuleze întrebările într-un mod mai general.

— Îngeraş, caut o bază de date.

— Prea bine. Accesul în bazele de date se face prin intermediul tastaturii.

— Unde-i tastatura? întrebă Sanders.

— Strânge pumnul. Sanders se conformă şi o tastatură de culoare gri se formă în aer, dându-i impresia că o ţine în mână.

— Bravos, spuse Fernandez.

— Ştiu şi glume, spuse îngerul. Doriţi să vă spun una?

— Nu, zise Sanders.

— Prea bine. Îţi aştept comanda.

Sanders se uită atent la tastatură. Conţinea un lung şir de comenzi de operare, cu săgeţi şi butoane pe care trebuia apăsat. Fernandez spuse:

— Ce-i asta? Cel mai complicat dispozitiv de comandă de la distanţă din lume?

— Cam aşa ceva.

Găsi un buton pe care scria ALTE BD. De el avea nevoie, aşa că apăsă. Nu se întâmplă nimic. Apăsă din nou.

— Poarta de acces se deschide, anunţă îngerul.

— Unde? Nu văd nimic.

— Poarta de acces se deschide.

Sanders aşteptă. Deodată îşi dădu seama că sistemul *DigiCom* trebuia să realizeze mai întâi conexiunea cu orice bază de date îndepărtată. Conectarea se afla în curs de realizare, iar asta provoca o întârziere.

— Conectare... acum, spuse îngerul.

Peretele Coridorului începu să se destrame. Văzură o gaură mare şi neagră, şi nimic dincolo de ea.

— E înfiorător, spuse Fernandez.

Începură să apară nişte linii subţiri albe, care conturau un nou coridor. Spaţiile dintre linii se umplură pe rând, creând o aparenţă de forme solide.

— Ăsta arată altfel, observă Fernandez.

— Conexiunea se face prin intermediul unei linii informatice de mare viteză, spuse Sanders. Dar chiar şi aşa, e mult mai lentă.

Sub ochii lor, Coridorul se reclădi de la sine. De data aceasta pereţii erau cenuşii. Aveau în faţă o lume în alb-negru.

— Fără culori?

— Sistemul încearcă să genereze un mediu mai simplu. Culoarea presupune deplasarea unei cantităţi mai mari de informaţii. Aşa că ăsta e alb-negru.

Noului coridor i se adăugară luminile, tavanul şi o pardoseală. După o clipă, Sanders spuse:

— Intrăm?

— Vrei să spui că baza de date *Conley-White* e aici?

— Întocmai, zise Sanders.

— Nu ştiu, zise ea pe un ton ezitant. Asta ce mai e?

Drept în faţa lor se afla un gen de flux de paraziţi electrostatici în alb-negru. Acesta curgea pe pardoseală şi de-a lungul pereţilor, scoţând un şuierat puternic.

— Cred că sunt paraziţi de pe circuitele telefonice.

— Nu se-ntâmplă nimic dacă trecem dincolo?

— N-avem încotro.

Sanders porni primul. Imediat se auzi un mârâit. Un câine uriaş le bloca trecerea. Avea trei capete care pluteau undeva deasupra trupului, uitându-se în toate direcţiile.

— Ce-i asta?

— Probabil o reprezentare a sistemului lor de securitate. Cherry şi umorul lui caracteristic, îşi zise Sanders.

— Ne poate face vreun rău?

— Pentru Dumnezeu, Louise. E doar un desen animat.

Undeva, fireşte, exista un sistem adevărat de monitorizare a bazei de date *Conley-White*. Putea să fie un automat, după cum putea să fie un om în carne şi oase, care să supravegheze intrările şi ieşirile din sistem ale beneficiarilor. Dar la New York era aproape unu noaptea. Aproape sigur, câinele era un dispozitiv automat. Sanders merse înainte, păşind prin fluxul electrostatic. Câinele îl întâmpină cu un mârâit. Cele trei capete se rotiră şi îi urmăriră trecerea cu ochii creati artificial, ca într-un desen animat. Impresia era stranie, dar nu se întâmplă nimic. Se uită înapoi la Fernandez.

— Vii?

Ea se deplasă şovăind. Îngerul rămase în urmă, planând, undeva în aer.

— Nu vii şi tu, îngeraş?

Nu primi nici un răspuns.

— Probabil că nu poate să treacă de poarta de acces, spuse Fernandez. Nu-i programat.

Merseră de-a lungul coridorului cenuşiu. Pereţii erau căptuşiţi cu sertare nemarcate.

— Parc-am fi la morgă, spuse Fernandez.

— Ei bine, cel puţin bine că am ajuns.

— Asta e baza de date a companiei lor din New York?

— Da. Sper să găsim ce căutăm.

— Ce căutăm?

El nu-i răspunse. Se aproapie la întâmplare de un sertar şi îl deschise. Cercetă dosarele în grabă.

— Autorizaţii de construcţie, spuse el. Pentru nu ştiu ce depozit din Maryland.

— De ce n-au etichete sertarele?

Chiar în timp ce ea punea întrebarea, Sanders văzu etichetele apărând treptat pe suprafeţele cenuşii.

— Cred că e nevoie de timp, spuse Sanders, întorcându-se, privind în toate direcţiile şi cercetând celelalte etichete. În regulă. Aşa-i mai bine. Fişele de personal sunt pe peretele ăsta, uite-aici.

Merse de-a lungul peretelui şi trase un sertar.

— Hopa! făcu Fernandez.

— Ce e?

— Vine cineva, spuse ea cu o voce schimbată.

Dinspre celălalt capăt al coridomlui se apropia o siluetă cenuşie. Era prea departe ca să se poată desluşi vreun detaliu, însă mergea întins către ei.

— Ce facem acum?

— Nu ştiu, zise Sanders.

— Poate să ne vadă?

— Nu ştiu. Nu cred.

— Adică, noi putem să-l vedem, dar el nu?

— Nu ştiu.

Sanders încercă să găsească o explicaţie. Cherry instalase un alt sistem virtual la hotel. Dacă cineva se afla în sistemul acela, probabil că-i putea vedea. Dar Cherry spusese că sistemul îi reprezenta şi pe ceilalţi beneficiari, ca de exemplu pe cei care intrau în baza de date prin intermediul unui computer. Iar cineva care se folosea de un computer nu avea cum să-i vadă. Un utilizator de computer nu putea să ştie cine se mai afla în sistem. Silueta continuă să înainteze. Părea să se deplaseze în salturi. Văzură mai multe detalii; începură să desluşească ochii, un nas, o gură.

— E realmente înfiorător, spuse Sanders.

Silueta se apropiase şi mai mult, iar detaliile deveniră din ce în ce mai numeroase.

— Ia te uită! exclamă Sanders.

Era Ed Nichols. De aproape, văzură că faţa lui Nichols era reprezentată de o fotografie alb-negru, înfăşurată cu stângăcie în jurul unui cap în formă de ou, proţăpit pe un trup mobil care semăna cu un manechin sau cu o marionetă. Era o formă realizată pe computer. Ceea ce însemna că Nichols nu folosea sistemul virtual. Probabil că intrase în baza de date cu ajutorul agendei-computer, din camera lui de hotel. Nichols trecu de ei şi-şi continuă neabătut drumul.

— Nu poate să ne vadă.

— De ce are faţa în halul ăla? întrebă Fernandez.

— Cherry zice că sistemul scoate din dosar o fotografie şi o lipeşte peste figura utilizatorului.

Silueta lui Nichols îşi continuă drumul de-a lungul coridorului, îndepărtându-se de ei.

— Ce-o fi căutând aici?

— Hai să aflăm.

Merseră după Nichols pe coridor, până când acesta se opri în dreptul unui fişet. Deschise sertarul şi începu să caute printre dosare. Sanders şi Fernandez se apropiară de el, urmărindu-l cu atenţie. Silueta lui Ed Nichols realizată pe computer răsfoi însemnările proprii şi mesajele primite prin poşta electronică. Căută în urmă cu două luni, apoi cu trei şi cu şase. După aceea începu să scoată diverse foi de hârtie, care păreau să atârne în aer în timp ce le citea. Rapoarte, însemnări. Cu caracter „personal" şi „confidenţial" Copii pentru dosar.

— Astea toate se referă la achiziţii, spuse Sanders.

Alte însemnări ieşiră la iveală. Nichols le extrăgea la iuţeală, una după alta.

— Caută ceva anume.

Nichols se opri. Găsise ceea ce căuta. Silueta cenuşie, realizată pe computer, ţinea o foaie în mână şi se uita la ea. Sanders citi peste umărul lui, rostind unele fraze cu glas tare, ca s-audă şi Fernandez.

— Un raport datat 4 decembrie, anul trecut. „Întâlnit ieri cu Garvin şi Johnson la Cupertino, în legătură cu posibila achiziţie a companiei *DigiCom*..." bla bla... „Primă impresie foarte favorabilă... Excelentă dotare în domeniile principale pentru care dorim să achiziţionăm..." bla bla... „Personal executiv foarte capabil şi progresiv la toate nivelurile. Impresionat în special de competenţa domnişoarei Johnson, în pofida tinereţii." Cred şi eu c-ai fost impresionat, Ed.

Silueta artificială a lui Nichols merse de-a lungul coridorului până la un alt sertar, pe care-l deschise. Nu găsi ce voia şi-l închise la loc, după care se duse la un altul. Începu să citească din nou, ceea ce făcu şi Sanders:

— „Raport către John Marden. Probleme de costuri cu privire la achiziţionarea companiei *DigiCom*"... bla bla... „Îngrijorare pentru costurile dezvoltării tehnologiei de vârf în noua companie"... bla bla... Asta era. „Domnişoara Johnson s-a angajat să-şi demonstreze responsabilitatea financiară în noua operaţiune deschisă în Malaysia... Sugerează că se pot face economii... Se aşteaptă reduceri de costuri." Cum dracu' ar fi putut să facă asta?

— Ce să facă? întrebă Fernandez.

— Să demonstreze responsabilitatea financiară în operaţiunea din Malaysia? Asta a fost operaţiunea mea.

— Hopa, făcu Fernandez. Acum să vezi.

Sanders se uită la ea. Fernandez privea fix în lungul coridorului. Se întoarse ca să vadă şi el. Încă o siluetă se apropia de ei.

— E aglomeraţie mare în noaptea asta, spuse Sanders.

Dar chiar şi de la distanţă, putu vedea că silueta era diferită. Capul semăna mai mult cu unul real, iar corpul era reprezentat în amănunţime. Silueta mergea firesc, fără poticneli.

— S-ar putea să dăm de necaz, zise el, după ce-l recunoscu pe bărbatul care încă nu ajunsese în dreptul lor.

— E John Conley, spuse Fernandez.

— Exact. Şi a urcat pe platforma de simulare.

— Ceea ce înseamnă?...

Conley se opri brusc în mijlocul coridorului şi se uită lung.

— Poate să ne vadă, zise Sanders.

— Poate? Cum aşa?

— E pe sistemul instalat de noi la hotel. De-aia apare atât de detaliat. Se află pe celălalt sistem virtual, aşa că poate să ne vadă, aşa cum şi noi putem să-l vedem.

— Hait!

— Bine zis.

Conley făcu câţiva paşi cu încetineală. Îşi mută privirea încruntată de la Sanders la Fernandez, apoi la Nichols şi iarăşi la Sanders. Părea să nu ştie ce să facă. Deodată îşi duse degetul la buze, îndemnându-i să păstreze tăcerea.

— Poate să ne şi audă? întrebă Fernandez în şoaptă.

— Nu, răspunse Sanders cu voce normală.

— Putem să vorbim cu el?

— Nu.

Conley păru să ia o decizie. Se apropie de Sanders şi Fernandez, până când ajunse la un pas de ei. Se uită din nou de la unul la celălalt, îi puteau vedea expresia perfect. Pe urmă zâmbi şi întinse mâna. Sanders întinse şi el mâna şi i-o strânse. Nu simţi nimic dar, prin intermediul căştii, văzu ceva care semăna cu mâna lui strângând-o pe a lui Conley. Apoi Conley dădu mâna şi cu Fernandez.

— Asta-i o chestie tare stranie, spuse Fernandez.

Conley arătă către Nichols, pe urmă spre propriii săi ochi şi din nou către Nichols. Sanders încuviinţă din cap. Se duseră cu toţii aproape de Nichols, care continua să caute printre dosare.

— Vrei să spui că şi Conley îl urmăreşte?

— Da.

— Deci, putem cu toţii să-l vedem pe Nichols…

— Da.

— Dar Nichols nu poate să ne vadă pe noi.

— Exact.

Silueta cenuşie a lui Ed Nichols scotea cu febrilitate dosare dintr-un sertar.

— Ce-o mai fi căutând? zise Sanders. Aha. Verifică evidenţele cheltuielilor. Uite că a găsit una: „Cabana Sunset Shores, Carmel. 5 şi 6 decembrie". La două zile după raportul lui. Ia uită-te la cheltuieli. O sută zece dolari pentru micul dejun? Nu ştiu ce mă face să cred că Ed al nostru n-a fost singur acolo.

Se uită la Conley. Acesta clătină din cap, încruntat. Pe neaşteptate, dosarul pe care Nichols îl ţinea în mână dispăru.

— Ce s-a întâmplat?

— Cred că tocmai l-a şters din memorie.

Nichols căută mai departe printre documente. Găsi încă patru, referitoare la Sunset Shores, şi le şterse pe toate, făcându-le să dispară. Pe urmă închise sertarul, se întoarse şi plecă.

Conley rămase în urmă. Se uită la Sanders şi, cu un gest rapid, îşi trecu degetul întins prin dreptul beregăţii. Sanders încuviinţă din cap. Conley îşi duse din nou degetul la buze. Sanders dădu din cap aprobator. Avea să păstreze secretul.

— Haide, îi spuse el lui Fernandez. Aici am terminat.

Porni înapoi către coridorul *DigiCom*. Ea îl ajunse din urmă, iar apoi spuse:

— Cred că avem însoţitori.

Sanders îşi întoarse privirea: Conley venea în urma lor.

— E-n ordine, spuse el. Lasă-l să vină.

Traversară în sens invers poarta de acces, trecând pe lângă câinele care lătra, şi reveniră în biblioteca în stil victorian.

— E bine să te simţi din nou acasă, nu-i aşa? spuse Fernandez cu un oftat.

Conley mergea alături de ei, fără să-şi manifeste surprinderea. Dar, în fond, el văzuse Coridorul şi înainte. Sanders grăbi pasul. Îngerul plutea lângă el.

— Îţi dai seama, spuse Fernandez, că toate astea n-au nici o noimă? Pentru că Nichols e cel care s-a împotrivit achiziţiei, iar Conley pledează în favoarea ei.

— Aşa este, spuse Sanders. Se potriveşte. Nichols o reglează pe Meredith. O promovează din culise ca noua şefă a departamentului. Şi cum maschează treaba asta? Bombănind şi bodogănind întruna faţă de oricine stă să-l asculte.

— Adică să fie doar o mască?

— Sigur că da. De-aia Meredith n-a răspuns niciodată la obiecţiile lui din timpul şedinţelor. Ştia că nu reprezintă o ameninţare reală.

— Şi Conley? spuse ea.

Subiectul întrebării continua să meargă alături de ei.

— Conley vrea în mod sincer achiziţia. Şi vrea ca totul să funcţioneze bine. E deştept şi cred că-şi dă seama că Meredith e incompetentă pentru postul ăsta. Dar Conley ştie că Meredith e preţul plătit pentru sprijinul lui Nichols. Aşa că, cel puţin deocamdată, Conley a fost de acord cu alegerea ei.

— Şi acum ce facem?

— Aflăm date despre ultima piesă care lipseşte.

— Aceasta fiind...?

Sanders începu să caute de-a lungul holului denumit OPERAŢIUNI. Nu era zona lui din baza de date, cu excepţia anumitor porţiuni de suprapunere. Dosarele erau etichetate şi aranjate în ordine alfabetică. Merse de-a lungul rândului până când găsi DIGICOM/ MALAYSIA SA. Îl deschise şi căută secţiunea marcată PIF – punere în funcţiune. Dădu peste propriile referate, studii de fezabilitate, rapoarte de la faţa locului, negocieri cu guvernul, primele specificaţii de montaj, referate de la furnizorii din Singapore, alte negocieri cu guvernul, toate acoperind o perioadă de doi ani.

— Ce cauţi?

— Planurile de construcţie.

Se aştepta să vadă teancurile groase de desene de execuţie şi rapoarte de inspecţie, dar nu găsi decât un dosar subţire. Despături prima schiţă şi o imagine tridimensională a fabricii pluti în aer în faţa lui. La început, se văzu doar un contur, care se umplu însă foarte rapid şi

căpătă o înfăţişare compactă. Sanders, Fernandez şi Conley stăteau fiecare pe câte o latură a „construcţiei" şi se uitau la ea. Semăna cu o casă a păpuşilor, foarte mare şi foarte detaliată. Se uitară înăuntru, pe ferestre. Sanders apăsă pe un buton. Modelul deveni transparent, iar apoi se transformă într-o secţiune; văzură linia de asamblare, partea esenţială a fabricii. O linie verde – banda rulantă – începu să se mişte, iar maşinile şi muncitorii se puseră în mişcare ca să asambleze unităţile de disc, pe măsură ce piesele componente veneau pe bandă.

— Ce cauţi?

— Reviziile, spuse el, clătinând din cap. Ăsta-i primul set de planuri.

A doua schiţă purta marcajul „Revizia 1 /Primul set", însoţit de dată. O deschise. Modelul fabricii păru să pâlpâie preţ de o clipă, dar rămase neschimbat.

— Nu s-a întâmplat nimic.

Următoarea schiţă era intitulată „Revizia 2/Numai detalii". Încă o dată, când o desfăcu, imaginea fabricii pâlpâi pentru un timp scurt, dar fără să se modifice în vreun fel.

— Conform acestor înregistrări, fabrica n-a trecut prin nici o revizie, spuse Sanders. Dar noi ştim c-au existat câteva.

— Ce face ăsta? zise Fernandez, care se uita la Conley.

Sanders văzu că însoţitorul lor articula nişte cuvinte, exagerându-şi mişcările buzelor.

— Încearcă să ne spună ceva, îi zise ea lui Sanders. Înţelegi despre ce-i vorba?

— Nu.

Sanders îl urmări o clipă, dar imaginea deformată a feţei lui Conley făcea imposibilă desluşirea cuvintelor. În cele din urmă, Sanders clătină din cap. Conley făcu un gest aprobator şi luă tastatura din mâna lui Sanders. Apăsă pe un buton cu inscripţia ASOCIAT, iar Sanders văzu o listă de baze de date asociate, apărând brusc în aer. Era o listă extinsă, incluzând autorizaţiile primite de la guvernul Malaysian, însemnări ale arhitecţilor, contractele cu

antreprenorii, inspecţiile sanitare şi medicale şi multe altele. Una peste alta, lista cuprindea aproape optzeci de puncte. Sanders era sigur că l-ar fi trecut cu vederea pe cel aflat în mijlocul listei, către care Conley tocmai arăta cu degetul:

UNITATEA DE ANALIZĂ A OPERAŢIUNILOR

— Ce-i asta? întrebă Fernandez.

Sanders apăsă pe tasta cu denumirea respectivă şi o nouă filă apăru în faţa lor. Apăsă pe un buton pe care scria REZUMAT şi citi textul cu glas tare:

— „Unitatea de Analiză a Operaţiunilor a fost înfiinţată cu patru ani în urmă de către Philip Blackburn, pentru a se ocupa de problemele care nu intră în mod normal în sfera de activitate a departamentului de Management al Operaţiunilor. Misiunea Unităţii de Analiză este să sporească eficienţa procesului de conducere în cadrul companiei *DigiCom.* De-a lungul anilor, Unitatea de Analiză a Operaţiunilor a rezolvat cu succes un număr de probleme de management la *DigiCom."*

— Aha, făcu Fernandez.

— „Cu nouă luni în urmă, Unitatea de Analiză a Operaţiunilor, pe atunci condusă de Meredith Johnson, a efectuat o analiză a unităţii de fabricaţie propusă pentru construcţie în Kuala Lumpur, Malaysia. Stimulul imediat pentru această analiză a fost dat de un conflict cu guvernul Malaysian, privitor la numărul şi componenţa etnică a muncitorilor folosiţi la fabrica respectivă."

— Aşa deci, spuse Fernandez.

— „Condusă de domnişoara Johnson şi beneficiind de asistenţa juridică a domnului Blackburn, Unitatea de Analiză a Operaţiunilor a repurtat un succes remarcabil în rezolvarea numeroaselor probleme cu care se confrunta operaţiunea pe teritoriu Malaysian a companiei *DigiCom."*

— Ce-i ăsta, un comunicat de presă? întrebă Fernandez.

— Aşa se pare, zise Sanders, citind mai departe: „Chestiunile specifice au avut în vedere numărul şi etnia

muncitorilor angajaţi la fabrică. Planurile iniţiale cereau angajarea unui număr de şaptezeci de muncitori. Răspunzând cererii guvernului Malaysian, Unitatea de Analiză a Operaţiunilor a fost în măsură să sporească numărul muncitorilor la optzeci şi cinci, reducând gradul de automatizare a fabricii, care astfel a devenit mai adecvată economiei unei ţări în curs de dezvoltare."

Sanders se uită la Fernandez şi zise:

— Iar pe noi ne-a băgat în rahat complet.

— De ce?

El continuă să citească:

— „În plus, o analiză de reducere a costurilor a determinat importante beneficii în mai multe sectoare. Costurile au fost reduse fără să fie afectată calitatea produselor fabricii. Capacitatea instalaţiilor de condiţionarea aerului a fost revizuită, fiind adusă la un nivel adecvat, iar contractele cu furnizorii de peste graniţă au fost relocalizate, cu economii substanţiale în beneficiul companiei."

Sanders clătină din cap.

— Asta e, zise el. Asta-i toată figura.

— Nu pricep, zise Fernandez. Pentru tine are vreo logică?

— Are-al dracului de multă.

Apăsă pe butonul DETALII, vrând să citească şi alte pagini referitoare la subiect.

— Îmi pare rău, spuse îngerul, nu mai există alte detalii.

— Îngeraş, unde sunt rapoartele şi dosarele asociate?

Sanders ştia că în spatele acestui rezumat al schimbărilor trebuie să se afle o documentaţie masivă. Numai renegocirile cu guvernul Malaysian ar fi trebuit să umple sertare întregi de dosare, îngerul răspunse:

— Îmi pare rău. Nu există alte detalii disponibile.

— Îngeraş, prezintă-mi dosarele.

— Prea bine.

După o clipă, în faţa lui apăru o foaie de hârtie roz.

DOSARELE CU DETALII PRIVIND

UNITATEA DE ANALIZĂ A OPERAŢIUNILOR/
MALAYSIA
AU FOST ŞTERSE DIN MEMORIE
DUMINICĂ 14/6 AUTORIZAŢIE DC/C/5905

— La dracu', spuse Sanders.

— Ce-nseamnă asta?

— Cineva a făcut curăţenie, spuse Sanders. Doar cu câteva zile în urmă. Cine a ştiut că o să se întâmple toate astea? Îngeraş, arată-mi toate comunicaţiile dintre Malaysia şi DC din ultimele două săptămâni.

— Vrei legăturile telefonice sau video?

— Video.

— Apasă pe V.

Sanders apăsă pe un buton şi o nouă foaie se desfăşură în aer:

Data	Legătura	Către	Durata	Autoriz.
1/6	A. Kahn >	M. Johnson	0812-0814	ACSS
1/6	A. Kahn >	M. Johnson	1343-l346	ADSS
2/6	A. Kahn>	M. Johnson	180l-l804	DCSC
2/6	A. Kahn >	T. Sanders	1822-l826	DCSE
3/6	A. Kahn>	M. Johnson	0922-0924	ADSC
4/6	A. Kahn >	M. Johnson	0902-0912	ADSC
5/6	A. Kahn >	M. Johnson	0832-0833	ADSC
7/6	A. Kahn >	M Johnson	0904-0905	ACSS
11/6	A. Kahn >	M. Johnson	2002-2004	ADSC
13/4	A. Kahn>	M. Johnson	0902-0932	ADSC
14/6	A. Kahn>	M. Johnson	1124-l125	ACSS
15/6	A. Kahn >	T. Sanders	1132-l134	DCSE

— Încă puţin şi distrugeau legăturile prin satelit, spuse Sanders, studiind cu atenţie lista şi văzând că Arthur Kahn şi Meredith Johnson vorbiseră aproape zilnic până pe paisprezece iunie. Îngeraş, arată-mi aceste legături video.

— Singura legătură disponibilă pentru vizionare este cea din 15/6. Asta fusese conversaţia lui cu Kahn, din urmă cu două zile.

— Unde sunt celelalte?

Un nou mesaj îşi făcu apariţia:

FIŞIERELE VIDEO PRIVIND
UNITATEA DE ANALIZĂ A OPERAŢIUNILOR/
MALAYSIA
AU FOST ŞTERSE DIN MEMORIE
DUMINICĂ 14/6 AUTORIZAŢIE DC/C/5905

Şi acolo se făcuse curăţenie. Era destul de limpede cine o făcuse, dar trebuia să se asigure.

— Îngeraş, cum pot să verific autorizaţia de ştergere din memorie?

— Apasă pe tasta cu informaţia de care ai nevoie, spuse îngerul.

Sanders apăsă pe numărul autorizaţiei. O mică foaie de hârtie se ridică de pe cea de deasupra şi rămase suspendată în aer:

AUTORIZAŢIA DC/C/5905 ÎNSEAMNĂ
CADRU DE CONDUCERE OPERAŢIUNI/CUPERTINO
DIGITAL COMMUNICATIONS
PRIVILEGII SPECIALE
(NU ESTE NECESARĂ IDENTIFICAREA
OPERATORULUI)

— Treaba asta a făcut-o cineva cu o funcţie foarte înaltă de la Operaţiuni, din Cupertino, în urmă cu câteva zile.

— Meredith?

— Probabil. Şi înseamnă că sunt terminat.

— De ce?

— Fiindcă acum ştiu ce s-a făcut la fabrica din Malaysia. Ştiu exact ce s-a întâmplat: Meredith s-a dus acolo şi a modificat proiectele. Dar a şters din memorie toate

informaţiile, inclusiv transmisiunile audio cu Kahn. Iar asta înseamnă că nu pot să dovedesc nimic.

Sanders împunse cu degetul fila care coborî la loc, dizolvându-se în foaia de deasupra. Închise dosarul, îl puse la loc în sertar şi urmări cu privirea felul cum modelul se dezintegrează şi dispare. Se uită la Conley. Acesta ridică resemnat din umeri. Părea să fi înţeles situaţia. Sanders îi strânse mâna şi făcu un gest de rămas bun. Conley încuviinţă din cap şi se întoarse să plece.

— Şi-acum ce facem? întrebă Fernandez.

— E timpul să plecăm, zise Sanders.

Îngerul începu să cânte:

— E timpul să plecăm, la revedere, pe săptămâna viitoare...

— Îngeraş, taci din gură.

Îngerul se opri din cântat, iar Sanders clătină din cap.

— Tipic pentru Don Cherry.

— Cine-i Don Cherry? întrebă Fernandez.

— Don Cherry e un zeu pogorât printre noi, îi răspunse îngerul.

Se înapoiară la intrarea în Coridor şi coborâră din ecranul albastru.

Revenind în laboratorul lui Cherry, Sanders îşi scoase casca şi, după un moment de dezorientare, coborî de pe platformă. Apoi o ajută pe Fernandez să-şi scoată echipamentul.

— Ah, spuse ea, privind înjur. Ne-am întors în lumea reală.

— Dacă vrei să-i spui aşa, rosti el. Eu nu sunt sigur că-i cu mult mai reală.

Îi agăţă casca de un suport şi o ajută să coboare de pe platformă. Apoi închise toate comutatoarele de alimentare din încăpere. Fernandez căscă şi se uită la ceas.

— E unsprezece. Ce-ai de gând să faci acum?

Nu se putea gândi decât la un singur lucru. Luă receptorul de pe una din instalaţiile modem ale lui Cherry şi formă numărul lui Gary Bosak. Sanders nu putea să

recupereze nici o informaţie, dar nu era exclus ca Bosak să poată – dacă reuşea să-l atragă de partea lui. Nu trăgea speranţe prea mari, dar era singurul lucru care-i venea în minte. Un robot telefonic spuse: „Bună ziua. RN, Servicii Profesionale. Sunt plecat din oraş pentru câteva zile, dar lăsaţi un mesaj după semnalul sonor." Sanders oftă.

— Gary, e miercuri, ora unsprezece. Îmi pare rău că nu te-am găsit. Mă duc acasă.

După care închise telefonul. Ultima lui speranţă. Spulberată. Bosak plecase din oraş pentru câteva zile.

— Fir-ar a dracului, zise Sanders.

— Ce faci acum? zise Fernandez, căscând.

— Nu ştiu, spuse el. Mai am o jumătate de oră ca să prind ultimul feribot. Cred c-am să mă duc acasă şi-am să încerc să dorm.

— Şi şedinţa de mâine? întrebă ea. Ziceai că ai nevoie de material documentar.

Sanders ridică din umeri.

— Louise, am făcut tot ce-am putut. Ştiu ce mă aşteaptă. Mă descurc eu într-un fel.

— Atunci, ne vedem mâine?

— Da, zise el. Ne vedem mâine.

În drum spre casă, la bordul feribotului se simţi mai puţin optimist, în timp ce privea luminile oraşului reflectate pe suprafaţa agitată a apei negre. Fernandez avusese dreptate: ar fi trebuit să-şi pregătească documentaţia de care avea nevoie. Dac-ar fi ştiut, Max l-ar fi criticat. Parcă-l auzea pe bătrân: „Ah, eşti obosit? Păi ăsta-i un motiv foarte întemeiat, Thomas." Se întrebă dacă Max avea să ia parte la şedinţa de a doua zi. Dar constată că nu putea să se gândească la asta. Nu-şi putea imagina şedinţa. Era prea obosit ca să se concentreze. Difuzorul anunţă că mai aveau cinci minute până la Winslow, încât se duse pe puntea de jos, ca să se urce în maşină. Descuie portiera şi se aşeză la volan. Se uită în oglinda retrovizoare şi văzu o siluetă întunecată pe bancheta din spate.

— Salut, spuse Gary Bosak.

Sanders dădu să se întoarcă.

— Uită-te drept în faţă, spuse Bosak. Ies imediat. Acum ascultă-mă cu atenţie. Mâine ăştia au de gând să te belească. Vor să-ţi pună-n cârcă eşecul din Malaysia.

— Ştiu.

— Şi, dacă asta n-o să meargă, au de gând să te buşească pentru că m-ai angajat pe mine, am acuzat de violare de domiciliu, activitate ilegală. Tot rahatul. Au vorbit cu poliţistul care mă are în supraveghere. Poate l-ai văzut... un grăsan cu mustaţă?

Sanders şi-l aminti vag pe bărbatul care trecuse pe lângă ei la centrul de mediere, cu o zi în urmă.

— Da, cred că l-am văzut. Uite ce e, Gary. Am nevoie de nişte documente...

— Nu mai spune nimic. N-avem timp. Au scos din sistem toate documentele legate de fabrică. Nu mai e nimic acolo. S-a evaporat. Nu pot să te-ajut.

Auziră sirena feribotului. În jurul lor, şoferii porneau motoarele maşinilor.

— Dar n-am de gând să mă las doborât pentru chestia asta cu activităţile ilegale. Şi nici tu nu trebuie să te laşi. Ţine.

Se aplecă în faţă şi-i dădu lui Sanders un plic.

— Ce-i aici?

— Rezumatul anumitor activităţi efectuate pentru un alt cadru de conducere al companiei voastre. Garvin. Poate vrei să i le trimiţi prin fax mâine dimineaţă.

— Tu de ce nu i le trimiţi?

— Trec graniţa la noapte. Am un prieten în British Columbia, am să locuiesc acolo o vreme. Poţi să-mi laşi un mesaj pe robot dacă iese totul bine.

— În regulă.

— Fii tare, bărbate. Mâine-o să se spargă buboiul. Multe-o să se schimbe, ai să vezi.

Înaintea lor, rampa coborî cu un zăngănit metalic. Agenţii de circulaţie dirijau maşinile la ieşirea de pe feribot.

— Gary. M-ai supravegheat cumva?

— Mda. Îmi cer scuze. Mi-au spus că trebuie s-o fac.

— Şi cine-i „UN PRIETEN"? Ce-i cu prietenul ăsta?

Bosak izbucni în râs. Deschise portiera şi coborî din maşină.

— Mă surprinzi, Tom. Chiar nu-ţi cunoşti amicii?

Maşinile începură să se urnească din loc. Sanders văzu farurile din spatele maşinii din faţa lui aprinzându-se, semn că maşina cu pricina se punea în mişcare.

— Gary..., spuse el, întorcându-se.

Dar Bosak dispăruse. Băgă în viteză şi coborî de pe feribot.

La capătul aleii, se opri să-şi ridice corespondenţa. Se strânsese destulă în cele două zile de când nu se mai uitase la cutia poştală. Conduse maşina până aproape de casă şi o lăsă la intrarea în garaj. Descuie uşa şi intră. Casa părea pustie şi răcoroasă, iar înăuntru stăruia un miros de lămâie. Pe urmă îşi aminti că, probabil, Consuela făcuse curăţenie. Se duse în bucătărie şi pregăti filtrul de cafea pentru dimineaţă. Bucătăria era curată, iar jucăriile copiilor fuseseră strânse. În mod cert, Consuela trecuse pe-acolo. Se uită la robotul telefonic. Un număr roşu clipea intermitent.

Sanders derulă caseta şi ascultă apelurile. Primul era de la Levin, care-l ruga să-l sune, asigurându-l că era ceva urgent. Pe urmă Sally, care întreba dacă se putea aranja o întâlnire între copii, ca să se joace împreună. Toate celelalte apeluri se dovediră a nu fi însoţite de vreun mesaj. Ascultând, constată că toate se desfăşurau absolut identic: fâşâitul de fond slab al unei transmisii transoceanice, urmat de declicul brusc al întreruperii legăturii. De mai multe ori la rând. Cineva încercase să-i telefoneze. Unul din ultimele apeluri lăsa impresia că fusese transmis de o telefonistă, fiindcă se auzi o voce feminină şi melodioasă spunând: „Îmi pare rău, nu vă răspunde. Doriţi să lăsaţi un mesaj?" Apoi vocea unui bărbat îi răspunse: „Nu." Pe urmă legătura se întrerupse. Sanders derula caseta şi ciuli urechile la acel „Nu". I se păru familiar. Străin, dar familiar. „Nu." Ascultă de câteva ori, dar tot nu reuşi să-l identifice pe vorbitor.

„Nu." La un moment dat, i se păru că bărbatul avea un glas ezitant. Sau se grăbea? Nu-şi putea da seama.

„Doriţi să lăsaţi un mesaj?"

„Nu."

În cele din urmă se dădu bătut, derula caseta până la capăt şi urcă la etaj, intrând în birou. Nu primise nici un fax. Ecranul computerului era întunecat. În seara aceea se terminase cu ajutorul dat de tradiţionalul „prieten". Îşi aruncă ochii pe documentul primit de la Bosak în maşină. Era o singură foaie, un referat adresat lui Garvin, conţinând o notă informativă în legătură cu un angajat din Cupertino, al cărui nume fusese şters. În plic mai găsi o copie xerox după un cec pentru RN Servicii Profesionale, semnat de Garvin. Trecuse de unu când Sanders intră în baie ca să facă un duş. Îşi potrivi apa cât mai fierbinte, îşi ţinu faţa aproape de jet şi simţi pe piele pişcăturile stropilor de apă. Din pricina zgomotului făcut de duş, nu lipsi mult ca să nu audă telefonul. Înşfacă din mers un prosop şi alergă în dormitor.

— Alo?

Auzi fâşâitul electrostatic al legăturii transoceanice, după care o voce de bărbat spuse:

— Cu domnul Sanders, vă rog.

— La telefon.

— Domnule Sanders, rosti vocea. Nu ştiu dacă mă mai ţineţi minte. Mă numesc Mohammed Jafar.

JOI

Dimineaţa era senină. Sanders plecă de acasă mai devreme şi ajunse la birou la ora opt. Trecând pe lângă recepţionera de la parter, văzu un afiş pe care scria „Sala de conferinţe principală – ocupată”. Pentru o clipă, se cutremură la gândul că iar greşise ora de începere a şedinţei şi se grăbi să arunce o privire înăuntru. Îl văzu însă pe Garvin, care se adresa reprezentanţilor de la *Conley-White*. Garvin vorbea calm, iar cei de faţă încuviinţau din cap, în timp ce ascultau. Pe urmă, Garvin termină şi o prezentă pe Stephanie Kaplan, care se lansă imediat într-o prezentare a situaţiei financiare, însoţită de grafice ilustrative. Garvin ieşi din sala de conferinţe şi imediat pe faţa lui se aşternu o expresie sumbră, în timp ce se îndrepta spre barul de la capătul coridorului, ignorându-l pe Sanders. Acesta tocmai se pregătera să urce la etaj, când îl auzi pe Phil Blackburn spunând:

— Sentimentul meu e că am efectiv dreptul să protestez faţă de felul cum s-a acţionat în această chestiune.

— Ei bine, uite că n-ai, zise Garvin mânios. Nu ai absolut nici un drept.

Sanders înainta către bar. Din poziţia în care se afla, putea să vadă înăuntru. Blackburn şi Garvin discutau în apropierea automatelor de cafea.

— Dar este extrem de nedrept, protestă Blackburn.

— Nedrept pe dracu'! Tipa te-a indicat drept sursa informaţiilor, dobitocule.

— Dar, Bob, chiar tu mi-ai zis...

— Ce ţi-am zis? replică Garvin, îngustându-şi privirea.

— Mi-ai zis să rezolv. Să-l strâng cu uşa pe Sanders.

— Aşa e, Phil. Iar *tu* mi-ai zis că o să ai grijă.

— Dar ştiai că am vorbit cu...

— Am ştiut că ai făcut ceva, zise Garvin. Dar n-am ştiut ce anume. Iar acum, ea te-a indicat drept sursă de informaţii.

Blackburn lăsă capul în jos.

— Totuşi, mi se pare extrem de nedrept.

— Zău? Şi, mă rog, cam ce te aştepţi să fac? Eşti avocat, Phil, dar-ar dracii! Tu eşti ăla care te agiţi mereu pentru aparenţe. Hai, spune-mi, ce să fac?

Blackburn rămase tăcut o clipă. În cele din urmă zise:

— Am să-l rog pe John Robinson să mă reprezinte. El o să rezolve negocierea referitoare la lichidare.

— Perfect. E foarte bine, rosti Garvin, dând din cap.

— Vreau numai să-ţi spun din punct de vedere strict profesional, Bob, că felul cum am fost tratat în această chestiune mi se pare foarte nedrept. Ăsta e sentimentul cu care rămân.

— Fir-ar să fie, Phil, nu-mi vorbi despre sentimente. Sentimentele tale sunt bune ca apa sfinţită. Ciuleşte bine urechile la ce-ţi spun: Nu te duce sus, nu-ţi face curăţenie în birou. Du-te direct la aeroport. În următoarea jumătate de oră vreau să te ştiu urcat în avion. Vreau să dispari dracului de aici imediat. Ai înţeles?

— Cred că ar trebui să recunoşti contribuţia mea în folosul companiei.

— O recunosc, tâmpitule, zise Garvin. Acum pleacă dracului de-aici, până nu-mi ies de tot din pepeni.

Sanders se-ntoarse şi se grăbi să urce scările. Îi veni greu să-şi stăpânească un chiot de bucurie. Blackburn concediat! Se întrebă dacă ar fi indicat să-i spună cuiva. Poate lui Cindy. Dar, când ajunse la etajul patru, pe coridoare era o agitaţie de nedescris. Toţi oamenii ieşiseră din birouri şi începuseră să discute. Era evident că zvonul concedierii se răspândise deja. Faptul că angajaţii ieşiseră pe coridoare nu-l surprinsese pe Sanders. Chiar dacă Blackburn nu era simpatizat, concedierea lui era de natură să provoace o nelinişte generală. O schimbare atât de neaşteptată, privind o persoană atât de apropiată lui Garvin, le transmitea tuturor sentimentul unei situaţii nesigure, în care totul putea fi pus în primejdie. La intrarea în birou, Cindy îi spuse:

— Tom, îţi vine să crezi? Se-aude că Garvin o să-l concedieze pe Phil.

— Nu mai spune? făcu Sanders.

Cindy încuviinţă din cap.

— Nimeni nu ştie de ce, dar s-ar părea că e în legătură cu echipa de televiziune de-aseară. Garvin s-a deplasat jos şi le-a explicat celor de la *Conley-White*.

În spatele lui cineva strigă:

— A apărut poşta electronică!

Coridoarele se goliră într-o clipă. Oamenii dispărură în birouri. Sanders se duse la masa de lucru şi comută computerul pe poşta electronică. Simbolul întârzia să apară pe ecran, probabil fiindcă toată lumea din clădire comutase în acelaşi timp. Fernandez intră şi spuse:

— E-adevărat ce se-aude despre Blackburn?

— Cred că da, spuse Sanders. Chiar acum apare anunţul pe poşta electronică.

DE LA: ROBERT GARVIN, PREŞEDINTE ŞI DIRECTOR GENERAL

CĂTRE: ÎNTREAGA FAMILIE DIGICOM

CU MARE TRISTEŢE ŞI PROFUNDĂ PĂRERE DE RĂU VĂ ANUNŢ ASTĂZI DEMISIA CONSILIERULUI JURIDIC PRINCIPAL AL COMPANIEI, PHILIP A. BLACKBURN, UN OM VALOROS ŞI DE NĂDEJDE. VREME DE APROAPE CINCISPREZECE ANI, PHIL A FOST UN ANGAJAT REMARCABIL AL ACESTEI COMPANII, UN OM MINUNAT ŞI, TOTODATĂ, UN PRIETEN PERSONAL ŞI UN SFĂTUITOR APROPIAT. ŞTIU CĂ, LA FEL CA ŞI MINE, MULŢI DINTRE VOI VEŢI SIMŢI PROFUND LIPSA SFATURILOR LUI ÎNŢELEPTE ŞI A UMORULUI SĂU SĂNĂTOS, ÎN ZILELE ŞI SĂPTĂMÂNILE CE VOR URMA. ŞI SUNT SIGUR CĂ VEŢI FI ALĂTURI DE MINE CA SĂ-I URĂM MULT SUCCES ÎN NOILE SALE STRĂDANII. MULŢUMIM DIN INIMĂ PHIL, ŞI NOROC!

ACEASTĂ DEMISIE INTRĂ ÎN VIGOARE IMEDIAT. HOWARD EBERHARDT VA ÎNDEPLINI ROLUL DE CONSILIER DELEGAT

PÂNĂ CÂND SE VA FACE O NUMIRE PERMANENTĂ ÎN FUNCŢIE.

ROBERT GARVIN

— Ce vrea să spună? întrebă Fernandez.

— Ceva de genul „l-am dat afară pe făţarnic".

— Trebuia să se întâmple, spuse Fernandez. Mai ales că el a fost sursa articolului lui Connie Walsh.

— De unde-ai ştiut?

— De la Eleanor Vries.

— Ţi-a spus ea?

— Nu. Dar Eleanor Vries e un avocat foarte prudent. Ca, dealtfel, toţi avocaţii din presă. Cea mai sigură cale ca să nu-ţi pierzi pâinea este să nu laşi lucrurile de capul lor. Ştii cum se spune: frica păzeşte bostănăria. Aşa că a trebuit să-mi pun întrebarea de ce a permis apariţia articolului despre domnul Piggy, care e evident calomnios. Singurul motiv plauzibil este convingerea pe care a avut-o că Walsh dispunea de o sursă neobişnuit de puternică în interiorul companiei – o sursă care înţelegea implicaţiile juridice. O sursă care, oferindu-le subiectul, le sugera totodată că nu aveau să dea în judecată ziarul dacă tipărea articolul. Dat fiind că angajaţi din posturile de conducere din cadrul companiei nu ştiu niciodată nimic despre justiţie, înseamnă că sursa nu putea fi decât un avocat cu o poziţie importantă.

— Phil.

— Da.

— Dumnezeule!

— Îţi schimbă planurile cu ceva?

Sanders se gândise şi la această posibilitate.

— Nu cred, zise el. Oricum, cred că Garvin l-ar fi concediat, mai târziu.

— Pari foarte sigur pe tine.

— Mda. Am primit nişte veşti importante azi-noapte. Sper să mai primesc şi azi.

Cindy intră şi întrebă:

— Aştepţi ceva din Kuala Lumpur? Un dosar mare?

— Da.

— A început să fie transmis de azi-dimineaţă la şapte. Înseamnă că e un adevărat monstru.

Puse o casetă DAT pe masa de lucru a lui Sanders. Semăna întru totul cu caseta DAT pe care i se înregistrase legătura video cu Arthur Kahn. Fernandez se uită la Sanders, iar el ridică din umeri. La opt şi jumătate, Sanders transmise lui Bosak prin fax la biroul lui Garvin. Pe urmă o rugă pe Cindy să xerocopieze toate faxurile pe care i le trimisese Mohammed Jafar în noaptea precedentă. Stătuse aproape toată noaptea, citind materialul trimis de Jafar. Fusese o lectură cât se poate de interesantă. Bineînţeles că Jafar nu era bolnav şi nici nu fusese. Făcea parte şi asta din micul scenariu pus la cale de Kahn împreună cu Meredith. Introduse videocaseta în aparat şi se întoarse către Fernandez.

— Ai de gând să-mi explici? întrebă ea.

— Sper să nu fie nevoie, replică Sanders. Pe monitor apăru:

5 SECUNDE PÂNĂ LA STABILIREA LEGĂTURII VIDEO: DC/M-DC/C

EXP: A. KAHN

DEST: M. JOHNSON

Pe ecran îl văzu pe Kahn în fabrică şi, o clipă mai târziu, imaginea se împărţi în două, prezentând-o şi pe Meredith în biroul din Cupertino.

— Ce-i asta? întrebă Fernandez.

— Înregistrarea unei comunicaţii video. De duminica trecută.

— Păi, credeam că toate comunicaţiile au fost şterse din memorie.

— Aici, da. Dar tot a rămas o înregistrare în Kuala Lumpur. Un prieten de-al meu mi-a trimis-o.

Pe ecran, Arthur Kahn îşi drese glasul şi spuse:

— Ăă, Meredith. Sunt un pic îngrijorat.

— N-ai de ce, zise Meredith.

— Tot nu suntem în stare să ne încadrăm în specificaţii. Trebuie măcar să înlocuim instalaţiile de condiţionare a aerului. Să punem altele mai bune.

— Nu acum.

— Dar trebuie, Meredith.

— Nu încă.

— Dar instalaţiile alea sunt necorespunzătoare, Meredith. Amândoi am crezut că o să fie bune, dar nu sunt.

— Nu-ţi face probleme.

Kahn transpirase şi îşi freca bărbia cu nervozitate.

— Până la urmă Tom tot o să găsească explicatia, Meredith. Să ştii că nu e prost.

— O să i se distragă atenţia.

— Dacă zici tu.

— Şi-apoi, o să demisioneze.

Kahn îşi arătă surprinderea.

— Zău? Nu cred că...

— Crede-mă. O să-şi dea demisia. O să-i displacă teribil să lucreze în subordinea mea.

În biroul lui Sanders, Fernandez se aplecă în faţă, privind cu atenţie ecranul.

— Ei, drăcie! zise ea.

Pe ecran, Kahn spuse:

— Şi de ce-o să-i displacă?

— Ai încredere, îi zise Meredith. Aşa o să se întâmple. Tom Sanders o să-şi ia tălpăşiţa în primele patruzeci şi opt de ore de la instalarea mea.

— Dar cum poţi să fii aşa sigură?...

— Are de ales? Tom şi cu mine avem un trecut comun. Toată compania ştie. Dacă apare vreo problemă, nimeni n-o să-l creadă pe el. E destul de inteligent ca să înţeleagă. Dacă va vrea să mai lucreze vreodată, nu va avea de ales decât să accepte condiţiile de lichidare care i se oferă şi să plece.

Kahn încuviinţă din cap, ştergându-şi sudoarea de pe obraz.

— Şi pe urmă spunem că Sanders a făcut modificările de la fabrică? O să nege.

— Nici măcar n-o să ştie. Nu uita, Arthur, că la acea dată va fi deja plecat.

— Şi dacă n-o să fie?

— Ai încredere în mine. O să plece. E însurat, are familie. O să plece.

— Dar dacă mă sună în legătură cu linia de producţie...

— Eschivează-te, Arthur. Fă pe misteriosul. Eşti în stare, sunt sigură. Ia spune-mi, cu cine mai vorbeşte Sanders acolo la voi?

— Cu maistrul, din când în când. Jafar îl cheamă. Jafar ştie tot, bineînţeles. Şi e cinstit. Mă tem că, dacă...

— Trimite-l în concediu.

— Abia s-a întors dintr-unul.

— Fă-l să-şi mai ia unul, Arthur. N-am nevoie decât de-o săptămână aici.

— Dumnezeule! făcu Arthur. Nu sunt sigur...

— Arthur, îl întrerupse ea.

— Da, Meredith.

— Ăsta-i momentul când noul vicepreşedinte face lista serviciilor care mai târziu vor fi recompensate.

— Da, Meredith.

— Asta-i tot.

Imaginea dispăru de pe ecran. Apărură nişte dungi de sincronizare video, iar apoi ecranul rămase întunecat.

— Ras, tuns şi frezat, spuse Fernandez.

Sanders încuviinţă din cap.

— Meredith nu şi-a închipuit că modificările vor avea vreo importanţă, fiindcă nu ştie nimic despre producţie. N-a făcut decât să reducă nişte costuri. Dar şi-a dat seama că, până la urmă, se va afla cine a ordonat aceste modificări, aşa că s-a gândit că are ocazia să se descotorosească de mine, să mă facă să plec din companie. După aceea putea să dea vina pe mine pentru problemele de la fabrică.

— Iar Kahn a fost de acord.

Sanders încuviinţă din cap.

— Şi s-au descotorosit de Jafar.

Sanders repetă gestul de aprobare.

— Kahn i-a spus lui Jafar să se ducă în vizită la sora lui din Johore timp de o săptămână – adică să plece din oraş. Astfel ca mie să-mi fie imposibil să iau legătura cu el. Dar nu i-a trecut prin cap nici o clipă că Jafar o să mă sune. Ia să vedem, zise el, uitându-se la ceas.

— Ce?

Pe ecran apăru o miră de control, iar apoi văzură un crainic chipeş, cu pielea măslinie, aşezat la un birou cu faţa spre camera de luat vederi şi vorbind cu repeziciune într-o limbă străină.

— Asta ce mai e? întrebă Fernandez.

— Actualităţile de seară pe Canalul Trei, din decembrie anul trecut.

Sanders se ridică şi apăsă pe un buton al video-casetofonului. Caseta ieşi din aparat.

— Ce prezintă?

Cindy se întoarse de la maşina de copiat cu ochii măriţi, aducând vreo zece teancuri de foi capsate cu grijă.

— Ce-ai de gând?

— Nu-ţi face probleme, spuse el.

— Dar e de-a dreptul scandalos ce-a fost în stare să facă, Tom.

— Ştiu, rosti el.

— Toată lumea vorbeşte, zise ea. Se zvoneşte că fuziunea s-a anulat.

— Om trăi şi-om vedea, spuse Sanders.

Cu ajutorul lui Cindy, începu să aranjeze teancurile de foi în dosare identice.

— Îmi spui şi mie ce-ai de gând să faci? îl întrebă Fernandez.

— Problema lui Meredith e că minte, spuse Sanders. Are papagal şi-i merge. I-a mers o viaţă-ntreagă. Vreau să văd dacă pot s-o determin să mai spună o singură şi foarte mare minciună.

Se uită la ceas. Era nouă fără un sfert. Şedinţa urma să înceapă peste cincisprezece minute.

Sala de conferinţe era înţesată. Cincisprezece funcţionari executivi de la *Conley-White* stăteau aşezaţi de o parte a mesei, avându-l pe John Marden la mijloc, iar de partea cealaltă se aflau cincisprezece omologi de la *DigiCom*, cu Garvin între ei. Meredith Johnson, aflată în capul mesei, se ridică şi spuse:

— În continuare, va lua cuvântul Tom Sanders. Tom, am să te rog să ne aduci la cunoştinţă cum stăm cu unitatea de disc Twinkle. Care este situaţia cu linia de producţie de-acolo?

— Desigur, Meredith.

Sanders se ridică, simţind cum inima-i bate cu putere. Ieşi în partea din faţă a sălii.

— Ca o informaţie cu caracter general, am să vă spun că Twinkle este numele nostru de cod pentru unitatea de disc CD-ROM de sine stătătoare, de la care aşteptăm o adevărată revoluţie.

Se întoarse către primul dintre grafice şi continuă.

— Un CD-ROM este un mic disc cu sistem de lecturare laser, folosit pentru stocarea informaţiilor. Este ieftin de fabricat şi poate înmagazina o cantitate uriaşă de informaţie, sub orice formă: cuvinte, imagini, sunet, video şi aşa mai departe. Pe un singur disc se poate memora echivalentul a şase sute de cărţi sau, mulţumită cercetărilor efectuate aici, o oră şi jumătate de semnale video. Plus orice fel de combinaţie. De exemplu, se poate realiza un manual care să combine textele cu fotografii, cu scurte secvenţe de film, cu desene animate şi altele. În curând, costurile de producţie vor ajunge la zece cenţi per unitate.

Se uită de-a lungul mesei. Cei de la *Conley-White* erau interesaţi. Garvin stătea încruntat. Meredith părea încordată.

— Dar pentru ca un CD-ROM să fie eficace, trebuie să se întâmple două lucruri. Mai întâi, avem nevoie de un aparat de reproducere portabil. Ca acesta.

Ridică aparatul şi apoi îl transmise celor de la *Conley-White*.

— O baterie care să ţină cinci ore şi un ecran excelent. Se poate folosi în tren, în autobuz, în sala de clasă, la fel ca o carte.

Cei prezenţi cercetară aparatul şi îl întoarseră pe toate părţile. Pe urmă se uitară din nou la Sanders.

— Cealaltă problemă a tehnologiei CD-ROM constă în relativa ei încetineală, continuă Sanders. Viteza de acces la toate acele informaţii minunate e prea mică. Dar unităţile Twinkle, pe care le-am realizat cu succes în faza de prototip, sunt de două ori mai rapide decât oricare alt dispozitiv similar din lume. Şi, cu o memorie suplimentară pentru comprimarea şi decomprimarea imaginilor, sunt la fel de rapide ca orice computer mic. Ne aşteptăm ca, în decurs de un an, să reducem preţul unitar pentru aceste aparate la preţul unui calculator pentru jocuri video. Iar acum am început să fabricăm unităţile de disc. Avem anumite probleme în această fază incipientă, dar le vom rezolva.

Meredith interveni:

— Poţi să ne spui mai multe despre asta? Am înţeles, din discuţia cu Arthur Kahn, că încă nu suntem lămuriţi în ceea ce priveşte cauza dificultăţilor la aceste aparate.

— De fapt, suntem lămuriţi, zise Sanders. A reieşit că problemele nu sunt câtuşi de puţin serioase. Cred că le putem rezolva în întregime în câteva zile.

— Serios? zise ea, ridicând din sprâncene. Înseamnă că am descoperit care era necazul?

— Da, am descoperit.

— Asta-i minunat.

— Da, este.

— Iată într-adevăr o veste foarte bună, spuse Ed Nichols. A fost cumva o problemă de proiectare?

— Nu, zise Sanders. Proiectul pe care l-am realizat aici e fără cusur aşa cum fără cusur sunt prototipurile. Avem în schimb o problemă de fabricaţie referitoare la linia de producţie din Malaysia.

— Ce fel de problemă?

— S-a dovedit că linia nu este dotată cu echipament adecvat. Ar fi trebuit să folosim instalaţii automate pentru montarea pe placa de circuite a cipurilor de comandă şi a circuitelor de memorie RAM, dar malaiezienii de pe linie le-au montat manual. Efectiv le-au împins cu degetul în suporturi. În plus, s-a dovedit că linia de asamblare e murdară, aşa încât particulele de praf pătrund în optica de separare. Ar trebui să avem instalaţii de condiţionare a aerului de nivel şapte, dar cele de care dispunem sunt de nivel cinci. A reieşit, totodată, că ar trebui să comandăm unele componente, cum ar fi tijele şi clemele de la balamale, de la un furnizor foarte serios şi de încredere din Singapore, în timp ce ele provin, de fapt, de la un alt furnizor. Mai ieftin, dar mai puţin serios.

Meredith păru neliniştită, dar numai pentru o clipă.

— Echipament necorespunzător, condiţii necorespunzătoare, componente necorespunzătoare, spuse ea, clătinând din cap. Îmi cer scuze dacă greşesc, dar nu tu ai pus în funcţiune această linie, Tom?

— Da, aşa este, spuse Sanders. Toamna trecută am fost în Kuala Lumpur şi am pus-o în funcţiune împreună cu Arthur Kahn şi cu maistrul de acolo, Mohammed Jafar.

— Atunci, cum se face că avem atâtea probleme?

— Din nefericire, la punerea în funcţiune a liniei s-a produs un şir de erori de judecată.

Meredith păru îngrijorată.

— Tom, ştim cu toţii că eşti o persoană extrem de competentă. Cum de s-a întâmplat aşa ceva?

Sanders ezită. Venise momentul să atace.

— S-a întâmplat pentru că linia a fost modificată, spuse el. Specificaţiile au fost modificate.

— Modificate? Cum?

— Cred că e un lucru pe care va trebui să-l explici tu acestor domni, Meredith, zise el. Fiindcă *tu* ai ordonat aceste modificări.

— Eu le-am ordonat?

— Exact, Meredith.

— Tom, de bună seamă că te înşeli, spuse ea calm. N-am avut nimic de-a face cu linia de producţie din Malaysia.

— Ba ai avut, spuse Sanders. Ai făcut două călătorii acolo, în noiembrie şi decembrie anul trecut.

— Două călătorii la Kuala Lumpur, asta da. Pentru că n-ai ştiut să rezolvi un conflict de muncă cu guvernul Malaysian. M-am dus acolo şi am rezolvat problema. Dar nu am avut nimic de-a face cu linia de producţie propriu-zisă.

— Cred că te-nşeli, Meredith.

— Te asigur că nu mă înşel, spuse ea pe un ton calm. N-am avut nimic de-a face cu linia şi cu oricare din aşa-zisele modificări.

— Adevărul e că ai fost acolo şi chiar ai inspectat modificările pe care le-ai ordonat.

— Scuză-mă, Tom, dar n-am fost. N-am văzut niciodată linia propriu-zisă.

Pe ecranul din spatele ei începu să se deruleze în linişte, cu sonorul oprit, înregistrarea video a programului de actualităţi. Crainicul în sacou şi cravată vorbea în faţa camerei de televiziune.

Sanders spuse:

— N-ai fost niciodată în fabrică?

— Sunt absolut sigură, Tom. Nu ştiu cine-a putut să-ţi spună un asemenea lucru…, sau ce te face să-l afirmi.

Pe afişajul din spatele crainicului apăru sediul *DigiCom* din Malaysia, iar pe urmă interiorul fabricii. Imaginea prezenta liniile de producţie şi o inspecţie oficială în curs de desfăşurare. Toată lumea îi putu vedea pe Phil Blackburn şi, lângă el, pe Meredith Johnson. Imaginea ei trecu în prim-plan în timp ce stătea de vorbă cu unul dintre muncitori. În sală se auzi un murmur.

Meredith se întoarse şi văzu imaginile.

— Asta e de-a dreptul scandalos. E rupt din context. Nu ştiu de unde a putut să apară aşa ceva…

— Canalul Trei Malaysia. E un fel de B.B.C. de-al lor. Îmi pare rău, Meredith.

Secvenţa de reportaje se încheie, iar ecranul rămase întunecat. Sanders îi făcu un semn lui Cindy care începu să împartă fiecăruia dintre cei prezenţi câte un dosar.

Meredith spuse:

— Indiferent de unde-a venit această înregistrare...

Sanders o întrerupse:

— Doamnelor şi domnilor, dacă veţi deschide dosarele primite, veţi găsi o serie de rapoarte emise de către Unitatea pentru Analiza Operaţiunilor, aflată în perioada în discuţie sub conducerea lui Meredith Johnson. Am să vă atrag atenţia asupra primului raport, datat 18 noiembrie anul trecut. Veţi observa că a fost semnat de Meredith Johnson. El stipulează că linia va fi schimbată pentru a se adapta la cerinţele guvernului Malaysian în materie de protecţie socială. Concret, primul raport stabileşte că instalaţiile automate de montaj nu vor fi incluse în flux şi că cipurile vor fi montate manual. Guvernul Malaysian a fost mulţumit, însă noi n-am mai putut să fabricăm unităţile de disc.

Johnson spuse:

— Dar, vezi tu, treci cu vederea faptul că malaiezienii nu ne-au dat de ales...

— În cazul ăsta, n-ar fi trebuit să construim fabrica acolo, o întrerupse Sanders din nou. Pentru că nu putem fabrica produsul proiectat în condiţiile acestor specificaţii revizuite. Toleranţele sunt inadecvate.

— Mă rog, asta-i părerea ta..

— Al doilea raport, datat 3 decembrie, arată că o analiză de reducere a costurilor a dus la micşorarea capacitătii de condiţionare a aerului pe linia de producţie. Iar aceasta este o abatere faţă de specificaţiile pe care le-am stabilit eu. Şi de data asta e vorba de un element decisiv: nu putem fabrica aparatură performantă în aceste condiţii. În esenţă trebuie spus că aceste decizii au determinat eşecul unităţilor de disc.

— Uite ce e, spuse Johnson. Dacă cineva poate crede că eşecul acestor aparate are altă cauză decât incom...

— Al treilea raport, continuă Sanders, sintetizează economiile realizate în urma deciziilor Unităţii de Analiza Operaţiunilor. Veţi vedea că se revendică o reducere de unsprezece procente în cheltuielile de operare. Aceste economii au fost deja anulate de întârzierile de fabricaţie, ca să nu mai vorbim de pagubele pricinuite de întârzierea ieşirii pe piaţă. Chiar dacă restabilim imediat parametrii liniei, această economie de unsprezece procente se traduce printr-o creştere generală a costurilor de producţie cu şaptezeci la sută. În primul an, creşterea ajunge la o sută nouăzeci de procente.

Sanders făcu o scurtă pauză şi reluă prezentarea:

— Următorul raport explică de ce s-a recurs, în primul rând, la această reducere de costuri. În timpul discuţiilor referitoare la achiziţiile dintre domnul Nichols şi domnişoara Johnson, din toamna anului trecut, domnişoara Johnson şi-a luat angajamentul să demonstreze că era posibil să se reducă costurile pentru dezvoltarea tehnologiei de vârf, care constituiau o sursă de preocupare pentru domnul Nichols, când s-au întâlnit la...

— Dumnezeule! spuse Ed Nichols, privind ţintă foaia de hârtie.

Meredith se ridică de la masă şi se postă în faţa lui Sanders.

— Scuză-mă, Tom, rosti ea cu fermitate, dar mă văd nevoită să te întrerup. Îmi pare rău că trebuie s-o spun, dar nici unul din cei de-aici nu se lasă prostit de această şaradă măruntă, sau de aşa-numitele tale dovezi – ridică tonul şi continuă: Nu ai fost de faţă când au fost luate aceste decizii de conducere de către minţile cele mai strălucite din această companie. Nu înţelegi gândirea care a stat la baza lor. Iar aceste falsuri pe care le afişezi acum, aşa-numitele rapoarte pe care le fluturi în faţa noastră ca să ne convingi... Nimeni nu se lasă înşelat – îi aruncă o privire compătimitoare şi încheie: Vorbe goale, Tom. Cuvinte lără acoperire, fraze deşarte. Fiindcă, în fond şi la urma-urmei, nu eşti decât o faţadă lipsită de substanţă. Crezi că poţi să

vii aici şi să critici echipa de conducere? Ei bine, află că nu poţi.

Garvin se ridică brusc în picioare şi spuse:

— Meredith...

— Dă-mi voie să termin, zise Meredith, roşie la faţă de mânie. Pentru că e un lucru important, Bob. E vorba de rădăcina răului în acest departament. Da, s-au luat nişte decizii care, analizate retroactiv, pot părea discutabile. Am încercat, ce-i drept, câteva procedee inovatoare, care poate că au mers prea departe. Dar asta nu poate să scuze comportamentul la care am asistat astăzi. Această atitudine calculată, această tentativă de manipulare făcută de un individ care ar face orice – absolut orice ca să izbândească, să-şi facă un nume pe socoteala altora, care e în stare să atace cu sălbăticie reputaţia oricui ar sta în calea ei – Vreau să spun oricui ar sta în calea *lui* – această comportare lipsită de scrupule la care suntem martori... Nimeni nu se lasă păcălit de aşa ceva, Tom. Nici măcar pentru o clipă. Ni se cere să acceptăm o escrocherie de cea mai joasă speţă. Şi pur şi simplu nu suntem dispuşi s-o acceptăm. E fals. Totul e fals, Tom. Şi riscă să se întoarcă împotriva ta. Îmi pare rău, dar nu se poate să vii aici şi să faci aşa ceva. Pur şi simplu, nu merge..., n-a mers. Asta-i tot.

Se opri ca să-şi tragă sufletul şi se uită în jurul mesei. Toţi stăteau tăcuţi şi nemişcaţi. Garvin rămase în picioare; părea că se află în stare de şoc. Treptat, Meredith îşi dădu seamă că ceva era în neregulă. Când vorbi din nou, vocea i se auzi ceva mai liniştită.

— Sper că... am exprimat exact sentimentele tuturor celor de faţă. Asta a fost singura mea intenţie.

Urmă un alt moment de linişte. Pe urmă Garvin spuse:

— Meredith, n-ai vrea să ieşi din sală pentru câteva clipe?

Înmărmurită, ea se uită lung la Garvin, iar apoi spuse:

— Desigur, Bob.

— Mulţumesc, Meredith.

Ieşi din încăpere, cu un mers rigid. Uşa se închise cu un zgomot în urma ei. John Marden se sprijini cu coatele de masă şi zise:

— Domnule Sanders, vă rog să vă continuaţi prezentarea. După părerea dumneavoastră, cât va dura până când linia va fi reparată şi pusă în funcţiune la capacitatea maximă?

Era ora douăsprezece. Sanders stătea la el în birou, cu picioarele întinse pe masa de lucru, şi privea pe fereastră. Soarele lumina puternic clădirile din jurul lui Pioneer Square. Pe cerul senin nu se vedea nici un nor. Îmbrăcată într-un costum sobru, Mary Anne Hunter intră şi zise:

— Nu pricep.

— Ce anume?

— Caseta cu actualitătţle. Meredith trebuie să fi ştiut de ea. Pentru că a fost acolo când s-au făcut filmările.

— A, bineînţeles că a ştiut. Dar nu s-a gândit niciodată c-am să pun mâna pe ea. Şi nu s-a gândit că o să apară pe casetă. A crezut că nu-l vor arăta decât pe Phil. Ştii, e o ţară musulmană. Când dau reportaje despre cadre de conducere, de obicei nu-i arată decât pe bărbaţi.

— Aha. Şi?

— Canalul Trei e un post guvernamental, zise Sanders. Conform reportajului din seara aceea, guvernul repurtase doar un succes parţial în negocierea modificărilor de la *DigiCom*, iar delegaţia venită în vizită a fost intransigentă şi necooperantă. Relatarea trebuia să protejeze reputaţia ministrului de finanţe, domnul Sayad. Aşa încât camerele de luat vederi s-au concentrat asupra lui Meredith.

— Pentru că...

— Pentru că era femeie.

— Întruparea în fustă a Satanei? Nu se poate ajunge la înţelegere cu o venetică!

— Ceva de genul ăsta. Oricum, reportajul s-a concentrat pe ea.

— Iar tu ai obţinut caseta.

— Mda.

Hunter încuviinţă din cap.
— Ei bine, spuse ea, mă bucur.
Plecă din birou. Sanders rămase iarăşi singur, cu ochii pe fereastră. După un timp, Cindy intră şi spuse:
— Ultimul zvon e că achiziţia s-a contramandat.
Sanders ridică din umeri. Era deprimat şi epuizat. Nu-i mai păsa.
— Ţi-e foame? Pot să-ţi aduc ceva de mâncare? întrebă Cindy.
— Nu mi-e foame. Ce-ai auzit că se mai întâmplă?
— Garvin şi Marden discută.
— Încă? A trecut mai bine de-o oră.
— Adineauri l-au chemat pe Conley
— Numai pe Conley? Pe altcineva nu?
— Nu. Iar Nichols a plecat din căldire.
— Şi Meredith?
— Nimeni n-a mai văzut-o.
Sanders se lăsă pe scaun. Privi din nou pe fereastră. Computerul emise trei semnale de avertizare.
30 SECUNDE PÂNĂ LA STABILIREA LEGĂTURII VIDEO: DC/M-DC/S
EXP: A. KAHN
REC: T. SANDERS

Aşadar, Kahn îl căuta. Sanders avu un zâmbet maliţios. Cindy intră să-l anunţe:
— O să te sune Arthur.
— Văd.

15 SECUNDE PÂNĂ LA STABILIREA LEGĂTURII VIDEO: DC/M-DC/S

Sanders îşi potrivi veioza de birou şi se rezemă de spătar. Ecranul se trezi la viaţă, iar Sanders văzu cum imaginea prinde contur. Era Arthur, care vorbea din fabrică.
— A, Tom. La fix. Sper că nu e prea târziu, spuse Arthur.
— Pentru ce să fie prea târziu?
— Ştiu că e şedinţă azi. Trebuia să-ţi spun ceva.

— Ce anume, Arthur?

— Ei bine, mă tem că n-am fost întrutotul sincer cu tine, Tom. E vorba de Meredith. A făcut nişte schimbări la linia de asamblare cu cinci-şase luni în urmă şi mă tem că vrea să ţi le pună în cârcă. Probabil că la şedinţa de azi.

— Înţeleg.

— Mă simt îngrozitor din pricina asta, Tom, zise Arthur, lăsându-şi capul în jos. Nu ştiu ce să spun.

— Nu trebuie să spui nimic, Arthur.

Kahn zâmbi umil, vrând parcă să-şi ceară scuze.

— Am vrut să-ţi spun mai demult. Zău că am vrut. Dar Meredith mi-a zis întruna că o să pleci. N-am ştiut ce să fac. Ea zicea că urmează o bătălie şi că aş face bine să mizez pe învingător.

— Ai mizat prost, Arthur, zise Sanders. Eşti concediat.

Întinse mâna şi deconecta camera video din faţa lui.

— Ce tot vorbeşti?

— Te-am dat afară, Arthur.

— Dar nu poţi să-mi faci una ca asta, zise Arthur, în timp ce imaginea lui devenea neclară, pentru ca apoi să-şi reducă dimensiunile. Nu poţi...

Ecranul rămase întunecat. Un sfert de oră mai târziu, Mark Lewyn trecu pe la biroul lui. Îşi făcea mereu de lucru cu gulerul tricoului Armani de culoare neagră.

— Cred că sunt un căcănar, zise el.

— Mda, eşti.

— Pur şi simplu... n-am înţeles situaţia, zise el.

— Exact. N-ai înţeles-o.

— Ce-ai de gând să faci acum?

— Tocmai l-am concediat pe Arthur.

— Isuse! Altceva?

— Nu ştiu. Să vedem cum se învârte roata.

Lewyn încuviinţă şi plecă, pradă neliniştii. Sanders decise să-l lase să fiarbă în suc propriu câtva timp. Până la urmă, relaţia lor avea să revină la normal. Adele şi Susan erau prietene apropiate. Iar Mark avea prea mult talent ca să poată fi înlocuit în cadrul companiei. Dar nu-i strica să

transpire niţel. Dimpotrivă, avea să-i facă bine. La ora unu, Cindy intră în birou şi spuse:

— Se aude că Max Dorfman a început să stea de vorbă cu Garvin şi Marden.

— Şi John Conley?

— A plecat. Acum discută cu contabilii.

— Semn bun.

— Şi se zvoneşte că Nichols a fost concediat.

— Cum aşa?

— A luat avionul spre casă acum o oră.

După cincisprezece minute, Sanders îl văzu pe Ed Nichols trecând pe coridor. Se ridică de la masă şi intră în biroul lui Cindy.

— Parcă ziceai că Nichols a plecat acasă.

— Păi, aşa am auzit, spuse ea. E o nebunie. Ştii ce se spune despre Meredith?

— Ce?

— Că rămâne în continuare în funcţie.

— Pe-asta n-o mai cred, zise Sanders.

— Bill Everts i-a spus secretarei lui Stephanie Kaplan că Meredith Johnson nu va fi concediată şi că Garvin o susţine sută la sută. Phil o să încaseze papara pentru tot ce s-a întâmplat în Malaysia, dar Garvin crede în continuare că Meredith e tânără şi că nu trebuie făcută vinovată pentru asta. Aşa că rămâne pe post.

— Nu-mi vine să cred.

— Aşa se zvoneşte, spuse Cindy, ridicând din umeri.

Se întoarse în birou şi privi pe fereastră. Încercă să se convingă că nu era decât un zvon. După un timp auzi interfonul.

— Tom? Meredith Johnson a sunat adineauri. Vrea să stea imediat de vorbă cu tine la ea în birou.

Prin ferestrele mari de la etajul cinci se răspândea lumina strălucitoare a soarelui. Secretara din anticamera biroului lui Meredith era plecată. Sanders bătu la uşa întredeschisă.

— Intră, spuse Meredith Johnson.

Stătea în picioare, rezemată de tăblia mesei de lucru, cu braţele încrucişate la piept. Aştepta.

— Bună, Tom.

— Meredith.

— Intră. Nu te muşc.

El intră, lăsând uşa deschisă.

— Trebuie să recunosc că te-ai întrecut pe tine în dimineaţa asta, Tom. Am fost surprinsă de câte-ai putut să înveţi într-un timp atât de scurt. Iar modul în care ai abordat problema a fost realmente ingenios.

El nu spuse nimic.

— Da, realmente a fost o realizare excelentă. Te simţi mândru de tine? spuse ea, privindu-l stăruitor.

— Meredith...

— Îţi închipui că în sfârşit ţi-ai luat revanşa? Ei bine, Tom, am niscai noutăţi. Nu ştii nimic despre ce se întâmplă cu adevărat.

Plecă de lângă masa de lucru şi când se dădu la o parte, Sanders observă o cutie de carton lângă telefon. Meredith se duse în partea cealaltă a mesei şi începu să pună în cutie fotografii, hârtii, pixuri şi stilouri.

— Toată chestia asta a fost ideea lui Garvin. De trei ani caută un cumpărător şi nu reuşea să-l găsească. Până la urmă m-a trimis în misiune şi i l-am găsit. Am fost pe la douăzeci şi şapte de companii până am ajuns la *Conley-White*. S-au arătat interesaţi, dar a trebuit să muncesc din greu ca să-i conving. Am lucrat ore suplimentare. Am făcut orice pentru ca afacerea să meargă înainte. Orice.

Cu gesturi mânioase, mai vârî câteva hârtii în cutie. Sanders o urmărea din priviri.

— Garvin era mulţumit dacă i-l serveam pe tavă pe Nichols, continuă Johnson. Nu s-a formalizat din pricina felului în care o făceam. Nici măcar nu l-a interesat. Nu voia decât ca treaba să fie făcută. Mi-am pus curul la bătaie pentru el. Fiincă şansa de-a obţine acest post a fost pentru mine o mare ocazie de-a reuşi cu adevărat în carieră. De ce să nu fi profitat? *Eu* am făcut treaba. *Eu* am aranjat

afacerea. Am câştigat postul ăsta. Te-am învins în mod corect.

Sanders nu spuse nimic.

— Dar uite că n-a fost să fie. Garvin nu vrea să mă sprijine când se încurcă treaba. Toată lumea a zis că mi-a fost ca un tată. Dar m-a folosit şi basta. S-a gândit doar că face o afacere, fără să-şi aleagă mijloacele. La fel şi acum. Încă o afacere afurisită. L-a durut în cot dacă avea cineva de suferit. Viaţa merge înainte, iar eu trebuie să-mi găsesc un avocat care să-mi negocieze condiţiile de întrerupere a contractului de muncă. Iar celorlalţi li se fâlfâie.

Închise cutia şi se rezemă de ea.

— Dar te-am învins, Tom. Corect, cum scrie la carte. Nu merit asta. Am fost trasă-n piept de sistemul ăsta blestemat.

— N-ai fost, spuse Sanders, privind-o drept în ochi. De ani de zile te regulezi cu subalternii. Ai profitat cât ai putut de avantajele oferite de poziţia pe care-ai ocupat-o. Ai ales calea minimei rezistenţe. Ai fost leneşă. Ai trăit pe seama aparenţelor şi, din trei cuvinte care-ţi ies pe gură, unul e o minciună. Acum te compătimeşti şi ţi se pare că sistemul e cel care greşeşte. Dar ştii ceva, Meredith? Sistemul nu te-a tras în piept. Sistemul te-a dat în vileag şi s-a descotorosit de tine. Pentru că, în fond şi la urma-urmei, eşti o scârbă ordinară.

Se întoarse pe călcâie şi încheie:

— Călătorie sprâncenată, oriunde te-ai duce.

Apoi ieşi din încăpere şi trânti uşa în urma lui.

După cinci minute ajunse la el în birou. Era în continuare supărat şi se plimba încolo şi-ncoace, în spatele mesei de lucru. Mary Anne Hunter intră în încăpere, îmbrăcată într-o bluză de trening şi colanţi de gimnastică. Se aşeză pe un scaun şi-şi proţăpi adidaşii pe masa de lucru a lui Sanders.

— Ce-aveţi de sunteţi toţi aşa agitaţi? Din pricina conferinţei de presă?

— Ce conferinţă de presă?

— Păi, a fost programată o conferinţă de presă pentru ora patru.

— Cine-a zis?

— Marian, de la Relaţii cu Publicul. S-a jurat că din dispoziţia lui Garvin. Secretara lui Marian a chemat presa şi posturile de televiziune.

— E prea devreme, rosti Sanders, clătinând din cap.

Ţinând cont de toate câte se întâmplaseră, conferinţa de presă ar fi trebuit să se ţină abia a doua zi dimineaţă.

— Şi eu am zis la fel, spuse Hunter, încuviinţând din cap. De bună seamă că au de gând să anunţe că fuziunea a dat greş. Ai auzit ce se vorbeşte despre Blackburn?

— Nu, ce?

— Că Garvin i-a dat la lichidare un milion de dolari.

— Nu pot să cred.

— Aşa se zvoneşte.

— Întreab-o pe Stephanie.

— N-a văzut-o nimeni. Se presupune că s-a întors la Cupertino, ca să se ocupe de problemele financiare, dacă tot a picat chestia cu fuziunea. Cel puţin e o zi frumoasă, spuse Hunter, apropiindu-se de fereastră.

— Da, în sfârşit.

— Cred c-am să mă duc să alerg puţin. Nu pot să suport aşteptarea asta.

— Eu n-aş pleca chiar acum.

Ea zâmbi.

— Mda, cred că ai dreptate, spuse apoi, rămânând un timp la fereastră după care exclamă: Ei, ia te uită...

Sanders îşi ridică privirile.

— Ce e?

Hunter arătă cu mâna spre stradă.

— Nişte microbuze. Cu antene. Cred că până la urmă, o să se ţină conferinţa de presă.

Conferinţa avu loc la ora patru, în sala de şedinţe de la parter. Blitzurile fulgerară în momentul când Garvin se ridică în faţa microfonului instalat în capul mesei.

— Întotdeauna am fost convins că femeile trebuie să fie mai bine reprezentate în funcţiile de conducere ale companiilor. În pragul secolului XXI, ele reprezintă cea mai importantă resursă puţin utilizată a naţiunii americane. Şi asta e valabil în tehnologia de vârf la fel de mult ca şi în celelalte industrii. Iată de ce îmi face o mare plăcere să anunţ ca parte integrantă a fuziunii noastre cu *Conley-White Communications* că noul vicepreşedinte al filialei *Digital Communications Seattle* este o femeie de mare talent, promovată din rândurile personalului de la sediul nostru central din Cupertino. De ani de zile, ea este un membru devotat şi plin de ingeniozitate al echipei de la *DigiCom* şi sunt sigur că, pe viitor, se va dovedi şi mai inventivă. Sunt încântat să vi-l prezint pe noul vicepreşedinte pentru Planificare Avansată, doamna Stephanie Kaplan.

După aplauzele de rigoare, Kaplan se apropie de microfon şi-şi dădu pe spate claia de păr cărunt. Era îmbrăcată într-un costum maro-închis şi zâmbea liniştit.

— Mulţumesc, Bob. Şi le mulţumesc tuturor celor care au muncit din greu pentru ca acest departament să fie atât de grozav. Vreau să subliniez că aştept cu nerăbdare să lucrez cu şefii de departament remarcabili pe carte-i avem aici, Mary Anne Hunter, Mark Lewyn, Don Cherry şi, fireşte, Tom Sanders. Aceşti oameni înzestraţi alcătuiesc coloana vertebrală a companiei noastre şi intenţionez să colaborez strâns cu ei pe viitor. Cât despre mine, mă leagă de Seattle atât motive personale, cât şi profesionale şi nu pot să spun decât că sunt încântată, pur şi simplu încântată că mă aflu aici. Aştept cu optimism să petrec o perioadă lungă şi plină de satisfacţii în acest oraş minunat.

Revenind la el în birou, Sanders primi un telefon de la Fernandez.

— În sfârşit, am veşti de la Alan. Ţine-te bine. Arthur UN PRIETEN e plecat în Nepal, unde-şi petrece un an de studii. Nimeni nu intră în biroul lui, în afară de secretară şi de doi dintre studenţii cei mai de încredere. De fapt, de când a

plecat profesorul, un singur student a intrat acolo. Un student în anul întâi la facultatea de chimie, pe care-l cheamă Jonathan...

— Kaplan, completă Sanders.

— Exact. Îl cunoşti? întrebă Fernandez.

— E băiatul şefei mele. Stephanie Kaplan tocmai a fost numită şefă a departamentului.

Fernandez rămase tăcută preţ de o clipă.

— Înseamnă că-i o femeie remarcabilă, spuse ea.

Garvin aranja o întâlnire cu Fernandez la hotelul Four Seasons. Era după-amiază târziu, iar cei doi stăteau în barul mic şi întunecos, cu vedere spre Fourth Avenue.

— Ai făcut o treabă excelentă, Louise, spuse el. Dar dă-mi voie să-ţi spun că nu s-a făcut un act de justiţie. O femeie nevinovată a căzut victimă manevrelor unui bărbat viclean şi intrigant.

— Haide, Bob spuse ea. De-aia m-ai chemat aici? Ca să mi te plângi?

— Pe cinstea mea, Louise, chestia asta cu agresiunea sexuală a scăpat de sub control. Toate companiile au cel puţin zece cazuri acum. Când o să se sfârşească?

— Eu nu sunt îngrijorată, spuse ca. Lucrurile se vor aranja.

— În cele din urmă, poate. Dar până atunci, oameni nevinovaţi...

— Eu nu prea întâlnesc oamenii nevinovaţi în domeniul meu de activitate, zise avocata. De exemplu, mi s-a adus la cunoştinţă că membrii consiliului de conducere de la *DigiCom* au ştiut de problema lui Johnson încă de-acum un an şi n-au întreprins nimic pentru rezolvarea ei.

Garvin îşi arătă surprinderea.

— Cine ţi-a spus asta? E absolut fals. Fernandez tăcu. Oricum n-ai fi putut s-o dovedeşti niciodată.

Fernandez ridică din sprâncene, dar continuă să tacă.

— Cine ţi-a spus? întrebă Garvin. Vreau să ştiu.

— Uite ce e, Bob. Adevărul e că există o categorie comportamentală pe care nimeni n-o mai tolerează astăzi. Superiorul care te apucă de boaşe sau îţi pune mâna pe

ţâţe în lift, care îşi invită secretara în delegaţie de serviciu şi nu rezervă decât o singură cameră la hotel. Toate astea sunt fumate de mult. Dacă ai un salariat care se comportă astfel, indiferent dacă e bărbat sau femeie, homosexual sau normal, eşti obligat să-l opreşti.

— Bun, n-am nimic împotrivă, dar uneori e greu de ştiut...

— Da, spuse Fernandez. Şi mai e şi extrema cealaltă. Dacă vreo angajată aude o remarcă lipsită de gust, gata, a şi făcut o reclamaţie. Cineva trebuie să-i spună că asta nu înseamnă agresiune sexuală. Până atunci însă, şeful ei a fost acuzat şi toată lumea din companie ştie. El nu mai vrea să lucreze cu ea; apar suspiciuni şi resentimente, iar în companie se iscă ditamai harababura. Am văzut asta de multe ori. Şi e păcat. Ştii, soţul meu lucrează la aceeaşi firmă cu mine.

— Aha!

— După ce ne-am cunoscut, m-a invitat în oraş de cinci ori. La început am spus nu, dar până la urmă am acceptat. Acum suntem căsătoriţi şi fericiţi. Şi deunăzi mi-a zis că, ţinând cont de climatul de-acum, dacă astăzi ne-am cunoaşte, probabil că nu m-ar mai invita de cinci ori. Pur şi simplu ar renunţa.

— Păi vezi? Asta spuneam şi eu.

— Ştiu. Dar situaţiile astea o să se lămurească până la urmă. Într-un an sau doi, toată lumea va învăţa care sunt noile reguli.

— Da, dar...

— Dar problema e că există şi cea de-a treia categorie undeva la mijloc, între cele două extreme, spuse Fernandez. Unde comportamentul e ambiguu. Nu e limpede ce s-a întâmplat. Nu e clar, cine, ce şi cui a făcut. Asta-i categoria cea mai răspândită de reclamaţii de care ne lovim. Până acum, societatea a avut tendinţa să se concentreze pe problemele victimei, nu pe cele ale acuzatului. Dar şi cel acuzat are problemele lui. O acuzaţie de agresiune este o armă, Bob, şi nu există o apărare eficace împotriva ei. Oricine poate folosi această armă... şi

o mulţime au şi folosit-o. Iar eu cred că treaba asta va continua un timp – Garvin oftă. E ca realitatea aia virtuală de la voi, spuse Fernandez. Mediile acelea par reale, dar nu există cu adevărat. Noi trăim cu toţii în nişte medii virtuale, definite de propriile noastre idei. Aceste medii se schimbă. S-au schimbat în ceea ce le priveşte pe femei şi o să înceapă să se schimbe şi în privinţa bărbaţilor. Acestora nu le-a plăcut când s-au schimbat mediile înainte, iar femeilor n-o să le convină când o să se schimbe acum, iar unii vor profita. Dar, până la urmă, o să se rezolve.

— Când? Când o se sfârşească toate astea? spuse Garvin, clătinând din cap.

— Când femeile vor ocupa cincizeci la sută din posturile de conducere, spuse ea. Atunci.

— Ştii doar că susţin ideea asta.

— Da, zise Fernandez, şi am aflat că tocmai ai numit în funcţie o femeie remarcabilă. Felicitări, Bob.

Mary Anne Hunter primi misiunea de-a o conduce la aeroport pe Meredith Johnson, care urma să se înapoieze cu avionul la Cupertino. Cele două femei păstrară tăcerea vreme de un sfert de oră, timp în care Meredith rămase înfofolită într-un impermeabil, cu ochii pe fereastra maşinii. Într-un târziu, pe când treceau pe lângă uzinele Boeing, ea spuse:

— Oricum, nu mi-a plăcut oraşul.

Alegându-şi cuvintele cu grijă, Hunter răspunse:

— Are şi părti bune şi părţi rele.

Urmă o nouă perioadă de tăcere. Deodată, Meredith întrebă:

— Eşti prietenă cu Sanders?

— Da.

— E un tip simpatic, zise Johnson. Întotdeauna a fost. Ştii, noi doi am avut o relaţie.

— Am auzit, spuse Hunter.

— Tom n-a făcut nimic rău, spuse Johnson. Pur şi simplu n-a ştiut cum să reacţioneze la o remarcă făcută în trecere.

— Aha!

— În afaceri, femeile trebuie să fie perfecte tot timpul, altfel sunt terminate. Cum au făcut un pas greşit, s-a zis cu ele.

— Aha!

— Ştii la ce mă refer.

— Da, zise Hunter. Ştiu.

Urmă încă o lungă perioadă de tăcere. Johnson se foi pe banchetă şi privi din nou pe fereastră.

— Sistemul, spuse ea. Aici e buba. Am fost victima sistemului ăsta afurisit.

Sanders tocmai se pregătea să iasă din clădire şi să meargă la aeroport, de unde urma să-i ia cu maşina pe Susan şi cei doi copii, când se întâlni pe neaşteptate cu Stephanie Kaplan. O felicită cu ocazia numirii pe post. Ea îi strânse mâna şi spuse fără să zâmbească:

— Îţi mulţumesc pentru sprijin.

— Şi eu îţi mulţumesc. E bine să ai un prieten.

— Da, spuse ea. Prieteniile sunt bune. La fel şi competenţa. N-am să rămân prea mult, Tom. Nichols a demisionat din postul de contabil-şef la *Conley-White*, iar despre omul lor numărul doi se poate spune, în cel mai bun caz, că e un tip modest. În circa un an de zile, o să caute pe altcineva. Şi când am să mă duc acolo, cineva va trebui să preia compania de aici. Cred că tu ai fi cel mai nimerit.

Sanders făcu o plecăciune discretă.

— Dar asta e o chestiune de viitor, spuse Kaplan pe un ton tranşant. Până atunci, va trebui să aducem activitatea de aici pe linia de plutire. În departament e o harababură totală Lumea a fost zăpăcită de fuziunea asta, iar liniile de producţie au fost compromise de prostia celor din Cupertino. O să avem mult de furcă până o să reuşim să limpezim apele. Am stabilit prima şedinţă cu toţi şefii de departamente mâine dimineaţă, la ora şapte. Ne vedem atunci, Tom. După care se întoarse şi plecă.

Stând la poarta de sosire a aeroportului Sea-Tac, Sanders urmărea pasagerii care coborau din avionul de

Phoenix. Eliza alergă spre el şi strigă „Tati", în timp ce-i sări în braţe. Se bronzase frumos pe tot corpul.

— V-aţi distrat în Phoenix?

— A fost nemaipomenit, tati! Ne-am plimbat cu caii, am mâncat clătite şi ştii ce-am mai făcut?

— Ce?

— Am văzut un şarpe!

— Un şarpe adevărat?

— Îhî. Unul verde. Uite-aşa de mare, zise ea, întinzându-şi mâinile.

— Păi, a fost destul de mare, Eliza.

— Da' ştii ceva? Şerpii verzi nu-ţi fac nici un rău.

Susan se apropie de el, purtându-l în braţe pe Matthew. Şi ea se bronzase. Sanders o sărută, iar Eliza spuse:

— I-am spus lu' tati de şarpe.

— Cum te-ai descurcat? spuse Susan, cercetându-i chipul.

— Bine. Sunt obosit.

— S-a terminat?

— Da. S-a terminat.

Porniră din loc, iar Susan îl cuprinse cu braţul pe după mijloc.

— Să ştii că m-am gândit bine. Poate că sunt plecată prea mult de acasă. Trebuie să petrecem mai mult timp împreună.

— Ar fi frumos, zise el.

Merseră către locul de ridicare a bagajelor. În timp ce-şi ducea fetiţa în braţe, simţindu-i mânuţele pe umăr, privi într-o parte şi o zări pe Meredith Johnson la ghişeul de înregistrare de la una din porţile de plecare. Era îmbrăcată cu impermeabil şi avea părul pieptănat pe spate.

Nu se întoarse spre el, aşa că nu-l văzu.

— Ai văzut pe cineva cunoscut? îl întrebă Susan.

— Nţţ, mârâi el. Chiar pe nimeni!

POST-SCRIPTUM

Constance Walsh a fost concediată de la ziarul *Post-Intellingencer* din Seattle, pe care l-a dat în judecată pentru concediere ilegală şi discriminare sexuală, conform Titlului VII al Legii Drepturilor Civile din 1964. Diferendul a fost tranşat în afara tribunalului.

Philip Blackburn a fost numit consilier juridic principal la *Silicon Holographics* din Mountain View, California, o companie de două ori mai mare decât *DigiCom*. Ulterior a fost ales preşedinte al Comisiei pentru Etică a Baroului din San Francisco.

Edward Nichols s-a pensionat la cerere de la *Conley-White Communications* şi s-a mutat cu soţia la Nassau, în Bahamas, unde a lucrat în calitate de consultant pentru firmele care-şi aveau sediile în zonă.

Elizabeth „Betsy" Ross a fost angajată de *Conrad Computers* din Sunnyvale, California şi, curând după aceea, s-a înscris în organizaţia *Alcoholics Anonymous.*

John Conley a fost numit vicepreşedinte pentru Planificare la *Conley-White Communications.* Şase luni mai târziu, a decedat în urma unui accident de automobil în Patchogue, New York.

Mark Lewyn a fost acuzat de agresiune sexuală, conform Titlului VII, de către o subalternă din cadrul Grupului de Proiectare. Deşi a fost declarat nevinovat, soţia a intentat acţiune de divorţ la puţin timp după închiderea anchetei.

Arthur Kahn s-a angajat la *Bull Data Systems* din Kuala Lumpur, Malaysia.

Richard Jackson de la *Aldus* a fost acuzat de agresiune sexuală, în conformitate cu Titlul VII, de către o salariată de la *American Data House,* un distribuitor en gros al firmei *Aldus.* După efectuarea unei anchete, *Aldus* l-a concediat pe Jackson.

Gary Bosak a pus la punct un algoritm de codificare a informaţiilor, vânzându-şi patentul firmelor *IBM, Microsoft* şi *Hitachi.* A devenit milionar.

Louise Fernandez a intrat în magistratură. Ea a susţinut o conferinţă în faţa Baroului din Seattle, în care a argumentat că procesele de agresiune sexuală au ajuns să fie folosite din ce în ce mai des ca metode de rezolvare a conflictelor de la locul de muncă. Ea a sugerat că, pe viitor, era posibil să existe necesitatea unei revizuiri a legislaţiei sau a limitării amestecului avocaţilor în astfel de chestiuni. Discursul ei a fost întâmpinat cu răceală.

Meredith Johnson a fost numită vicepreşedinte pentru Operaţiuni şi Planificare al filialei *IBM* din Paris. Ulterior s-a căsătorit cu ambasadorul Statelor Unite în Franţa, Edward Harmon, după divorţul acestuia, iar apoi s-a retras din afaceri.

POSTFAŢĂ

Episodul relatat în această carte se bazează pe o poveste adevărată. Apariţia sa într-un roman nu-şi propune să conteste că marea majoritate a reclamanţilor de agresiune sexuală este formulată de femei împotriva bărbaţilor. Dimpotrivă: avantajul unei povestiri în care rolurile sunt inversate este că ne îngăduie să cercetăm anumite aspecte ascunse de reacţiile tradiţionale şi de frazeologia convenţională. Indiferent care ar fi reacţia cititorilor la această poveste, este important să se înţeleagă faptul că atitudinea şi comportamentul celor doi oponenţi se reflectă reciproc, într-o manieră similară celei a petelor de cerneală din Testul Rorschach[8]. Valoarea unui astfel de test constă în ceea ce ni se spune despre noi înşine.

De asemenea, este important să subliniem că, în forma de faţă, povestea aceasta are un caracter fictiv. Dat fiind că acuzaţiile de agresiune sexuală la locul de muncă implică drepturi juridice numeroase şi contradictorii şi, ţinând cont că asemenea învinuiri creează acum un risc considerabil, nu numai pentru persoanele în cauză, dar şi pentru companii, a fost necesară o deghizare atentă a evenimentelor reale. Toate personajele principale din cazul prezentat au acceptat să fie intervievate, cu condiţia ca identităţile lor să rămână nedezvăluite. Le sunt recunoscător pentru bunăvoinţa cu care m-au ajutat să lămuresc aspectele dificile, inerente anchetelor legate de agresiunea sexuală.

În plus, rămân îndatorat unui număr de avocaţi, angajaţi care lucrează în domeniul relaţiilor interumane, salariaţi şi persoanle oficiale din cadrul corporaţiilor, pentru că mi-au

[8] Testul Rorschach îşi propune să dezvăluie structura fundamentală a personalităţii unui individ cu ajutorul unei serii standard de 10 figuri conţinând nişte pete de cerneală de forme aleatorii, la care subiectul reacţionează descriind ce imagine sau ce emoţie îi sugerează fiecare figură. A fost denumit astfel după Hermann Rorschach, psihiatru elveţian (1884-1922) (n.tr.).

oferit puncte de vedere valoroase asupra acestei probleme, aflată în plină evoluţie. Un element care subliniază extrema jenă care învăluie orice discuţie despre agresiunea sexuală este solicitarea anonimatului de către toate persoanele cu care am discutat.
